

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

CỔ GÁI TRÊN TÀU

PAULA HAWKINS

Paula Hawkins

CÔ GÁI TRÊN TÀU

The Girl on the Train (2014)

Đồng An dịch

RACHEL

• • •

THỨ SÁU, MÙNG 5 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

CÓ MỘT ĐỒNG QUẦN ÁO nằm la liệt dưới ray tàu. Một chiếc áo sơ mi xanh nhạt, có lẽ vậy, lẫn lộn với thứ gì đó màu trắng đục. Đó có thể là rác rưởi, một phần bị cuốn ra từ bãi bụi rậm gần bờ sông. Nó cũng có thể bị những người thợ làm việc ở toa tàu này bỏ lại. Hoặc nó là một thứ gì đó khác. Mẹ từng nói rằng tôi có một trí tưởng tượng theo hướng tích cực; Tom cũng nói vậy. Tôi không dừng được, mỗi khi tôi nhìn thấy một đồng phế liệu bỏ đi, một chiếc áo bẩn thỉu hay một chiếc giày, tất cả những gì tôi nghĩ đến là chiếc giày còn lại, và đôi bàn chân đi vừa đôi giày đó.

Con tàu xóc, kéo lê trên ray và rít lên theo từng nhịp chuyển động, đồng quần áo biến mất khỏi tầm mắt tôi. Và chúng tôi đang tiến vào Luân Đôn, với tốc độ nhanh chóng. Ai đó ngồi sau tôi thở dài một cách khó chịu; chuyến tàu chậm chạp lúc 8:04 từ Ashbury đến Euston có thể kiểm tra độ nhẵn nại của những người đi tàu lâu năm. Chuyến đi đáng ra mất 54 phút, nhưng nó hiếm khi nhanh đến vậy: toa tàu này đã cũ nát, hư hỏng, đầy những hỏng hóc về tín hiệu và cần sửa chữa liên tục.

Con tàu di chuyển chậm qua các đài phun nước, cầu và những ngôi nhà của tầng lớp trung lưu cũ, đối lưng vuông vức với đường ray.

Tôi tựa đầu vào khung cửa sổ, nhìn những ngôi nhà trôi qua như một đoạn phim ngắn. Tôi nhìn nó theo cách mà người khác không thể, kể cả người chủ của những ngôi nhà ấy, từ hướng này. Hai lần trong ngày, tôi nhìn vào cuộc sống của người khác, trong giây lát ngắn ngủi. Có gì đó rất thoải mái khi nhìn cảnh người lạ sống an toàn trong ngôi nhà của họ.

Điện thoại của ai đó kêu lên, sự thích thú ngẫu nhiên cùng một bài hát lạc quan. Họ chậm rãi trả lời điện thoại, nó cứ reng reng xung quanh tôi. Tôi có thể cảm nhận được những người bạn đồng hành của tôi lạo xạo thay đổi tư thế, sột soạt đọc báo và nghịch máy tính. Con tàu lắc lư, dao động qua chỗ rẽ, chậm rãi tiến gần tới đèn đỏ. Tôi cố không ngược lên nhìn, cố đọc tờ báo miễn phí được tặng trên đường ra bến, nhưng những con chữ cứ mờ nhạt trong mắt tôi, không có gì khiến tôi hứng thú. Trong đầu tôi vẫn còn hình ảnh đồng quần áo nằm trên toa, bị vứt bỏ.

BUỔI TỐI

Từng thìa thuốc bổ trộn lẫn với rượu sâm panh xì xèo trên môi khi tôi đưa lên hấp từng ngụm nhỏ. Nó thơm, hơi lạnh, có vị như kì nghỉ đầu tiên của tôi cùng Tom, đến khu làng chài ở Basque năm 2005. Vào buổi sáng, chúng tôi sẽ bơi khoảng nửa dặm ra hòn đảo nhỏ ngoài vịnh, ở một bãi biển kín; buổi chiều, chúng tôi sẽ ngồi trong quán ba uống những thứ rượu mạnh, xem những trận đá bóng bãi biển trên nền cát nông.

Tôi nhấp thêm một thìa, và một thìa nữa; cái can đã vơi đi một nửa nhưng vẫn đủ, tôi còn có ba can nữa trong túi nhựa nằm dưới chân. Hôm nay là thứ sáu, nên cũng không cần cảm thấy quá tội lỗi về việc uống trên tàu. Chuyện vui bây giờ mới bắt đầu.

Nó sẽ là một cuối tuần thật vui vẻ, đó là những gì họ nói với chúng tôi. Ánh mặt trời hoà quyện với bầu trời trong vắt không một gợn mây. Ngày xưa, chúng tôi có thể sẽ lái xe tới rừng Corly để cắm trại, dành cả buổi chiều nằm dài trên cái chăn dưới ánh nắng lốm đốm, cùng nhau uống rượu. Chúng tôi xó thể sẽ nướng thịt cừu, hoặc đến vườn hoa hồng và ngồi trong vườn, tận hưởng ánh ban mai và còn tới tận cều muộn, rồi cùng nhau về nhà, tay trong tay, ngủ gật trên ghế sofa.

Vẫn vậy, ánh mặt trời, bầu trời trong veo, nhưng không ai cùng hưởng thụ, chẳng có gì để làm. Cuộc sống như vậy, cái cách mà tôi đang sống, khó khăn hơn rất nhiều vào mùa hè, khi có rất nhiều ánh nắng ban ngày, và cực ít bóng tối, khi mọi người cùng ra ngoài, vui vẻ và náo nhiệt. Nó làm bạn kiệt sức, và khiến bản thân cảm thấy tồi tệ vì không tham gia.

Những ngày cuối tuần kéo dài lê thê, còn bốn mươi tám giờ đồng hồ trống rỗng nữa. Tôi đưa cái can lên miệng, nhưng không còn một giọt nào nữa.

THỨ HAI, NGÀY 8 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Thật nhẹ nhõm khi lại được trở lại 8:04. Không phải là tôi mong chờ đến Luân Đôn để bắt đầu tuần làm việc - thực ra tôi chẳng muốn đến Luân Đôn chút nào. Tôi chỉ muốn tựa lưng vào chỗ ngồi bằng nhung mềm, trũng xuống, để cảm nhận cái ấm áp của ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ, cảm nhận sự rung chuyển khi lên xuống, lúc xuống lên và nhịp điệu của bánh xe lăn tròn trên ray. Tôi thà ngồi đây, nhìn ra những ngôi nhà đằng xa, hơn là bất cứ nơi đâu.

Có một lỗi tín hiệu ở đoạn đường này, khoảng nửa quãng trong suốt chuyến đi của tôi. Tôi nghĩ là nó bị lỗi, bởi vì nó luôn luôn đỏ; hầu hết chúng tôi phải dừng tại

đây, có lúc thì một vài giây, cũng có lúc khoảng vài phút. Nếu tôi ngồi ở toa D, mà thường thì tôi ngồi ở đây, và con tàu dừng ở cột tín hiệu này, thường thì là nó, tôi có một điểm nhìn tuyệt vời ra ngôi nhà yêu thích của mình: số mười lăm.

Số mười lăm cũng giống như hầu hết những ngôi nhà trên đoạn đường này: một ngôi nhà đôi, cao hai tầng, nhìn ra một mảnh vườn nhỏ, được chăm nom cẩn thận với hàng rào cao hai mươi phân, qua một quãng là khu đất hoang. Tôi nằm lòng ngôi nhà này. Tôi nhớ từng viên gạch, từng màu sắc trên chiếc rèm cửa trong phòng ngủ tầng hai (màu be với sơn xanh đậm). Tôi biết rằng sơn đã bị tróc trên khung cửa sổ và có bốn miếng ngói bị thiếu trên phía bên phải của mái nhà.

Tôi biết rằng vào những buổi tối mùa hè ấm áp, người chủ của ngôi nhà, Jason và Jess, thỉnh thoảng hay trèo lên bậc thềm to trước khung cửa trên mái nhà phòng bếp. Họ là một cặp trời sinh. Anh ta có mái tóc đen, thân hình vạm vỡ, khoẻ mạnh, tốt bụng. Anh ta còn có nụ cười rất tuyệt. Cô ấy thuộc kiểu nhỏ người, xinh đẹp, da trắng với mái tóc vàng ruộm cắt ngắn. Cô có cấu trúc xương má nhọn, lốm đốm tàn nhang và một khuôn hàm đầy đặn.

Trong khi chúng tôi đang mắc kẹt tại các tín hiệu đèn đỏ, tôi tìm họ. Jess thường ra ngoài vào buổi sáng, đặc biệt là vào mùa hè, đi uống cà phê. Đôi khi, khi tôi nhìn thấy cô ấy ở đó, tôi cảm thấy như cô ấy cũng đang nhìn thấy mình, như thể cô nhìn thẳng vào tôi, và tôi muốn vẫy tay. Tôi có thể tự ý thức điều đó. Tôi không thấy Jason nhiều, anh ấy đi làm nhiều. Nhưng ngay cả khi họ không có ở đó, tôi vẫn suy nghĩ về những gì họ có thể đang làm. Có lẽ sáng nay họ có một ngày nghỉ và cô ấy đang nằm trên giường trong khi anh làm bữa sáng, hoặc có thể họ đi tập thể dục với nhau, bởi vì đó là loại điều họ thường làm. (Tom và tôi thường đi bộ với nhau vào ngày chủ nhật, tôi đi nhanh hơn một chút so với tốc độ bình thường, còn anh ấy đi khoảng một nửa tốc độ, nên chúng tôi có thể chạy song song nhau.) Có lẽ Jess đang trên lầu, sơn tường, hoặc có thể họ đang trong phòng tắm cùng nhau, hai tay cô ấy ép vào tường, tay anh đặt trên eo cô.

BUỔI TỐI

Đi chậm rãi về phía cửa sổ, tôi tựa lưng vào ghế, mở một trong những chai Chenin Blanc nhỏ tôi mua từ Whistlestop khi ở Euston. Nó không lạnh, nhưng chắc cũng thơm. Tôi đổ một ít vào cốc nhựa, vít lại nút và đặt các chai vào trong túi xách. Uống rượu trên tàu vào ngày thứ hai thật khó chấp nhận được, trừ khi uống rượu với công ty, mà tôi thì không.

Có nhiều gương mặt quen thuộc trên chuyến tàu, những người tôi thấy mỗi

tuần, đi tới đi lui. Tôi nhận ra họ và họ có thể nhận ra tôi. Tôi không biết liệu họ nhìn thấy tôi, nhận ra con người thật của tôi.

Đó là một buổi tối đẹp, ấm áp, mặt trời lặn chậm rãi, bóng tối kéo dài còn ánh sáng chỉ mới bắt đầu đánh bóng những cây đề vàng. Các tàu lượn qua nơi ở của Jason và Jess, khi ánh sáng mặt trời đã tối mờ. Đôi khi, tuy không thường xuyên, tôi có thể nhìn thấy họ từ bên này của đoàn tàu. Nếu không có chuyến tàu nào đi theo hướng ngược lại, và nếu chúng tôi đi vừa đủ chậm, đôi khi tôi còn bắt gặp họ liếc qua mình trên sân thượng. Nếu không - như ngày hôm nay - Tôi có thể tưởng tượng ra họ. Jess sẽ được ngồi trên bàn nhìn ra sân thượng, với một ly rượu vang trên tay, Jason đứng đằng sau cô, đặt tay lên vai cô. Tôi có thể tưởng tượng được cảm giác của bàn tay, trọng lượng của chúng, mang đến cảm giác trấn an và bảo vệ. Đôi khi tôi thấy bản thân mình đang cố gắng nhớ lại lần cuối cùng tôi chạm vào một ai đó, một cái chạm ý nghĩa, chỉ cần một cái ôm hay một cái bắt tay khiến con tim tôi loạn nhịp.

THỨ BA, NGÀY 9 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Đồng quần áo từ tuần trước vẫn còn đó, có vẻ bẩn hơn vài ngày trước. Tôi đọc ở đâu đó rằng một đoàn tàu có thể thổi bay bộ quần áo trên người nạn nhân khi nó đâm. Điều đó không phải bất thường, những cái chết do xe lửa. Hai đến ba trăm vụ trong một năm, vậy là có ít nhất một người chỉ trong vài ngày. Tôi không chắc có bao nhiêu người trong đó là tình cờ. Tôi xem xét cẩn thận, khi con tàu từ từ lăn qua, xem có vết máu nào trên quần áo không, nhưng tôi không thể nhìn thấy bất kỳ vết nào.

Đoàn tàu dừng tại ở các tín hiệu như bình thường. Tôi nhìn thấy Jess đứng trên hiên phía trước cửa ra vào. Cô mặc một chiếc váy in sáng màu, đi chân đất. Cô nhìn qua vai, vào bên trong nhà; có thể đang nói chuyện với Jason, trong khi anh đang làm bữa sáng. Tôi giữ ánh nhìn cố định vào Jess, về ngôi nhà của cô, khi con tàu bắt đầu nhích về phía trước. Tôi không muốn nhìn những ngôi nhà khác; đặc biệt là ngôi nhà cách đó 4 cánh cửa, cái từng là của tôi.

Tôi sống ở số hai mươi ba đường Blenheim trong năm năm, sung sướng, hạnh phúc tuy nhiên cũng khá tồi tệ. Tôi không thể nhìn vào nó lúc này. Đó là căn nhà đầu tiên của tôi. Không phải nhà cha mẹ tôi, không phải là một ngôi nhà trọ với các sinh viên khác, ngôi nhà đầu tiên của tôi. Tôi không chịu được khi nhìn vào nó. Vâng, tôi có thể, tôi nhìn, tôi muốn, tôi không muốn, tôi cố gắng không nhìn. Mỗi

ngày tôi nhắc nhở bản thân mình không nhìn, và mỗi ngày tôi vẫn nhìn. Tôi không thể giúp bản thân mình, mặc dù không có gì tôi muốn nhìn thấy ở đó, dù cho bất cứ điều gì tôi nhìn thấy sẽ làm tôi tổn thương. Mặc dù tôi nhớ rất rõ cảm giác khi tôi nhìn lên và nhận thấy cái kem bông trong phòng ngủ trên lầu đã biến mất, thay thế bằng một cái gì đó mềm mại màu hồng; mặc dù tôi vẫn còn nhớ những nỗi đau mà tôi cảm thấy khi tôi nhìn thấy Anna tưới bụi hoa hồng gần hàng rào, chiếc áo sơ mi của cô kéo dài sệ dưới bụng của cô, và tôi cắn môi tới khi nó chảy máu.

Tôi nhắm chặt mắt lại và đếm đến mười, mười lăm, hai mươi. Được rồi, nó qua rồi, không có gì để nhìn nữa. Chúng tôi đi qua trạm Witney, đoàn tàu đang tăng tốc nhanh chóng khỏi vùng ngoại ô Bắc Luân Đôn bẩn thỉu, dơ dáy. Những ngôi nhà thềm cao đã được thay thế bằng nhiều con cầu nối tiếp nhau và những toà nhà trống trải với cửa sổ vỡ vụn. Càng đến gần Euston, tôi càng cảm thấy lo lắng, áp lực đè nặng, ngày hôm nay sẽ diễn ra như thế nào? Có một toà nhà bọc bê tông cấu bần phía tay phải đường ray cách Euston khoảng 500 mét. Ai đó đã sơn lên tường dòng chữ: CUỘC SỐNG KHÔNG PHẢI LÀ MỘT ĐOẠN VĂN. Tôi lại nghĩ đến đồng quần áo dưới chân đường ray và cảm thấy cổ họng nghẹn ứ. Cuộc sống không phải một đoạn văn và cái chết không phải dấu ngoặc kết.

BUỔI TỐI

Đoàn tàu tôi bắt vào buổi chiều, số 17.56, chậm hơn một chút so với cái buổi sáng - mất một tiếng và một phút, đúng bảy phút lâu hơn chuyến tàu buổi sáng mặc dù không phải dừng ở bất kì trạm nào. Tôi không quan tâm lắm, vì tôi đã không phải vội vã đến Luân Đôn vào buổi sáng, thì chẳng có lí gì tôi lại muốn về Ashbury vào buổi chiều. Không chỉ bởi vì nó là Ashbury, mặc dù nơi đây cũng đủ tệ rồi, nó là một thành phố mới những năm 1960, lan rộng ra như cục bựu đến trái tim của Buckinghamshire. Không tốt hơn cũng chẳng tệ hơn hàng tá những thành phố khác, một khu trung tâm với những quán cà phê, bớt điện thoại và các chi nhánh của các công ti thể thao JD, bao quanh bởi một ban nhạc từ ngoại ô và các thể loại rạp chiếu phim và dịch vụ Tesco du nhập từ bên ngoài thành phố. Tôi sống trong khu hiện đại nhất, mới nhất, nằm ở trung tâm thương mại, đang dần chuyển ra phía ngoại tỉnh, nhưng nó không phải nhà tôi. Nhà tôi là một căn nhà đôi nằm trên đoạn đường mà đoàn tàu đi qua, cái mà tôi từng sở hữu. Ở Ashbury, tôi không phải là chủ nhà, không phải là người ở nhờ - tôi đi thuê trọ, ở chung phòng ngủ nhỏ, cũ kĩ cùng với Cathy, cô nàng hiền lành, vô hại, đương nhiên là rất yêu kiều, đảm đang, dễ chiếm được cảm tình.

Cathy và tôi từng là bạn đại học. Một phần là bạn bè, thực sự, chúng tôi chưa bao giờ thân thiết đến mức đấy. Cô sống cùng khu với tôi năm đầu tiên và chúng tôi tham gia cùng một khóa học, vì vậy chúng tôi gần như đồng minh trong vài tuần học đầu khó khăn, trước khi chúng tôi gặp những người thực sự có nhiều điểm chung. Chúng tôi hiếm khi gặp nhau sau năm đầu tiên và hầu như không lần nào sau khi ra trường, trừ ở những đám cưới của bạn bè. Nhưng trong giờ khắc khó khăn, cô đã để tôi ở chung phòng và điều đó thực sự có ý nghĩa. Tôi đã chắc chắn rằng nó chỉ tạm thời trong một vài tháng, nhiều nhất là sáu tháng, và tôi không biết phải làm gì khác. Tôi sẽ không bao giờ có thể sống một mình, tôi đã từng chuyển từ căn hộ của bố mẹ đến ở chung nhà với người xa lạ, rồi đến Tom, tôi thấy ý tưởng của Cathy thật tuyệt vời, vì vậy tôi nói có. Và thời điểm đó là gần hai năm trước.

Nó không khủng khiếp. Cathy là một người tốt bụng, theo một cách mạnh mẽ. Cô khiến bạn nhận thấy giá trị của cô. Tốt bụng là điều hiển nhiên, đó là phẩm chất của cô, và cô ấy muốn nó được thừa nhận, thường xuyên, hầu như hàng ngày, điều đó có thể khiến tôi mệt mỏi. Nhưng nó không đến nỗi tệ lắm, tôi có thể nghĩ về những đặc điểm tồi tệ hơn ở một người chung phòng. Không, không phải do Cathy, cũng chẳng phải Ashbury khiến tôi phiền lòng (tôi vẫn cảm thấy chưa quen với tình huống này, mặc dù đã được hai năm). Đó là sự mất kiểm soát. Ngôi nhà của Cathy luôn khiến tôi thấy như một vị khách dù họ tiếp đón rất nhiệt tình. Tôi có cảm giác đó khi ở trong bếp, nơi chúng tôi phải tiết kiệm từng khoảng không gian nhỏ bé để ăn tối. Tôi có cảm giác đó khi tựa vào chiếc ghế sofa, nơi tôi có thể bao trọn căn phòng. Nơi duy nhất khiến tôi có cảm giác như nhà mình là căn phòng ngủ nhỏ, chỉ nhét vừa một chiếc giường đôi và một cái bàn, chỉ cách nhau một chút để lấy lối đi. Đủ tiện nghi, nhưng nó không phải nơi bạn muốn ở, vì thế tôi luôn nấn ná ở phòng khách hoặc ở bàn ăn, mệt mỏi và không có tí năng lượng nào. Tôi mất kiểm soát mọi thứ, ngay cả cái nơi trong xuất hiện trong đầu.

THỨ TƯ, NGÀY 10 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Trời đang nóng dần. Chuẩn bị tám rưỡi và một ngày mới sắp bắt đầu, không khí ẩm ướt. Tôi đang mong chờ một trận bão, nhưng bầu trời chỉ trống rỗng, nhợt nhạt, đẫm màu xanh. Tôi gạt giọt mồ hôi ở môi trên, ước rằng mình đã mua một chai nước.

Sáng nay tôi không nhìn thấy Jason và Jess, và sự thất vọng dấy lên một cách gay gắt. Thật lố bịch, tôi biết. Tôi nhìn ngôi nhà chăm chú, nhưng chẳng có gì đáng nhìn

cả. Rèm cửa dưới tầng một đang mở nhưng cánh cửa ngoài lại đóng, ánh sáng rọi vào phản chiếu trên tấm cửa kính. Khung cửa sổ trượt trên lầu cũng đóng. Có lẽ Jason đang đi làm. Anh ấy là một bác sĩ, tôi nghĩ vậy, có thể là do từng nhìn thấy một tổ chức nước ngoài. Anh ấy đang rất bận rộn, chiếc túi đồ nằm trên nóc tủ; có một trận động đất ở Iran hoặc một cơn bão ở châu Á và anh bỏ mọi thứ, túm lấy túi và đi ngay trong vài giờ, sẵn sàng bay đi cứu người.

Jess, với chiếc váy in và đôi giày thể thao Converse, vẻ đẹp, thái độ của cô, chắc hẳn là làm trong ngành thời trang. Hoặc cũng có thể trong môi trường ca hát, hay môi giới quảng cáo - cô ấy có thể là một nhà thiết kế hoặc một nhiếp ảnh gia. Cô cũng sơn rất đẹp, rất có khiếu nghệ thuật. Bây giờ thì tôi có thể nhìn thấy cô, trên tầng hai, bật nhạc, mở cửa sổ, cầm trên tay một cây bút lông, một tấm vải căng dựa vào tường. Cô ấy có thể ở đó cho đến tối; Jason đủ hiểu không nên làm phiền khi cô đang làm việc.

Tôi không thể thực sự nhìn thấy cô, tất nhiên rồi. Tôi không biết có phải cô ấy đang vẽ không, hay Jason đang lăn ra cười, hay liệu Jess có một khung xương má đẹp hoàn hảo. Tôi không thể chiêm ngưỡng cấu trúc xương của cô từ đây, và tôi cũng chưa từng nghe thấy giọng nói của Jason. Tôi chưa từng nhìn thấy họ âu yếm, họ không sống ở đây khi tôi còn ở đoạn đường này. Họ chuyển đến sau khi tôi rời hai năm trước, tôi cũng không biết chính xác thời gian nào. Tôi nghĩ rằng tôi bắt đầu để ý tới họ một năm trước, và thường xuyên, từng ngày trôi qua, họ trở nên quan trọng đối với tôi.

Tôi cũng không biết tên của họ, nên tôi đã tự đặt cho họ hai cái tên. Jason, bởi vì anh ấy khá đẹp trai theo kiểu ngôi sao người Anh, không phải như Depp hay Pitt, như là Firth, hay Jason Isaacs. Và Jess thì hợp với Jason. Nó cũng hợp với cô, xinh đẹp và tự do như chính cô. Họ rất đẹp đôi, như được định sẵn. Họ sống hạnh phúc, tôi có thể thấy được điều đó. Họ chính là những gì mà tôi đã từng, họ là Tom và tôi, năm năm trước. Họ là những gì tôi đánh mất, là những gì tôi muốn trở thành.

BUỔI TỐI

Chiếc áo sơ mi của tôi đã chật, tạo cảm giác không thoải mái, vết cúc lặn lên ngực tôi, nó lổm đổm bần, những miếng vá ẩm sền sệt, kết dính dưới cánh tay tôi. Mắt và họng tôi ngứa ran. Tôi không muốn chuyển đi tối nay kéo dài; tôi chỉ muốn về nhà, để thay quần áo, bước vào bồn tắm, ở nơi không ai có thể nhìn thấy tôi.

Tôi nhìn người đàn ông ngồi ghế đối diện tôi. Anh ta khoảng tuổi tôi, ít hơn hai lần tuổi, mái tóc đen, hơi ngả xám trên đỉnh. Da hơi vàng. Anh ta đang mặc một bộ

vết, nhưng đã cởi áo khoác ngoài ra và treo nó ở ghế bên cạnh. Anh ta có một cái máy tính Macbook, chỉ mỏng như tờ giấy, mở ngay trước mặt. Anh ta đánh rất chậm. Trên tay phải đeo chiếc đồng hồ bạc mặt to - có vẻ rất đắt, hình như là hãng Breitling. Anh ta đang nhai phần bên trong má. Có lẽ anh đang lo lắng. Hay chỉ đang tập trung nghĩ ngợi. Viết một email quan trọng gửi đến trường đại học ở New York, hoặc một lá thư chia tay gửi cho bạn gái. Anh ta bất ngờ ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt tôi; liếc một lượt, qua chai rượu trên bàn trước mặt tôi. Anh ta nhìn đi chỗ khác. Có gì đó ở khuôn miệng của anh thể hiện sự khó chịu. Anh ta thấy tôi khó chịu.

Tôi không còn là người con gái trước kia. Tôi không còn cảm hứng. Theo một cách nào đó, tôi đang đi xuống. Không phải do sụt cân, hay khuôn mặt tôi sưng phù vì uống rượu và mất ngủ; như thế mọi người thấy được sự nát vụn in hằn trên cơ thể tôi, họ nhìn thấy trên mặt tôi, cái cách mà tôi kìm nén bản thân, cái cách tôi di chuyển.

Buổi tối tuần trước, khi tôi rời phòng để lấy một cốc nước, tôi nghe thấy cathy nói chuyện với damien, bạn trai của cô, ngoài phòng khách. Tôi đứng ngoài hành lang nghe lỏm. “Cô ấy đang cô đơn”, Cathy nói, “em rất lo lắng cho cô ấy. cô ấy ở một mình hầu hết thời gian, điều đó không tốt chút nào.” Rồi cô nói, “chẳng lẽ không có ai ở công ti anh, hay ở câu lạc bộ bóng bầu dục à?”

Damien nói, “Cho Rachel á? Đừng đùa nữa Cath, anh không quen ai tuyệt vọng đến mức đấy đâu.”

THỨ NĂM, NGÀY 11, THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Tôi dán cao lên ngón tay trở. Nó bị trầy khi tôi rửa tách cà phê sáng; cảm giác nhầy nhụa, kết dính, dù tôi đã rửa sạch nó rồi. Tôi không muốn tháo băng ra vì vết cắt cũng khá sâu. Cathy đã ra ngoài khi tôi về đến nhà, nên tôi ra hàng tạp hoá mua vài chai rượu. Tôi uống chai đầu tiên và nghĩ rằng có lẽ việc Cathy không ở nhà lại là một chuyện tốt, tôi có thể nấu cho mình một miếng thịt bò, vị hành tây, trộn lẫn cùng sa lát xanh. Một bữa ăn đầy đủ và tốt cho sức khoẻ. Tôi tránh đầu ngón tay ra khi cắt hành. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và nằm nghỉ một lúc thì tôi quên búng đi chuyện bếp núc, lúc tôi dậy đã gần mười giờ và nghe thấy tiếng Cathy và Damien đang nói chuyện về việc tôi để nhà bếp bẩn thỉu và bữa bộn. Cathy lên tầng tìm tôi, cô gõ nhẹ vào cửa, mở hé và ngó đầu vào hỏi xem tôi có ổn không. Tôi xin lỗi mặc dù chẳng biết mình đang xin lỗi cho việc gì. Cô nói chuyện đó không sao, nhưng tôi

có phiền lau dọn lại không? Có vết máu trên con dao, cần phòng sắc mùi thịt sống, miếng thịt bò vẫn nằm trên thớt, ngả màu xám. Damien chả buồn chào một câu, anh ta chỉ lắc đầu khi nhìn thấy tôi rồi đi thẳng lên phòng của Cathy.

Sau khi hai người họ đã đi ngủ, tôi chợt nhớ ra mình vẫn chưa uống chai rượu thứ hai, nên tôi bật nắp. Tôi tựa lưng vào sofa và xem ti vi vặn nhỏ vô lum hết mức để họ không nghe thấy. Tôi không thể nhớ tôi đã xem cái gì, nhưng trong phút chốc, tôi bỗng cảm thấy cô đơn, hoặc hạnh phúc, hoặc gì đó, bởi tôi muốn nói chuyện với ai đó. Mong muốn được trò chuyện đang tràn ngập nhưng tôi không còn ai để trò chuyện ngoài Tom.

Không có ai tôi muốn trò chuyện ngoài Tom. Nhật kí cuộc gọi trên máy tôi báo rằng tôi đã gọi bốn cuộc: lúc 11.02, 11.12, 11.54, 12.09. Theo thời gian gọi, chắc tôi đã để lại hai tin nhắn. Anh ấy cũng có thể đã nghe máy, nhưng tôi không thể nhớ có nói chuyện cùng anh không. Tôi nhớ mang máng tin nhắn đầu tiên; hình như là tôi bảo anh gọi lại cho tôi. Điều đó có thể được nói trong cả hai tin nhắn, mong là không có gì tệ lắm.

Con tàu rung lên ở điểm dừng đèn đỏ và tôi nhìn lên. Jess đang ngồi trong sân, uống một cốc cà phê. Cô tựa chân lên bàn và ngả đầu ra đằng sau, hưởng thụ chút nắng sớm. Đằng sau cô, tôi nghĩ là mình nhìn thấy một cái bóng, ai đó đang đi tới: Jason. Tôi mong muốn được nhìn thấy anh, để nhìn thoáng qua gương mặt đẹp trai của anh. Tôi muốn anh bước ra ngoài, đứng sau cô, cách anh thường làm, hôn lên đỉnh đầu cô.

Nhưng anh không ra, đầu cô gục xuống. Có gì đó lạ lùng trong cách cô chuyển động hôm nay rất khác lạ; cô nặng hơn, trùng xuống. Tôi muốn anh bước ra cùng cô, nhưng con tàu xóc nảy lên và tôi vẫn không thấy bóng dáng của anh; cô đang ở một mình. Và giờ, không nghĩ ngợi gì hết, tôi nhìn thẳng vào căn nhà, và không thể quay mặt đi. Cánh cửa ngoài mở toang ra, ánh sáng chiếu rọi vào bếp. Tôi không thể phân biệt được, thực sự không thể, không biết là mình có đang nhìn hay chỉ tưởng tượng ra - có phải cô ấy đang ở kia, ở bồn tắm, rửa ráy cơ thể? Có phải kia là một bé gái ngồi trên chiếc ghế nỉ cho trẻ con, trên bàn ăn?

Tôi nhắm mắt lại và để bóng tối ngự trị và lan toả đến khi nó thấm đượm từng cảm giác của nỗi buồn về một thứ gì đó tồi tệ: một kí ức, một hồi tưởng. Tôi không chỉ nói với anh gọi lại cho tôi. Tôi nhớ rồi, tôi đã khóc. Tôi nói với anh rằng tôi vẫn còn yêu anh, và sẽ luôn như vậy. Làm ơn, Tom, xin anh đấy, em cần nói chuyện với anh. Em nhớ anh. Không không không không không không không.

Tôi cần chấp nhận nó, không có ích gì trong việc chối bỏ nó. Tôi sẽ cảm thấy tồi tệ cả ngày hôm nay, tất cả sẽ ủa về như làn sóng - mạnh hơn rồi yếu dần rồi lại mạnh mẽ trở lại - nó cuộn lại trong bụng tôi, nổi đau đớn vì xấu hổ, cái nhiệt đang

toả ra từ khuôn mặt tôi, tôi nhắm nghiền mắt như thể tôi có thể làm nó biến mất. Và rồi tôi sẽ nhắc nhở bản thân cả ngày hôm nay, rằng đó không phải điều tồi tệ nhất, đúng không? Đó không phải điều tồi tệ nhất tôi từng làm, nó không như khi tôi trượt chân ngã trước công chúng, hay khi tôi mắng một người lạ mặt trên đường. Nó không như khi tôi làm chồng tôi mất mặt ở bữa tiệc hè bằng cách hét vào mặt vợ của một người bạn của anh. Nó không như khi chúng tôi cãi nhau vào một buổi tối ở nhà, lấy gậy ra trét đầy vôi vữa lên tường hành lang phòng ngủ. Nó không như việc trở lại làm việc sau giờ ăn trưa ba tiếng và bước vào văn phòng với ánh mắt của mọi người dồn về mình, Martin Miles nói với tôi, tôi nghĩ cô nên về nhà đi Rachel. Có lần tôi từng đọc một cuốn sách viết bởi một người từng nghiện rượu khi cô ấy miêu tả cảnh quan hệ bằng miệng với hai người đàn ông khác nhau cô ấy gặp trong một quán ăn trên đường phố đông đúc ở Luân Đôn. Tôi đọc nó và nghĩ, tôi không tệ đến mức đấy. Đây chính là nơi quán ba được xây lên.

BUỔI TỐI

Tôi nghĩ về Jess cả ngày, không thể tập trung làm chuyện gì ngoài thứ tôi nhìn thấy sáng nay. Nó là cái gì mà khiến tôi nghĩ là chuyện gì đó đã xảy ra? Tôi không thể nhìn thấy rõ biểu cảm khuôn mặt của cô với khoảng cách xa như vậy, nhưng tôi cảm giác được khi tôi nhìn vào cô, cô đang một mình. Hơn cả một mình - cô đơn. Cô thể cô ấy đang - hoặc anh không có ở nhà, đi đến một đất nước nào khác cứu người. Và cô nhớ anh, và cô lo lắng, mặc dù biết rằng anh thực sự phải đi.

Tất nhiên là cô nhớ anh, như tôi vậy. Anh hiền lành và mạnh mẽ, tất cả những gì mà một người chồng nên có. Và họ là một đôi. Tôi có thể nhìn thấy điều đó, tôi biết là họ như vậy. Sức mạnh của anh, sự bảo vệ anh dành cho cô, không có nghĩa là cô yếu đuối. Cô mạnh mẽ theo cách khác; cách cô hành động theo bản năng khiến anh kinh ngạc và ngưỡng mộ. Cô ấy có thể tìm được trọng tâm của vấn đề, mổ xẻ, phân tích nó trong thời gian mà hiếm người có thể làm được. Ở những bữa tiệc, anh thường nắm tay cô, mặc dù họ đã ở bên nhau hàng năm trời. Họ tôn trọng nhau, không làm nhau thất vọng.

Tôi cảm thấy kiệt sức tối nay. Tỉnh táo, lạnh lùng. Có những ngày tôi cảm thấy khó khăn nên tôi phải uống; những cũng có những ngày tôi còn cảm thấy tồi tệ hơn đến mức không thể uống được nữa. Ngày hôm nay, ý nghĩ về cồn lại cuộn trào trong bụng tôi. Nhưng để tỉnh táo tối nay quả là một thử thách, trong cái nóng này. Một cảnh tượng ướt át khiến tôi nổi cả da gà, miệng đau nhói, mắt ngứa ngáy, mascara vón thành cục vào một góc.

Tiếng chuông điện thoại reo lên trong túi, làm tôi giật nảy mình. Hai cô gái ngồi cách tôi một hàng ghế nhìn tôi chăm chăm rồi quay ra nhìn nhau, nhoẻn miệng cười. Tôi không biết họ nghĩ gì về mình, nhưng tôi biết nó không tốt đẹp tí nào. Tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực khi với lấy điện thoại. Tôi cũng biết rằng nó cũng sẽ là một điều gì đó tồi tệ: có thể là Cathy, dò hỏi tôi một cách tử tế xem tôi có uống say túy lúy không? Hoặc là mẹ, nói rằng bà sẽ đến Luân Đôn tuần sau, bà sẽ ghé qua văn phòng, chúng tôi có thể sẽ đi ăn trưa cùng nhau. Tôi nhìn vào màn hình. Đó là Tom. Tôi chần chừ khoảng một giây rồi bắt máy.

“Rachel?”

Lần đầu tiên trong năm năm trời tôi quen biết anh, tôi chưa bao giờ là Rachel, luôn là Rach. Thịnh thoảng là Shelley, vì anh biết tôi ghét nó và điều đó khiến anh buồn cười chứng kiến tôi khó chịu rồi lại khúc khích vì tôi không còn cách nào khác ngoài chung vui cùng anh. “Rachel, anh đây.” Giọng anh xám xịt, nghe rất mệt mỏi.” Nghe này, em phải dừng lại ngay, được không?”. Tôi không nói gì. Con tàu đi chậm lại, tôi gần đối diện với ngôi nhà, nhà cũ của tôi. Tôi muốn nói chuyện với anh, ra ngoài đi, ra và đứng trên bãi cỏ. Hãy để em được nhìn thấy anh. “Làm ơn, Rachel, em không thể gọi cho anh suốt như vậy được. Em cần biết đâu là chừng mực chứ.” Có một cục gì đó trong cổ họng tôi như mớ bòng bong, trơn và dai. Tôi không thể nuốt nó xuống được. “Rachel? Em có ở đó không? Anh biết em đang không ổn, và anh cảm thấy buồn cho em, thật sự đấy, nhưng ... anh không thể giúp em, và những cuộc gọi này khiến Anna buồn. Ok? Anh không thể giúp em việc gì nữa. Đến AA hay gì đó đi. Làm ơn đấy Rachel. Đến các cuộc gặp mặt AA sau giờ làm đi.”

Tôi gỡ miếng cao trên ngón tay ra và nhìn vào miếng thịt nhợt nhạt, nhăn nheo bên dưới cục máu khô. Tôi ấn móng tay vào vết cắt và cảm thấy nó đang bong ra, cơn đau sắc lẹm và nóng bỏng. Tôi thở nhẹ. Máu bắt đầu rỉ ra từ vết thương. Hai cô gái ngồi bên kia toa đang nhìn tôi, ngây ngời ra.

MEGAN

• • •

Một năm trước

THỨ TƯ, NGÀY 16, THÁNG NĂM 2012

BUỔI SÁNG

TÔI NGHE THẤY TIẾNG TÀU đang đến; tôi nằm lòng nhịp điệu này. Nó bắt đầu đi nhanh khi ra khỏi trạm Northcote và rồi, sau khi rung lắc quanh ray, nó giảm tốc độ, kêu lên ầm ầm, thỉnh thoảng rít phanh khi dừng lại tại đèn đỏ cách nhà tôi khoảng trăm thước. Cốc cà phê trên bàn của tôi nguội lạnh, nhưng tôi đang quá ấm áp và lười nhác để đi pha một tách cà phê khác.

Có lúc tôi còn chả buồn nhìn con tàu chạy qua, chỉ lắng nghe. Ngồi đây vào buổi sáng, nhắm mắt và ánh nắng mặt trời rơi vào hàng mi, tôi có thể đến mọi nơi. Tôi có thể đến phía Nam Tây Ban Nha, ở bãi biển; tôi có thể ở Ý, vùng Cinque Terre, những ngôi nhà với màu sắc đẹp mắt và con tàu ngả ra trước ngả ra sau. Tôi có thể trở lại Holkham với âm thanh của mòng biển bên tai, vị mặn trên đầu lưỡi và một con tàu xa đi qua ray cách đó khoảng nửa dặm.

Con tàu không dừng lại hôm nay, nó chỉ di chuyển chậm qua thôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng bánh xe lạo xạo qua ray, gần như cảm thấy nó nảy lên. Tôi không trông thấy mặt những hành khách nhưng biết rằng họ đang cùng tiến tới Euston để làm việc, nhưng tôi có thể mơ: đến một hành trình đặc biệt hơn, của sự phiêu lưu đến tận cùng và xa hơn nữa. Trong trí tưởng tượng của tôi, tôi luôn quay về với Holkham; nó thật lạ và khiến tôi vẫn luôn nghĩ về nó, trong những buổi sáng như này, với những cảm xúc, và ao ước, nhưng tôi vẫn làm. Gió thổi trên cỏ, một phiến đá trên cát, ngôi nhà tràn ngập chuột, đầy nến và bụi bẩn, cùng nhạc. Nó như một giấc mơ đối với tôi.

Tôi cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, anh gọi tên tôi.

“Em có muốn một cốc cà phê khác không, Megs?”

Câu thần chú hết hiệu nghiệm, tôi tỉnh dậy.

BUỔI TỐI

Tôi ngồi nhâm nhi li Martini lạnh trên tay. Tôi đứng trước thềm, đợi Scott về. Tôi sẽ thuyết phục anh đưa tôi ra ngoài ăn tối ở một nhà hàng Ý trên đường Kingly. Lần cuối chúng tôi ra ngoài ăn đã từ rất lâu rồi.

Tôi không có gì làm ngày hôm nay. Đáng ra tôi phải đang viết đơn đăng kí khoá học dệt ở St Martins; tôi từng thử, tôi đang làm việc trên tầng trong phòng bếp thì nghe thấy âm thanh một người phụ nữ đang hét lên, tạo ra một thứ tiếng rất kinh khủng, tôi nghĩ là ai đó đang bị sát hại. Tôi chạy ra ngoài vườn, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Mặc dù vậy, tôi vẫn nghe thấy âm thanh đó, rất tục tĩu, vang qua tai tôi, giọng của cô ta rít lên tuyệt vọng. “Bà đang làm gì vậy? Bà đang làm gì nó thế? Đưa nó đây, đưa nó cho tôi.” Nó dường như vang vọng mãi, dù âm thanh đó tắt sau vài giây.

Tôi chạy lên tầng và leo qua ban công, tôi có thể thấy rõ, qua những tán cây, hai người đàn bà bên cạnh hàng rào, cách một vài khu vườn. Một trong hai người đang khóc - cũng có thể là cả hai - và có một đứa trẻ đang chửi bới oang oang.

Tôi nghĩ là mình chuẩn bị gọi cảnh sát, nhưng mọi việc dường như đang lắng xuống. Người đàn bà lúc trước hét chạy thẳng vào trong nhà, bế theo đứa bé. Người kia đứng ngoài. Bà ta chạy quanh ngôi nhà, sẩy chân, và chạy chân đất quanh khu vườn theo vòng tròn. Thật lạ lùng. Chúa mới biết điều gì đang xảy ra. Nhưng đó là khoảnh khắc thú vị nhất mà tôi có trong cả tuần trời.

Cả ngày trôi đi trống rỗng, không còn phòng trưng bày tôi có thể đến nữa. Tôi thực sự rất nhớ nó. Tôi nhớ những cuộc nói chuyện với các họa sĩ. Tôi nhớ cảnh mặc cả những hàng ăn ngon tuyệt mà tôi thường ghé qua, tay cầm Starbucks, lóng ngóng xem những bức tranh, kể với bạn bè về việc bé Jessie vẽ những bức tranh đẹp hơn nhiều những bức ở trường mẫu giáo.

Nhiều lúc, tôi cảm thấy như tôi có thể lần tìm ra những người bạn cũ, nhưng rồi lại nghĩ, tôi sẽ nói gì với họ? Họ sẽ không nhận ra cô gái ngoại thành có cuộc hôn nhân hạnh phúc Megan. Dù trong trường hợp nào, tôi không thể liệu mình nghĩ về quá khứ, đó là một ý kiến tồi. Tôi sẽ đợi đến khi mùa hè qua đi, rồi sẽ đi tìm việc. Tôi sẽ tìm ra gì đó, ở đây hoặc đâu đó, tôi biết rằng mình sẽ làm được.

THỨ BA, NGÀY 14, THÁNG TÁM 2012

BUỔI SÁNG

Tôi đứng trước tủ quần áo, nhìn chằm chằm đến cả trăm lần vào đồng quần áo đẹp đẽ, chiếc tủ hoàn hảo cho một người quản lí phòng trưng bày nghệ thuật. Không có

gì phù hợp với” một người giữ trẻ”. Trời ơi, kể cả cái xấu nhất cũng khiến tôi phì cười. Tôi mặc một chiếc quần jeans và chiếc áo sơ mi, vén tóc ra đằng sau. Tôi chải buồn trang điểm. Không ích gì, làm đẹp bản thân để dành cả ngày chơi với một đứa bé.

Tôi hối hả chạy xuống dưới tầng, chuyển bị cho trận đấu. Scott đang pha cà phê trong bếp. Anh quay ra cười với tôi, tâm trạng của tôi cũng khá lên chút ít. Tôi bĩu môi cười lại anh. Anh đưa tôi một cốc cà phê và hôn tôi.

Không có lí gì để trách anh về chuyện này, đó là ý kiến của tôi. Tôi tình nguyện làm việc này, trở thành một bà vú cho những người trên đoạn đường. Lúc ấy, tôi nghĩ là nó sẽ rất thú vị. Hoàn toàn điên rồ, thật đấy, tôi chắc đã phát điên. Chán nản, điên cuồng, lạ lùng. Tôi muốn xem nó sẽ xảy ra như thế nào. Tôi nghĩ là tôi nảy ra ý tưởng này khi nghe thấy người đàn bà hét lên trong khu vườn và tôi muốn biết điều gì đã diễn ra. Không phải là tôi đã hỏi, tất nhiên. Bạn không thể làm vậy, phải không?

Scott khuyến khích tôi - anh đã rất ngạc nhiên khi tôi gợi ý việc đó. Anh nghĩ dành thời gian quanh những đứa trẻ sẽ khiến tôi trở nên chán chường. Thực ra, nó hoàn toàn ngược lại; khi tôi rời nhà họ và trở về nhà, không thể đợi đến khi được cởi bộ quần áo ra, đứng dưới vòi hoa sen và gột sạch mùi trẻ em trên người.

Tôi chần chừ cả ngày ở phòng trưng bày, trang điểm, làm tóc, nói chuyện với người lớn về mấy bức vẽ hay những bộ phim, hoặc chẳng làm gì cả. Không làm gì cả quả là một bước tiến lớn so với việc trò chuyện cùng Anna. Chúa ơi, cô ta ngu thật đấy! Ngày xưa, tôi có cảm giác cô ta muốn nói gì đó về bản thân, nhưng giờ thì mọi thứ là về đứa con của cô ta: Nó có đủ ấm không? Hay nó nóng quá? Nó uống bao nhiêu sữa? Và cô ta luôn ngồi ở đó, nên hầu hết thời gian, tôi cảm thấy như bị cô lập. Công việc của tôi là chăm sóc đứa bé khi Anna nghỉ ngơi, cho cô ta giải lao. Tại sao phải giải lao chứ? Cô ta luôn lo lắng một cách kì lạ. Tôi phải để mắt đến cô ta những lúc cô ta bồn chồn, co rúm người lại. Cô ta ngần ngại mỗi khi đoàn tàu đi qua, giật bắn người khi điện thoại reo. Chúng rất mỏng manh, phải không? Cô ta nói, và tôi không thể không đồng ý.

Tôi rời khỏi nhà và đi bộ, chân mỏi rã rời, cái sân từ đường Blenheim đến nhà họ chỉ dài năm mươi thước. Những bước đi của tôi không vội vã. Ngày hôm nay, cô ta không ra mở cửa, là anh, người chồng. Tom, trong bộ vét và đôi bốt, nghỉ làm. Anh ta nhìn khá đẹp trai trong bộ vét - không đẹp trai kiểu Scott, anh ta nhỏ người và trắng hơn, và mắt hơi gần nhau khi nhìn cận mặt - nhưng cũng không đến nỗi. Anh ta cười trong giây lát, kiểu Tom Cruise, rồi đi, giờ chỉ còn tôi và đứa bé.

THỨ NĂM, NGÀY 16, THÁNG BẢY 2012

BUỔI CHIỀU

Tôi bỏ việc

Tôi cảm thấy mọi thứ tốt đẹp hơn, như mọi điều đều có thể xảy ra. Tôi tự do!

Tôi ngồi trên thềm nhà, đợi trời mưa. Bầu trời đang tối dần, trên đầu tôi, chim nhạn đang nhào lộn, bay bổ nhào, không khí ẩm đặc. Scott sẽ về nhà trong khoảng một tiếng nữa và tôi sẽ phải nói với anh. Anh sẽ chỉ giận một chốc, rồi tôi sẽ làm hoà với anh. Và tôi sẽ không ngồi không ở nhà cả ngày: tôi sẽ lên kế hoạch. Có thể sẽ tham gia một khoá học nhiếp ảnh, hoặc lập một hàng tạp hoá, bán trang sức. Tôi cũng có thể học nấu ăn.

Có một giáo viên ở trường từng nói với tôi rằng tôi là người thích thay đổi. Tôi không hiểu ý của ông lúc đó, tôi từng nghĩ rằng ông ta cố gắng thuyết phục tôi, nhưng từ đó, tôi đã bắt đầu thích ý kiến đó. Một người lẩn trốn, người tình, vợ, hầu bàn, phụ trách phòng trưng bày, bảo mẫu, và một số khác nữa. Ngày mai tôi sẽ muốn trở thành ai?

Tôi không có ý định bỏ việc, lời lẽ cứ tuôn ra thôi. Chúng tôi đang ngồi đó, quanh bàn ăn, Anna bế đứa trẻ lên đùi, và Tom quay lại để lấy thứ gì đó, nên anh cũng đang ở đó, uống một cốc cà phê, và có vẻ lố bịch, tôi chả có ích gì ở đó. Tệ hơn thế, tôi cảm thấy không thoải mái, như là không mời mà đến.

“Tôi tìm được một công việc khác” tôi nói, không nghĩ gì đến nó. “Nên tôi không thể làm việc này được nữa.” Anna nhìn tôi - tôi không nghĩ là cô ta tin tôi. Cô ta chỉ nói, “Ồ, tiếc nhỉ” và tôi có thể thấy là cô ta không có ý đấy. Nhìn cô ta có vẻ nhẹ nhõm. Cô ta còn không thêm hỏi tôi công việc đó là gì, cũng thật nhẹ nhõm, vì tôi không phải nghĩ ra một lời nói dối đủ tính thuyết phục.

Tom có vẻ bất ngờ. Anh ta nói “Chúng tôi sẽ rất nhớ cô” nhưng đó cũng là một lời nói dối.

Người duy nhất cảm thấy thất vọng là Scott, nên tôi phải nghĩ ra gì đó để nói với anh. Có thể tôi sẽ nói rằng Tom đánh tôi. Điều đó sẽ chấm dứt chuyện này.

THỨ NĂM, NGÀY 20 THÁNG CHÍNH 2012

BUỔI SÁNG

Mới bảy giờ hơn, ngoài trời hơi lạnh, nhưng buổi sáng như này thật đẹp, những dải vườn nối tiếp nhau, xanh mơn mớn, đang đợi thu hoạch. Tôi đã dậy từ mấy tiếng trước; không ngủ được. Tôi đã mất ngủ mấy ngày hôm nay. Tôi ghét nó, ghét chứng

mất ngủ hơn bất cứ thứ gì, chỉ nằm như này, quanh tai văng vẳng tiếng tích, tích, tích, tích. Tôi ngứa ngáy toàn thân. Tôi muốn cạo trọc đầu đi.

Tôi muốn chạy trốn. Tôi muốn lên một chiếc xe, mui trần. Tôi muốn lái nó đến bờ biển - bờ biển nào cũng được. Tôi muốn đi bộ dọc bãi cát. Tôi và anh trai đã suýt trở thành những người đi phượt. Chúng tôi có những kế hoạch, Ben và tôi. Hầu hết là kế hoạch của Ben - anh là một người mơ mộng. Chúng tôi định lái xe mô tô từ Pa ri đến Carte d'Azur, hoặc đến tận bờ Thái Bình Dương ở Mỹ, từ Seattle đến Los Angeles; chúng tôi định theo những chuyến tàu ở Che Guevara xuất phát từ Buenos Aires đến Caracas. Có lẽ nếu tôi định làm tất cả những việc đó, chắc tôi sẽ kết thúc ở đây, không biết làm gì tiếp theo. Hoặc có thể, tôi sẽ kết thúc ở chính xác nơi tôi đang đứng và hài lòng với cuộc đời mình. Nhưng tất nhiên tôi không làm tất cả mọi việc, bởi Ben chưa bao giờ đi quá khỏi Pa ri, anh ấy còn chưa đến được Cambridge. Anh ấy chết ở A10, với hộp sọ bị cán nát bét dưới bánh xe của một chiếc xe tải.

Tôi nhớ anh mỗi ngày. Hơn ai hết, tôi nghĩ vậy. Anh là một lỗ hổng lớn trong cuộc đời, ở chính giữa tâm hồn tôi. Hoặc có thể anh là khởi đầu của nó. Tôi không biết. Tôi còn chẳng biết những điều này có thực sự là về Ben hay không, hay là về mọi thứ xảy ra sau đó. Tất cả những gì tôi biết là một phút trước mọi thứ vẫn ổn, cuộc sống vẫn thật ngọt ngào và tôi chẳng mong muốn gì hơn, rồi sau đó, tôi phải vật lộn, quay cuồng để chấp nhận sự thật.

Vậy nên tôi sẽ đi gặp một bác sĩ tâm lý! Điều này nghe có thể lạ lùng, cũng có thể như một trò đùa. Tôi luôn nghĩ là trở thành một tín đồ sẽ rất thú vị, có thể thú tội và giải phóng bản thân, có ai đó nói với bạn rằng họ tha thứ cho bạn, gột sạch tội lỗi và lau chùi quá khứ xám xịt.

Tất nhiên chúng không giống nhau. Tôi hơi lo lắng, nhưng dạo gần đây, tôi không thể ngủ được, và Scott cũng bị mất giấc theo. Tôi nói với anh rằng tôi thấy khó khăn khi nói những chuyện thế này với những người mình quen biết - tôi còn chẳng thể nói cho bạn về nó. Anh nói, đấy chính là vấn đề, rằng tôi có thể nói mọi thứ cho một người lạ. Nhưng nó không hoàn toàn đúng. Bạn không thể nói được. Tôi nghiệp Scott. Anh không biết một nửa còn lại. Anh yêu tôi nhiều tới mức khó chịu. Tôi không hiểu sao anh làm được. Nhưng nó khiến tôi bực.

Nhưng tôi phải làm gì đó và ít nhất thì khiến nó giống như tôi thực sự bắt tay vào công việc. Những kế hoạch tôi đã đề ra - khoá học nhiếp ảnh và lớp nấu ăn - khi nghĩ đến thì cảm thấy chúng thật vô dụng, như thể tôi đang chơi một cuộc sống thật thay vì thực sự sống nó. Tôi cần tìm ra thứ gì đó mà tôi phải làm, thứ gì đó không thể phủ nhận được. Tôi không thể làm điều này, tôi không thể chỉ đơn thuần là một người vợ. Tôi không hiểu sao mọi người chịu được nó - nói đúng ra thì chẳng có gì ngoài đợi chờ. Chờ một người đàn ông về nhà và yêu bạn. Hoặc hơn thế,

nghĩ ra điều gì đó để đánh lạc hướng bạn.

BUỔI TỐI

Tôi phải ngồi chờ. Cuộc hẹn đáng lẽ bắt đầu từ nửa tiếng trước rồi, và tôi vẫn ngồi đây, ngồi ngoài phòng lễ tân đọc lướt mấy tờ báo Vogue, nghĩ đến việc đứng dậy và đi khỏi đây. Tôi biết là những cuộc hẹn của bác sĩ có thể quá lịch, nhưng đây là bác sĩ tâm lý? Những bộ phim luôn khiến tôi tin rằng họ sẽ đuổi bạn ra ngoài sau khi năm mươi phút đã hết. Tôi nghĩ là Hollywood không thực sự nói đến loại bác sĩ tâm lý bạn sẽ gặp trong NHS.

Tôi đang chuẩn bị đứng dậy đi đến một quầy tiếp tân và nói với cô ta rằng tôi đã phải chờ quá lâu, rằng tôi sẽ đi khỏi đây, thì cánh cửa phòng mở ra và chàng trai cao ráo, gầy gò, nhìn tôi với vẻ biết lỗi và chìa tay ra mời tôi vào.

“Mrs Hipwell, tôi vô cùng xin lỗi vì khiến cô chờ lâu” anh ta nói, và tôi chỉ cười với anh ta rồi nói rằng mọi chuyện vẫn ổn, và tôi cảm thấy, trong giây phút ấy, rằng mọi chuyện sẽ ổn, vì tôi chỉ mới ở trong phòng làm việc của anh ta có một hoặc hai phút mà tôi đã muốn nói ra sự thật rồi.

Tôi nghĩ là do giọng nói đó. Đánh trọng âm nhẹ nhàng, điều mà tôi đã mong đợi, vì tên anh ta là Dr Kamal Abdic. Tôi đoán là anh ta khoảng hơn ba mươi, mặc dù trông anh ta khá trẻ với làn da nâu bánh mật đẹp tuyệt vời. Anh ta có bàn tay tôi có thể tưởng tượng chạm vào tôi, những ngón tay dài và thanh tú, tôi gần như có thể cảm nhận chúng chạm vào cơ thể mình.

Chúng tôi không nói về điều gì quan trọng, chỉ là những thủ tục giới thiệu bản thân, để làm quen; anh ta hỏi vấn đề của tôi là gì và tôi nói với anh về vụ hoảng loạn, về chứng mất ngủ, thực tế là tôi nằm trỏng trơ ban đêm và không thể ngủ được. Anh ta muốn tôi nói nhiều hơn về chuyện đó, nhưng tôi chưa sẵn sàng. Anh ta hỏi tôi có dùng thuốc hay uống rượu không. Tôi nói rằng tôi có các tật xấu khác, và nhìn vào mắt anh ta, tôi nghĩ là anh ta hiểu ý tôi. Rồi tôi cảm thấy rằng tôi nên thành thật hơn một chút, nên tôi kể về việc phòng trưng bày bị đóng cửa và rằng tôi thấy mình đang ăn không ngồi rồi cả ngày, mất phương hướng, thực tế là tôi dành quá nhiều thời gian trong tưởng tượng. Anh ta không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng nhắc, nhưng tôi muốn nghe anh ta nói, nên khi tôi ra về, tôi hỏi anh ta đến từ đâu.

“Maidstone” anh ta nói “ở Kent. Nhưng tôi chuyển đến Corly vài năm trước. Anh ta biết rằng đó không phải những điều tôi muốn hỏi; anh ta nở một nụ cười đôi mắt.

Scott đang ngồi đợi khi tôi về đến nhà, anh đưa cho tôi một li rượu, anh muốn biết về tất cả mọi thứ. Tôi nói rằng nó ổn. Anh hỏi tôi về tên bác sĩ tâm lý: tôi có thích anh ta không, anh ta có tốt bụng không? Ổn, tôi nói lại, vì tôi không muốn có vẻ nhiệt tình quá. Anh hỏi rằng chúng tôi có nói về Ben không. Scott nghĩ mọi chuyện là vì Ben. Có thể anh đúng. Có thể anh hiểu tôi hơn tôi nghĩ.

THỨ BA, NGÀY 25, THÁNG CHÍN 2012

BUỔI SÁNG

Sáng nay tôi dậy từ sớm, nhưng cũng có ngủ được vài tiếng, có tiến triển so với tuần trước. Tôi cảm thấy tỉnh táo hơn khi ra khỏi giường, vậy nên thay vì ngồi trước thềm nhà như mọi khi, tôi quyết định đi bộ vài vòng.

Dạo đây tôi thường tự cô lập mình, mà không nhận ra điều ấy. Nơi duy nhất tôi đi đến thường là những cửa hàng, các lớp học và bác sĩ tâm lý. Thỉnh thoảng đến nhà Tara. Thời gian còn lại, tôi chỉ ở nhà.

Tôi đi khỏi nhà, rẽ phải rồi trái trên con đường Kingly, qua quán ăn - Hoa Hồng. Chúng tôi thường đến đó ăn; tôi không thể nhớ nổi vì sao chúng tôi bỏ thói quen đó. Tôi chưa từng thích nó đến mức ấy, quá nhiều cặp đôi trên bốn mươi tuổi uống say bí tỉ rồi dạo quanh tìm thứ gì đó thú vị hơn, tự hỏi sao họ có được dũng khí đó. Có lẽ đó là lý do chúng tôi không đến đó nữa, vì tôi không thích. Qua quán ăn, qua những cửa hàng. Tôi không muốn đi quá xa, chỉ loanh quanh vòng tròn, để vận động đôi chân.

Ra ngoài buổi sớm thật dễ chịu, trước giờ các trường học bắt đầu, trước khi mọi người bắt đầu bận rộn; đường phố vắng vẻ và sạch sẽ, một ngày mới đầy khả năng. Tôi lại rẽ trái, đi xuống gần một sân chơi, một lý do tồi cho việc chúng tôi có không gian xanh. Nó trống không, nhưng trong vài giờ nữa, nó sẽ tập nập trẻ con, các mẹ và các cặp đôi. Còn các cô gái sẽ tới đây, đến những xà ngang tập nâng mình, rồi sau đó sẽ đến Starbucks.

Tôi đi qua công viên và hướng thẳng xuống đại lộ Roseberry. Nếu rẽ phải, tôi sẽ đi ngang qua phòng trưng bày - phòng trưng bày của tôi, giờ là một nơi trống rỗng - nhưng tôi không muốn, vì nó vẫn khiến tôi hơi thất vọng. Tôi từng rất cố gắng để phát triển nó. Nhưng không gặp thời - dân ngoại ô không mê nghệ thuật, không phải trong tình hình kinh tế như thế này. Thay vào đó, tôi rẽ trái, qua vài hàng quán, rồi trở về nhà. Tôi cảm thấy hưng phấn, nhưng rồi lại lo lắng. Tôi sợ sẽ chạm mặt nhà Watsons, vì nó sẽ rất khó xử; điều đó chắc chắn rằng tôi không có việc mới, rằng tôi đã nói dối vì tôi không muốn tiếp tục làm cho họ.

Hoặc hơn thế, sẽ rất bất tiện khi tôi gặp cô ta. Tom sẽ chỉ lờ tôi đi. Nhưng Anna thường nghĩ mọi việc theo hướng cá nhân. Cô ta chắc chắn sẽ nghĩ sự nghiệp bảo mẫu ngăn ngủi của tôi kết thúc vì đứa bé của cô ta. Thực ra là không liên quan gì đến đứa bé, mặc dù nó cứ suốt ngày rên rỉ và tôi khó có thể quý nó được. Điều này phức tạp hơn nhiều, nhưng tất nhiên tôi không thể giải thích cho cô ta. Đó cũng là một lí do mà tôi cô lập bản thân, vì tôi không muốn nhìn thấy nhà Watsons. Một phần trong tôi chỉ mong họ chuyển đi. Tôi biết cô ta không thích ở đây: cô ta ghét ngôi nhà, ghét sống giữa những đồ đạc của người vợ cũ của Tom, ghét đoàn tàu.

Tôi dừng lại ở góc phố và cúi nhìn đường hầm. Mùi lạnh lẽo và ẩm ướt khiến tôi rùng mình, như cảm giác lật một hòn đá lên và xem bên dưới ẩn chứa điều gì: rêu và sâu bọ, và đất. Nó nhắc tôi nhớ lại hồi còn chơi trong sân khi còn là một đứa trẻ, bắt ếch bên bờ hồ cùng Ben. Tôi đi tiếp. Đường phố vẫn vắng tanh - không có dấu hiệu của Anna và Tom - và một phần trong tôi nghĩ là mình đã hơi lo lắng không đầu.

BUỔI TỐI

Scott vừa gọi cho tôi nói anh phải làm muộn, không phải thứ tôi muốn nghe. Tôi đã cảm thấy cáu kỉnh cả ngày. Không thể giữ bình tĩnh. Tôi cần anh về nhà và làm dịu tôi, và sẽ còn mấy tiếng trước khi anh về đây, đầu óc tôi cứ quay cuồng rồi quay cuồng. Tôi biết rằng mình sẽ lại có một đêm thức trắng nữa đây.

Tôi không thể chỉ ngồi đây, nhìn đoàn tàu, tôi quá bồn chồn, những nhịp tim như yếu dần trong lồng ngực, như một con chim đang cố thoát khỏi cái lồng. Tôi đổi ý và đi xuống dưới nhà, đi dọc đường Blenheim. Khoảng bảy rưỡi - một vài công nhân đang đi từ chỗ làm về nhà. Chẳng có ai ở xung quanh, mặc dù vẫn có thể nghe tiếng khóc của vài đứa trẻ chơi ở vườn sau, hưởng thụ nốt ánh nắng mùa hè, trước khi chúng bị gọi vào ăn tối.

Tôi đi qua trạm tàu, dừng chân một chốc ở nhà số 23 và nghĩ đến việc ấn chuông. Tôi sẽ nói gì? Nhà hết đường? Chỉ muốn nói chuyện? Cửa nhà mở hé nhưng tôi không thấy ai bên trong.

Tôi đi tiếp, qua góc phố, và chẳng nghĩ ngợi gì cả, tôi đi xuống đường hầm. Tôi đi được gần nửa đường thì nghe tiếng đoàn tàu chạy qua trên đầu, và nó rục rịch: như một trận động đất, bạn có thể cảm nhận được nó ngay trong chính cơ thể mình, khuấy động từng mạch máu. Tôi nhìn xuống và thấy gì đó dưới sàn, một chiếc bờm tóc, màu tím, bị dãn, dùng đã lâu. Đánh rơi bởi một người đi ngang qua, có thể vậy, nhưng có gì đó khiến tôi run sợ và muốn ra khỏi đây thật nhanh, trở lại với không

khí trời.

Trên đường, anh lái xe ngang qua tôi, mắt chúng tôi gặp nhau trong giây lát và anh cười với tôi.

RACHEL

. . .

THỨ SÁU, NGÀY 12, THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

TÔI KIẾT SỨC, vẫn cảm thấy ngái ngủ. Khi tôi uống rượu, tôi khó có thể ngủ. Tôi thường thức khoảng một, hai tiếng, lo sợ, chán ghét bản thân. Nếu có ngày nào đó tôi không uống, tối hôm đó tôi sẽ ngủ thật say, trong trạng thái bất tỉnh sâu, rồi đến sáng, tôi không thể giữ tỉnh táo, nó kéo dài hàng tiếng đồng hồ, có khi cả ngày.

Hôm nay chỉ có vài người trên toa, không có ai ngồi gần tôi. Không ai để ý đến tôi, nên tôi tựa đầu vào cửa sổ và nhắm mắt lại.

Con tàu bật lên, đánh thức tôi. Chúng tôi đang dừng ở tín hiệu đỏ. Ở thời điểm này của buổi sáng, thời điểm này trong năm, mặt trời rơi thẳng vào phía sau của các ngôi nhà gần đường ray. Tôi gần như có thể cảm nhận được nó, sự ấm áp của ánh nắng trên mặt và cánh tay khi tôi ngồi trên bàn ăn sáng, Tom ngồi đối diện, chân tôi gối lên chân anh vì chúng ấm hơn của tôi nhiều, mắt chăm chú đọc báo. Tôi cảm nhận được nụ cười của anh hướng về tôi, má tôi đỏ hồng, mỗi khi anh nhìn tôi như vậy.

Tôi mở mắt ra và Tom biến mất. Chúng tôi vẫn ở chỗ tín hiệu. Tôi nhìn thấy Jess ngoài vườn, và một người đàn ông từ xa tiến lại. Anh ta đang cầm cái gì đó - có lẽ là một tách cà phê - tôi nhìn vào anh ta và nhận ra đó không phải Jason. Người đàn ông này cao hơn, mảnh khảnh và da tối màu hơn. Anh ta là một người bạn của gia đình; anh ta là anh trai của cô hoặc anh trai của Jason. Anh ta cúi xuống, đặt tách cà phê xuống bàn. Anh ta là một người họ hàng từ Úc, ở chơi khoảng vài tuần; anh ta là bạn thân của Jason, phù rể trong đám cưới của họ. Jess bước tới gần anh ta, cô đặt tay lên eo anh và hôn anh nồng cháy. Con tàu tiếp tục lăn bánh.

Tôi không thể tin được. Tôi thở mạnh, nhận ra là mình đang nín thở. Sao cô ấy lại làm như vậy? Jason yêu cô, tôi có thể nhìn ra điều đó, họ sống hạnh phúc. Tôi không thể tin được cô lại làm vậy với anh, anh không đáng phải chịu điều này. Tôi thấy thực sự thất vọng, cảm thấy như mình bị phản bội. Một nỗi đau quen thuộc lấp đầy ngực tôi. Tôi đã từng cảm thấy điều này trước đây, đau đớn hơn, nhưng tôi vẫn nhớ, tôi không thể quên nó.

Tôi phát hiện ra bằng cách mọi người vẫn thường phát hiện ra: một sự lỗi điện tử.

Có lúc là một tin nhắn hay một mẫu thoại; trong trường hợp của tôi là một email, một vết son dính trên cổ áo. Thật ra nó là một tai nạn, không phải do tôi rình mò. Tôi đáng ra không được đến gần máy tính của Tom, vì anh lo là tôi sẽ vô tình xóa mất những tài liệu quan trọng, hoặc ẩn nhằm thứ gì đó khiến vi rút hay Trojan có thể xâm nhập vào.

“Công nghệ không phải thế mạnh của em, phải không Rach?” anh nói sau một lần tôi lỡ xóa toàn bộ thông tin liên lạc trong danh bạ email của anh. Nên đáng ra tôi không được động vào nó. Nhưng thực ra tôi đang làm một việc tốt, cố gắng sửa chữa mọi việc, tôi đang lên kế hoạch một buổi du lịch mừng lễ kỉ niệm 4 năm ngày cưới, một chuyến đi gọi lại những kỉ niệm cũ. Tôi muốn tạo bất ngờ, nên tôi phải bí mật kiểm tra lịch làm việc của anh.

Tôi không rình mò, tôi không cố gắng bắt quả tang anh hay gì cả, tôi không đến mức đó. Tôi không muốn trở thành một người vợ tồi tệ hay nghi ngờ. Có một lần, tôi trả lời điện thoại khi anh đang tắm và anh hơi thất vọng vì nghĩ rằng tôi không tin tưởng anh. Tôi thấy thật tồi tệ vì nhìn anh có vẻ đau lòng.

Tôi cần xem lịch làm việc của anh. Và anh để cái laptop mở, vì anh bị muộn cho cuộc họp, đó là một cơ hội tốt, nên tôi cần tìm lịch và ghi lại những ngày quan trọng. Khi đóng mục chứa lịch của anh, tôi thấy tài khoản email của anh, đã đăng nhập. Có một tin nhắn phía trên cùng từ aboyd@cinnamon.com. Tôi ấn vào. XXXXX. Vậy thôi, chỉ có một dòng những chữ X. Lúc đầu tôi nghĩ đó là tin rác, cho đến khi tôi nhận ra đấy là những nụ hôn.

Đó là câu trả lời cho tin nhắn anh gửi vài tiếng trước, chỉ sau 7 giờ, khi tôi đang ngủ.

Anh thiếp đi khi đang nghĩ về em, anh mơ về những nụ hôn, vòng ngực và phía giữa đùi của em. Anh tỉnh dậy mà đầu óc chỉ nghĩ về em, ham muốn được chạm vào em. Đừng mong muốn anh phải suy nghĩ lành mạnh, anh không thể, khi đó là em.

Tôi đọc qua tin nhắn của anh: có hàng tá những thư mục được giấu kín dưới tên “Quản Trị Viên”. Tôi phát hiện ra tên cô ta là Anna Boyd, và chồng tôi đang yêu say đắm cô ta. Anh thường xuyên nói với cô ta như vậy. Anh nói với cô ta rằng anh chưa từng cảm thấy như vậy, rằng anh không thể đợi thêm giây phút nào để đến với cô ta, rằng sẽ không còn lâu nữa, họ có thể ở bên nhau mãi mãi.

Không có từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng tôi lúc đó, nhưng giờ, khi ngồi trên tàu, tôi tức giận, cào cấu lòng bàn tay, nước mắt chỉ chực tuôn trào. Tôi cảm thấy như có gì đó trong tôi đã bị lấy mất. Sao cô ấy có thể? Sao Jess lại làm vậy? Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy? Nhìn vào cuộc sống hạnh phúc của họ đi, xem nó đẹp đẽ biết bao! Tôi chưa bao giờ hiểu nổi sao mọi người không nhận ra sự tổn hại to lớn khi họ cố nghe theo trái tim. Ai nói nghe theo trái tim là điều tốt? Đó là sự tự đại, ích

kỉ, muốn chế ngự mọi chuyện. Lòng căm thù dâng trào trong tôi. Nếu lúc này đây, tôi nhìn thấy người đàn bà đó, nếu tôi nhìn thấy Jess, tôi sẽ tát thẳng vào mặt cô ta. Tôi sẽ cào cấu đôi mắt cô ta.

Có trục trặc ở đường dây. Chuyển tàu lúc 17.56 đến Stoke bị huỷ bỏ, nên hành khách lũ lượt sang chuyển tàu của tôi. May mắn là tôi tìm được một chỗ ngồi, nhưng ở cánh bên, không phải cạnh cửa sổ, và có những cơ thể tì lên vai, đầu gối tôi, xâm chiếm không gian của tôi. Tôi muốn đẩy họ ra và đứng dậy. Nhiệt độ đang tăng lên, bức bối, tôi cảm thấy như đang thở qua một chiếc mặt nạ. Tất cả cửa sổ đã được mở ra, và dù chúng tôi vẫn đang chuyển động, toa tàu như không có không khí vậy, như một hộp kim loại kín. Tôi không thể lấy đủ ô xi vào phổi. Tôi cảm thấy buồn nôn. Cảnh tượng sáng nay cứ lặp lại trong đầu tôi, tôi không thể ngừng nghĩ rằng tôi vẫn đang ở đó, và không thể ngừng tưởng tượng ra khuôn mặt họ.

Tôi đổ lỗi cho Jess. Tôi bị ám ảnh về Jess và Jason, về những gì cô đã làm và cảm giác của anh, về những điều họ phải đương đầu khi anh tìm hiểu ra, và khi thế giới của anh, cũng như tôi, bị xé làm đôi. Tôi sững sờ đi loanh quanh, không chú tâm vào mình đang đi đâu. Không nghĩ ngợi gì cả, tôi đi đến quán cà phê mà mọi người ở Huntingdon Whiteley đến. Tôi đang bước qua cánh cửa khi nhìn thấy họ, và thời điểm đó, đã quá trễ để quay đi; họ đang nhìn tôi, mắt mở to trước khi họ nhớ ra việc nở nụ cười. Martin Miles cùng Sasha và Harriet vẫy tay về phía tôi.

“Rachel!” Martin gọi, dang tay ra ôm tôi. Tôi không mong đợi điều đó. Sasha và Harriet cười, hôn gió về phía tôi, cố không tới quá gần. “Cậu đang làm gì ở đây thế?”

Trong một lúc, tôi không biết làm gì. Tôi nhìn xuống sàn nhà, tôi cảm thấy người mình đang đỏ bừng, nhận ra điều đó chỉ khiến mọi việc tệ thêm, tôi nở một nụ cười giả và nói, “Phỏng vấn.”

“Ồ”

Martin không giấu nổi ngạc nhiên, trong khi Sasha và Harriet chỉ gật đầu và cười. “Với ai vậy?”

Tôi không nhớ ra tên một công ti nào đó có liên quan. Cũng không thể bịa ra một cái tên, mà còn chưa nhắc đến việc có được nhận hay không. Tôi chỉ đứng đó, cắn móng tay và lắc đầu, rồi Martin nói “Bí mật hàng đầu hả? Một số công ti kì lạ vậy đấy, họ không muốn cậu nói bất cứ điều gì đến khi hợp đồng đã được kí kết và tất cả trở nên chính thức.” Điều đó thật ngớ ngẩn và cậu ta biết, cậu ta cố giải vây tôi và không ai tin cả, nhưng họ đều giả vờ và gật đầu theo. Harriet và Sasha nhìn về phía cánh cửa sau lưng tôi, họ cảm thấy xấu hổ thay cho tôi, họ muốn một đường lui.

“Tớ phải đi uống một cốc cà phê đây” tôi nói. “Tớ không muốn đến muộn.”

Martin đặt tay lên bả vai tôi và nói, “Thật tuyệt khi được gặp lại cậu, Rachel.” Tôi gần như có thể cảm nhận được sự thương cảm của cậu ta. Tôi chưa từng nhận ra

điều đó cho tới tận năm ngoài, thật nhục nhã khi được người khác thương cảm.

Kế hoạch của tôi là sẽ đến thư viện Holborn trên đường Theobald nhưng tôi không theo nó được, nên thay vào đó tôi đến công viên Regent's. Tôi đi bộ đến tận đường cùng, cạnh sở thú. Tôi ngồi xuống hàng ghế dưới một cây dâu, nghĩ về những tiếng sau đó, hồi tưởng lại cuộc nói chuyện ở quán cà phê, nhớ lại cái nhìn của Martin khi chào tạm biệt tôi.

Tôi chắc phải ở đó gần nửa tiếng đồng hồ khi điện thoại reo lên. Đó là Tom, gọi từ điện thoại bàn. Tôi cố tưởng tượng ra anh, làm việc bên chiếc laptop trong căn phòng bếp đầy nắng, nhưng hình ảnh bị làm hỏng bởi sự xâm chiếm trong cuộc sống mới của anh. Cô ta ở đâu đó, đằng sau, đang pha trà hoặc cho đứa bé ăn, bóng của cô ta trải đến gần nơi anh ngồi. Tôi chuyển cuộc gọi sang chế độ tin nhắn thoại. Tôi để điện thoại vào trong túi và cố lờ nó đi. Tôi không muốn nghe thêm gì nữa, không phải hôm nay; ngày hôm nay đã đủ tồi tệ rồi mà đây là còn chưa đến mười rưỡi sáng. Tôi chần chừ khoảng 3 phút trước khi lôi điện thoại ra và ấn vào hộp thư thoại. Tôi cố trụ lại sự đau đớn khi nghe thấy giọng nói đó - giọng nói từng nói với tôi bằng những tiếng cười và giờ, nó chỉ mang tính khiển trách, an ủi hoặc cảm thương - nhưng nó không phải của anh.

“Rachel, Anna đây.” tôi cúp máy.

Tôi không thở được, toàn thân ngứa ran, tôi đứng dậy và bước về phía cửa hàng trên phố Titchfield và mua bốn chai rượu và mấy can thuốc, rồi quay về chỗ cũ ở công viên. Tôi mở chia đầu tiên và tu thật nhanh hết sức có thể, rồi mở chai thứ hai. Tôi quay lưng lại với phía đường đi để không phải nhìn những người qua lại, những bà mẹ dắt theo con hay những khách du lịch, và tôi không thể nhìn thấy họ, tôi có thể giả vờ như mình là một đứa trẻ và họ không thể nhìn thấy tôi. Tôi bật hộp thư thoại lên lần nữa.

“Rachel, Anna đây.” Ngắt quãng một lúc. “tôi cần nói chuyện với cô về những cuộc gọi.” Lại một quãng ngắt nữa - cô ta vừa nói chuyện với tôi vừa làm gì đó nữa - nhiều việc cùng lúc, theo cách mà những người vợ bận rộn và những bà mẹ hay làm, dọn dẹp, giặt quần áo. “Nghe này, tôi biết là cô đang có khoảng thời gian khó khăn” cô ta nói, mặc dù cô ta chả liên quan gì đến nỗi đau của tôi,” nhưng cô không thể gọi cho chồng tôi mọi lúc được.” Cô ta hạ giọng, lộ vẻ khó chịu. “Cô khiến chúng tôi tỉnh giấc vào ban đêm, còn đánh thức cả Evie nữa, và điều đó không thể chấp nhận được. Chúng tôi đã rất khó khăn để ru con bé ngủ.” Chúng tôi. Gia đình nhỏ hạnh phúc. Với những vấn đề và lịch trình. Con đàn bà khốn nạn. Cô ta như một con gáy, đẻ trứng vào tổ ấm của tôi. Cô ta đã chiếm lấy mọi thứ của tôi. Và giờ cô ta còn gọi cho tôi để nói rằng nỗi khổ của tôi khiến cô ta bất tiện.

Tôi uống xong chai thứ hai và bắt đầu chai thứ ba. Hơi rượu nồng nặc bắt đầu

dâng lên trong máu tôi và tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi đang đi quá nhanh, tôi cần chậm lại; nếu tôi không giảm tốc độ, điều gì đó kinh khủng sẽ xảy ra. Tôi sẽ làm gì đó khiến mình phải hối hận. Tôi sẽ gọi lại cho cô ta, tôi sẽ nói cho cô ta biết rằng tôi không quan tâm đến cô ta và tôi không quan tâm đến gia đình cô ta, tôi cũng không quan tâm đến việc đứa trẻ của cô ta có được ngon giấc cho đến hết phần đời còn lại hay không. Tôi sẽ nói với cô ta rằng những câu nói anh ta nói với cô - đừng mong tôi cư xử đúng mực - anh ta đã từng dùng nó với tôi, khi chúng tôi lần đầu đến với nhau; anh viết một lá thư cho tôi, tuyên bố tình yêu mãnh liệt của mình. Đây cũng chả phải câu nói của anh ta: anh ta lấy từ Henry Miller. Tất cả những gì cô ta sở hữu là đồ dùng lại. Tôi muốn biết điều đó sẽ khiến cô ta cảm thấy thế nào. Tôi muốn gọi lại cho cô ta và hỏi, cô cảm thấy như thế nào, Anna, khi sống trong căn nhà của tôi, xung quanh là đồ đạc tôi mua, nằm ngủ trên cái giường mà tôi và anh cùng ngủ chung nhau hàng năm trời, và cho con cô ta ăn trên cái bàn mà anh và tôi đã quan hệ trên đó?

Tôi thấy việc họ vẫn ở lại đó thật bất thường, trong ngôi nhà đó, trong ngôi nhà của tôi. Tôi đã không tin khi anh nói điều đó với tôi. Tôi yêu ngôi nhà đó. Tôi là người khẳng khẳng mua ngôi nhà đó, mặc dù địa điểm đó không thực sự thuận lợi. Tôi thích được ở gần đường ray, tôi thích nhìn đoàn tàu chạy qua, tôi thích âm thanh của chúng, không phải âm thanh ồn ào của phố huyện mà là những tiếng cũ kĩ của bánh xe lăn. Tom nói với tôi, nó sẽ không như thế mãi, họ sẽ sửa sang lại đường ray và sẽ là những âm thanh êm ru của tàu siêu tốc, nhưng tôi không tin điều đó. Tôi có thể đã là người ở đó, tôi sẽ mua lại cả căn nhà nếu tôi có tiền. Nhưng tôi không có, và chúng tôi cũng không thể tìm được ai muốn mua nhà với giá cao khi chúng tôi li dị, nên thay vào đó, anh đã mua hoàn toàn căn nhà và ở lại tới khi anh tìm được một người trả giá cao cho nó. Nhưng anh chưa từng tìm được, nên anh đưa cô ta về cùng, và cô ta thích nó như tôi từng thích, rồi họ quyết định ở đó. Cô ta chắc phải bảo đảm rằng, cô ta không phiền lòng, khi đi qua những căn phòng mà một người đàn bà khác đã bước qua. Cô ta chắc chắn không xem tôi như một mối đe dọa. Tôi nghĩ đến Ted Hughes, chuyển từ Assia Wevill đến căn nhà anh ta chia sẻ với Plath, mặc quần áo của Sylvia, chải tóc với cùng một chiếc lược. Tôi muốn gọi cho Anna và nhắc cô ta nhớ rằng kết cục của Assia là đầu cô ta trong lò nướng, như thể Sylvia đã làm.

Tôi chắc đã ngủ quên, mùi rượu và ánh sáng đánh thức tôi. Tôi tỉnh dậy với một khởi đầu, lục lọi tìm kiếm trong túi. Nó vẫn ở đấy. Da tôi mẩn ngứa, có đàn kiến bò ở trên, chúng ở trên đầu tôi, trên cổ và trên ngực. Tôi đứng lên, phủi chúng đi. Có hai đứa trẻ đang đá bóng ở ngoài sân cách đó 20 thước cũng dừng lại xem, cười nghiêng ngả.

Đoàn tàu dừng lại. Tôi chuẩn bị đối diện nhà của Jess và Jason, nhưng tôi không thể nhìn qua toa tàu, có quá nhiều người chắn đường. Tôi tự hỏi họ có ở đó không, rằng anh đã biết chưa, hay anh đã đi rồi, hoặc anh vẫn đang sống một cuộc đời mà chưa tìm ra tất cả chỉ là lừa dối.

THỨ BẢY, NGÀY 13 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Tôi đoán bây giờ là khoảng bảy giờ bốn năm đến tám giờ mười lăm. Tôi biết, nhìn từ góc độ ánh sáng, từ tiếng ồn bên ngoài cửa sổ, từ âm thanh Cathy đang hút bụi hành lang ngoài phòng tôi. Cứ mỗi ngày thứ bảy, Cathy dậy sớm dọn nhà. Dù ngày đó là sinh nhật của cô, hay là buổi sáng để nghỉ ngơi - Cathy vẫn dậy sớm vào thứ bảy để lau dọn. Cô nói đó là sự thanh tẩy, để chuẩn bị một tuần mới tốt đẹp, và vì cô lau nhà theo kiểu aerobic nên cô cũng không cần đến phòng tập gym.

Điều đó không ảnh hưởng gì đến tôi, tiếng máy hút bụi buổi sáng, vì chẳng nào tôi cũng không ngủ lúc đó. Tôi không thể ngủ vào buổi sáng; tôi không thể cuộn tròn yên bình đến tận giữa ngày. Tôi tỉnh dậy bất ngờ, thở không đều, tim đập mạnh, mồm thì hôi, rồi tôi biết ngay, là mình đã thức dậy rồi. Tôi càng muốn được lãng quên thì tôi lại càng không thể. Cuộc sống và ánh đèn không để tôi làm thế. Tôi nằm đó, nghe âm thanh của bận rộn của Cathy, và tôi nghĩ đến đồng quần áo dưới chân đường ray và Jess hôn người tình của cô trước ánh sáng bình minh. Ngày kéo dài, không một phút nào trọn vẹn

Tôi có thể đến chợ nông trên đường chính; tôi có thể mua ít thịt hươu và rau quả và dành cả ngày nấu ăn.

Tôi có thể ngồi trên ghế sofa với một tách trà và xem chương trình Vào bếp cuối tuần trên tivi

Tôi có thể đến phòng tập gym.

Tôi có thể viết lại bài CV.

Tôi có thể đợi Cathy rời nhà và đến cửa hàng tạp hoá mua hai chai Sauvignon Blanc.

Trong một cuộc đời khác, tôi cũng dậy sớm, tiếng tàu 8.04 chạy ngang qua; tôi mở mắt ra và lắng nghe tiếng mưa đập vào cửa sổ. Tôi cảm thấy anh đằng sau, ngái ngủ, ấm áp. Sau đó, anh đi lấy thư còn tôi làm trứng ốp, chúng tôi cùng ngồi uống trà, rồi đến quán ăn nhỏ vào buổi trưa, chúng tôi thiếp ngủ, cuộn vào nhau trước ti vi. Tôi tưởng tượng ra những điều đó giờ đây cũng thay đổi đối với anh, không còn

quan hệ vào ngày thứ bảy hay trứng ốp, thay vào đó là niềm vui khác, một bé gái xen giữa anh và vợ anh, chia tách họ. Con bé sẽ học nói nhanh thôi, Dada, Mama và một thứ tiếng chỉ có ba mẹ nó hiểu được

Nỗi đau nặng trĩu, ngay ở giữa ngực tôi. Tôi không thể đợi đến khi Cathy ra ngoài.

BUỔI TỐI

Tôi sẽ đi gặp Jason.

Tôi dành cả ngày trong phòng, đợi Cathy đi khỏi nhà, để tôi có thể uống một chai rượu. Nhưng cô ấy không đi. Cô ngồi yên ngoài phòng khách. Đến chiều muộn, tôi không thể chịu đựng sự giam hãm và nhàm chán này nữa, nên tôi nói với cô là tôi ra ngoài đi dạo một lúc. Tôi đến Wheatsheaf, một quán ăn nhỏ, vô danh dưới đường High, rồi uống 3 cốc rượu to. Tôi bắt đầu thấy hoa mắt. Rồi tôi đi xuống ga, mua một đôi rượu vào thuốc nữa rồi lên tàu.

Tôi sẽ đến gặp Jason Tôi không đến thăm anh, cũng sẽ không xuất hiện trước ngôi nhà và gõ cửa. Không phải như vậy. Không làm gì điên rồ. Tôi chỉ muốn đi qua ngôi nhà, ngồi trên tàu. Tôi chẳng có gì khác để làm, và cũng chẳng có hứng ở nhà. Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh. Tôi muốn thấy họ. Đây không phải một ý tốt. Tôi biết.

Nhưng nó đâu có hại gì?

Tôi sẽ đến Euston, rồi sẽ quay lại trở về. Tôi thích đoàn tàu, và điều đó có gì sai. Đoàn tàu thật tuyệt vời. Trước đó, tôi vẫn là bản thân mình, tôi từng nghĩ về việc bắt một chuyến tàu lãng mạn cùng Tom. (Chuyến Bergen vào ngày kỉ niệm năm năm, chuyến Blue cho ngày kỉ niệm thứ 40.)

Khoan đã, tôi sắp đi qua họ rồi.

Ánh đèn sáng trưng, nhưng tôi không nhìn rõ. (Những hình ảnh cứ nhàn đôi. Tôi nhắm một mắt. Đỡ hơn rồi.)

Họ kia rồi! Đó có phải là anh không? Họ đang đứng trên thềm nhà. Có phải họ không? Kia có phải Jason? Kia có phải Jess?

Tôi muốn đến gần hơn, tôi không nhìn rõ. Tôi muốn đến thật gần họ.

Tôi sẽ không đến Euston nữa. Tôi sẽ xuống tàu ở Witney. (Tôi không nên xuống ở bến Witney, nó quá nguy hiểm, nhớ Tom hay Anna nhìn thấy tôi?)

Nhưng tôi sẽ xuống ở Witney.

Đây không phải một ý hay.

Đây là một ý tồi.

Có một người đàn ông ngồi đối diện tôi phía bên kia toa, tóc màu vàng hơi ngả

đỏ. Anh ta đang cười tôi. Tôi muốn nói gì đó với anh ta, nhưng từ ngữ cứ tuột khỏi miệng trước khi tôi có cơ hội nói chúng. Như thể tôi nắm được chúng, nhưng không biết nó ngọt hay chua.

Anh ta đang cười với tôi, hay đang chế nhạo tôi? Tôi không biết.

Chủ nhật, ngày 14 tháng Bảy 2013

BUỔI SÁNG

Tôi cảm giác như từng nhịp tim của mình đang dồn lên cổ họng, to và khó chịu. Mồm tôi khô cong, khó nuốt. Tôi lặn ra một bên, đối mặt với cửa sổ. Rèm cửa đã được kéo vào, nhưng ánh sáng vẫn khiến tôi chói mắt. Tôi đưa tay lên che mặt; ấn những ngón tay lên lông mi, cố làm giảm cơn đau. Móng tay tôi cáu bẩn.

Có gì không ổn. Trong một giây, tôi nghĩ là mình sẽ ngã, như là cái giường bên dưới đã biến mất. Tối qua. Đã xảy ra chuyện gì đó. Không khí dồn dập ủa vào phổi, tôi ngồi dậy, quá nhanh, tim đập mạnh, đầu đau nhói.

Tôi đợi những kí ức ủa về. Thỉnh thoảng mất một lúc. Thỉnh thoảng nó hiện lên trong mắt tôi trong vài giây. Cũng có lúc nó không quay lại.

Chuyện gì đó xảy ra, chuyện gì đó tồi tệ. Có một cuộc cãi vã. Giọng nói to. Năm dăm? Tôi không biết, tôi không nhớ. Tôi đã đến quán ăn, rồi lên tàu, tôi đứng ở ga, tôi đi trên đường. Đường Blenheim. Tôi đã đến đường Blenheim.

Nó đến như một làn sóng, khiến tôi khiếp đảm. Điều gì đó đã xảy ra, tôi biết. Tôi không thể tưởng tượng ra nó, nhưng tôi cảm nhận được nó. Phía trong miệng tôi nhói đau, tôi đang nhai má, một giọt máu mùi như kim loại ứa ra trên lưỡi tôi. Tôi thấy buồn nôn, choáng váng. Tôi đưa tay qua tóc, qua da đầu rồi lưỡng lự. Có một miếng thịt nhỏ, mềm ngay phía bên phải đầu tôi. Mái tóc tôi đầy máu.

Tôi đã sẩy chân, đứng rồi. Trên cầu thang, ở ga Witney. Có phải là tôi đập đầu xuống không? Tôi nhớ là mình ở trên tàu, nhưng sau đó toàn là màu đen, một sự trống rỗng. Tôi thở sâu, cố kiểm soát nhịp tim, dập tắt sự hoảng loạn ở lồng ngực. Nghĩ đi. Tôi đã làm gì? Tôi đã đến quán ăn, tôi lên tàu. Có một người đàn ông ở đó - tôi nhớ rồi, tóc hơi đỏ. Anh ta cười tôi. Tôi nghĩ là anh ta đã nói gì đó, nhưng không thể nhớ được những gì anh ta nói. Còn hơn thế nữa, hơn là một kí ức, nhưng tôi không nhớ được, không thể tìm được nó trong màn đen.

Tôi đang hoảng loạn, nhưng không chắc là mình đang sợ điều gì, cái gì đã khiến nỗi sợ hãi trầm trọng hơn. Tôi còn chẳng biết là có thực sự có điều gì đó khiến mình phải sợ không nữa. Tôi nhìn quanh phòng. Điện thoại không ở trên bàn. Túi xách cũng không nằm dưới đất, cũng không được treo sau ghế nơi tôi thường để nó. Tôi

chắc chắn phải cầm theo nó, vì tôi đang ở trong nhà, nghĩa là tôi có chìa khoá.

Tôi xuống giường. Trong tình trạng khoả thân. Tôi nhìn thoáng qua gương. Tay tôi run lên bần bật. Mascara lem xuống tận má và có một vết cắt ở môi trên. Chân tôi bầm tím. Tôi thấy mệt mỏi. Tôi ngồi lại xuống giường và kẹp đầu vào giữa hai đùi để cơn buồn nôn chóng qua đi. Tôi đứng dậy, lấy bộ áo ngủ và mở cửa ra. Ngồi nhà trống không. Vì một lí do nào đó, tôi chắc chắn rằng Cathy không ở đây. Có phải cô ấy đã nói với tôi là cô ấy đến nhà Damien? Tôi cảm giác như cô đã nói vậy, mặc dù tôi không thể nhớ nổi khi nào. Trước khi tôi ra ngoài? Hay tôi đã nói chuyện với cô ấy sau đó? Tôi đi lạng lẽ ra hành lang và thấy cửa phòng Cathy đang mở. Tôi bước vào phòng cô. Giường chiếu đã được sắp xếp. Có thể là cô ấy dọn sau khi tỉnh dậy, nhưng tôi không nghĩ là tối qua cô ấy ở đây. Cũng có ích. Nếu cô ấy không ở đây, thì cô ấy cũng không nghe hay nhìn thấy tôi tối qua, có nghĩa là cô không biết tôi tệ đến mức nào. Đó không phải là vấn đề, nhưng cũng có thể: sự xấu hổ tôi cảm thấy về việc đã xảy ra không chỉ tỉ lệ với sự nghiêm trọng của sự việc mà còn với số người đã chứng kiến nó.

Ở đầu cầu thang, tôi lại thấy chóng mặt mà nắm chặt lan can. Đó là một trong những nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi (cùng với sự sôi sục trong dạ dày khi gan bắt đầu làm việc) rằng tôi sẽ ngã xuống cầu thang và gãy cổ. Nghĩ đến điều đó còn làm tôi mệt nhọc hơn. Tôi muốn nằm nghỉ, nhưng tôi phải tìm túi, kiểm tra điện thoại. Ít nhất thì tôi cũng muốn biết mình chưa mất thẻ tín dụng, tôi cần phải biết mình đã gọi cho ai và bao giờ. Chiếc túi xách bị vứt chổng chơ ở lối vào, ngay sau cửa trước. Quần bò và đồ lót thì nằm thành đống bên cạnh; tôi còn ngửi thấy mùi nước tiểu ở cuối cầu thang. Tôi cầm túi lên và tìm điện thoại - nó ở trong này, tạ ơn Chúa, cùng với một đồng khăn giấy nhuộm máu. Cơn buồn nôn lại đến, mạnh hơn; tôi nếm được mùi mật trong cổ họng và tôi chạy, nhưng không kịp đến nhà tắm, tôi nôn ra tắm thảm dưới chân cầu thang.

Tôi phải nằm xuống. Nếu tôi không nằm xuống, tôi sẽ ngất mất, tôi sẽ ngã xuống. Tôi sẽ dọn dẹp nó sau.

Lên tầng, tôi cầm sạc điện thoại và nằm xuống giường. Nhắc cảng chân lên, tôi thận trọng xem xét chúng. Có nhiều vết bầm, ngay trên đầu gối, những thứ liên quan đến uống rượu, kiểu vết bầm khi giẫm phải thứ gì đó. Cánh tay tôi có nhiều vết thương nghiêm trọng hơn, tím, hình ô van, nhìn như dấu tay. Đây không phải dấu hiệu xấu lắm, tôi đã từng bị rồi, thường là khi bị ngã và ai đó đến giúp. Vết nứt trên đầu tôi có vẻ tệ, nhưng nó có thể là va chạm với một chiếc xe. Có thể là tôi đã bắt taxi về nhà.

Tôi bật máy lên. Có hai tin nhắn. Tin đầu tiên từ Cathy, nhận từ sau năm giờ, hỏi là tôi đang đi đâu. Cô ấy sẽ đến nhà Damien vào buổi tối, và hẹn gặp lại tôi vào sáng

hôm sau. Cô ấy hi vọng là tôi không uống rượu một mình. Tin thứ hai từ Tom, nhận lúc mười giờ mười lăm. Tôi gần như đánh rời điện thoại khi nghe thấy giọng anh; anh đang hét lên

“Chúa ơi, Rachel, chuyện quái quỷ gì xảy ra với em vậy? Anh chịu đựng đủ chuyện này rồi, được chưa? Anh đã lái xe lòng vòng trong một tiếng đi tìm em đấy. Em đã khiến Anna hoảng loạn, em biết chứ? Cô ấy nghĩ là em định... cô ấy nghĩ... Đó là tất cả anh có thể làm để ngăn cô ấy không gọi cảnh sát. Để bọn anh được yên đi. Đừng gọi cho anh nữa, đừng hẹn gặp, để anh yên đi. Anh không muốn nói chuyện với em. Em hiểu không? Anh không muốn nói chuyện với em, anh không muốn nhìn thấy em, anh không muốn em ở bất cứ đâu gần gia đình anh. Em có thể huỷ hoại cuộc đời em nếu muốn, nhưng đừng huỷ hoại cuộc đời anh. Anh sẽ không bảo vệ em nữa đâu, hiểu chưa? Tránh xa bọn anh ra.”

Tôi không biết mình đã làm những gì. Tôi đã làm gì? Giữa năm giờ và mười giờ mười lăm, tôi đã làm gì? Tại sao Tom tìm tôi? Tôi đã làm gì với Anna? Tôi kéo chăn lên quá đầu và nhắm chặt mắt. Tôi tưởng tượng cảnh mình đi vào ngôi nhà, đi theo lối giữa khu vườn, trèo qua hàng rào. Tôi nghĩ đến cảnh trượt cánh cửa kính ra, đi khẽ vào trong bếp. Anna ngồi ở bàn. Tôi túm lấy cô ta từ đằng sau, cuộn tay vào mái tóc vàng dài của cô ta, rồi giật đầu cô ta ra sau, kéo cô ta trên sàn nhà rồi đập đầu cô ta xuống nền nhà.

BUỔI TỐI

Ai đó đang la hét. Từ góc độ này của ánh sáng chiếu qua cửa sổ phòng ngủ, chắc tôi đã thiếp đi trong khoảng thời gian khá dài; giờ cũng phải chiều muộn rồi, gần tối. Đầu tôi đau như búa bổ. Có một ít máu trên gối. Tôi nghe thấy ai đó đang la hét dưới nhà.

“Không thể tin được nữa! Lạy chúa! Rachel! RACHEL!”

Tôi đã ngủ quên. Ôi chúa ơi, và tôi chưa lau dọn bãi nôn ở dưới nhà. Còn quần áo thì vứt tứ tung khắp nơi. Chúa ơi.

Tôi mặc tạm chiếc quần và một cái áo sơ mi. Cathy đang đứng ngay ngoài cửa phòng khi tôi mở nó ra. Và cô trông có vẻ khiếp sợ khi nhìn thấy tôi.

“Cái quái quỷ gì xảy ra với cậu vậy?” cô nói, rồi giơ tay lên. “Thực sự thì, Rachel, tớ xin lỗi, nhưng tớ chỉ không muốn biết. Tớ không thể chịu đựng được những thứ này trong nhà. Tớ không chịu được...” Cô quay lại, nhìn xuống cầu thang.

“Tớ xin lỗi” tôi nói. “Tớ rất xin lỗi, tớ đã bị ốm và định lau dọn nó sau...”

“Cậu không ốm, phải không? Cậu đã say bí tỉ. Cậu đã ra ngoài uống rượu. Tớ xin

lỗi Rachel. Tớ không thể chịu được. Tớ không thể sống thế này được. Cậu phải đi, OK? Tớ cho cậu bốn tuần để tìm một nơi nào đó khác, nhưng rồi cậu sẽ phải chuyển đi". Cô quay lại và bước thẳng về phòng. "Và làm ơn, cậu có thể lau dọn lại đồng hồ bên kia đi được không?" Rồi cô đập mạnh cánh cửa phòng lại.

Sau khi lau dọn xong, tôi trở lại phòng. Cửa phòng Cathy vẫn đóng, nhưng tôi có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ âm thầm trong đó. Tôi không thể trách cô. Tôi cũng sẽ rất tức giận nếu về nhà và thấy một đồng hồ quần áo chất đống và bãi nôn trên sàn. Tôi ngồi xuống giường và mở laptop, đăng nhập vào tài khoản email và bắt đầu soạn một tin nhắn cho mẹ. Tôi nghĩ, cuối cùng thì thời điểm cũng đến. Tôi phải nhờ đến sự giúp đỡ của bà. Nếu tôi dọn về nhà, tôi không được hành xử như thế này. Tôi sẽ phải thay đổi, theo hướng tích cực. Tôi không thể nghĩ ra từ ngữ gì, tôi không thể nghĩ được một cách giải thích hợp lý. Tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của bà khi đọc những dòng này, thất vọng, tức giận. Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng bà thở dài.

Bíp, điện thoại kêu. Có một tin nhắn, nhận vài tiếng trước. Lại là Tom. Tôi không muốn nghe những gì anh sẽ nói, nhưng tôi phải nghe, tôi không thể lờ anh đi. Tim tôi đập nhanh khi ấn vào hộp thư thoại, chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

"Rachel, em có định gọi lại cho anh không?" Nghe giọng anh không còn giận dữ nữa và tim tôi bắt đầu đập chậm lại. "Anh muốn chắc là em về đến nhà an toàn. Tối qua tình trạng của em rất tệ." Có tiếng thở dài, nặng trĩu. "Nghe này, xin lỗi vì đã la mắng em, anh đã hơi... nóng nảy. Anh cảm thấy thương em, Rachel, thật đấy, nhưng việc này cần phải dừng lại."

Tôi bật lại tin nhắn một lần nữa, lắng nghe sự tử tế trong giọng nói của anh và những giọt nước mắt bắt đầu chảy ra. Mất một lúc sau tôi mới ngừng khóc, trước khi tôi có thể gửi lại một tin nhắn đến anh nói rằng tôi rất xin lỗi, và giờ tôi đang ở nhà. Tôi không nói gì nữa vì tôi không biết chắc chắn là mình đang xin lỗi vì điều gì. Tôi không biết mình đã làm gì Anna, làm thế nào mà khiến cô ta hoảng sợ như vậy. Thực ra tôi không quan tâm đến chuyện đó lắm, nhưng tôi quan tâm đến việc mình đã làm Tom không vui. Sau những gì anh đã trải qua, anh xứng đáng được hạnh phúc. Tôi sẽ không bao giờ ghen tị với hạnh phúc của anh, chỉ ước hạnh phúc đấy là cùng với mình.

Tôi nằm dài ra giường và chùi kín chắn. Tôi muốn biết điều gì đã xảy ra; tôi ước là mình biết mình phải xin lỗi vì cái gì. Tôi cố gắng ghép nối những mảnh ghép kí ức. Tôi cảm thấy chắc chắn là mình đã ở trong một trận cãi lộn, hoặc là đã chứng kiến nó. Có phải cùng với Anna? Tôi lèn ngón tay lên vết thương trên đầu, vết cắt trên môi. Tôi gần như có thể nhìn thấy nó, tôi gần như có thể nghe thấy những từ ngữ, nhưng nó lại tuột khỏi tôi, một lần nữa. Tôi không thể làm chủ nó. Mỗi lần tôi

cố nắm bắt những giây phút ấy, nó lại trôi vào bóng tối, xa khỏi tầm với của tôi.

MEGAN

. . .

THỨ BA, NGÀY 2 THÁNG MƯỜI 2012

BUỔI SÁNG

TRỜI SẮP MƯA, sớm thôi, tôi cảm nhận nó đang đến gần. Răng tôi va lập cập vào nhau, đầu lưỡi thì trắng xóa bột màu. Tôi sẽ không vào trong. Tôi thích ở ngoài này, như để làm sạch, thanh tẩy bản thân. Scott sẽ sớm đến và giục tôi vào trong, anh sẽ quần khăn quanh tôi, như một đứa trẻ.

Tối nay tôi đã có một vụ tấn công kinh hoàng trên đường về. Có một cái xe máy, nổ máy vòng qua vòng lại, và một ô tô màu đỏ lái chậm chậm qua, như loài bò sát, và hai người đàn bà với nhiều vết sẹo chặn đường tôi. Tôi không thể đi qua họ trên hè, nên tôi đi xuống lòng đường và suýt nữa bị đâm bởi một chiếc ô tô đi hướng ngược lại. Người lái xe thò đầu ra và hét gì đó về phía tôi. Tôi thở nhanh, tim đập mạnh, và cảm thấy bồn chồn trong bụng, như khi vừa uống thuốc, thứ chất Adrenaline khiến bạn cảm thấy buồn nôn, hứng thú và sợ sệt trong cùng một lúc.

Tôi chạy qua đường ray về nhà, rồi ngồi đó, đợi đoàn tàu đến, nó sẽ chạy vụt qua tôi và kéo theo các âm thanh ồn ào khác. Tôi đợi Scott đến và trấn an tôi, nhưng anh không ở nhà. Tôi cố trèo qua hàng rào, tôi muốn ngồi một góc, nơi không ai nhìn thấy. Tay tôi bị cắt phải thứ gì đó, nên tôi vào trong, và Scott về và hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra. Tôi nói là mình rửa bát và đánh rơi một chiếc bát. Nhưng anh không tin, anh đã rất thất vọng.

Tôi thức dậy lúc nửa đêm, để Scott ngủ một mình và lén xuống bậc thềm. Tôi bấm số của anh và được nghe giọng nói của anh khi anh trả lời, lúc đầu có vẻ ngại ngùng, rồi to hơn, thận trọng, lo lắng và trầm trọng hơn. Tôi cúp máy và đợi anh gọi lại. Tôi vẫn chưa dùng số nặc danh, nên có lẽ anh sẽ gọi lại. Nhưng anh không, nên tôi gọi lại lần nữa, lần nữa và lần nữa. Cuộc gọi cuộc tôi bị chuyển vào hộp thư thoại, như cuộc gọi công việc, với lời hứa sẽ gọi lại cho tôi sớm nhất. Tôi nghĩ đến hẹn một cuộc họp, nhưng hệ thống tự động của họ lại không làm việc vào lúc nửa đêm, nên tôi lại quay về giường. Tôi không ngủ được nữa.

Sáng nay, tôi có thể đến Corly Wood để chụp vài bức hình; nó có thể ẩm ướt, tối tăm ở đó, nhưng chắc tôi cũng sẽ nháy được vài thứ hay ho. Tôi đang nghĩ đến việc làm vài cái thiệp nho nhỏ, xem xem mình có thể bán chúng như những món quà kỉ

niệm ở đường Kingly không. Scott luôn nói rằng tôi không phải lo lắng về chuyện làm việc, mà tôi nên nghỉ ngơi. Như một người tàn tật! Điều tồi tệ nhất bây giờ là nghỉ ngơi. Tôi cần kiếm thứ gì đó làm để bù đắp một ngày. Tôi biết điều gì sẽ xảy ra nếu tôi không làm thế.

BUỔI TỐI

Bác sĩ Abdic - Kamal, như tôi đã được hẹn gọi cho anh ta - gợi ý rằng bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, tôi nên bắt đầu viết nhật kí. Tôi gần như đã nói, tôi không thể làm thế, tôi không tin là chồng mình sẽ không đọc nó. Tôi đã không làm, vì nó sẽ khiến tôi cảm thấy không trung thành với Scott. Nhưng điều đó là sự thật. Tôi sẽ không bao giờ viết lại những điều mình thực sự nghĩ hay cảm nhận. Chuyện sẽ diễn ra theo kiểu: tối nay khi tôi về nhà, laptop ảm. Anh biết làm cách nào để xoá lịch sử theo dõi và dù thế nào đi nữa, anh có thể che đi những dấu vết của mình khá tốt, nhưng tôi biết là tôi đã tắt máy tính trước khi rời khỏi nhà. Anh lại đọc email của tôi lần nữa.

Tôi thực sự không phiền lắm, cũng chẳng có gì để đọc. (Chỉ một đồng tin rác từ các công ti tuyển nhân viên và Jenny ở lớp tập thể hình hỏi xem tôi có muốn cùng ăn bữa tối vào thứ năm không, nơi mà cô ta và bạn sẽ thay nhau nấu cho nhau ăn. Tôi thà chết còn hơn.) Tôi không quan tâm lắm, vì nó khiến anh nghĩ rằng không có việc gì xảy ra cả, và rằng tôi đang không có gì ấp ủ trong lòng. Và điều đó tốt cho tôi - tốt cho chúng tôi - dù nó không phải sự thật. Tôi cũng không thể giận anh, vì anh có lí do chính đáng để nghi ngờ. Tôi đã từng cho anh động cơ trong quá khứ và chuyển bị một lần nữa. Tôi không phải người vợ hoàn hảo. Không thể. Mặc dù tôi yêu anh chừng nào, nó vẫn là chưa đủ.

THỨ BẢY, NGÀY 13 THÁNG MƯỜI MỘT 2012

BUỔI SÁNG

Tối qua tôi ngủ được khoảng 5 tiếng, dài hơn nhiều so với thường xuyên, và điều lạ lùng là, tôi đã quá sức khi trở về nhà chiều tối qua và nghĩ là mình sắp gục xuống đến nơi. Tôi nói với bản thân rằng mình sẽ không làm điều đó nữa, không sau lần cuối này, nhưng rồi tôi nhìn thấy anh, tôi muốn anh và tôi nghĩ, tại sao không chứ? Tôi không hiểu tại sao tôi phải ngăn cản bản thân, rất nhiều người không làm thế. Đàn ông không. Tôi không muốn làm ai tổn thương, nhưng tôi phải sống thật với chính mình, phải không? Đó là tất cả những gì tôi đang làm, sống đúng với bản

thân, người mà không ai biết rõ - không phải Scott, không phải Kamal, không ai hết.

Sau buổi tập thể hình tối qua, tôi hỏi Tara nếu tuần sau cô ấy muốn đi cùng tôi đến rạp chiếu phim vào, rồi cô ấy sẽ che dấu cho tôi.

“Nếu anh ấy gọi, cậu hãy nói là cậu đang ở cùng tớ nhé, rằng tớ đang trong nhà vệ sinh và tớ sẽ gọi lại ngay cho anh ấy? Rồi cậu gọi cho tớ, và tớ sẽ gọi cho anh ấy, mọi chuyện sẽ ổn thoả thôi.”

Cô cười và hẩy tôi nói “Thôi được rồi” cô ấy còn không bận hỏi tôi sẽ đi đâu và đi với ai. Cô ấy thực sự muốn trở thành bạn của tôi.

Tôi gặp anh ở Swan trong Corly, anh đặt một phòng. Chúng tôi phải rất cẩn thận, không thể để bị tóm. Điều đó sẽ không tốt cho anh, cuộc sống đổ vỡ. Đó cũng sẽ là một thảm họa đối với tôi. Tôi không muốn nghĩ đến những điều mà Scott sẽ làm.

Anh muốn nói chuyện trước, về những gì đã xảy ra khi tôi còn trẻ, sống ở Norwich. Tôi gợi ra một vài điều, nhưng tối qua, anh muốn biết chi tiết. Tôi nói với anh các thứ, nhưng không phải sự thật. Tôi nói dối, bịa ra mọi chuyện, nói với anh những chuyện mà anh muốn nghe. Điều đó rất thú vị. Tôi không cảm thấy tồi tệ khi nói dối, tôi cũng không nghĩ anh tin chúng. Và tôi cũng khá chắc chắn là anh cũng nói dối.

Anh nằm trên giường, nhìn tôi mặc quần áo. Anh nói “Điều này không thể lặp lại lần nữa, Megan. Em biết là không thể mà. Chúng ta không thể tiếp tục làm chuyện này.” Anh nói đúng, tôi biết chúng tôi không thể. Chúng tôi không nên, rất không nên. Tôi cũng nghĩ về nó trên đường về, và điều tôi thích thú nhất về nó, có quyền lực đối với ai đó. Đó mới là điều đáng thử.

BUỔI TỐI

Tôi ở trong bếp, mở một chai rượu, khi Scott xuất hiện đằng sau và đặt tay anh lên vai tôi và nói “Mọi chuyện thế nào rồi, với tên bác sĩ tâm lý?” Tôi nói với anh là nó vẫn ổn, rằng chúng tôi vẫn tiến triển. Giờ thì anh lại không muốn biết chi tiết từ tôi. Rồi: “Tối qua em có vui với Tara không?”

Tôi không biết được, vì đang quay lưng về phía anh, rằng anh có thực sự đang hỏi không, hay đang nghi ngờ điều gì đó. Tôi không thể luận ra được gì từ giọng nói của anh.

“Cô ấy rất tốt” tôi nói. “Anh và cô ấy nên thử gặp nhau. Tuần sau bọn em sẽ cùng đến rạp chiếu phim. Có lẽ em nên đưa cô ấy đi ăn đâu đó?”

“Anh có được mời đến rạp chiếu phim không?” anh hỏi.

“Rất vui lòng” tôi nói, quay lại và hôn lên môi anh, “nhưng cô ấy muốn xem gì đó của Sandra Bullock, nên...”

“Đừng nói nữa! Đưa cô ấy đi ăn đi” anh nói, đặt nhẹ tay lên vùng lưng dưới của tôi.

Tôi rót một cốc rượu và chúng tôi cùng đi ra ngoài, cùng ngồi trên bậc thềm và thả chân xuống cỏ.

“Cô ấy đã lấy chồng chưa?” anh hỏi tôi.

“Tara? Chưa. Vẫn độc thân.”

“Không có bạn trai à?”

“Em không nghĩ vậy.”

“Thế còn bạn gái?” anh hỏi, rướn lông mày lên, và tôi cười. “Vậy cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em không biết” tôi nói. “Khoảng bốn mươi.”

“Ồ. Thế mà cô ấy vẫn một mình. Hơi buồn đấy.”

“Ừm. Em nghĩ là cô ấy hơi cô đơn.” “Họ luôn tìm tới em, những người cô đơn, phải không? Họ đến với em.”

“Vậy à?”

“Cô ấy cũng không có con đúng không? Anh hỏi, và tôi không biết liệu mình có đang tưởng tượng hay không, nhưng khi nhắc đến vấn đề con, tôi thấy gì đó trong giọng nói của anh, một sự tranh cãi đang dấy lên và tôi chỉ không muốn có nó, không thể chịu đựng được, nên tôi đứng lên và bảo anh cầm theo cốc rượu, vì chúng tôi sẽ vào phòng.

Anh đi theo tôi và tôi cởi hết quần áo ra trong lúc đi lên phòng, khi chúng tôi tới nơi, anh đẩy tôi xuống giường, tôi còn chẳng nghĩ đến anh, nhưng điều đó không quan trọng vì anh cũng chẳng biết tới điều đó. Tôi đủ thông minh để khiến anh tin rằng tất cả điều này là vì anh.

RACHEL

• • •

THỨ HAI, NGÀY 15 THÁNG BẢY 2103

BUỔI SÁNG

CATHY GỌI LẠI CHO TÔI ngay khi tôi vừa bước ra khỏi căn hộ sáng nay, và ôm tôi thật chặt. Tôi nghĩ là cô sẽ nói rằng cô ấy không muốn đuổi tôi đi nữa, nhưng thay vào đó, cô nhét một tờ giấy nhỏ vào tay tôi, nhắc lại về chuyện chuyển đi, có cả lịch cụ thể. Cô ấy không thể nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi cảm thấy thông cảm cho cô, thật sự, mặc dù cũng hơi tiếc cho bản thân. Cô nở một nụ cười buồn rầu và nói, “Tớ ghét phải làm điều này với cậu, Rachel, thật lòng đấy.” Tất cả mọi việc khiến tôi thất khó xử. Chúng tôi đang đứng ở hành lang, mặc dù đã cố gắng hết sức lau dọn, nhưng nó vẫn có mùi khiến tôi buồn nôn. Tôi cảm thấy như mình đang khóc, nhưng tôi không muốn khiến cô cảm thấy tồi tệ hơn, nên tôi chỉ cười và nói, “Không có gì đâu, thật sự là không vấn đề gì mà.” như thể cô nhờ tôi làm việc này như một ân huệ.

Trên tàu, những giọt nước mắt cứ tuôn ra, tôi không quan tâm nếu người ta có đang nhìn mình không; có thể họ chỉ nghĩ rằng con chó của tôi vừa qua đời. Hay nghĩ rằng có thể tôi bị chẩn đoán có căn bệnh chết người nào đó. Hoặc có thể tôi hiếm muộn, li dị, sớm trở thành một người vô gia cư nghiện rượu.

Tất cả những điều đó khi nghĩ đến thật ngớ ngẩn. Tại sao tôi lại ra nông nổi này? Tôi tự hỏi nó đã bắt đầu khi nào, sự xuống cấp của tôi; tự hỏi khi nào mình mới có thể dừng lại. Tôi đã sai lầm từ đâu? Không phải là khi tôi gặp Tom, người đã cứu tôi thoát khỏi nỗi đau buồn khi bố tôi chết. Không phải khi chúng tôi cưới nhau, vô tư, hạnh phúc, vào một ngày tháng Năm lạnh giá bảy năm trước. Tôi từng hạnh phúc, dư giả, thành đạt. Cũng không phải khi chúng tôi chuyển đến ngôi nhà số hai mươi ba, một căn nhà đầy đủ, đẹp đẽ hơn tất cả tôi có thể tưởng tượng khi ở độ tuổi hai sáu. Tôi nhớ như in những ngày tháng đầu, đi bộ xung quanh, chân đất, cảm nhận sự ấm áp của sàn gỗ bên dưới, cảm nhận nơi ở, sự trống trải của những căn phòng đang chờ có chủ. Tom và tôi, đã lên kế hoạch: sẽ trồng gì ở khu vườn, treo gì lên tường, sơn màu gì trong phòng – và cả phòng của em bé nữa.

Có lẽ là lúc đó. Có lẽ đó chính là thời điểm mọi thứ bắt đầu diễn ra theo hướng tiêu cực, khoảnh khắc tôi nhận ra chúng tôi không còn là một cặp nữa, mà là một

gia đình; và sau đó, một khi tôi đã mừng tượng nó ra trong đầu, thì chỉ hai chúng tôi là không đủ. Có phải đó chính là lúc Tom nghĩ khác về tôi, sự thất vọng của anh về tôi? Sau những gì anh dành cho tôi, để hai chúng tôi được ở bên nhau, tôi đã để anh nghĩ rằng đối với tôi, chỉ mình anh là chưa đủ.

Tôi cứ để những giọt nước mắt chảy ra, rồi thu người lại, nhắm chặt mắt và bắt đầu viết một danh sách những thứ cần làm ngày hôm nay vào mặt sau mẫu giấy của Cathy:

Thư viện Holborn

Gửi email cho mẹ

Gửi email cho Martin, hỏi một thư giới thiệu???

Tìm hiểu về những cuộc gặp gỡ AA - ở trung tâm Luân Đôn/Ashbury

Cho Cathy biết về chuyện việc làm?

Khi con tàu dừng lại ở tín hiệu, tôi nhìn lên và thấy Jason đang đứng trên thềm nhà, nhìn xuống đường ray. Tôi cảm thấy như anh đang nhìn thẳng vào mình, và có một cảm giác lạ lùng – như trước kia anh đã từng nhìn mình như vậy; tôi cảm thấy như anh thực sự có thể nhìn thấy tôi. Tôi tưởng tượng như anh đang cười với mình, và vì một lí do nào đó, tôi thấy sợ.

Anh quay đi và con tàu tiếp tục di chuyển.

BUỔI TỐI

Tôi ngồi trong khoa A&E ở Trường Đại học Y. Tôi vừa bị đâm bởi một cái taxi khi qua đường trên tuyến Gray's Inn. Tôi đã rất tỉnh táo, mặc dù hơi có chút tâm trạng, bị sao nhãng và gần như là hoảng loạn. Tôi bị một vết cắt dài trên mắt phải, đang được một bác sĩ cực kì đẹp trai và tháo vát chăm sóc, nhưng thất vọng thay lại khá cục cằn. Trong khi khâu vết thương, anh ta để ý đến vết bầm trên đầu tôi.

“Nó có từ lâu rồi” tôi nói với anh ta.

“Trông nó khá mới” anh ta nói.

“Không phải ngày hôm nay.”

“Cô đánh nhau à?”

“Tôi bị đập vào một chiếc xe.”

Anh ta kiểm tra đầu tôi vài giây rồi nói, “Vậy à?” Anh ta lùi lại và nhìn vào mắt tôi. “Nó không giống như thế. Trông giống như ai đó cầm vật gì đánh cô vậy” anh ta nói, và tôi đứng hình. Tôi có chút kí ức về việc cúi người xuống để tránh một cú đánh, và giờ hai tay lên đỡ. Không biết đó có phải kí ức thật không? Người bác sĩ tiến gần hơn và nhìn vào vết thương. “Thứ gì đó sắc, hình như có cả răng cửa...”

“Không” tôi nói. “Đó là do một chiếc ô tô. Tôi va vào một chiếc ô tô.” Tôi cố thuyết phục bản thân cũng như anh ta.

“OK” Anh ta cười và lùi lại, cúi xuống một chút để mắt chúng tôi ngang bằng nhau. “Cô có ổn không...” anh ta nhìn vào tờ giấy, “Rachel?”

“Có.” Anh ta nhìn tôi một lúc lâu; có vẻ không tin. Anh ta lo lắng. Có lẽ anh ta nghĩ tôi là một người vợ hay ghen tuông. “Thôi được rồi. Tôi sẽ rửa vết thương cho cô, vì nhìn nó hơi dơ dáy. Tôi có thể gọi ai đến đây? Chồng cô được không?”

“Tôi li dị rồi.”

“Vậy thì ai đó khác?” Anh ta còn không quan tâm đến việc tôi đã li dị.

“Bạn của tôi, cô ấy chắc đang lo cho tôi.” Tôi đưa anh ta tên và số điện thoại của Cathy. Cathy sẽ không lo lắng – tôi còn chưa về muộn – nhưng tôi mong rằng tin tôi bị đâm bởi một chiếc taxi sẽ khiến cô thương cảm và tha thứ cho những gì xảy ra tồi qua. Có thể cô ấy sẽ nghĩ lí do tôi bị đâm là do say rượu. Tôi tự hỏi nếu mình có thể xin bác sĩ cho thử máu hay gì đó, để có bằng chứng rằng tôi hoàn toàn tỉnh táo. Tôi cười với anh ta, nhưng anh ta lại đang không nhìn tôi, anh ta đang viết gì đó. Dù sao thì đó cũng là một ý tưởng tồi tệ.

Đó là lỗi của tôi, người lái xe taxi không có lỗi gì cả. Tôi bước ngay ra – thực ra là chạy ngay trước chiếc xe. Tôi không biết là lúc đấy mình định chạy đi đâu. Tôi không nghĩ gì cả, ít nhất thì cũng không nghĩ về bản thân. Lúc đó tôi nghĩ về Jess. Không phải Jess, cô ấy là Megan Hipwell, và cô đang mất tích.

Tôi đã đến thư viện trên đường Theobalds. Tôi vừa gửi email cho mẹ (không nói gì đặc biệt, chỉ để thử, xem bà đang nghĩ đến tôi như thế nào) qua tài khoản Yahoo. Trên trang chủ của Yahoo có vài tin tức mới, thay mặt khẩu mới hay gì đó – Chúa mới biết mặt khẩu của tôi như thế nào, nhưng họ biết. Có một bức ảnh của cô, Jess, Jess của tôi, cô gái tóc vàng hoàn hảo, cạnh đó là dòng chữ VIỆC MẤT TÍCH CỦA CÔ GÁI WITNEY.

Lúc đầu tôi không chắc lắm. Nhìn giống như cô, giống hệt như hình ảnh của cô trong đầu tôi, nhưng tôi vẫn nghi ngờ bản thân. Rồi tôi đọc câu chuyện và nhìn thấy tên đường. Và tôi biết.

Cảnh sát Buckinghamshire đang rất bận khoản đến việc mất tích của cô gái hai chín tuổi, Megan Hipwell, trên đường Blenheim, Witney. Cô Hipwell được nhìn thấy lần cuối bởi chồng cô, Scott Hipwell, vào đêm thứ Bảy khi cô rời khỏi nhà để thăm một người bạn vào khoảng bảy giờ. Sự biến mất của cô ấy là ‘hoàn toàn bất ngờ’, anh Hipwell nói. Cô Hipwell đang mặc một chiếc quần jeans và một áo phông đỏ. Cô cao khoảng 1m64, gầy, với mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Ai có thông tin gì liên quan đến cô Hipwell xin liên hệ với cảnh sát Buckinghamshire.

Cô ấy đang mất tích. Jess đang mất tích. Megan đang mất tích. Từ thứ Bảy. Tôi tra

google – câu chuyện xảy ra ở Witney Argus, nhưng không có thêm thông tin gì. Tôi nghĩ đến việc gặp Jason – Scott – sáng nay, đứng trên thềm nhà, nhìn tôi, và cười với tôi. Tôi cầm lấy túi và đứng dậy, chạy ra khỏi thư viện, ra ngoài đường, ngay trước một chiếc xe taxi đen.

“Rachel? Rachel?” Anh bác sĩ đẹp trai đang cố hướng sự chú ý của tôi. “Bạn của cô đến đón cô kìa.”

MEGAN

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 10 THÁNG MỘT 2013

BUỔI SÁNG

THỈNH THOẢNG, TÔI KHÔNG muốn đi đâu hết, tôi nghĩ mình sẽ hạnh phúc nếu không bao giờ phải bước chân ra ngoài nữa. Tôi không muốn làm việc. Tôi chỉ muốn được tiếp tục an toàn và ấm áp ở chốn bình yên này với Scott, nơi tôi không bị làm phiền.

May mắn là trời đang rất tối và lạnh, thời tiết thì ẩm ướt. Trời vẫn mưa tầm tã suốt mấy tuần - cơn mưa lạnh buốt, kéo dài cùng với những cơn gió mạnh rú rít trong những luồng cây, to đến mức nó át hết tiếng đoàn tàu. Tôi không nghe được tiếng đường ray kêu, dù dẫu, hấp dẫn tôi theo một chuyến đi xa. Ngày hôm nay, tôi không muốn đi đâu hết, tôi không muốn chạy trốn, cũng chẳng muốn đi dạo dọc con đường. Tôi chỉ muốn ở đây, cuộn tròn trong vòng tay chồng, ngồi xem tivi và ăn kem, sau khi gọi anh về nhà sớm, chúng tôi có thể quan hệ vào giữa chiều.

Tôi chắc chắn sẽ phải ra ngoài, vì hôm nay là ngày hẹn với Kamal. Dạo đây tôi đang nói với anh về Scott, về những điều tôi đã làm sai, một người vợ thất bại. Kamal nói tôi phải tìm cách khiến bản thân vui vẻ, tôi phải dừng việc tìm kiếm hạnh phúc ở đâu đó lại. Đúng, tôi biết, tôi biết chứ, và trong một khoảnh khắc, tôi chỉ nghĩ, khổ nạn, cuộc đời thật quá ngắn ngủi.

Tôi nghĩ đến hồi chúng tôi tận hưởng kì nghỉ gia đình ở Santa Margherita. Tôi chỉ vừa mới bước sang tuổi mười lăm khi tôi gặp một anh chàng ngoài bãi biển, hơn tôi rất nhiều tuổi - chắc khoảng ba mươi, còn có lẽ là gần bốn mươi tuổi - và ngày hôm sau, anh ta mời tôi đi chèo thuyền. Ben đi cùng tôi và anh ấy cũng được mời, nhưng - là một người anh trai bảo vệ quá đà - anh nói là chúng tôi không nên đi, vì anh không tin anh chàng này, anh nghĩ anh ta là một kẻ lập dị quái đản. Mà đúng thật. Nhưng tôi đã quá tò mò, bao giờ chúng tôi mới có được cơ hội chèo thuyền quanh biển Ligurian bằng thuyền riêng chứ? Ben nói rằng chúng tôi sẽ có nhiều cơ hội như vậy, rằng cuộc đời của chúng tôi chứa đầy phiêu lưu. Cuối cùng, chúng tôi không đi, và mùa hè năm đó, Ben mất lái trên chiếc xe phân khối A10, và anh không bao giờ có cơ hội chèo thuyền nữa.

Tôi nhớ cảm giác khi chúng tôi còn bên nhau, Ben và tôi. Chúng tôi không sợ

điều gì cả.

Tôi nói với Kamal về Ben, nhưng chúng tôi đang tiến triển đến những thứ khác nữa, sự thật, toàn bộ sự thật - chuyện gì xảy ra với Mac, trước và sau đó. Chúng được an toàn với Kamal, anh sẽ không nói với ai để giữ sự tự tin cho bệnh nhân.

Nhưng mặc dù nếu anh có thể kể cho ai đó, tôi không nghĩ là anh sẽ làm vậy. Tôi tin anh, thực sự tin. Điều buồn cười là, thứ mà đang kìm nén tôi không nói cho anh mọi thứ không phải nỗi sợ anh sẽ làm gì với chúng, cũng không phải nỗi sợ bị đánh giá, mà là Scott. Tôi cảm thấy như mình đang phản bội Scott nếu tôi kể cho Kamal những điều tôi không thể nói với anh. Khi nghĩ về những việc khác tôi đã làm, những sự phản bội khác, thì điều này chả là gì cả, nhưng không phải. Bằng cách nào đó, điều này tồi tệ hơn, bởi vì đây là cuộc sống thật, đây là những thứ trong sâu thẳm trái tim tôi, và tôi không chia sẻ nó với anh. Tôi vẫn giữ chúng lại, vì tất nhiên tôi không thể nói ra tất cả những gì tôi đang cảm thấy. Tôi biết đó là mục đích của việc điều trị tâm lý, nhưng tôi không thể. Tôi cần giữ mọi chuyện trong mơ hồ, dấu giếm những người đàn ông, người tình và người yêu cũ, nhưng tôi nói với bản thân rằng mọi chuyện vẫn ổn, vì họ là ai không quan trọng. Quan trọng là cách họ khiến tôi cảm nhận. Ngọt ngào, bồn chồn, thèm muốn. Tại sao tôi không thể có mọi thứ tôi muốn? Tại sao họ không thể làm tôi hài lòng?

Thực ra, thỉnh thoảng họ cũng làm được. Có những lúc mọi thứ tôi cần là Scott. Nếu tôi có thể học cách gìn giữ những cảm giác này, cảm giác tôi đang có hiện tại - nếu tôi có thể tìm ra cách để tập trung vào sự hạnh phúc, hưởng thụ khoảnh khắc này, không lo lắng về những điều sắp xảy đến - thì mọi thứ sẽ ổn thôi.

BUỔI TỐI

Tôi phải giữ tập trung khi ở bên Kamal. Thật khó để không nghĩ ngợi lan man, khi anh nhìn tôi với đôi mắt sử tử đó, khi anh khoanh tay đặt trên đùi và vắt đôi chân dài lên nhau. Thật khó để không nghĩ tới những việc chúng tôi có thể làm cùng nhau.

Tôi phải tập trung. Chúng tôi đang nói về chuyện xảy ra sau lễ tang của Ben, sau khi tôi bỏ trốn. Tôi đã ở Ipswich một thời gian; không dài. Tôi gặp Mac ở đó, lần đầu tiên. Anh đang làm việc cho một quán ăn hay gì đó. Anh đón tôi trên đường về nhà. Anh cảm thấy thương hại cho tôi.

“Anh ấy còn chẳng muốn... anh biết đấy.” Tôi bắt đầu cười. “Chúng tôi quay về căn hộ của anh ta và tôi hỏi xin anh một ít tiền, và anh ta nhìn tôi như thể tôi bị điên vậy. Tôi nói với anh ta rằng mình chưa đủ tuổi, nhưng anh ta không tin. Và

anh ta chờ, anh ta đã thực sự chờ, đến tận sinh nhật thứ mười tám của tôi. Rồi anh ta chuyển đến một căn nhà cũ gần Holkham. Một ngôi nhà đá cũ ở cuối một đường hẻm chẳng dẫn đến đâu, với chút đất ở xung quanh, và cách biển gần nửa dặm. Có một đường ray cũ chạy dọc một phía của căn nhà. Đến đêm, tôi luôn thức trắng - và luôn nghe thấy những tiếng rì rầm, chúng tôi cũng từng hút thuốc khá nhiều - và tôi luôn tưởng tượng mình có thể nghe thấy tiếng của con tàu, tôi đã từng rất chắc chắn và tỉnh dậy để ra ngoài tìm kiếm ánh sáng đó. “Kamal đổi tư thế, anh gạt đầu, chậm rãi. Anh không nói bất cứ điều gì. Điều đó nghĩa là tôi tiếp tục nói.

“Tôi thực sự đã rất hạnh phúc ở đó, với Mac. Tôi sống với anh ta khoảng... Trời ơi, khoảng 3 năm, tôi nghĩ vậy, đến cuối cùng. Tôi rời đi lúc... mười chín tuổi. Đúng rồi. Mười chín.”

“Tại sao cô lại rời đi, nếu cô đã từng hạnh phúc ở đó?” anh ta hỏi tôi. Chúng tôi đã nói tới đây rồi, chúng tôi tới đây hơi sớm hơn tôi nghĩ. Tôi chưa có thời gian để nghĩ lại về nó, để bịa ra một câu chuyện. Tôi không thể. Nó đến quá sớm.

“Mac bỏ tôi. Anh ta làm trái tim tôi tan nát” tôi nói, là sự thật, nhưng cũng là một lời nói dối. Tôi chưa sẵn sàng để nói ra toàn bộ sự thật. Scott không ở nhà khi tôi về, nên tôi lấy laptop ra và google anh ta, lần đầu tiên. Lần đầu tiên trong cả một thập kỉ, tôi tìm kiếm Mac. Mặc dù vậy tôi không thể tìm ra anh ta. Có hàng trăm Craig McKenzies trên thế giới này, và không trong số đó dường như là Mac của tôi.

THỨ SÁU, NGÀY 8 THÁNG HAI 2013

BUỔI SÁNG

Tôi đang đi bộ trong rừng. Tôi đã ở ngoài này từ khi đèn sáng lên, nó hiếm khi tối tăm nữa, nhưng lại im lặng một cách đáng sợ bởi những tiếng ré của những con chim ác đậu ở cành cây trên đầu tôi. Tôi cảm thấy chúng đang dõi theo mình, với những con mắt nhỏ và tròn như hạt, đang đếm. Loại chim ác báo điềm xấu. Một dành cho nỗi u sầu, hai dành cho niềm vui, ba dành cho một người con gái, bốn dành cho chàng trai, năm dành cho bạc, sáu dành cho vàng, bảy dành cho một bí mật không bao giờ được tiết lộ.

Tôi đã có một vài rồi. Scott đang làm việc, trong một khoá ở đâu đó trong Sussex. Anh đi lúc sáng hôm qua và đến tận tối nay vẫn chưa về. Tôi có thể làm những gì mình muốn. Trước khi đi, tôi nói với Scott là mình sẽ đi xem phim với Tara sau buổi tâm lí. Tôi nói với anh rằng tôi sẽ tắt điện thoại, và tôi cũng đã dặn cô ấy. Tôi cảnh báo rằng có thể anh sẽ gọi, có thể anh muốn kiểm tra tôi. Lần này cô ấy hỏi tôi, về những điều tôi định làm. Tôi chỉ nháy mắt và cô ấy cười. Tôi nghĩ rằng có thể cô ấy

rất cô đơn, hoặc cô ấy đang hoạt động ngầm cho tổ chức nào đó.

Trong buổi tâm lí của tôi và Kamal, chúng tôi nói về Scott, về những điều với cái laptop. Nó xảy ra khoảng một tuần trước. Tôi đã tìm Mac - tôi tìm kiếm rất nhiều, tôi chỉ muốn tìm ra nơi ở và những dự định của anh ta. Ngày nay có hình ảnh của hầu hết mọi người trên Internet và tôi chỉ muốn nhìn thấy mặt anh ta. Tôi không thể tìm ra anh ta. Tối hôm đó tôi ngủ sớm. Còn Scott thức khuya xem tivi, và tôi quên không xoá lịch sử tìm kiếm. Lỗi lầm ngu ngốc - đó thường là điều cuối cùng tôi làm trước khi tắt máy tính, kể cả tôi có tìm gì đi nữa. Tôi biết là Scott luôn muốn tìm hiểu về những thứ tôi đang nung nấu, anh là một chuyên viên máy tính giỏi, nhưng nó cũng mất kha khá thời gian, nên hầu hết thời gian anh cũng không quan tâm. Dù gì thì tôi cũng đã quên bét mất. Và ngày hôm sau, chúng tôi cãi nhau. Một cuộc cãi lộn to. Anh muốn biết Craig là ai, và tôi đã tìm kiếm anh ta trong bao lâu, chúng tôi gặp nhau ở đâu, và những thứ anh ta có thể làm cho tôi mà Scott không thể. Thật ngu ngốc, tôi nói với Scott rằng anh ta là một người bạn trong quá khứ của tôi, và điều đó chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn. Kamal hỏi tôi có sợ Scott không, và tôi đã rất tức giận. “Anh ấy là chồng của tôi” tôi phản bác lại. “Tất nhiên là tôi không sợ anh rồi.”

Trông Kamal có vẻ sốc. Thực sự tôi cũng hơi khiến bản thân sốc. Tôi đã không kiểm chế cơn giận của mình, sự bảo vệ cho Scott. Điều đó cũng thật bất ngờ đối với tôi.

“Có rất nhiều phụ nữ cảm thấy sợ chồng của họ, Megan.” Tôi cố nói gì đó, nhưng anh lại ra dấu cho tôi yên lặng. “Thái độ cô đang miêu tả - đọc emails của cô, lục lại lịch sử tìm kiếm - cô đang miêu tả như thể nó là một điều rất bình thường. Nhưng nó không phải, Megan. Can thiệp vào đời tư của người khác không hề bình thường. Nó thường được xem là một sự xâm chiếm cảm xúc.”

Tôi cười lớn, vì nó nghe hơi cường điệu. “Đó không phải là xâm chiếm” tôi nói. “Không phải nếu như tôi không cảm thấy phiền. Và tôi không hề. Tôi không phiền lòng về nó.”

Anh ta cười với tôi, một nụ cười thoáng buồn. “Cô không nghĩ là cô nên cảm thấy phiền à?” anh hỏi.

Tôi nhún vai. “Có thể là tôi nên, nhưng sự thật là, tôi không hề. Anh ấy hay ghen tuông và muốn chiếm hữu. Đó là con người anh. Nó không khiến tôi ngừng yêu anh, và một vài cuộc cãi nhau thật không đáng. Tôi đã cẩn thận - thường xuyên. Tôi che giấu những dấu vết, nên nó cũng không phải vấn đề quan trọng.

Anh ta hơi lắc đầu, gần như không đồng tình.

“Tôi không nghĩ anh ở đây để phán xét tôi.” tôi nói. Khi buổi tâm lí kết thúc, tôi hỏi anh cùng đi uống một li. Anh ta nói không, anh ta không thể, điều đó không

thích hợp cho lắm. Nên tôi theo anh về nhà. Anh ta sống trong một căn hộ dưới mặt đường. Tôi gõ vào cửa, và khi anh ta mở cửa, tôi hỏi, “Ở đây có thích hợp không?” Tôi vòng tay quanh cổ anh, nhón chân lên và hôn vào môi anh ta.

“Megan” anh ta nói, cao giọng lên. “Đừng. Tôi không thể làm việc này. Đừng.”

Chúng thật tinh tế, từng cái đẩy và kéo, ham muốn và cưỡng chế. Tôi không muốn cảm xúc này qua đi, tôi muốn nó đến mức muốn giữ nó lại mãi.

Sáng hôm sau tôi dậy rất sớm, chóng mặt và đầu chứa đầy các câu chuyện. Tôi không thể chỉ nằm đó, tỉnh táo, cô đơn, tâm trí tôi đang điếm lại từng cơ hội mà tôi có thể nắm bắt hoặc cho qua, và tôi ngồi dậy, mặc quần áo và bắt đầu đi. Tìm lại bản thân ở đây. Tôi đi loanh quanh và nghĩ lại các thứ trong đầu - anh nói, cô ta nói, sự căm dỗ, giải toả; giá như tôi có thể ổn định với thứ gì đó, chọn cách bám trụ chứ không phải xoay vòng. Nếu như thứ tôi đang tìm kiếm không tồn tại? Nếu như nó quá xa khỏi tầm với?

Không khí trong phổi tôi lạnh cóng, đầu ngón tay tôi bắt đầu tím ngắt. Một phần trong tôi chỉ muốn nằm đây, giữa rừng lá cây, để cơn gió lạnh đưa mình đi. Tôi không thể. Đến lúc phải đi rồi. Lúc tôi quay về đường Blenheim thì đã gần chín giờ và khi tôi quẹo qua góc đường, tôi thấy cô ta, đi qua tôi, đẩy xe đẩy đằng trước. Đứa bé, một lần duy nhất, đang yên lặng. Cô ta nhìn tôi và gật đầu, cười một điệu cười nhạt nhẽo, tôi không trả lời. Thường thì tôi sẽ giả vờ tử tế, nhưng sáng hôm nay, tôi cảm thấy thật, như bản thân mình. Tôi cảm thấy hưng phấn, như bản thân đang trượt ra khỏi quỹ đạo, và dù cho có cố gắng thì tôi cũng không thể tỏ ra tử tế được.

BUỔI CHIỀU

Tôi thức dậy vào buổi chiều, hơi sốt và hoảng sợ. Tôi lỗi. Tôi cảm thấy tội lỗi. Nhưng điều đó vẫn là chưa đủ.

Tôi nghĩ đến việc anh rời đi lúc nửa đêm, nói với tôi, một lần nữa, rằng đây là lần cuối, lần cuối cùng, chúng tôi không thể lặp lại chuyện này nữa. Anh đang mặc quần áo, kéo chiếc quần jeans bò lên. Tôi đang nằm dài trên giường và cười lớn, vì đó là cách anh nói lần cuối, cũng như lần trước, và lần trước nữa. Anh nhìn tôi. Tôi không biết miêu tả nó như thế nào, không phải tức giận, không phải khiêu khích – đó là một lời cảnh báo.

Tôi cảm thấy không dễ chịu chút nào; tôi không thể ngồi yên, tôi cảm thấy như thể có ai đó đã ở đây trong khi tôi thiếp đi. Không có gì bất thường, nhưng ngôi nhà trông khác, như là mọi thứ đã bị chạm vào, hơi dịch chuyển, và khi tôi đi quanh nhà, tôi cảm giác như có ai đó đang ở đây, nhưng luôn luôn vô hình đối với tôi. Tôi

kiểm tra cửa trước ba lần, nhưng chúng đã khóa. Tôi không thể đợi được đến khi Scott về nhà. Tôi cần anh.

RACHEL

. . .

THỨ BA, NGÀY 16 THÁNG BẢY, 2013

BUỔI SÁNG

TÔI BẮT CHUYẾN TÀU lúc 8.04, nhưng tôi không đến Luân Đôn. Thay vào đó, tôi sẽ đến Witney. Hi vọng là đến đó sẽ giúp tôi nhớ lại chút gì đó, rằng khi tôi đến ga tàu, tôi sẽ thấy mọi thứ rõ ràng, và tôi sẽ biết. Mặc dù vậy, tôi cũng không hi vọng nhiều lắm, nhưng tôi không thể làm gì khác. Tôi không thể gọi cho Tom. Tôi quá xấu hổ, và trong trường hợp nào đi nữa, anh đã nói rõ rằng anh không muốn liên quan gì đến tôi nữa.

Megan vẫn đang mất tích, cô ấy đã mất tích hơn sáu mươi tiếng và câu truyện bắt đầu trở thành tin tức toàn cầu. Nó được đăng tải trên trang BBC và Báo Online sáng nay; và cũng có một vài mẫu trích ngắn từ những trang khác.

Tôi in mẫu tin của BBC và Báo Online ra; và mang theo chúng bên mình. Từ đó tôi có được những thông tin sau:

Megan và Scott có một cuộc cãi lộn vào tối thứ bảy. Một người hàng xóm báo cáo là đã nghe thấy những giọng nói lớn. Scott cũng thừa nhận là họ đã cãi nhau, và anh nghĩ rằng tối đó vợ mình đã đến nhà một người bạn, Tara Epstein, sống ở Corly.

Nhưng Megan chưa từng đến nhà Tara. Tara nói rằng lần cuối cô nhìn thấy Megan là chiều thứ sáu ở lớp tập thể hình. (Tôi biết là Megan tập thể hình mà.) Theo lời Epstein, “Cô ấy trông vẫn ổn, và bình thường. Cô ấy có tâm trạng tốt, và đang nói về việc chuẩn bị gì đó thật đặc biệt cho sinh nhật thứ ba mươi vào tháng sau.”

Megan được nhìn thấy bởi một người làm chứng đi bộ qua trạm Witney lúc khoảng bảy giờ mười lăm vào tối thứ bảy.

Megan không có người thân trong khu vực. Cả hai bố mẹ của cô đã chết.

Megan không có việc làm. Cô ấy từng quản lý một tiệm trưng bày nghệ thuật ở Witney nhưng nó đã đóng cửa từ tháng Bốn năm ngoái. (Tôi biết là Megan làm nghệ thuật mà.)

Scott là một nhân viên tư vấn IT. (Tôi không thể tin được Scott là một người tư vấn IT.)

Megan và Scott đã cưới nhau được ba năm; họ sống trong ngôi nhà trên đường Blenheim từ tháng Một năm 2012.

Theo tờ Báo Hằng Ngày, ngôi nhà của họ trị giá 400,000 pao.

Khi đọc những thứ này, tôi biết là mọi thứ đang có vẻ rất tồi tệ đối với Scott. Không chỉ bởi vì vụ cãi nhau, mà còn cả những việc khác: khi có chuyện xấu xảy ra với một người phụ nữ, cảnh sát sẽ điều tra chồng hoặc bạn trai đầu tiên. Mặc dù vậy, trong trường hợp này, cảnh sát không biết toàn bộ sự thật về anh bạn trai.

Có thể tôi là người duy nhất biết sự tồn tại của người bạn trai.

Tôi lục lọi trong túi tìm một mẫu giấy. Trên mặt sau của tờ giấy bọc hai chai rượu, tôi viết ra một danh sách những lời giải thích có khả năng nhất về vụ mất tích của Megan Hipwell:

1. Cô ấy có cãi vã với bạn trai, người mà tôi sẽ gọi là B.
2. B đã hãm hại cô.
3. Scott đã hãm hại cô.
4. Đơn giản là cô ấy chỉ muốn rời bỏ chồng mình và sống ở một nơi khác.
5. Một người khác không phải B hay Scott đã hãm hại cô.

Tôi nghĩ trường hợp đầu tiên là dễ xảy ra nhất, và số bốn cũng vậy, vì Megan là một người phụ nữ tự lập và ngang ngạnh, tôi chắc vậy. Và nếu cô ấy có một mối tình, có lẽ cô ấy cần đi đâu đó để thanh toán đầu óc. Năm chắc không thể xảy ra, vì bị giết bởi một người lạ mặt thường không phổ biến cho lắm.

Cái u trên đầu tôi đang nhói lên, và tôi không thể ngừng nghĩ đến vụ cãi lộn tôi đã chứng kiến, hoặc đã tưởng tượng, hoặc mơ đến vào tối thứ bảy. Khi đoàn tàu đi qua ngôi nhà của Megan và Scott, tôi nhìn lên. Tôi có thể nghe thấy tiếng máu chảy trong đầu tôi. Tôi đang cảm thấy hưng phấn. Tôi đang cảm thấy sợ hãi. Cửa sổ của số mười lăm phản chiếu ánh nắng mặt trời buổi sớm, như thể một con mắt vô hình.

BUỔI TỐI

Tôi đang ngồi yên trên ghế khi điện thoại reo lên. Là Cathy. Tôi để chế độ thư thoại. Cô ấy để lại một tin nhắn: “Rachel à, tớ chỉ gọi xem cậu có ổn không thôi.” Cô ấy đang lo lắng cho tôi, vì chuyện với chiếc taxi. “Tớ chỉ muốn nói là tớ rất xin lỗi, cậu biết đấy, về chuyện hôm trước, về việc cậu chuyển đi. Tớ không nên nói vậy. Tớ đã cư xử thái quá. Cậu có thể ở lại tới chừng nào cậu muốn.” Có một đoạn ngắt quãng dài và cô nói tiếp, “Gọi cho tớ. Và về thẳng nhà nhé, Rach, đừng đến quán rượu.”

Tôi cũng không định làm vậy. Tôi đã muốn một chai rượu vào bữa trưa; tôi thêm muốn có một chai sau chuyện xảy ra ở Witney sáng nay. Mặc dù vậy, tôi đã không uống, vì tôi cần giữ tỉnh táo. Đã rất lâu kể từ lần cuối tôi quan tâm đến chuyện gì đó đáng để giữ tỉnh táo.

Mọi việc rất lạ, sáng nay, chuyển đi của tôi đến Witney. Tôi cảm thấy như tôi chưa đến đó từ lâu rồi, mặc dù tất nhiên mới chỉ có vài ngày. Nó như thể trở thành một nơi hoàn toàn khác vậy, một ga tàu khác trong một thị trấn khác. Tôi cũng là một người khác so với người đã đến đây tối thứ bảy. Ngày hôm nay, tôi cứng cáp và tỉnh táo, nhận thức được những tiếng động, ánh sáng và cả nỗi sợ tìm kiếm ra điều gì đó.

Tôi đang xâm phạm. Đó là điều tôi đang cảm nhận sáng nay, vì đây là lãnh thổ của họ, Tom và Anna, Scott và Megan. Tôi là người ngoài cuộc, tôi không thuộc về nơi này, nhưng mọi thứ vẫn quen thuộc đối với tôi. Xa khỏi ga tàu, chỉ quá quầy bán báo Roseberry Avenue một đoạn, cách nửa dặm nhà, và bên phải mái vòm là con đường dẫn đến một đường hầm tối tăm dành cho người đi bộ bên dưới đường ray, và ở bên trái đường Blenheim, hẹp và có một hàng cây là những bậc thềm đẹp đẽ. Cảm giác như lại được về nhà: không chỉ một nhà nào đó mà là ngôi nhà thời thơ ấu, một nơi đã bị bỏ đi một thời gian; đó là những sự quen thuộc khi leo lên cầu thang và biết rõ cái nào bị nứt.

Sự quen thuộc không chỉ ở trong đầu, nó được khắc vào xương tủy tôi; những kí ức máu thịt. Sáng nay, khi tôi đi ngang qua đường hầm, ngay chỗ lối vào, bước đi của tôi nhanh dần.

Tôi còn chẳng phải nghĩ đến nó vì cứ đến đoạn này, tôi lại bước nhanh hơn. Mọi buổi tối, khi về nhà, nhất là vào mùa đông, tôi hay đi con đường này, liếc nhìn sang bên phải, chỉ để đảm bảo. Chẳng có ai ở đó – không phải hôm nay – và tôi đứng lại, nhìn vào bóng tối, vì tôi bỗng nhiên có thể nhìn thấy bản thân. Tôi có thể nhìn thấy bản thân cách một vài mét, tựa vào tường, tay che đầu và cả đầu và tay đều đang ứa máu.

Tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực, tôi chỉ đứng đó, mọi người đi ngang qua tôi khi họ di chuyển tới ga tàu. Tôi không biết nó có thật không. Tại sao tôi lại đi vào đường hầm? Lí do gì khiến tôi đi xuống nơi vừa tối vừa ẩm mà còn hôi hám đó?

Tôi quay lại và tiến tới ga. Tôi không muốn tiếp tục ở đó nữa; tôi không muốn đến trước cửa nhà Megan và Scott. Tôi chỉ muốn đi khỏi đây. Điều gì đó xấu đã xảy ra tại đây, tôi biết.

Tôi trả tiền vé và đi nhanh đến ga tàu, và khi đó, một thứ gì đó vụt qua tôi như tia chớp: lần này không phải là đường hầm, mà là những bậc thang; sẩy chân ở những bậc thang và một người đàn ông cầm lấy tay tôi, đỡ tôi dậy. Người đàn ông trên tàu, với mái tóc đỏ rực. Tôi có thể nhìn thấy anh ta, trong một hoàn cảnh mờ nhạt nhưng không phải một cuộc nói chuyện. Tôi nhớ mình đã cười - cười bản thân, hoặc là thứ gì đó anh ta nói. Anh ta đã đối tốt với tôi, chắc vậy. Gần như là chắc chắn. Điều gì đó xấu đã xảy ra, nhưng tôi không nghĩ là nó liên quan đến anh ta.

Tôi lên tàu và đi đến Luân Đôn. Tôi vào thư viện và ngồi vào bàn máy tính, tìm câu chuyện về Megan. Có một mẩu chuyện nhỏ trên trang Telegraph nói là “một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang giúp cảnh sát thẩm tra”. Chắc là Scott. Tôi không thể tin được anh sẽ hại cô. Tôi biết là anh không làm vậy. Tôi đã thấy họ ở bên nhau; tôi biết họ như thế nào. Họ còn cho số của những người điều tra tội phạm, mà bạn có thể gọi nếu có thông tin gì. Tôi định sẽ gọi trên đường về, từ một chiếc điện thoại công cộng. Tôi sẽ nói cho họ về B, về những gì tôi đã nhìn thấy.

Điện thoại của tôi reo lên khi đoàn tàu đang tiến vào Ashbury. Lại là Cathy. Cô gái tội nghiệp, cô ấy thật sự lo lắng cho tôi.

“Rach? Cậu đang trên tàu à? Cậu có đang về nhà không?” Giọng cô ấy có vẻ lo lắng.

“Ừ, tớ đang trên đường về” tôi nói với cô. “Tớ sẽ về trong mười lăm phút nữa.”

“Cảnh sát đang ở đây, Rachel” cô nói, và cơ thể tôi lạnh toát. “Họ muốn nói chuyện với cậu.”

THỨ TƯ, NGÀY 17 THÁNG BẢY, 2013

BUỔI SÁNG

Megan vẫn đang mất tích, và tôi đã nói dối - liên tiếp - với cảnh sát.

Tôi đã rất hoảng loạn khi về nhà lúc tối qua. Tôi cố thuyết phục bản thân là họ đến tìm tôi vì vụ cọ xát với chiếc taxi, nhưng điều đó không hợp lí chút nào. Tôi đã định nói với cảnh sát đó hoàn toàn là lỗi của tôi. Nhưng nó phải có điều gì liên quan tới việc tối thứ bảy. Chắc tôi đã làm gì đó. Chắc tôi đã thực hiện một hành động tồi tệ mà lại quên chúng hoàn toàn.

Tôi biết nó nghe không hợp lí. Nhưng tôi có thể đã làm những gì? Đến đường Blenheim, tấn công Megan, dấu xác cô ta ở đâu đó và quên đi hoàn toàn? Điều đó nghe thật ngu ngốc. Nó đúng là ngu ngốc. Nhưng tôi biết chuyện gì đó đã xảy ra vào thứ Bảy. Tôi biết khi nhìn vào đường hầm tối tăm bên dưới đường ray, dòng máu tôi đang trào dâng như cơn lũ bên trong mạch.

Lỗi hổng vẫn thường xảy ra, nó không phải do sự mơ hồ trong cơn say khi đi từ quán rượu về nhà hay quên mất điều gì đó hay ho khi nói chuyện. Việc này khác. Hoàn toàn lãng quên; những giờ đồng hồ đã mất, không bao giờ có thể phục hồi.

Tom từng mua cho tôi một quyển sách về nó. Cũng chẳng lãng mạn lắm, nhưng anh ấy chán với việc phải nghe tôi xin lỗi khi tôi còn không biết mình đang xin lỗi về điều gì. Tôi nghĩ là anh muốn tôi nhận thức được những tổn hại mà tôi đã gây ra, những điều mà tôi có thể đã làm. Quyển sách được viết bởi một bác sĩ, nhưng tôi

cũng không biết nó có chính xác không nữa: tác giả khẳng định rằng lỗi hổng không chỉ đơn giản là quên đi những gì đã xảy ra, mà là hoàn toàn không có kí ức nào để quên đi ngay từ đầu. Học thuyết của anh ta cho rằng nếu bạn rơi vào trạng thái khi nào không còn ghi nhớ những kí ức ngắn hạn. Và khi đó, trong trạng thái lỗi hổng sâu nhất, bạn không còn hành động như bình thường, vì bạn chỉ đơn giản phản ứng lại điều cuối cùng bạn nghĩ là đã xảy ra, bởi vì - bạn không ghi nhớ nữa - có thể bạn sẽ không biết điều gì đã thực sự xảy ra cuối cùng. Anh ta cũng có lí, có những câu chuyện của những người say rượu bị mất trí nhớ: có một anh chàng ở New Jersey uống rượu say khướt ở một bữa tiệc. Sau đó, anh ta lên xe, lái vài dặm theo hướng trái đường và đâm vào một chiếc xe tải chở bảy người. Chiếc xe tải bắt lửa và sáu người chết. Anh chàng say rượu thì vẫn ổn. Họ luôn ổn. Anh ta không có chút kí ức nào về việc lên xe và đi.

Có một người đàn ông khác, lần này là ở New York, rời quán bar và lái xe đến ngôi nhà anh ta từng lớn lên, đâm người chủ ngôi nhà đến chết, rồi cởi hết quần áo ra, quay lại xe, lái về nhà và đi ngủ. Anh ta tỉnh dậy sáng hôm sau và cảm thấy tội lỗi, tự hỏi quần áo anh ta ở đâu và anh ta về nhà bằng cách nào, nhưng đến tận khi cảnh sát tìm tới thì anh ta mới phát hiện ra mình đã giết người một cách tàn bạo mà chả vì một mục đích nào.

Vì thế, nó nghe rất lạ lùng, nhưng cũng không phải không thể xảy ra, và khi tôi về nhà tối qua, tôi đã thuyết phục bản thân rằng bằng cách nào đó, tôi đã dính vào vụ mất tích của Megan.

Cảnh sát trưởng đang ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách, một người đàn ông khoảng bốn mươi trong bộ quần áo giản dị và một người trẻ hơn mặc bộ đồng phục với cái cổ đầy mụn. Cathy đang đứng cạnh cửa sổ, khoanh tay lại. Trông cô ấy có vẻ hoảng sợ. Ông cảnh sát đứng dậy. Người đang mặc bộ quần áo giản dị, rất cao và hơi khom người, bắt tay tôi và giới thiệu ông ta là Thanh tra Thám tử Gaskill. Ông ta cũng nói cả tên PC, nhưng tôi không nhớ. Tôi đã không tập trung. Tôi còn thở một cách khó khăn. “Chuyện gì đây?” tôi hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Có phải mẹ tôi không? Hay là Tom?”

“Mọi người vẫn ổn, cô Watson, chúng ta chỉ cần nói chuyện về những gì cô đã làm vào tối thứ bảy” Gaskill nói. Đó là những thứ họ nói trên tivi; nhưng chúng có vẻ không thật. Họ muốn biết tôi đã làm gì vào tối thứ bảy. Tôi đã làm cái quái gì vào tối thứ bảy?

“Tôi cần ngồi xuống” tôi nói, và ông thám tử nhường chỗ cho tôi trên chiếc sofa, cạnh Cổ Mụn. Cathy chuyển trọng tâm từ chân này sang chân khác và cắn môi. Trông cô có vẻ bối rối.

“Cô có ổn không, cô Watson? Gaskill hỏi tôi. Ông ta để ý vết cắt bên trên mắt tôi.

“Tôi bị va vào một chiếc taxi” tôi nói.”Chiều hôm qua, ở Luân Đôn. Tôi đã đến bệnh viện. Ông có thể kiểm tra.”

“Được rồi” ông ta nói, hơi lắc đầu. “VẬY. Vào tối thứ bảy?”

“Tôi đến Witney” tôi nói, cố không để lộ sự nao núng trong giọng nói.

“Để làm gì?”

Cổ Mụn lấy một quyển sổ ra, giơ sẵn bút chì.

“Tôi muốn gặp chồng tôi” tôi nói

“Ồi Rachel” Cathy nói.

Ông Thám tử lờ cô đi. “Chồng của cô?” ông ta hỏi. “Ý cô là chồng cũ? Tom Watson?” Đúng vậy, tôi vẫn để họ của anh. Nó tiện lợi hơn. Tôi không phải đổi thẻ ngân hàng, tài khoản email hay đổi passport, những thứ như thế.

“Đúng. Tôi muốn gặp anh, nhưng rồi tôi quyết định đó không phải một ý hay, nên tôi quay về nhà.”

“Lúc đó là mấy giờ?” Giọng của Gaskill vẫn không thay đổi, khuôn mặt hoàn toàn không cảm xúc. Môi của ông ta cũng ít khi chuyển động khi nói. Tôi có thể nghe được tiếng bút chì của Cổ Mụn, tôi có thể nghe được tiếng máu tràn qua tai tôi.

“Lúc đó là... ừm... tôi nghĩ là khoảng sáu giờ ba mươi. Ý tôi là, tôi nghĩ là mình lên tàu khoảng sáu giờ.”

“Và cô về nhà...?”

“Có lẽ là bảy giờ ba mươi?” tôi ngẩng lên và gặp mắt Cathy, và tôi biết ánh nhìn đó của cô, cô biết tôi đang nói dối. “Có thể là muộn hơn một chút. Chắc là gần tám giờ. Đúng vậy, tôi nhớ rồi - tôi nghĩ là tôi về nhà chỉ sau tám giờ.” Tôi có thể cảm nhận được má tôi đang đỏ lên; nếu người đàn ông này không nhận ra là tôi đang nói dối thì ông ta không xứng đáng làm trong ngành cảnh sát.

Ông thám tử quay lại, cầm một chiếc ghế trong góc bàn và kéo đến chỗ ông ta, gần như là một hành động khá dữ dội. Ông ta đặt nó ngay trước mặt tôi, cách một thước. Ông ta ngồi xuống, đặt tay lên đùi, hướng đầu về một phía. “Được rồi” anh ta nói. “VẬY cô rời đi lúc khoảng sáu giờ, có nghĩa là cô đã ở Witney lúc sáu giờ ba mươi. Và cô quay lại đây lúc tám giờ, là cô rời Witney khoảng bảy giờ ba mươi. Có phải vậy không?”

“Đúng vậy” tôi nói, giọng nói tôi lại lay động, nó đang phản bội tôi. Có thể anh ta sẽ hỏi tôi đã làm gì trong vòng một tiếng đó, và tôi sẽ không biết trả lời thế nào. “Và cô không thực sự đến gặp chồng cũ. Vậy cô đã làm gì trong khoảng thời gian ở Witney?”

“Tôi đi bộ một lúc.”

Ông ta chờ, để xem tôi có thêm chi tiết nào không. Tôi nghĩ đến việc nói rằng mình đến quán rượu, nhưng điều đó sẽ rất ngu ngốc - vì nó có thể bị xác minh lại.

Ông ta sẽ hỏi tôi ở quán nào, ông ta sẽ hỏi tôi nếu tôi có nói chuyện với ai không. Khi tôi đang nghĩ ngợi về những thứ nên nói, tôi chợt nhận ra mình vẫn chưa hỏi tại sao ông ta lại muốn biết tôi đã ở đâu vào tối thứ bảy, và nó có vẻ lạ lùng. Nó có thể khiến tôi trông giống có lỗi. “Cô có nói chuyện với ai không?” ông ta hỏi, như đang đọc được tâm trí của tôi. “Có vào cửa hàng hay quán bar nào...?”

“Tôi nói chuyện với một người đàn ông trên tàu!” tôi bật ra, một cách hân hoan, như thể nó có một ý nghĩa gì đó. “Tại sao ông cần biết những điều này? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Thanh tra Thám tử Gaskill tựa vào chiếc ghế. “Có thể cô đã đọc về người đàn bà mất tích ở Witney - người đàn bà sống trên đường Blenheim, chỉ cách vài bước với ngôi nhà của chồng cũ của cô - đang mất tích. Chúng tôi đã đi tới từng nhà hỏi xem họ có nhìn thấy cô ta tối hôm đó không, hoặc họ có nhớ đã nhìn thấy hay nghe thấy gì đó bất thường. Và trong quá trình tìm kiếm, cô đã được nhắc tới.” Ông ta im lặng một lúc. “Cô được nhìn thấy trên đường Blenheim tối hôm đó, trong khoảng thời gian cô Hipwell, người đàn bà mất tích, rời nhà. Cô Anna Watson nói rằng cô ấy nhìn thấy cô trên đường, gần nhà cô Hipwell, không cách xa nhà của cô ấy lắm. Cô ấy nói là cô đã hành động rất kì lạ, và cô ấy lo lắng. Thực ra là rất lo lắng, và cô ấy đã nghĩ đến chuyện gọi cảnh sát.”

Tim tôi đang đập như một con chim bị nhốt trong lồng. Tôi không thể nói gì, vì tất cả những gì tôi nhìn thấy lúc này là bản thân, ngã nhào dưới đường hầm, máu dính đầy trên tay. Máu trên tay tôi. Của tôi, chắc hẳn là vậy? Nó phải là của tôi. Tôi nhìn lên Gaskill, bắt gặp ánh mắt của ông ta đang nhìn tôi chăm chăm, tôi biết rằng mình phải nói gì đó để ngăn ông ta khỏi đọc được những ý nghĩ của tôi. “Tôi không làm gì cả” tôi nói. “Tôi không. Tôi chỉ... Tôi chỉ muốn gặp chồng mình...”

“Chồng cũ của cô.” Gaskill sửa tôi một lần nữa. Ông ta lấy từ trong túi áo khoác ra một tấm ảnh và cho tôi xem. Đó là một bức ảnh của Megan. “Cô có nhìn thấy người phụ nữ này vào tối thứ bảy không?” ông hỏi. Tôi nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu. Tôi cảm thấy thật kì quái khi nhìn cô ấy như thế này, cô gái tóc vàng hoàn hảo mà tôi vẫn luôn ngắm nhìn, người có cuộc sống mà tôi đã xây dựng và tưởng tượng trong đầu. Cũng gần giống thực tế. Gương mặt của cô nét hơn tôi nghĩ, nhưng không đẹp bằng Jess trong đầu tôi. “Cô Watson? Cô đã từng thấy người này chưa?”

Tôi không biết là mình có nhìn thấy cô ấy hay không. Thực sự tôi không biết.

“Tôi không nghĩ vậy” tôi nói.

“Cô không nghĩ vậy? Có nghĩa là có thể cô đã từng thấy cô ấy?”

“Tôi... tôi không chắc lắm.”

“Có phải cô đã uống rượu vào tối thứ bảy?” ông ta hỏi. “Trước khi đến Witney, cô đã uống rượu phải không?”

Mặt tôi nóng bừng. “Đúng vậy” tôi nói.

“Cô Watson - Anna Watson - nói rằng cô ấy nghĩ là cô đã say khi thấy cô đứng bên ngoài nhà. Có phải cô đã say không?”

“Không” tôi nói, dán chặt mắt vào ngài thám tử để không bắt gặp ánh mắt của Cathy. “Tôi uống vài li lúc chiều, nhưng tôi không say.”

Gaskill thở dài. Ông ta có vẻ thất vọng về tôi. Ông ta liếc về phía Cổ Mụn, rồi quay lại tôi. Chậm rãi, thận trọng, ông ta đứng dậy và đẩy chiếc ghế về chỗ cũ. “Nếu cô nhớ ra điều gì, bất kì điều gì có thể có ích, làm ơn hãy liên lạc cho tôi?” ông ta nói, đưa cho tôi một tấm thiệp.

Khi Gaskill gật đầu chào Cathy, chuẩn bị ra về, tôi tựa vào sofa. Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của mình đang chậm dần, rồi nó lại tăng nhanh khi ông ta hỏi, “Cô làm trong ngành giao dịch truyền thông phải không? Huntingdon Whitely?”

“Đúng” tôi nói. “Huntingdon Whitely.”

Ông ta sẽ kiểm tra, và ông ta sẽ biết là tôi nói dối. Tôi không thể để ông ta tự tìm ra điều đó, tôi phải nói ra.

Và đó là việc tôi sẽ làm sáng nay. Tôi sẽ đến sở cảnh sát để thú nhận. Tôi sẽ nói với ông ta mọi thứ: rằng tôi đã mất việc từ mấy tháng trước, và tôi đã say vào tối thứ bảy và tôi cũng không biết tôi về nhà lúc mấy giờ. Tôi sẽ nói những điều mà tối đáng ra đã nên nói tối qua: rằng ông ta đang đi sai hướng. Tôi sẽ nói rằng Megan Hipwell đã ngoại tình.

BUỔI TỐI

Cảnh sát nghĩ tôi là một người tò mò. Họ nghĩ tôi là một kẻ theo đuôi, một người mất trí, thần kinh không bình thường. Tôi đã không nên đến sở cảnh sát. Tôi đã quyết định sai lầm và tôi không nghĩ là tôi đã giúp được gì cho Scott theo dự định ban đầu. Anh cần sự giúp đỡ của tôi, vì chắc chắn là cảnh sát sẽ nghi ngờ anh đã làm gì cô, và tôi biết đó không phải sự thật, vì tôi biết anh. Tôi thực sự nghĩ vậy, thật điên rồ. Tôi thấy cái cách của anh khi ở bên Megan. Anh không thể hại cô được.

OK, thực ra thì giúp Scott cũng không phải lí do duy nhất tôi đến sở cảnh sát. Có một vấn đề mà tôi đã nói dối, và giờ tôi phải giải quyết chúng. Tôi đã nói dối về việc làm việc cho Huntingdon Whitely.

Tôi phải cố gắng lắm mới có can đảm để đến sở cảnh sát. Tôi định quay lưng về nhà hàng tá lần, nhưng cuối cùng thì tôi vẫn đi vào. Tôi hỏi nhân viên trực ở đó xem tôi có thể nói chuyện với Thanh tra Thám tử Gaskill không, và anh ta chỉ tôi đến một phòng chờ ngọt ngào, tôi ngồi ở đó khoảng một tiếng tận khi có một người

đến đón. Đến lúc đó thì tôi cũng đã ướt đầm mồ hôi và run rẩy như chuẩn bị bị tử hình vậy. Tôi được dẫn đến một phòng khác, nhỏ hơn và cũng ngột ngạt không kém, không có cửa sổ và không khí thì đặc quánh. Tôi ngồi đó một mình khoảng mười phút nữa trước khi Gaskill và một người phụ nữ, cũng mặc đồ đơn giản, đi đến. Gaskill chào đón tôi rất lịch sự; trông ông ta cũng không có vẻ gì là bất ngờ khi thấy tôi. Ông ta giới thiệu người cộng sự là Trung sĩ Thám tử Riley. Cô ta trẻ hơn tôi, cao, gầy và tóc tối màu, đẹp một cách sắc sảo, ở một khía cạnh nào đó lại hơi xảo quyệt. Cô ta không đáp lại nụ cười của tôi.

Chúng tôi cùng ngồi xuống và không ai nói gì; họ chỉ nhìn tôi, chờ đợi điều gì đó.

“Tôi nhớ ra người đàn ông rồi” tôi nói. “Tôi đã nói với ông là có một người đàn ông trên tàu. Tôi có thể miêu tả anh ta.” Riley nhướn lông mày và đổi chỗ ngồi. “Anh ta cao trung bình, lớn cỡ thường và tóc đỏ. Tôi trượt chân ở bậc thang và anh ta đỡ lấy tay tôi.” Gaskill tựa lưng về sau, đặt khuỷu tay lên bàn, tay gập vào nhau đặt trước miệng. “Anh ta mặc... tôi nghĩ là anh ta mặc một chiếc áo phông màu xanh.”

Nó không hoàn toàn đúng. Tôi nhớ là có một người đàn ông, và tôi cũng khá chắc chắn là anh ta có mái tóc đỏ, và tôi nghĩ là anh ta cười với tôi, hoặc nhạo báng tôi, khi tôi còn trên tàu. Tôi nghĩ là anh ta xuống ở Witney, và tôi cũng nghĩ là anh ta đã nói chuyện với tôi. Có thể tôi đã vấp vào bậc cầu thang. Tôi có chút kí ức về việc đó, nhưng cũng không chắc chắn đó là kí ức của tối thứ bảy hay của ngày nào khác. Tôi cũng không biết anh ta mặc cái gì. Ông thám tử không có vẻ ấn tượng với câu chuyện của tôi. Riley thì lắc đầu nguầy nguậy. Gaskill buông tay, dang ra phía trước, lòng bàn tay ngửa lên. “OK. Đó là tất cả những gì cô đến đây để nói với tôi sao, Ms Watson?” ông hỏi. Giọng ông ta không giận giữ, nghe giống như là đang động viên. Tôi ước là Riley ra khỏi đây. Tôi có thể nói cho ông; tôi có thể tin ông ta.

“Tôi không còn làm việc cho Huntingdon Whitely nữa” tôi nói.

“Ồ.” Ông tựa lưng vào chiếc ghế, có vẻ hứng thú hơn.

“Tôi bỏ việc ba tháng trước. Bạn cùng nhà của tôi - ừm, thực ra cô ấy là chủ nhà - tôi vẫn chưa nói cho cô ấy. Tôi đang tìm một công việc khác. Tôi không muốn cô ấy biết vì tôi nghĩ có thể cô ấy sẽ lo lắng về tiền thuê nhà. Tôi có một ít tiền. Tôi có thể trả tiền nhà, nhưng... Dù sao thì, hôm qua tôi đã nói dối ông về chuyện việc làm và tôi rất xin lỗi.”

Riley tựa vào tường và nở một nụ cười giả dối. “Tôi hiểu. Cô không còn làm việc cho Huntingdon Whitely. Cô không làm việc cho ai, phải không? Vậy cô đang thất nghiệp?” tôi gật đầu. “OK... Vậy... cô không bị ràng buộc hợp đồng hay gì đó như vậy?”

“Không.”

“Và... bạn cùng nhà của cô không để ý rằng cô không đi làm hằng ngày?”

“Tôi có. Ý tôi là, tôi không đến văn phòng, nhưng tôi vẫn đến Luân Đôn, như mọi khi, đúng giờ đó và mọi thứ, nên cô ấy... cô ấy không biết.” Riley liếc sang Gaskill; ông ta vẫn nhìn vào mặt tôi, tôi thấy một biểu hiện thoáng buồn trong đôi mắt ông. “Nó nghe có vẻ lạ lùng, tôi biết...” tôi nói và cũng nghĩ lại, vì nghe nó không lạ lùng, nghe nó điên rồ khi tôi nói nó ra.

“Phải rồi. Vậy cô giả vờ đi làm mọi ngày?” Riley hỏi, nhướn lông mày lên, như thể cô ta đang lo ngại cho tôi. Như thể cô ta nghĩ tôi đang rất phiền lòng. Tôi không nói năng hay gật đầu hay làm gì hết, tôi giữ yên lặng. “Tôi có thể hỏi tại sao cô bỏ việc không, cô Watson?”

Nói dối cũng chẳng có ích gì. Nếu họ không có ý định tìm hiểu về hồ sơ làm việc của tôi trước cuộc hội thoại này, thì đến bây giờ họ cũng sẽ làm. “Tôi bị sa thải” tôi nói.

“Cô bị đuổi việc” Riley nói, giọng cô ta có gì đó như sự thoả mãn. Đó chắc chắn là câu trả lời mà cô ta đang chờ đợi. “Tại sao vậy?”

Tôi thở dài và hướng về Gaskill. “Điều này có thực sự quan trọng không? Có liên quan gì đến việc tại sao tôi bị sa thải?”

Gaskill không nói gì cả, ông ta đang xem xét những ghi chú mà Riley vừa đưa, nhưng ông ta cũng hơi lắc đầu. Riley viết một tờ khác.

“Cô Watson, tôi muốn hỏi cô về tối thứ bảy.” Tôi liếc nhìn Gaskill - chúng tôi đã nói về chuyện này rồi - nhưng ông ta không nhìn tôi. “Được rồi” tôi nói, luôn tay sờ lên da đầu, lo lắng về vết thương của mình. Tôi không thể dừng được.

“Nói cho tôi biết vì sao cô đến đường Blenheim vào tối thứ bảy. Tại sao cô muốn nói chuyện với chồng cũ?”

“Tôi không nghĩ đó là việc của ông” tôi nói, và rồi, nhanh chóng, trước khi cô ta có thể nói điều gì, “Có thể cho tôi một cốc nước được không?”

Gaskill đứng lên và rời phòng, việc mà tôi cũng không ngờ tới. Riley không nói một lời; cô ta chỉ đứng nhìn tôi với nụ cười vẫn trên môi. Tôi không thể chịu được ánh nhìn của cô ta, tôi nhìn xuống bàn và đảo mắt quanh căn phòng. Tôi biết đây là thủ đoạn của cô ta: cô ta sẽ giữ im lặng để tôi cảm thấy không thoải mái và tôi sẽ phải nói gì đó, dù tôi không muốn. “Tôi có vài chuyện muốn thảo luận với ông ta” tôi nói. “Vấn đề riêng tư.” Nghe thật tự cao và lỗ bịch.

Riley thở dài. Tôi cắn môi và quyết định sẽ không nói gì cho đến khi Gaskill trở lại. Lúc ông ta quay về, đặt một cốc nước trước mặt tôi, Riley nói.

“Vấn đề riêng tư?” Cô ta nhắc.

“Được rồi.”

Riley và Gaskill nhìn nhau, tôi không chắc đó là sự khó chịu hay hứng thú. Tôi có

thể cảm nhận được mùi mồ hôi phía môi trên. Tôi nhấp một ngụm nước; vị nó hơi tanh. Gaskill bày đồng giấy tờ ra đằng trước và gạt chúng sang một bên, như thể ông ta đã xong với chúng, hoặc dù nó là gì cũng không khiến ông ta thích thú.

“Cô Watson, vợ... ờ... vợ của chồng cũ của cô, cô Anna Watson, đã rất lo ngại về cô. Cô ấy nói là cô đã làm phiền cô ấy, làm phiền chồng của cô ấy, rằng cô không mời mà đến nhà họ, và có một lần...” Gaskill nhìn lại tờ ghi chú, nhưng Riley ngắt quãng.

“Có một lần cô đột nhập vào nhà riêng của cô Watson và lấy đi đứa bé mới sinh của họ.”

Đó là lỗ hổng trong trí nhớ của tôi. “Điều đó không đúng!” tôi nói. “Tôi không lấy... Nó không phải như vậy, điều đó là hoàn toàn sai. Tôi không... tôi không lấy nó đi.”

Tôi cảm thấy rất buồn bực, tôi bắt đầu run rẩy và khóc, tôi nói với họ là mình muốn đi ra ngoài. Riley đẩy ghế ra đằng sau và đứng dậy, gạt đầu với Gaskill và rời căn phòng. Gaskill đưa tôi một chiếc khăn giấy.

“Cô có thể đi bất cứ lúc nào cô muốn, cô Watson. Cô đã đến đây nói chuyện với chúng tôi.” ông ta cười với tôi, một nụ cười có vẻ như xin lỗi. Tôi lập tức thấy thích ông ta ngay giây phút đó, tôi muốn nắm lấy tay ông ta, nhưng tôi đã không làm vậy, vì nó sẽ rất kì lạ. “Tôi nghĩ cô muốn kể cho tôi nhiều hơn” ông nói, và tôi còn thích ông ta hơn khi đã nói kể cho tôi thay vì kể cho chúng tôi.

“Có lẽ” ông ta nói, đứng dậy và hướng tôi ra phía cửa, “cô muốn nghỉ một chút để co giãn chân, kiếm cho mình thứ gì đó ăn. Và khi cô đã sẵn sàng, hãy quay lại và kể cho tôi mọi thứ.”

Tôi đã định quên đi mọi chuyện và quay về nhà. Tôi đi ngang qua ga tàu, sẵn sàng để quay lưng với mọi chuyện. Rồi tôi nghĩ đến các chuyến tàu, đi qua đi lại trên đường ray đó, qua ngôi nhà - nhà của Megan và Scott - hằng ngày. Nếu họ không bao giờ tìm được ra cô? Tôi sẽ hối hận mãi mãi - và tôi hiểu rằng điều này rất ít khả năng, nhưng dù sao thì việc làm này của tôi cũng giúp chút ít gì đó. Nếu Scott bị kết tội làm hại Megan chỉ bởi vì họ không biết về chuyện của B? Nếu lúc này cô ấy đang ở nhà của B, bị trói dưới tầng hầm, đau đớn và chảy máu, hoặc đã bị chôn đằng sau vườn?

Tôi làm như những gì Gaskill nói, tôi mua một chiếc bánh kẹp dăm bông và phô mai và một chai nước ở cửa hàng góc phố và mang ra công viên Witney, một mảnh đất khá nhỏ bao quanh bởi những ngôi nhà từ những năm 1930 và chỉ để ra một sân chơi nhỏ đầy nhựa đường. Tôi ngồi trên một chiếc ghế băng dài, ngắm nhìn những bà mẹ và người trông trẻ mắng nhiếc những đứa trẻ vì đã ăn cát trong những cái hố. Tôi từng mơ đến việc này, một vài năm trước. Tôi mơ tới việc đến đây -

không phải để ăn bánh kẹp dăm bông phô mai giữa giờ nghỉ của cuộc phỏng vấn với cảnh sát, mà tất nhiên - tôi mơ tới việc đến đây cùng với con của mình. Tôi nghĩ đến loại xe đẩy mà tôi sẽ mua, dành tất cả thời gian ở Trotter và Trung tâm Dạy học từ sớm hay chọn những bộ quần áo và đồ chơi dễ thương. Tôi nghĩ đến việc mình sẽ ngồi đây như thế nào, ôm lấy đứa trẻ trên đùi.

Nhưng điều đó không xảy ra. Chưa có bác sĩ nào giải thích được tại sao tôi không thể mang thai. Tôi vẫn còn trẻ, thân hình vừa phải, tôi không hay uống rượu nặng khi chúng tôi vẫn đang cố. Tinh dịch của chồng tôi khoẻ và nhiều. Nhưng nó vẫn không xảy ra. Tôi cũng luôn thực hiện theo kế hoạch, tôi vẫn không thể mang thai. Chúng tôi đã một lần thử IVF, đó là tất cả những gì chúng tôi có thể chu cấp được. Nó đã, như mọi người vẫn hay nói, không dễ chịu và không thành công. Không ai cảnh báo cho tôi về việc nó sẽ chia cắt chúng tôi.

Việc khó sinh con này khiến cho tôi không có đường lui. Không phải khi bạn đã đến độ tuổi ba mươi. Bạn bè tôi đã có con, bạn của bạn bè cũng đã có con, mang thai và sinh con, tiệc sinh nhật mọi nơi. Tôi đã bị hỏi về việc đó, hầu như mọi lúc. Mẹ tôi, bạn chúng tôi, đồng nghiệp ở công ti. Khi nào mới đến lượt của tôi? Bằng một cách nào đó, việc tôi không thể mang thai trở thành một đề tài trong những cuộc nói chuyện chủ nhật, không chỉ giữa Tom và tôi, mà chung hơn. Chúng tôi đã cố làm gì, chúng tôi nên làm gì, tôi có nên uống thêm cốc rượu thứ hai không? Khi tôi còn trẻ, chúng tôi có rất nhiều thời gian, nhưng sự thất bại đã che đậy tôi, nó làm tôi choáng ngợp, cản trở tôi và cuối cùng, tôi cũng từ bỏ hi vọng. Đã có lúc, tôi đã gạt bỏ sự thật rằng đó là lỗi của tôi, rằng tôi đã khiến mọi người thất vọng. Nhưng đến khi anh có mối quan hệ với Anna, không có vấn đề gì với khả năng sinh con của Tom. Tôi đã sai khi nghĩ rằng chúng tôi đều có lỗi; đó đều là lỗi của tôi.

Lara, bạn thân nhất của tôi hồi đại học đã có hai con trong vòng hai năm: một trai và một gái. Tôi không thích chúng. Tôi không muốn nghe bất kì điều gì về chúng. Lara không nói chuyện với tôi trong một thời gian dài. Có một cô gái cùng công ti đã nói với tôi – một cách tình cờ, như thể cô ta đang nói về việc cắt ruột thừa hay nhổ một cái răng khôn – đó là cô ta vừa phá thai bằng thuốc, và nó nhẹ nhàng hơn cuộc phẫu thuật khi cô ta còn ở đại học. Tôi không thể nói chuyện với cô ta kể từ đó, tôi còn chẳng thể nhìn cô ta. Mọi thứ trở nên ngại ngùng, mọi người cũng để ý thấy điều đó.

Tom không cảm nhận theo cách của tôi. Đó không phải là lỗi của anh, vì đã bắt đầu, trong trường hợp nào đi nữa, anh không cần một đứa con như tôi cần. Anh muốn trở thành bố, anh thực sự muốn – tôi muốn anh luôn mơ về việc đá bóng ở sân sau với con trai, hay bế đứa con gái lên vai khi chơi trong công viên. Nhưng anh lại nghĩ cuộc sống của chúng tôi tốt hơn khi không có con. Chúng tôi đã hạnh phúc,

anh từng nói với tôi, tại sao chúng ta không thể tiếp tục sống hạnh phúc? Anh trở nên thất vọng đối với tôi. Anh không thể hiểu được cảm giác nhớ những gì mình chưa từng có, hay tiếc về nó.

Tôi tự cô lập mình trong đau đớn. Tôi trở nên cô đơn, và tôi uống một ít rượu, rồi thêm ít nữa, rồi tôi trở nên cô đơn hơn, vì chẳng ai muốn lại gần một kẻ say xỉn. Tôi lạc lối, tôi uống, tôi uống, và tôi lạc lối. Tôi từng thích công việc của mình, nhưng tôi không có một sự nghiệp sáng lạng, và dù tôi có, hãy thành thật rằng: phụ nữ vẫn được coi trọng vì hai thứ - vẻ ngoài của họ và vai trò làm mẹ. Tôi không xinh đẹp, và tôi không thể có con, vậy điều gì làm nên tôi? Tôi không có giá trị.

Tôi không thể đổ tại sự say xỉn của mình – tôi không thể đổ lỗi cho bố mẹ hay tuổi thơ của mình, một người chú ngược đãi hay những bi kịch cuộc đời kinh khủng. Đó là lỗi của tôi. Dù gì thì tôi cũng đã từng là một người thích uống rượu – tôi vẫn luôn thích uống rượu. Nhưng khi tôi trở nên buồn chán hơn, và nỗi buồn trở nên nhàm chán trong một thời gian, đối với những người buồn bã và những người xung quanh họ. Và rồi tôi từ một người thích uống rượu thành một con nghiện rượu, và không còn gì nhàm chán hơn việc đó.

Giờ thì tôi đã khá hơn, về việc con cái; tôi đã đỡ hơn kể từ khi ở một mình. Tôi phải làm vậy. Tôi đọc sách và những bài báo, và tôi nhận ra rằng mình phải chấp nhận nó. Có những bi kịch, nhưng cũng có hi vọng. Nếu tôi tỉnh táo, có cơ hội tôi sẽ nhận nuôi. Và tôi cũng chưa đến ba tư tuổi – việc này vẫn chưa kết thúc. Tôi đã khá hơn mấy năm trước, khi tôi thường bỏ cả xe đẩy và rời khỏi siêu thị nếu nơi đó nhiều các bà mẹ và trẻ con; tôi đã không thể đến những nơi như công viên, hay ngồi cạnh những sân chơi và nhìn những người giữ trẻ đẩy xe đi qua. Đã có lúc, khi tôi trong tình trạng tồi tệ nhất, khi nỗi mong muốn đã đến đỉnh điểm, đó là khi tôi nghĩ mình gần như mất trí.

Có lẽ tôi đã từng, trong một khoảng thời gian. Ngày họ hỏi tôi về chuyện đó ở sở cảnh sát, tôi đã có thể nổi điên. Những điều Tom nói đã khiến tôi phát cáu. Hơn thế là những điều anh viết: một buổi sáng tôi đọc được trên Facebook. Cũng không phải một cú sốc – tôi biết là cô ta đã có em bé, anh đã nói với tôi, và tôi cũng đã nhìn thấy cô ta, nhìn thấy những thứ đồ chơi màu hồng bên cửa sổ. Và tôi biết điều gì đang đến. Nhưng tôi đã nghĩ đến đứa bé như là đứa bé của cô ta. Cho đến khi tôi nhìn thấy bức ảnh của anh, bế đứa trẻ mới sinh, nhìn xuống nó và cười, và anh viết bên dưới: “Thì ra đây là những gì người ta nói! Chưa từng cảm thấy tình yêu như thế này! Ngày hạnh phúc nhất cuộc đời!”. Tôi nghĩ đến việc anh viết nó – biết rằng tôi sẽ nhìn thấy nó, rằng tôi sẽ đọc những dòng chữ này và chúng sẽ giết tôi, nhưng anh vẫn viết nó. Anh không quan tâm. Cha mẹ không quan tâm bất kì điều gì ngoài con cái của họ. Chúng là trung tâm của vũ trụ; chúng là tất cả những gì đáng quý.

Tất cả những người khác đều không quan trọng, mặc kệ họ đang phải chịu đựng.

Tôi đã rất tức giận. Tôi đã gần như mất trí. Có lẽ tôi đã từng nghĩ đến việc trả thù. Có lẽ tôi nghĩ mình muốn chứng tỏ rằng nỗi đau của mình là thật. Tôi cũng không biết. Tôi đã làm một việc ngu ngốc.

Tôi quay trở lại sở cảnh sát sau vài giờ. Tôi hỏi nếu mình có thể nói chuyện với Gaskill một mình, nhưng ông ta nói ông muốn Riley cùng có mặt. Tôi bớt thích ông ta sau việc đó.

“Tôi không đột nhập vào nhà của họ” tôi nói. “Tôi đã đến đó, tôi chỉ muốn nói chuyện với Tom. Nhưng không ai ra ...”

“Vậy cô vào bằng cách nào?” Riley hỏi tôi.

“Cửa vẫn mở.”

“Cửa trước vẫn mở sao?”

Tôi thở dài. “Không, tất nhiên là không. Chiếc cửa đằng sau, cái mà dẫn vào vườn.”

“Và làm cách nào mà cô vào được vườn?”

“Tôi trèo qua hàng rào, tôi biết lối vào...”

“Vậy cô trèo qua hàng rào để vào nhà chồng cũ?”

“Đúng vậy. Chúng tôi từng... Luôn có một chìa khóa dự phòng ở đằng sau. Chúng tôi giấu nó ở một nơi, phòng trường hợp một trong hai quên chìa khóa hay gì đó. Nhưng tôi không đột nhập vào – tôi không làm thế. Tôi chỉ muốn nói chuyện với Tom. Tôi nghĩ là có thể... chuông cửa không hoạt động hay gì đó.” “Đó là giữa ngày, trong tuần, phải không? Tại sao cô nghĩ là chồng cô sẽ có nhà? Cô có gọi trước không?” Riley hỏi.

“Chúa ơi! Cô có để tôi nói không vậy?” tôi hét lên, và cô ta lắc đầu và cười, như thể cô ta biết tôi, như thể cô ta có thể đọc được suy nghĩ của tôi. “Tôi trèo qua hàng rào” tôi nói, cố kiểm soát âm lượng của giọng nói, “và gõ vào cửa kính, mà nó vẫn đang mở hé. Không ai trả lời. Tôi ngó đầu vào trong và gọi tên Tom. Một lần nữa, không ai trả lời, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng em bé khóc. Tôi đi vào trong và thấy Anna –”

“Cô Watson ư?”

“Đúng vậy, cô Watson đang ngủ trên chiếc sofa. Và đứa bé đang nằm trong nôi và khóc – thực ra là đang hét, mặt đỏ bừng – nó chắc đã khóc được một lúc rồi.” Khi tôi đang nói, đột nhiên tôi nhớ ra mình nên nói với họ rằng tôi đã nghe thấy tiếng em bé khóc từ trên đường rồi, vì vậy tôi mới đi vòng lối sau. Nó sẽ khiến tôi bớt giống một người điên hơn.

“Vậy là đứa bé đang khóc và mẹ nó ở ngay đấy, và cô ta không thức dậy?” Riley hỏi tôi.

“Đúng vậy.” Khuỷu tay của cô ta đặt trên bàn và tay thì che miệng nên tôi không thể nhìn được rõ biểu cảm của cô ta, nhưng tôi biết cô ta đang nghĩ rằng tôi đang nói dối. “Tôi bế nó lên để đỡ. Chỉ vậy thôi. Tôi chỉ bế nó lên để nó ngừng khóc.”

“Đó không phải là tất cả phải không, vì khi Anna thức dậy, cô không ở đó? Cô đang ở sau hàng rào, gần ray tàu.”

“Con bé không ngừng khóc ngay lập tức” tôi nói. “Tôi đã phải đỡ nó và nó vẫn hậm hực, nên tôi cho nó ra ngoài.”

“Gần ray tàu?”

“Ra vườn.”

“Cô có ý định làm hại con của cô Watson không?”

Tôi đứng lên. Hơi quá đà, tôi biết, nhưng tôi muốn họ thấy – khiến cho Gaskill thấy – đó là một sự xúc phạm. “Tôi không phải nghe những điều này! Tôi đến đây để kể về người đàn ông! Tôi đến đây để giúp các người! Và giờ... các người đang buộc tội tôi về điều gì vậy?”

Gaskill vẫn bình thản, không ấn tượng. Ông ta chỉ tôi ngồi xuống. “Cô Watson, ờ, cô Watson kia – Anna – đã nhắc đến cô trong khi chúng tôi hỏi về Megan Hipwell. Cô ấy nói rằng cô đã có hành động bất thường, trong một trạng thái không ổn định. Cô ấy nhắc đến vụ việc với đứa bé. Và nói rằng cô đã làm phiền cô ấy và chồng, rằng cô liên tục gọi đến.” Ông ta nhìn xuống tờ ghi chú một lát. “Hầu như là buổi đêm. Và cô không thể chấp nhận việc cuộc hôn nhân của mình đã kết thúc...” “Điều đó không đúng!” tôi khẳng định - đúng vậy, tôi gọi cho Tom rất nhiều lần, nhưng không phải hằng đêm, đó là một sự vu khống. Nhưng tôi bắt đầu có cảm giác Gaskill không còn ở phe tôi nữa, và tôi lại bắt đầu muốn khóc.

“Tại sao cô vẫn chưa thay tên?” Riley hỏi.

“Gì cơ?”

“Cô vẫn dùng họ của chồng cũ. Tại sao vậy? Nếu người đàn ông của tôi bỏ đi theo người đàn bà khác, tôi nghĩ mình sẽ muốn vứt bỏ cái tên ấy đi. Tôi tất nhiên không muốn chia sẻ tên của mình với người đàn bà thay thế kia...”

“Có lẽ tôi không đến mức nhỏ mọn như vậy.” Tôi nhỏ mọn như vậy đấy. Tôi ghét việc cô ta là Anna Watson.

“Được rồi. Và chiếc nhẫn - chiếc cô đang đeo trên cổ. Có phải đó là nhẫn cưới không?”

“Không” tôi nói dối. “Nó là... nó là của bà tôi.”

“Thật vậy à? OK. Tôi phải nói điều này, đối với tôi, thái độ của cô đã bộc lộ nên - như cô Watson đã nói - cô chưa sẵn sàng bước tiếp, và cô phủ nhận sự thật rằng chồng cũ của cô đã có một gia đình mới.”

“Tôi không thấy -”

“Chuyện này liên quan gì đến Megan Hipwell?” Riley nói nốt câu của tôi. “Buổi tối Megan mất tích, chúng tôi đã được thông báo rằng cô - một người phụ nữ không ổn định, người đã uống rượu say khướt - được nhìn thấy trên con đường mà cô ấy sống. Và nghĩ rằng có một số sự tương đồng về vẻ ngoài giữa Megan và cô Watson -”

“Họ chả có gì giống nhau cả!” tôi phát cáu bởi câu chất vấn đó. Jess không giống Anna chút nào. Megan không giống Anna.

“Họ đều có mái tóc vàng, nhỏ người, mảnh dẻ, da trắng...”

“Thế nên tôi tấn công Megan vì nghĩ đó là Anna? Đó là điều ngu ngốc nhất tôi từng nghe” tôi nói. Nhưng vết bầm trên đầu tôi lại nhói lên và tất cả các sự việc xảy ra tối thứ bảy vẫn đang là một lỗ hổng đen kịt.

“Cô có biết là Anna Watson quen Megan Hipwell không?” Gaskill hỏi, và tôi cảm giác như hàm tôi đang rớt xuống.

“Tôi... cái gì? Không. Không, họ không biết nhau.”

Riley mỉm cười, rồi lại làm mặt nghiêm túc. “Họ có đấy. Megan có thời gian chăm con cho nhà Watson...” cô ta nhìn xuống tờ giấy, “vào tháng tám và tháng chín năm ngoái.” Tôi không biết nói gì. Tôi cũng không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó: Megan ở trong nhà tôi, với cô ta, với đứa con của cô ta.

“Vết cắt trên môi của cô, có phải là khi cô bị đánh vào ngày hôm đó không?” Gaskill hỏi tôi.

“Đúng. Tôi nghĩ là mình đã cắn phải môi khi ngã.”

“Tại nạn này ở đâu vậy?”

“Ở Luân Đôn, đường Theobalds. Gần Holborn.”

“Và cô làm gì ở đó?” “Tôi xin lỗi, gì cơ?”

“Tại sao cô lại đến trung tâm Luân Đôn?”

Tôi nhún vai. “Tôi đã nói rồi mà” tôi nói một cách lạnh lùng. “Bạn cùng nhà của tôi vẫn chưa biết là tôi đã mất việc. Nên tôi đến Luân Đôn như bình thường, và đến thư viện để tìm việc hay tìm hiểu về CV.”

Riley lắc đầu, có thể là cô ta không tin, hay vẫn đang nghi hoặc. Tại sao mọi người lại không thể hiểu nổi chuyện này chứ?

Tôi đẩy ghế ra, sẵn sàng ra về. Tôi chán bị hỏi cung, bị biến thành một con ngốc hay một người đàn bà điên rồi. Đến lúc chơi bài ngựa rồi đấy. “Tôi không biết tại sao chúng ta lại nói về chuyện này” tôi nói. “Tôi đã nghĩ là các người có chuyện hay hơn để làm cơ, như là điều tra về vụ mất tích của Megan chẳng hạn. Tôi cá là ông chưa nói chuyện với tình nhân của cô ta nhỉ?” Không ai trong bọn họ nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Họ không lường trước được điều đó. Họ không biết về anh ta. “Có thể là ông không biết. Megan Hipwell đã ngoại tình” tôi nói, và tôi bắt đầu đi ra phía cửa. Gaskill dừng tôi lại; ông ta di chuyển một cách nhẹ nhàng và nhanh

một cách bất ngờ, và trước khi tôi có thể đặt tay lên nắm cửa, ông ta đã đứng trước tôi.

“Tôi đã nghĩ là cô không biết Megan Hipwell?” ông ta hỏi tôi.

“Tôi không biết” tôi nói, cố gắng đi qua.

“Ngồi xuống đi” ông ta nói, ngang đường tôi.

Tôi kể cho họ về những gì tôi nhìn thấy trên tàu, về tần suất những lần tôi nhìn Megan ngồi trên thềm nhà, tắm nắng vào buổi chiều hoặc uống cà phê vào buổi sáng. Tôi kể cho họ nghe về việc tuần trước, tôi thấy cô với một ai đó rõ ràng không phải Scott, và cách tôi nhìn thấy họ hôn nhau trên bãi cỏ.

“Đó là lúc nào?” Gaskill chặn họng tôi. Ông ta có vẻ hơi bức, vì cỡ lẽ tôi nên nói với họ ngay từ đầu, thay vì tốn cả ngày nói về bản thân.

“Thứ sáu. Đó là buổi sáng thứ sáu.”

“Vậy là ngay trước ngày cô ấy mất tích, cô thấy cô ấy với người đàn ông khác?” Riley hỏi tôi, thở dài bức bối. Cô ta đóng tập tài liệu trước mặt. Gaskill tựa lưng ra sau, cô đọc nét mặt của tôi. Cô ta chắc đang nghĩ rằng tôi đang bịa ra chuyện này; còn ông ta thì không chắc lắm.

“Cô có thể miêu tả anh ta không?” Gaskill hỏi.

“Cao, da ngăm -”

“Đẹp trai?” Riley chen vào.

Mặt tôi đỏ bừng. “Cao hơn Scott Hipwell. Tôi biết, vì tôi đã thấy họ cạnh nhau - Jess và - xin lỗi, Megan và Scott Hipwell - và người đàn ông này thì khác. Gầy hơn với làn da ngăm đen. Có thể là một người đàn ông Châu Á” tôi nói.

“Cô có thể nhận ra chủng tộc của anh ta từ con tàu ừ?” Riley nói. “Ấn tượng đấy. Mà ai là Jess vậy?”

“Gì cơ?”

“Cô có nhắc đến Jess.”

Tôi có thể cảm nhận được mặt mình đang nóng bừng. Tôi lắc đầu “Không, tôi đâu có” tôi nói.

Gaskill đứng lên và bắt tay tôi. “Tôi nghĩ nhiều đó là đủ.” tôi nắm lấy tay ông ta, lờ Riley và quay đi. “Đừng đến gần đường Blenheim nữa, cô Watson” Gaskill nói. “Cũng đừng liên lạc với chồng cũ nếu không có gì quan trọng, hay đến gần Anna Watson và con của cô ấy.”

Trên chuyến tàu đi về, tôi điểm lại những điều mình đã làm ngày hôm nay, điều bất ngờ là tôi không thấy tồi tệ như mình đã dự đoán. Khi nghĩ đến nó, tôi đã biết tại sao: tối qua tôi không uống rượu, và tôi cũng chẳng muốn uống bây giờ. Tôi đang thấy thích thú, lần đầu tiên trong từng ấy thời gian, với cái gì khác hơn là với sự khốn khổ của bản thân. Tôi có mục đích. Hoặc ít nhất thì, tôi tìm thấy một trò

tiêu huyền.

THỨ NĂM, NGÀY 18 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Tôi mua ba tờ báo trước khi lên tàu sáng nay: Megan đã mất tích được bốn ngày năm đêm và câu chuyện đang được đăng tải với tần suất dày đặc. Tờ Daily Mail bằng cách nào đó đã tìm thấy những hình ảnh của Megan trong bộ bikini, nhưng họ cũng đã thực hiện các hồ sơ chi tiết nhất về cô mà tôi đã nhìn thấy.

Megan Mills sinh ra ở Rochester vào năm 1983, cô cùng cha mẹ chuyển đến King's Lynn ở Norfolk khi cô mười tuổi. Cô là một đứa trẻ sáng sủa, rất cởi mở, một nghệ sĩ và ca sĩ tài năng. Một câu nói từ một người bạn học rằng cô là “một tiếng cười, rất đẹp và khá hoang dã”. Sự hoang dã của cô dường như càng nâng lên sau cái chết của anh trai, Ben, người mà cô đã rất gần gũi. Anh ta đã chết trong một vụ tai nạn xe máy khi anh mười chín tuổi và cô mười lăm. Cô bỏ nhà đi khoảng ba ngày sau đám tang của anh. Cô đã bị bắt hai lần - một lần vì tội trộm cắp và một lần được mời tới đồn. Mọi quan hệ của cô với cha mẹ, theo tờ Mail, đã hoàn toàn tan vỡ. Cả hai cha mẹ cô qua đời cách đây vài năm, và không bao giờ được hòa giải với cô con gái. (Khi đọc những điều này, tôi cảm thấy buồn một cách tuyệt vọng cho Megan. Tôi nhận ra rằng có lẽ, sau tất cả, cô ấy không quá khác biệt đối với tôi. Cô ấy cũng bị cô lập và cô đơn.)

Khi cô mười sáu tuổi, cô dọn đến ở chung với bạn trai, anh ta có một căn nhà gần làng Holkham ở phía bắc Norfolk. Bạn học của cô nói “Anh ta là một người đàn ông hơn tuổi, một nghệ sĩ hay gì đó. Anh ta dính vào thuốc phiện. Chúng tôi không nhìn thấy Megan nhiều sau khi họ đến với nhau.” Tên của người bạn trai không được công khai, có thể họ vẫn chưa tìm thấy anh ta. Anh ta có thể còn chẳng tồn tại. Những người bạn có thể chỉ đang bịa ra chuyện này để tên họ được lên báo.

Họ bỏ qua một vài năm sau đó: đến khi Megan hai mươi bốn, sống ở London, làm công việc của một nữ hầu bàn trong một nhà hàng ở phía bắc Luân Đôn. Ở đó, cô gặp Scott Hipwell, một nhà thầu độc lập về công nghệ thông tin, người quen của quản lý nhà hàng, và hai người họ gặp nhau. Sau một thời gian tán tỉnh, Megan và Scott kết hôn, khi cô hai mươi sáu và anh ấy ba mươi.

Có một vài câu nói khác, trong đó có Tara Epstein, người bạn mà Megan đáng ra phải ở cùng vào đêm cô biến mất. Bà ta nói rằng Megan là “một cô gái đáng yêu, vô tư và rằng cô ấy có vẻ đang “rất hạnh phúc”. “Chắc chắn Scott sẽ không làm tổn thương cô” Tara nói. “Anh ấy yêu cô rất nhiều.” Tất cả những gì Tara nói đều thật

sáo rỗng. Lời nói khiến tôi quan tâm nhất là từ một trong những nghệ sĩ trưng bày tác phẩm của họ trong bộ sưu Megan từng quản lý, Rajesh Gujral, anh ta nói rằng Megan là “một người phụ nữ tuyệt vời, sắc xảo, hài hước và xinh đẹp, một người mạnh mẽ với trái tim ấm áp”. Nghe như thể Rajesh đã có tình ý với cô. Một câu nói khác là từ một người đàn ông tên David Clark, “một cựu đồng nghiệp của Scott, nói rằng “Megs và Scott là một cặp đôi tuyệt vời. Họ đang rất hạnh phúc bên nhau và yêu nhau say đắm.”

Có một số mẫu tin mới về cuộc điều tra, nhưng các báo cáo từ cảnh sát cũng không đáng kể: họ đã nói chuyện với “một số nhân chứng”, họ đang “theo đuổi một số hướng điều tra khác nhau”. Bình luận thú vị nhất đến từ Thanh tra Thám tử Gaskill, người khẳng định rằng có hai người đàn ông đang giúp đỡ cảnh sát. Tôi khá chắc chắn điều đó có nghĩa là cả hai người họ đều là nghi phạm. Một người sẽ là Scott. Người kia có thể là B? Có thể là B hoặc Rajesh?

Tôi đã quá mải mê với những tờ báo mà không chú ý đến chuyển đi của mình; như thể tôi chỉ mới vừa ngồi xuống và con tàu vẫn di chuyển một cách nặng nề như bình thường và dừng lại ở tín hiệu đỏ. Có người trong khu vườn của Scott - hai cảnh sát mặc đồng phục đứng ngay cửa sau. Đầu óc tôi quay cuồng. Có phải họ đã tìm thấy gì đó? Có phải họ đã tìm thấy cô? Có phải họ đã tìm ra một cơ thể chôn trong vườn hoặc bị nhét dưới sàn? Tôi không thể ngừng suy nghĩ về những bộ quần áo bên dưới đường ray, điều đó thật ngu ngốc, bởi vì tôi thấy chúng ở đó trước khi Megan biến mất. Và trong mọi trường hợp, nếu cô đã bị hại thì nó không phải là lỗi của Scott, không thể vậy được. Anh ta yêu cô ấy điên cuồng, tất cả mọi người đều nói như vậy. Ngày hôm nay thật mịt mù, thời tiết thay đổi còn bầu trời thì nặng nề. Tôi không thể nhìn vào ngôi nhà, tôi không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra. Tôi cảm thấy khá tuyệt vọng. Tôi không thể đứng ngoài chuyện này – dù khiến mọi chuyện khá hơn hoặc tồi tệ hơn, tôi cũng đã là một phần của chuyện này. Tôi cần phải biết chuyện gì đang xảy ra.

Ít nhất thì cũng có một kế hoạch. Đầu tiên, tôi cần tìm hiểu xem có cách nào mà tôi có thể nhớ được những gì đã xảy ra vào tối thứ bảy. Khi tôi đến thư viện, tôi định nghiên cứu một số thứ và tìm hiểu xem thôi miên có thể khiến tôi nhớ được không; cho dù thực tế là có thể phục hồi quá khứ đã mất. Thứ hai - tôi nghĩ điều này khá quan trọng, vì tôi không nghĩ cảnh sát đã tin tôi khi tôi nói với họ về người tình của Megan - Tôi cần liên lạc với Scott Hipwell. Tôi cần nói cho anh ta biết. Anh ấy đáng được biết.

Đoàn tàu chật ních với những người ướt như chuột lột, nước nhỏ xuống từ quần áo của họ và đọng trên cửa sổ. Mùi hôi hám, ẩm mốc lẫn với mùi nước hoa và mùi nước xả vải. Những đám mây đen vẫn cứ kéo đến ùn ùn, ngày càng nặng hạt và đen hơn đến khi chúng xả xuống như trút, tối nay, khi những người công nhân đi ra ngoài và bắt đầu giờ cao điểm, ga tàu sẽ ùn tắc với những dòng người che ô.

Tôi không có ô và đang ướt sũng; cảm giác như ai đó vừa ném cả một thùng nước vào người. Chiếc quần bằng cốt tông thít vào đùi tôi và chiếc áo sơ mi xanh nhạt đang trở nên trong suốt một cách đáng xấu hổ. Tôi chạy ào từ thư viện ra ga tàu và lấy tay úp vào ngực để che những gì có thể. Bằng một số lí do, tôi thấy điều này thật thú vị - có gì đó rất lố bịch trong việc bị ướt nhoẹt dưới mưa như thế này - tôi đang cười rất to khi chạy tới được đường Gray's Inn, và thở một cách khó nhọc. Tôi không thể nhớ được lần cuối cùng mình cười thoải mái như thế là khi nào.

Bây giờ thì tôi đã ngừng cười. Ngay khi ổn định chỗ ngồi, tôi kiểm tra tin tức mới nhất về vụ của Megan trên điện thoại, và tin tức đó khiến tôi kinh hãi. "Một người đàn ông ba mươi tuổi đang bị tra hỏi ở sở cảnh sát Witney về vụ mất tích của Megan Hipwell vào tối thứ bảy." Đó là Scott, tôi chắc chắn là vậy. Tôi chỉ mong muốn là anh đã đọc được email của tôi trước khi bị họ đưa đi, vì bị tra hỏi là việc khá nghiêm trọng - điều đó có nghĩa là họ nghĩ anh đã làm chuyện đó. Mặc dù vậy thì tất nhiên, điều đó vẫn chưa được kết luận. Có thể sự việc này còn chưa từng xảy ra. Có thể Megan vẫn ổn. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng cô ấy vẫn còn sống và đang ngồi trong một khách sạn với tầm nhìn hướng ra biển, tựa chân lên hàng chắn và cầm trên tay một cốc rượu lạnh. Ý nghĩ về cô vừa khiến tôi run sợ nhưng nó cũng khiến tôi thất vọng, và tôi cảm thấy ghê tởm vì cảm thấy thất vọng. Tôi không mong cô ta bị gì cả, mặc dù tôi rất tức giận vì cô ta đã lừa dối Scott, vì cô ta đã phá vỡ ảo ảnh của tôi về một cặp đôi hoàn hảo. Không, bởi vì tôi cảm thấy tôi đã là một phần của bí ẩn này, tôi có liên kết. Tôi đã không còn chỉ là một cô gái trên tàu, đi qua lại mà không có mục đích nào. Tôi muốn Megan trở về an toàn và bình an. Chỉ vậy thôi.

Tôi gửi cho Scott một email sáng nay. Địa chỉ của anh tìm khá dễ - tôi google anh và tìm được đường link www.shipwellconsulting.co.uk, đó là trang web anh quảng cáo hàng loạt những tư vấn dựa trên dịch vụ của công việc và những tổ chức không lợi nhuận." Tôi biết đó là anh, vì địa chỉ công việc của anh cũng đồng thời là địa chỉ nhà.

Tôi gửi một tin nhắn ngắn tới địa chỉ trên trang web:

Gửi Scott,

Tên tôi là Rachel Watson. Anh không biết tôi. Tôi muốn nói chuyện về vợ

của anh. Tôi không có thông tin gì về việc cô ấy đang ở đâu, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Nhưng tôi tin là tôi có thông tin có thể giúp anh.

Có thể anh không muốn nói chuyện với tôi, tôi hiểu điều đó, nhưng nếu anh muốn, gửi email cho tôi vào địa chỉ này.

Thân,
Rachel

Tôi không biết liệu anh sẽ liên hệ với mình không - nếu tôi là anh thì tôi sẽ do dự. Cũng như cảnh sát, anh có thể nghĩ tôi là một người điên, một người lập dị nào đó đọc được vụ việc trên báo. Giờ thì tôi sẽ không bao giờ biết anh đã bị bắt giữ chưa, có thể anh sẽ không có cơ hội nhìn thấy tin nhắn đó. Nếu anh đã bị bắt, chỉ có cảnh sát mới đọc được, và điều đó sẽ không tốt cho tôi. Nhưng tôi vẫn phải thử.

Và giờ thì tôi thấy tuyệt vọng. Tôi không thể nhìn qua đám người đi ngang qua tàu - phía bên tôi - mà nếu tôi có thể, với cái trời mưa như trút thế này thì cũng không tài nào nhìn qua được hàng rào. Tôi tự hỏi nếu như mọi chứng cứ đã bị xóa sạch, nếu như hiện tại, mọi manh mối đã biến mất mãi mãi: máu, dấu chân, ADN - hay một đồng những tàn thuốc. Tôi muốn có một li rượu đến mức có thể cảm nhận được vị rượu trên đầu lưỡi. Tôi có thể tưởng tượng chính xác cảm giác chất cồn ngấm vào máu và khiến đầu óc tôi quay cuồng.

Tôi muốn một li rượu và tôi cũng không muốn, vì nếu tôi không uống rượu hôm nay, thì sẽ là ba ngày, và tôi không thể nhớ được lần cuối mình đã giữ tỉnh táo được lâu chừng đó. Có vị gì đó trên đầu lưỡi tôi, sự cứng đầu. Đã có thời gian tôi rất quyết tâm, khi tôi chạy 10 nghìn mét trước khi ăn sáng và nhất định phải giảm 1300 calo một ngày. Đó là một trong những điều Tom yêu thích ở tôi, anh nói: sự cứng đầu chính là sức mạnh của tôi. Tôi nhớ một lần cãi nhau, ngay đến cuối cùng, khi mọi chuyện đã không thể tồi tệ hơn; anh mất bình tĩnh. “Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với em thế Rachel?” anh hỏi tôi. “Từ khi nào mà em trở nên yếu đuối như vậy?”

Tôi không biết. Tôi không biết sự mạnh mẽ của tôi đã biến đâu mất, tôi không nhớ là mình đã mất nó. Tôi nghĩ là theo thời gian, nó phai nhoà dần, từng chút một, vì cuộc sống, vì sự tồn tại.

Đoàn tàu thẳng gấp, tiếng phanh kít lại, ngay tại chỗ tín hiệu phía Luân Đôn của Witney. Trên toa bắt đầu rì rầm những tiếng xin lỗi của những hành khách đang phải đứng, vấp ngã, xô đẩy, dẫm lên chân nhau. Tôi nhìn lên và bắt gặp ánh nhìn của người đàn ông tối thứ bảy - người tóc đỏ đã giúp tôi đứng dậy. Anh ta nhìn chăm chăm vào tôi. Đôi mắt màu xanh đầy ngạc nhiên của anh ta đang dán chặt vào tôi, và tôi hoảng sợ đến mức rơi cả điện thoại. Tôi cúi xuống nhặt điện thoại và lại nhìn lên, một cách thăm dò, không nhìn trực tiếp vào anh ta. Tôi nhìn lướt qua

toa tàu, lấy khuỷu tay gạt hơi nước đọng đầy trên cửa sổ và nhìn ra ngoài, và khi tôi quay lại nhìn anh ta, anh ta cười, đầu ngả về một phía.

Tôi cảm nhận được mặt mình đang nóng bừng. Tôi không biết phản ứng lại nụ cười của anh ta như thế nào, vì tôi còn chẳng biết nó nghĩa là gì. Có phải là Ô, xin chào, hay là cái gì đó khác? Tôi không biết, nhưng khi tôi nghĩ về nó, tôi tin là nó liên quan đến việc tôi vấp ngã trên bậc thềm: anh ta nói “Ổn chứ cưng?” Tôi quay đi và lại nhìn cửa sổ. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt của anh ta hướng về tôi; tôi chỉ muốn trốn đi, hoặc biến mất. Đoàn tàu quẹo và trong phút chốc, chúng tôi đã đến ga Witney vào mọi người bắt đầu đứng dậy, cuộn báo lại và cất những cái điện thoại, Ipad khi chuẩn bị xuống tàu. Tôi lại nhìn lên và cảm thấy nhẹ nhõm - anh ta đã quay đi, và đang chuẩn bị xuống tàu.

Đột nhiên tôi thấy mình thật ngu ngốc. Tôi nên đứng dậy đi theo và nói chuyện với anh ta. Anh ta có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, hay chuyện gì đã không xảy ra; ít nhất thì anh ta có thể lấp đầy một vài lỗ trống trong trí nhớ của tôi. Tôi đứng dậy. Chần chừ một lúc - tôi biết giờ đã quá muộn, cửa tàu chuẩn bị đóng, tôi sẽ không có đủ thời gian len qua đám đông. Có một tiếng bíp và cửa đóng lại. Tôi vẫn đứng, tôi quay lại phía cửa sổ khi con tàu bắt đầu lăn bánh. Anh ta đang đứng trên thềm ga dưới trời mưa, người đàn ông hôm thứ bảy, đang nhìn tôi khi con tàu đi qua.

Càng gần về nhà thì tôi lại càng cảm thấy bức mình với chính bản thân. Tôi đã gần như đổi tàu ở Northcote để quay lại Witney tìm anh ta. Một ý tưởng điên rồ, và chắc chắn là rất mạo hiểm vì chỉ mới hôm qua, Gaskill đã cảnh báo tôi tránh xa khỏi khu vực đó. Nhưng tôi cảm thấy chán nản khi phải cố nhớ lại những gì đã xảy ra hôm đó. Sau vài giờ đồng hồ mệt mỏi với việc tìm kiếm trên internet, tôi đã chứng thực được những điều mình nghi ngờ: thôi miên thường không thể khôi phục lại được những giờ đồng hồ đã mất, vì theo như bài viết tôi mới đọc thì tôi không ghi nhận thông tin trong khoảng thời gian đó. Có nghĩa là chẳng có gì để nhớ cả. Nó là, và sẽ luôn như vậy, một lỗ hổng trong trí nhớ của tôi.

MEGAN

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 7 THÁNG BA, 2013

BUỔI CHIỀU

CĂN PHÒNG THẬT TỐI TẮM, không khí ngọt ngào nhưng lại ngọt ngào với hương thơm trên cơ thể chúng tôi. Chúng tôi lại ở đây, trong căn phòng dưới mái hiên. Mặc dù vậy, điều này khá khác lạ, vì anh vẫn ở đây, đang nhìn tôi.

“Em muốn đi đâu?” anh hỏi tôi.

“Đến căn nhà trên bãi biển ở Costa de la Luz” tôi nói với anh.

Anh mím môi. “Và chúng ta sẽ làm gì?”

Tôi cười lớn. “Ý anh là ngoài chuyện này ra?”

Các ngón tay của anh bắt đầu lần chậm xuống bụng tôi. “Ngoài chuyện này.”

“Chúng ta sẽ mở một tiệm cà phê, trưng bày tranh, và học lướt sóng.”

Anh hôn vào hông tôi. “Thái Lan thì sao?” anh nói

Tôi nhăn mũi. “Có quá nhiều trẻ con.” tôi nói. “Thế còn đảo Egadi. Chúng ta sẽ mở một quán ba trên bờ biển, và đi câu cá...”

Anh cười rồi đưa cơ thể lên trên tôi và hôn tôi. “Không thể kháng cự được” anh thì thầm. “Em khiến anh không kháng cự được.”

Tôi muốn cười, tôi muốn nói thật to: Thấy chưa? Tôi thắng rồi! Tôi đã nói rằng đó không phải lần cuối, đó sẽ không bao giờ là lần cuối. Tôi cắn môi và nhắm mắt lại. Tôi đã đúng, tôi biết, nhưng sẽ không có ích gì cho tôi nếu tôi nói ra. Tôi hưởng thụ chiến thắng của mình trong yên lặng; tôi thấy thích thú gần như khi anh chạm vào tôi.

Sau đó, anh nói với tôi bằng cách anh chưa từng nói bao giờ. Thường thì tôi là người nói, nhưng lần này, anh mở lời. Anh nói về cảm giác trống rỗng, về gia đình mà anh đã để lại đằng sau, về người đàn bà trước tôi và người đàn bà trước đó nữa, người đã huỷ hoại cuộc đời anh và khiến anh trống trải. Tôi không tin vào người tri kỷ, nhưng có một cầu nối nào đó giữa tôi và anh mà tôi chưa từng cảm nhận thấy, hay ít ra thì đã khá lâu rồi. Nó đến từ một kinh nghiệm chung, biết được cảm giác của sự tan vỡ. Sự trống rỗng: tôi hiểu điều đó. Tôi bắt đầu tin rằng không gì tôi có thể làm để sửa chữa nó. Đó là những gì tôi học được từ những buổi trị liệu tâm lý: lỗ trống trong cuộc đời bạn là mãi mãi. Bạn phải lớn lên quanh chúng, như rễ cây mọc

xung quanh nền bê tông; hình thành bản thân qua lỗ hổng đó. Tôi đã biết những điều này, nhưng tôi không nói chúng ra, không phải bây giờ.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” tôi hỏi anh, nhưng anh không trả lời, và tôi ngủ thiếp đi, và khi tôi tỉnh dậy thì anh đã đi rồi.

THỨ SÁU, NGÀY 8 THÁNG BA, 2013

BUỔI SÁNG

Scott mang cho tôi một cốc cà phê ra thêm.

“Tối qua em đã ngủ” anh nói, cúi xuống hôn lên trán tôi. Anh đứng bên cạnh, đặt tay lên vai tôi, nó thật ấm và mạnh mẽ. Tôi tựa vào cơ thể anh, nhắm mắt lại và lắng nghe tiếng tàu xình xịch đi qua đến khi nó dừng lại ngay trước ngôi nhà. Khi chúng tôi mới chuyển đến đây, Scott thường vẫy tay với các hành khách, và điều đó luôn khiến tôi cười. Tay anh nắm chặt trên vai tôi; và anh hôn lên cổ tôi.

“Em đã ngủ” anh lại nói. “Chắc giờ em đã cảm thấy khá hơn nhỉ.”

“Đúng vậy” tôi nói.

“Em có nghĩ là nó hiệu quả không?” anh hỏi. “Việc trị liệu tâm lí?”

“Ý anh là em được chữa khỏi à?”

“Không phải chữa” anh nói, và tôi có thể thấy được chút tổn thương trong giọng nói của anh. “Anh không có ý đó...”

“Em biết.” tôi cầm lấy tay anh và nắm thật chặt. “Em chỉ đùa thôi. Em nghĩ nó là cả một quá trình. Anh biết đấy, nó không đơn giản. Em không biết là có thể nói nó hiệu quả hay không.”

Anh im lặng, và nắm vai tôi chặt hơn. “Vậy em có muốn tiếp tục không?” anh hỏi, và tôi nói có.

Đã có thời gian tôi nghĩ anh là tất cả đối với tôi, chỉ anh là đủ. Tôi đã nghĩ thế hàng năm trời. Tôi đã hoàn toàn yêu anh. Tôi vẫn thế. Nhưng tôi không muốn như vậy nữa. Lần duy nhất tôi cảm thấy mình có một bí mật, vào những buổi chiều nóng bức như hôm qua, khi tôi đối diện với thứ nhiệt độ và ánh sáng chói chang. Ai có thể khẳng định một khi tôi chạy trốn, tôi sẽ cảm thấy đủ? Ai có thể khẳng định kết cục của tôi sẽ không y hệt như thế này - không an toàn, và ngọt ngào? Có thể tôi muốn chạy trốn một lần nữa, và lần nữa, rồi cuối cùng tôi lại kết thúc ở đúng nơi này, bởi vì tôi chẳng còn nơi nào khác để đi. Có lẽ. Có lẽ không. Bạn luôn phải mạo hiểm, phải không?

Tôi xuống tầng dưới để chào tạm biệt trước khi anh đi làm. Anh quàng tay quanh eo tôi và hôn lên trán.

“Yêu em, Megs” anh thì thầm, và tôi lại cảm thấy thật tồi tệ, như mình là con người tồi tệ nhất thế giới. Tôi không thể đợi đến lúc cánh cửa đóng lại vì tôi biết tôi đang sắp khóc đến nơi.

RACHEL

. . .

THỨ SÁU, NGÀY 19 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

CHUYẾN TÀU LÚC 8.04 gần như trống không. Các cửa sổ mở toang và không khí lạnh lẽo sau cơn bão tối qua, và tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Khi tôi nhìn vào gương, tôi có thể nhận ra sự khác biệt trên khuôn mặt mình: da sáng hơn, mắt cũng đỡ thâm. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Tôi chắc rằng mình chưa sụt cân nào nhưng lại không cảm thấy nặng nề như trước nữa. Tôi cảm thấy như chính mình - bản thân tôi trước kia.

Tôi chưa nhận được tin gì từ Scott. Tôi lục lọi trên internet và không có tin tức gì về việc anh bị bắt giữ, nên tôi nghĩ là anh chỉ lỡ email của tôi đi. Tôi thấy thất vọng, nhưng tôi nghĩ là mình đã lường trước được điều này. Sáng nay Gaskill gọi cho tôi, ngay khi tôi vừa rời nhà. Ông ta hỏi nếu tôi có thể đến sở cảnh sát hôm nay không. Tôi đã hoảng loạn một lúc, nhưng lại nghe ông ta nói một cách lạnh lẽ, dịu dàng rằng ông ta muốn tôi nhìn một số bức tranh. Tôi hỏi ông ta xem Scott Hipwell có bị bắt giữ không.

“Không ai bị bắt giữ cả thừa cô Watson” ông ta nói.

“Nhưng còn người đàn ông, người đang bị chú ý...?”

“Tôi không được phép nói gì.”

Cách ông ta nói rất bình tĩnh, một cách trấn an, nó khiến tôi thích ông ta lần nữa.

Tôi đã dành cả tối qua ngồi trên sofa trong bộ quần áo ngủ và chiếc áo sơ mi, viết ra một danh sách những thứ cần làm, có thể là lập một chiến lược. Ví dụ như tôi có thể đi quanh quần ga Witney trong những giờ cao điểm, đợi đến khi tìm được người đàn ông tóc đỏ tối thứ Bảy. Tôi có thể mời anh ta một li và xem chuyện này dẫn đến đâu, hỏi xem anh ta có nhìn thấy gì hay biết gì vào tối hôm đó không. Nhưng nguy hiểm là tôi có thể gặp Anna hoặc Tom, họ sẽ báo cáo tôi với cảnh sát và tôi sẽ gặp rắc rối (nhiều rắc rối hơn). Hoặc tôi có thể khiến bản thân bị thương. Tôi vẫn nhớ một chút về vụ cãi nhau - tôi cũng có thể có một số bằng chứng trên đầu và môi. Nếu như đó chính là người đàn ông đã đánh tôi thì sao? Nụ cười và cái vẫy tay của anh ta chả có ý nghĩa gì cả, theo những gì tôi biết thì anh ta có thể là một người thần kinh không ổn định. Nhưng anh ta không giống một kẻ tâm thần.

Tôi không thể giải thích được, chỉ là tôi cảm thấy anh ta rất quen thuộc. Tôi có thể liên lạc lại với Scott. Nhưng tôi muốn có một lí do để nói chuyện với anh, và tôi lo lắng rằng những gì tôi nói sẽ khiến mình giống một người đàn bà điên. Có thể anh ấy còn nghĩ tôi có liên quan đến vụ mất tích của Megan, và anh sẽ báo cáo tôi với cảnh sát. Và kết cục của tôi sẽ rất thảm.

Tôi có thể thử thôi miên. Không chắc nó sẽ giúp gì được cho trí nhớ của tôi, nhưng tôi cũng khá tò mò về nó. Nó không đau, phải không?

Tôi vẫn đang ngồi lập những mẫu ghi chú và đọc lại những mẫu tin đã in ra khi Cathy về nhà. Cô ấy đã đi xem phim với Damien. Cô ấy khá hài lòng khi thấy tôi tỉnh táo thế này, nhưng cũng khá cảnh giác, vì chúng tôi cũng chưa có cuộc nói chuyện tử tế từ sau vụ ghé thăm của cảnh sát hôm thứ ba. Tôi nói với cô tôi rằng đã ba ngày tôi chưa uống rượu, và cô ấy ôm tôi.

“Tớ rất mừng vì cậu và trở lại bình thường!” cô ấy vỗ tay, như thể cô ấy biết giới hạn của tôi.

“Về việc với cảnh sát” tôi nói, “đó là một sự hiểu nhầm. Không có vấn đề gì giữa mình và Tom, và tớ không biết gì về cô gái đang mất tích. Cậu không phải lo lắng về nó.” Cô ấy lại ôm tôi và đi pha hai cốc cà phê. Tôi đã nghĩ đến việc nhân cơ hội này để nói cho cô ấy biết về tình hình việc làm của tôi, nhưng tôi không muốn phá hỏng buổi tối của cô.

Sáng hôm sau, tâm trạng của cô vẫn khá tốt. Cô ấy ôm tôi khi tôi chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Tớ rất mừng cho cậu, Rach” cô nói. “Chuẩn bị tinh thần để không làm tớ phải lo lắng đi.”

Rồi nói rằng cô ấy sẽ ở nhà Damien vào cuối tuần, và điều đầu tiên tôi nghĩ đến là sẽ uống một li sau khi về nhà mà không lo bị phán xét.

BUỔI TỐI

Một chút vị đắng, có lẽ những thứ tôi thích ở rượu gin lạnh và thuốc bổ. Thuốc lã nên trộn với Schweppes và đựng trong một cốc thủy tinh, không phải cốc nhựa. Tôi thực sự không nên uống những đồ uống trộn lẫn này, nhưng yêu cầu cần được đáp ứng. Biết mình không nên làm chuyện này, nhưng tôi đã bận rộn cả ngày hôm nay rồi. Không phải tại tôi cảm thấy cô đơn, mà tôi đang cảm thấy phấn khích. Tôi bắt đầu có cảm giác chóng mặt, chân tay ngứa ran. Ngày hôm nay thật tuyệt vời.

Sáng nay, tôi dành một tiếng đồng hồ với Thanh tra Thám tử Gaskill. Tôi được dẫn đến gặp ông ngay khi vừa đến sở cảnh sát. Chúng tôi ngồi trong văn phòng của

ông, không phải phòng tra hỏi như lần trước. Ông ta mời tôi một cốc cà phê và khi tôi gật đầu, tôi khá ngạc nhiên khi ông ta đứng dậy và làm tận tay. Ông ta có một chiếc ấm và vài gói Nescafe trên nóc tủ lạnh ở góc phòng. Ông ta xin lỗi vì không có đường.

Tôi thích ở trong phòng làm việc của ông ta. Tôi thích nhìn cách ông ta di chuyển bàn tay - ông ta không hay diễn cảm, nhưng ông ta lại di chuyển khá nhiều. Trước đây tôi không để ý điều này vì phòng tra hỏi không có nhiều không gian để di chuyển. Còn ở đây trong căn phòng của ông, ông ta thường xuyên di chuyển vị trí của cốc cà phê, cái dập ghim, mấy cái bút hoặc dọn giấy thành tập. Ông ta có bàn tay to và những ngón tay dài được cắt gọt sạch sẽ. Không có nhăn.

Sáng nay khác với mọi khi. Tôi không cảm thấy như bị hỏi cung, tôi không phải người ông ta đang nhắm đến. Tôi cảm thấy mình hữu ích, nhất là khi ông ta lấy ra một tập giấy và đặt nó trước mặt tôi, cho tôi xem một loạt những bức ảnh. Scott Hipwell, và ba người đàn ông tôi chưa nhìn thấy bao giờ, và cả B.

Lúc đầu tôi chưa thực sự chắc chắn. Tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh, cố gắng nhớ lại người đàn ông tôi nhìn thấy cùng cô ấy, lúc đó anh ta đang cúi rạp người xuống để ôm cô.

“Là anh ta” tôi nói. “Tôi nghĩ là anh ta.”

“Cô không chắc chắn à?”

“Tôi nghĩ đó là anh ta.”

Ông ta rút lại bức ảnh và xem xét kĩ lưỡng một lúc. “Cô nhìn thấy họ hôn nhau, cô đã nói thế mà? Thứ sáu tuần trước, phải không? Một tuần trước?”

“Đúng vậy. Buổi sáng thứ sáu. Họ đã ở ngoài vườn.”

“Và cô không thể nhầm lẫn với những gì đã nhìn thấy được. Đó không phải một cái ôm, hoặc một nụ hôn bình thường được.”

“Không. Nó là một nụ hôn mãnh liệt. Nó rất... lãng mạn.”

Tôi nghĩ là mình nhìn thấy ông ta nhếch miệng lên, như thể ông ta chuẩn bị cười vậy.

“Anh ta là ai?” tôi hỏi Gaskill. “Có phải anh ta... Ông có nghĩ là cô ấy đang ở với anh ta không?” Ông ta không trả lời, chỉ hơi lắc đầu. “Vậy... tôi có giúp ích được gì không?”

“Có, cô Watson. Cô đã giúp được rất nhiều. Cảm ơn vì đã đến.”

Chúng tôi bắt tay và trong một lúc, ông ta đặt tay trái lên vai phải của tôi, và tôi muốn quay lại và hôn lên nó. Đã lâu từ lần cuối có ai đó chạm vào tôi như một sự tiếp cận rất thận trọng như vậy. Thực ra là, ngoài Cathy ra.

Gaskill dẫn tôi ra cửa và đến một sảnh chính rộng của sở. Có khoảng một tá cảnh sát đứng đó. Một hoặc hai trong số đó liếc nhìn tôi, có thể là thể hiện một chút thích

thú hoặc thái độ khinh miệt, tôi không chắc lắm. Chúng tôi đi qua sảnh chính đến hành lang và tôi nhìn thấy anh đi qua tôi, với Riley bên cạnh: Scott Hipwell. Anh đang đi qua lối chính. Anh đang cúi mặt nhưng tôi có thể biết ngay đó chính là anh. Anh nhìn lên và gật đầu chào Gaskill, rồi anh liếc sang tôi. Trong một khoảnh khắc, mắt chúng tôi gặp nhau và tôi thề rằng anh đã nhận ra tôi. Tôi nghĩ đến buổi sáng khi tôi nhìn thấy anh ngồi trên thềm, và anh nhìn ra con tàu, khi tôi cảm thấy anh đang nhìn mình. Chúng tôi đi qua nhau. Anh đã rất gần với tôi, tôi có thể đã chạm vào anh - anh rất đẹp, tươi trẻ như mùa xuân, nhưng lại đang rất lo lắng. Khi tôi đi qua hành lang, tôi quay lại nhìn anh, tôi đã chắc chắn là anh đang nhìn tôi, nhưng khi tôi quay lại, chỉ có Riley đang dán mắt vào tôi.

Tôi bắt chuyến tàu đến Luân Đôn và vào thư viện. Tôi đọc từng tiêu đề liên quan đến vụ án, nhưng cũng không thu được thêm thông tin gì. Tôi tìm kiếm xem có nhà thời miên nào ở Ashbury không, nhưng cũng không tiến được xa hơn - nó rất đắt đỏ và cũng không rõ ràng nó có giúp tôi tìm lại được trí nhớ không. Nhưng đọc những câu chuyện về những người đã phục hồi được trí nhớ nhờ thời miên càng khiến tôi nhận ra rằng việc nó thành công sẽ còn tồi tệ hơn là thất bại. Tôi không những sợ việc nhớ lại những việc xảy ra tối thứ bảy, mà còn hơn thế nữa. Tôi không chắc là mình có thể chịu đựng được khi hồi tưởng lại những điều ngu xuẩn và khủng khiếp mình đã làm, hay nghe những thứ mình đã nói trong cơn giận, hay nhớ lại khuôn mặt của Tom khi tôi nói chúng. Tôi quá sợ hãi để liều lĩnh nhớ lại vùng tối đó.

Tôi nghĩ đến việc gửi cho Scott một email nữa, nhưng thực ra cũng không cần. Buổi gặp gỡ sáng nay của tôi với Thanh tra Thám tử Gaskill đã chứng minh là cảnh sát đã tin những điều tôi nói. Nhưng tôi không còn chức năng gì nữa, tôi phải chấp nhận điều đó. Ít nhất thì tôi cũng giúp được gì đó, vì tôi không tin đó là trùng hợp khi Megan mất tích chỉ sau ngày tôi thấy cô cùng với người đàn ông đó.

Tôi mở một chai G&T với một sự vui mừng và nhận ra rằng cả ngày hôm nay, tôi đã không nghĩ đến Tom. Thực ra là tính đến lúc này. Tôi đã nghĩ đến Scott, Gaskill, và B, và về người đàn ông trên tàu. Tom đã bị tụt xuống vị trí thứ năm. Tôi nhấp một ngụm và cảm thấy mình có gì đó để ăn mừng. Tôi biết là mình đang tiến triển theo hướng tốt hơn. Nhưng nó cũng sẽ không được lâu.

THỨ BẢY, NGÀY 20 THÁNG BẢY, 2013

BUỔI SÁNG

Tôi chưa bao giờ chịu rút kinh nghiệm. Tôi tỉnh dậy với một cảm giác sai lầm, của

sự tủi nhục, và ngay lập tức tôi biết là mình đã làm điều gì đó ngu ngốc. Tôi lục lại những việc làm quen thuộc và cố nhớ chính xác những gì mình đã làm. Tôi đã gửi một email. Chính nó.

Trong một khoảnh khắc nào đó tối qua, Tom lại được liệt vào danh sách những người đàn ông mà tôi nghĩ tới, và tôi đã gửi cho anh một email. Chiếc laptop đang ở dưới sàn nhà cạnh giường của tôi; nó ở đó, hiện diện như một sự cáo buộc. Tôi bước qua nó kho đi và nhà vệ sinh. Tôi uống nước trực tiếp từ vòi, và nhìn lướt qua gương.

Trông tôi không được tốt. Cai được ba ngày cũng không phải quá tệ, và tôi sẽ bắt đầu trở lại ngày hôm nay. Tôi đứng dưới vòi nước một lúc lâu, từ từ hạ thấp nhiệt độ nước, nó cứ lạnh dần, lạnh dần đến khi lạnh toát. Bạn không thể bước ngay vào một suối nước lạnh, nó quá sốc, quá tàn bạo, nhưng nếu bạn để từ từ, bạn sẽ hiếm khi để ý đến nó; như là luộc một con ếch từ từ. Dòng nước lạnh thấm vào da tôi, làm giảm vết đau trên đầu và gần mắt tôi.

Tôi cầm laptop xuống nhà và làm một cốc trà. Có khả năng, một khả năng rất nhỏ, là tôi đã viết cho Tom một tin nhắn mà không ấn gửi. Tôi thở sâu và mở tài khoản Gmail. Tôi nhẹ nhõm khi thấy không có tin nhắn mới nào. Nhưng khi tôi ấn vào hộp thư đã gửi, thì là nó: tôi đã viết cho anh, chỉ là anh chưa trả lời thôi. Email được gửi chỉ sau bảy giờ tối qua; đến tầm đó thì tôi cũng đã uống được vài tiếng rồi. Cảm giác chóng mặt và ngứa râm ran mà tôi có trước đó chắc cũng đã mất. Tôi ấn vào tin nhắn.

Anh có thể bảo vợ mình thôi cái trò nói dối với cảnh sát về tôi đi được không? Cố đẩy tôi vào rắc rối ư, anh không thấy nó khá hèn hạ à? Nói với cảnh sát là tôi ám ảnh với cô ta và đứa nhỏ xấu xí đó sao? Cô ta cần phải quên chuyện đó đi. Bảo với cô ta hãy để tôi yên mẹ nó đi cho xong.

Tôi nhắm mắt lại và sập chiếc máy tính xuống. Tôi đang co rúm lại, cơ thể tôi gập xuống. Tôi muốn trở nên nhỏ bé; tôi muốn biến mất. Tôi đang sợ hãi, vì nếu Tom quyết định cho cảnh sát xem tin nhắn này thì tôi có thể gặp rắc rối thực sự. Nếu Anna đang thu thập chứng cứ về việc tôi muốn báo thù hay bị ám ảnh với cô ta thì đây chính là chìa khoá chính. Và tại sao tôi lại nhắc đến đứa bé cơ chứ? Loại người gì mà lại đi làm vậy? Loại người gì mà lại đi nghĩ những điều như thế? Có thể tôi không thể chịu đựng cô ta, nhưng tôi cũng không thể đổ lỗi cho đứa bé, dù là đứa bé nào, chứ đừng nói đến là con của Tom. Tôi không thể hiểu nổi bản thân; tôi không hiểu nổi tôi đã trở thành loại người gì thế này. Chúa ơi, chắc anh ấy ghét tôi lắm. Tôi còn ghét bản thân nữa là, tôi ghét phiên bản khi say rượu của mình, phiên bản đã viết email đó. Đó còn chẳng giống toỏ chút nào, vì tôi không như thế. Tôi không hận thù đến mức đấy.

Hay là có nhĩ? Tôi cố không nhớ lại ngày tồi tệ nhất, nhưng kí ức cứ dồn về trong đầu tôi những lúc như thế này. Một trận cãi vã, rồi đến đoạn kết: tỉnh dậy, bữa tiệc trước đó, lỗ hổng trong trí nhớ, Tom kể tôi nghe về những gì tôi làm tối hôm trước, tôi lại làm anh xấu mặt khi lăng mạ vợ của một người đồng nghiệp của anh, mắng cô ta về việc tán tỉnh chồng mình. “Anh không muốn đi đâu với em nữa” anh đã nói với tôi như thế. “Em hỏi là tại sao anh lại không mời bạn bè về nhà, hay tại sao chúng mình không đến quán rượu nữa à. Em thực sự muốn biết tại sao ư? Là bởi vì em. Vì anh cảm thấy xấu hổ vì em.”

Tôi nhặt túi lên và lấy chìa khoá ra. Tôi sẽ đến quán rượu ở cuối đường. Tôi không quan tâm là bây giờ đã quá 9 giờ sáng, tôi đang rất sợ hãi và tôi không muốn nghĩ ngợi gì nữa. Nếu tôi uống một viên thuốc ngủ và uống vài li rượu, tôi có thể ngủ cả ngày. Rồi đối diện với điều này sau. Tôi bước đến cửa trước, đột nhiên dừng lại khi đặt tay vào cánh cửa. Tôi có thể xin lỗi. Nếu bây giờ tôi xin lỗi, có thể tôi sẽ cứu rồi được điều gì đó. Tôi có thể thuyết phục anh không cho Anna hoặc cảnh sát xem tin nhắn. Đây không phải lần đầu tiên anh bảo vệ tôi trước cô ta..

Mùa hè năm ngoái, khi tôi gặp Tom và Anna, mọi việc không diễn ra đúng như những gì tôi kể với cảnh sát. Tôi đã không ấn chuông. Tôi đã không chắc tôi muốn làm gì lúc đó - đến giờ tôi vẫn chưa hiểu nổi. Tôi đã vào trong sân và trèo qua hàng rào. Mọi thứ rất yên lặng, tôi không nghe thấy bất kì tiếng động gì. Tôi đi qua cửa sau và ngó vào. Đúng là Anna đang nằm ngủ trên sofa. Tôi không cất tiếng, gọi cô ta hoặc Tom. Tôi không muốn đánh thức cô ta. Đứa bé không khóc, và nó đang nằm ngủ trong cũi bên cạnh mẹ. Tôi bế nó lên và đưa nó ra ngoài bằng cách nhanh nhất tôi có thể. Tôi nhớ là tôi đã chạy đi cùng đứa bé qua hàng rào, nó thức dậy và meo meo một lúc. Tôi không biết là mình đã nghĩ gì. Tôi không định hại nó. Tôi đến gần hàng rào, ôm chặt nó vào lòng. Lúc đó thì nó đã khóc khá to và bắt đầu khóc. Tôi cố dỗ nó bằng cách rung lên xuống, rồi tôi nghe thấy một tiếng động, đoàn tàu đang đi tới, tôi quay lại và thấy cô ta - Anna - hét về phía tôi, miệng cô ta mở to như đang hít thở một cách nặng nhọc, nhưng tôi không thể nghe được những gì cô ta nói.

Cô ta lấy đứa trẻ từ tôi và tôi cố chạy đi, nhưng tôi vấp và ngã. Cô ta đang đứng cạnh tôi, la mắng tôi, nói tôi phải nằm yên nếu không cô ta sẽ gọi cảnh sát. Cô ta gọi cho Tom và anh về nhà, ngồi cạnh cô ta trong phòng khách. Cô ta khóc như được mùa, và vẫn có ý định gọi cho cảnh sát, cô ta muốn tôi bị bắt vì tội bắt cóc trẻ con. Tom cố làm cho cô ta bình tĩnh lại, anh nài nỉ cô ta bỏ qua mọi chuyện, và để tôi đi. Anh cứu tôi khỏi cô ta. Sau đó anh đưa tôi về, và khi anh thả tôi xuống, anh nắm lấy tay tôi. Tôi nghĩ đó là một cử chỉ của sự tốt bụng, để làm tôi yên tâm, nhưng anh nắm chặt hơn và chặt hơn đến khi tôi khóc, và mặt anh đỏ ửng lên khi anh nói anh sẽ giết tôi nếu tôi có ý định hãm hại con gái anh. Tôi đã không hiểu mình đã có ý

định gì ngày hôm đó. Đến giờ vẫn chưa hiểu. Khi đứng trước cửa, tôi đã chần chừ, đưa tay qua nắm cửa. Tôi cắn môi thật chặt. Tôi biết nếu mình bắt đầu uống rượu lúc này, tôi sẽ cảm thấy tốt hơn trong vòng một hay hai tiếng, nhưng sẽ rất tồi tệ sau sáu bảy tiếng. Tôi bỏ tay nắm cửa ra và đi vào phòng, tôi lại mở laptop lên. Tôi sẽ phải xin lỗi, cầu xin sự tha thứ. Tôi đăng nhập vào tài khoản email và thấy một tin nhắn mới. Nó không phải của Tom. Nó từ Scott Hipwell.

Rachel thân mến,

Cảm ơn vì đã liên lạc với tôi. Tôi không nhớ là Megan đã nhắc đến cô bao giờ chưa, nhưng cô ấy có rất nhiều khách hàng ở viện bảo tàng - và tôi không giỏi nhớ tên cho lắm. Tôi rất muốn nói chuyện về những gì cô biết. Xin hãy gọi cho tôi vào số 07583123657 sớm nhất có thể nhé.

Thân,

Scott Hipwell.

Trong một lúc, tôi nghĩ là anh đã gửi tin nhắn đến nhầm địa chỉ. Tin nhắn này đáng ra phải dành cho một ai khác. Nhưng tôi đột nhiên nhớ ra. Khi tôi ngồi trên ghế sofa, đã uống được nửa chai rượu, tôi nhận ra là mình chưa muốn hết nhiệm vụ trong chuyện này. Tôi muốn là một nhân vật cốt lõi.

Nên tôi viết lại cho anh.

Tôi cuộn từ email của anh xuống phần phản hồi.

Gửi Scott,

Xin lỗi vì đã liên lạc với anh lần nữa, nhưng tôi nghĩ là chúng ta nên nói về chuyện này. Tôi không chắc là Megan đã nhắc về tôi chưa - tôi là một người bạn từ viện bảo tàng - tôi từng sống ở Witney. Tôi nghĩ là tôi có thông tin có thể anh sẽ thích thú. Xin hãy trả lời lại email này.

Rachel Watson.

Tôi có thể cảm nhận mặt mình đang nóng bừng, bụng cồn cào. Ngày hôm qua - khi tôi còn có thể phán đoán, đầu óc minh mẫn, nghĩ một cách đúng đắn - tôi quyết định là mình sẽ phải chấp nhận rằng không còn có ích trong chuyện này nữa. Nhưng tôi lại lạc lối, bị rượu dắt lối, bị con người khi say khướt của mình dắt lối. Rachel say khướt không nhìn trước được hậu quả, cô ta một là cởi mở một cách quá đáng, hai là lạc quan quá đà, hoặc là bị sự thù ghét che mắt. Cô ta không có quá khứ, cũng chẳng có tương lai. Cô ta chỉ tồn tại trong một giây phút. Rachel say khướt - muốn được làm một phần trong câu chuyện nên cô ta cần một cách để thuyết phục Scott để nói chuyện với cô ta - cô ta đã nói dối. Tôi đã nói dối.

Tôi muốn chọc dao vào da mình, để có thể được gì đó ngoài sự xấu hổ, nhưng tôi còn chẳng đủ dũng cảm để làm điều đó. Tôi bắt đầu viết cho Tom, viết rồi lại xóa, cứ viết rồi xóa, cố tìm cách để xin lỗi cho điều mình đã nói tối qua. Nếu tôi phải viết

hết những điều tôi cần xin lỗi, tôi có thể viết một quyển sách.

BUỔI TỐI

Một tuần trước, chính xác là một tuần trước, Megan Hipwell bước ra khỏi ngôi nhà số mười lăm trên đường Blenheim và mất tích. Từ đó không một ai nhìn thấy cô ấy. Điện thoại và thẻ ngân hàng của cô cũng chưa được sử dụng từ thứ bảy. Khi tôi đọc mẫu tin tức lúc sáng, tôi đã suýt khóc. Tôi cảm thấy tủi nhục vì những ý nghĩ trong đầu mình. Megan không phải một bí ẩn cần được giải đáp, cô ấy không phải nhân vật phụ trong một bộ phim, xinh đẹp, hoàn hảo, nhưng lạ không có thực. Cô ấy không phải một mật mã. Cô ấy có thật.

Tôi đang ở trên tàu, và tôi đan tiến đến nhà cô. Tôi sẽ gặp chồng cô ấy.

Tôi phải gọi điện cho anh. Mọi việc đã theo kế hoạch. Tôi không thể lờ email đó đi - anh ấy có thể sẽ nói với cảnh sát. Phải không? Tôi sẽ làm vậy nếu tôi ở trong hoàn cảnh của anh, khi một người hoàn toàn xa lạ liên lạc với tôi, khẳng định hẳn có thông tin quan trọng, rồi biến mất. Có thể anh đã gọi cho cảnh sát rồi; họ có thể đang đợi tôi khi tôi đến nơi.

Khi ngồi đây, trên chỗ ngồi thường ngày, mặc dù không phải ngày như thường lệ, tôi có cảm giác như mình đang lao xuống một mỏm đá. Cảm giác đó như thể buổi sáng tôi thức dậy, ấn số của anh, và như đi vào một khoảng tối, không biết lối nào để đi. Anh nói với tôi bằng một giọng trầm, như là có ai đó trong phòng, ai đó anh không muốn để họ nghe lỏm được cuộc nói chuyện này.

“Chúng ta có thể gặp mặt được không?” anh hỏi.

“Tôi... không. Tôi không nghĩ vậy...”

“Làm ơn mà?”

Tôi chần chừ một lúc, rồi cũng đồng ý.

“Cô có thể qua nhà tôi được không? Không phải bây giờ... có vài người ở đây. Tối nay được không?” Anh đọc cho tôi địa chỉ, và tôi cũng giả vờ ghi lại.

“Cảm ơn vì đã liên lạc với tôi” anh nói, rồi cúp máy.

Tôi biết đây không phải một ý tốt. Những gì tôi biết về Scott từ những bài báo gần như là trống rỗng. Và những điều tôi biết qua việc quan sát, cũng chưa chắc đúng hoàn toàn. Tôi không biết gì về Scott. Tôi biết vài điều về Jason - người mà tôi luôn tự nhắc nhở bản thân là không tồn tại. Tất cả những gì tôi biết chính xác là vợ của Scott đã mất tích một tuần. Tôi biết anh đang là một nghi phạm. Và tôi biết, vì tôi đã nhìn thấy nụ hôn đó, anh có mục đích để giết cô. Tất nhiên là anh cũng chẳng biết là mình có mục đích, nhưng... Tôi đã lún sâu quá vào chuyện này, nhưng làm

sao tôi có thể bỏ qua cơ hội được bước vào ngôi nhà đó, ngôi nhà tôi đã ngắm nhìn hàng trăm lần từ toa tàu, và được đi qua cánh cửa đó, vào trong, ngồi vào phòng bếp của họ, ngồi lên bậc thềm, nơi họ vẫn hay ngồi, nơi tôi hay ngắm nhìn họ?

Tôi đang bị cảm sốt. Giờ thì tôi đang ngồi trên tàu, tựa người về một bên để tránh những đợt rung lắc mạnh, như một đứa trẻ đang thích thú vì được đi thám hiểm. Tôi rất mừng vì ít nhất mình cũng có một mục đích để ngừng suy nghĩ về thực tại. Tôi ngừng suy nghĩ về Megan.

Tôi đã thôi suy nghĩ về cô. Tôi phải thuyết phục Scott rằng tôi có quen cô - một chút, không nhiều. Bằng cách này, anh sẽ tin khi tôi nói tôi nhìn thấy cô ấy với một người đàn ông khác. Nếu tôi thừa nhận mình nói dối ngay, anh sẽ không bao giờ tin tôi nữa. Nên tôi cố tưởng tượng ra cảnh ghé qua phòng trưng bày, nói vài câu với cô, hẹn nhau đi uống cà phê. Cô ấy có uống cà phê không nhỉ? Chúng tôi có thể nói về tranh, có thể à yoga, hay nói về những ông chồng. Tôi không biết gì về nghệ thuật, và tôi cũng chưa từng tập yoga. Tôi cũng chẳng có chồng. Còn cô ấy thì lại phản bội anh.

Tôi nghĩ về những điều mà những người bạn thật của cô nói: hoàn hảo, vui tính, xinh đẹp, có trái tim ấm áp, đáng yêu. Cô ấy đã phạm lỗi. Điều đó vẫn thường xảy ra. Không ai trong chúng ta hoàn hảo cả.

ANNA

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 20 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

EVIE THỨC DẬY lúc gần sáu giờ. Tôi ra khỏi giường, đến chỗ cái nôi và bế con bé lên, cho nó ăn rồi đưa nó lên giường cùng tôi.

Khi tôi thức dậy lần nữa, Tom không ở cạnh tôi, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân của anh. Anh đang hát, trầm và không có nhịp điệu gì cả, Happy birthday to you, Happy birthday to you... Tôi đã không nghĩ đến nó, tôi hoàn toàn quên; tôi không nghĩ đến việc gì khác ngoài việc chăm sóc đứa con bé nhỏ. Giờ thì tôi đang cười khúc khích mặc dù chưa tỉnh ngủ hẳn. Tôi mở to mắt và Evie cũng đang cười, và khi tôi nhìn lên, Tom đã đứng ở cạnh giường, cầm một cái mâm. Anh đang mặc một cái tạp dề và không gì khác nữa.

“Bữa sáng trên giường cho cô gái sinh nhật” anh nói, đặt mâm xuống cuối giường và cúi xuống hôn tôi.

Tôi mở hộp quà ra, đó là một chiếc vòng bạc với một con gấu teddy bằng vải đen và một chiếc quần lót từ Tom, và tôi không thể nhịn cười. Anh bò lên giường và chúng tôi nằm đó với Evie ở giữa. Con bé nắm chặt ngón tay anh và tôi nắm lấy bàn chân hồng hào bé nhỏ của nó, tôi cảm như pháo hoa đang nổ trong lồng ngực mình. Điều này gần như là không thể, tình yêu trọn vẹn thế này.

Một lúc sau, Evie đã chán nằm và tôi bế con bé xuống dưới nhà, để Tom ngủ. Anh xứng đáng điều đó. Tôi dọn dẹp xung quanh một lúc. Tôi uống cà phê ngoài thêm và ngắm nhìn đoàn tàu vắng một nửa đi qua, nghĩ về bữa trưa. Trời đang quá nóng để ăn một bữa bánh mì, nhưng tôi vẫn sẽ làm, vì Tom thích ăn bánh mì kẹp thịt, và sau đó chúng tôi có thể ăn kem để làm mát. Tôi chỉ cần ra ngoài một lúc để mua loại bánh Merlot mà anh thích, nên tôi chuẩn bị cho Evie, đưa nó vào cái xe đẩy và chúng tôi cùng đến siêu thị.

Ai cũng nói tôi thật điên rồ khi đồng ý chuyển vào ngôi nhà của Tom. Nhưng rồi mọi người lại nghĩ tôi thật điên rồ khi dính líu tới một người đàn ông đã có vợ, chưa nói đến vợ anh ta là một người đàn bà tâm lý không bình thường, và tôi đã chứng minh họ đã sai. Không quan trọng bao nhiêu rắc rối cô ta gây nên, Tom và Evie xứng đáng có được cuộc sống này. Nhưng họ đã đứng về ngôi nhà. Trong những

ngày như hôm nay, với ánh nắng mặt trời toả rực rỡ, khi tôi đi trên con đường nhỏ - xung quang là những hàng cây và những nhà hàng nhỏ, nhưng với nhịp sống rộn ràng - nó có thể rất hoàn hảo. Đi dạo trên vỉa hè là những bà mẹ có con nhỏ như tôi, dắt theo con chó và đẩy xe đẩy. Nó có thể phù hợp. Nó có thể, nếu như tôi không phải nghe thấy tiếng ken két của phanh tàu. Nó có thể, miễn là tôi không phải quay lưng lại và nhìn vào số mười lăm.

Khi tôi về nhà, Tôm đang ngồi trong phòng ăn đọc gì đó trên laptop. Anh đang mặc một chiếc quần đùi và không mặc áo; tôi có thể thấy những múi cơ căng lên khi anh chuyển động. Tôi vẫn bồn chồn mỗi khi nhìn anh. Tôi mở lời nhưng anh vẫn đang đắm chìm vào thế giới của mình, và khi tôi vuốt nhẹ các ngón tay qua vai anh, anh nháy dựng lên. Chiếc laptop đóng sập lại.

“Chào” anh nói và đứng dậy. Anh cười một cách mệt mỏi, lo lắng. Anh bế Evie từ tay tôi mà không buồn nhìn vào mắt tôi.

“Cái gì vậy?” tôi hỏi

“Không có gì” anh nói, và quay lưng ra cửa sổ, bông Evie trên eo.

“Tom, cái gì vậy?”

“Không có gì mà.” anh quay lại và nhìn tôi. Và tôi biết anh sẽ nói gì trước cả khi anh nói ra. “Rachel, lại một tin nhắn nữa.” Anh lắc đầu, nhìn anh có vẻ tổn thương, thất vọng và tôi ghét nó, tôi không thể chịu được điều này. Nhiều lúc tôi chỉ muốn giết quách người đàn bà đó đi cho xong. “Cô ta đã nói gì?”

Anh lại chỉ lắc đầu. “Nó không quan trọng. Chỉ như... mọi khi. Máy thứ tào lao.”

“Em xin lỗi” tôi nói, và tôi không hỏi máy thứ tào lao đó là gì, vì tôi biết anh sẽ không muốn cho tôi biết. Anh không thích tôi buồn lòng vì mấy chuyện đó.

“Mọi chuyện vẫn ổn mà. Không có gì to tát đâu. Vẫn mấy chuyện như mọi khi thôi.”

“Chúa ơi, bao giờ cô ta mới định buông tha cho chúng ta chứ? Cô ta có định để chúng ta sống hạnh phúc không?”

Anh đến gần tôi, với Evie ở giữa, anh hôn tôi. “Chúng ta hạnh phúc mà” anh nói. “Chúng ta vẫn luôn hạnh phúc mà.”

Buổi tối Chúng tôi hạnh phúc. Chúng tôi cùng ăn trưa và nằm dài trên thảm cỏ, và khi trời bắt đầu nóng, chúng tôi vào trong và ăn kem trong khi Tom xem Grand Prix. Tôi nấu bột cho Evie, nó ăn cũng nhiều. Tôi nghĩ đến những việc đang xảy ra trên đường và nhận ra mình may mắn nhường nào, và cách tôi có được mọi thứ tôi muốn. Khi tôi nhìn Tom, tôi cảm ơn Chúa vì anh đã tìm thấy tôi, và tôi đã ở đó để cứu anh khỏi người đàn bà đó. Cô ta đã làm cho anh phát điên, tôi thực sự nghĩ vậy - cô ta giam cầm anh, biến anh thành con người khác.

Tom đang tắm cho Evie trên gác. Tôi có thể nghe thấy tiếng con bé cười khúc

khích từ đây và tôi lại cười - nụ cười dường như chưa đời môi tôi cả ngày hôm nay. Điều này thật buồn cười vì vài năm trước, tôi nghĩ mình đã ghét phải ở nhà và tự nấu ăn trong ngày sinh nhật, nhưng giờ thì điều này thật hoàn hảo, đúng như cách nó nên như vậy. Chỉ ba chúng tôi.

Tôi dọn dẹp đồ chơi của Evie bữa bộn trên sàn nhà, và bỏ chúng vào thùng. Tôi đang nghĩ sẽ cho con bé đi ngủ sớm tối nay, để tôi có thể ôm ấp con teddy mà Tom tặng. Trời sẽ không tối trong vài tiếng tới, nhưng tôi vẫn thấp nển và mở sẵn chai rượu Merlot. Tôi tựa người vào ghế sofa và kéo rèm cửa lại khi nhìn thấy một người đàn bà, đầu cô ta tựa vào ngực, đi dọc theo đường ray ở phía kia con đường. Người đó không ngẩng đầu lên, nhưng tôi biết đó là cô ta, tôi có thể chắc chắn điều này. Tôi tựa vào gần hơn, tim tôi đang đập loạn xạ trong lồng ngực, cố nhìn rõ hơn, nhưng cô ta đã đi khuất.

Tôi đứng phắt dậy, sẵn sàng chạy nhào ra cửa và đuổi theo cô ta, nhưng Tom đang đứng ở cửa với Evie cuộn trong một chiếc khăn.

“Em có ổn không?” anh hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì” tôi nói, dứt tay vào túi áo để anh không thấy chúng đang run bần bật. “Không có gì cả.”

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 21 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

TÔI THỨC DẬY, hình ảnh của anh tràn ngập trong tâm trí tôi. Nó không giống sự thật, không điều gì dường như đang thực sự xảy ra. Tôi rất muốn uống một li nhưng không thể. Tôi cần giữ đầu óc tỉnh táo. Vì Megan. Vì Scott.

Tối qua tôi đã rất cố gắng. Tôi gội đầu và trang điểm một chút. Tôi mặc chiếc quần bò duy nhất còn vừa vặn, một chiếc áo khoác bằng cốt tông in họa tiết và đi một chiếc giày đế thấp. Nhìn mọi thứ cũng khá ổn. Tôi luôn nói với bản thân rằng thật ngớ ngẩn khi phải dành thời gian chăm sóc vẻ bề ngoài, vì Scott sẽ chẳng thêm bận tâm trông tôi thế nào, nhưng tôi không thể dừng được. Đây à lần đầu tiên tôi ở gần anh, và điều này quan trọng đối với tôi. Hơn là nó nên thế.

Tôi bắt tàu, rời Ashbury khoảng sáu rưỡi, và chỉ sau bảy giờ, tôi đã đến Witney. Tôi đi bộ dọc con đường Roseberry, qua đường hầm. Lần này tôi không nhìn vào đó nữa, tôi không thể. Tôi đi nhanh qua ngôi nhà số hai mươi ba, ngôi nhà của Tom và Anna, tôi cúi đầu xuống và đeo kính râm vào, cầu mong họ không nhìn thấy tôi. Nơi đó rất yên tĩnh, không ai xung quanh, chỉ có một vài chiếc ô tô đi qua và đỗ ở bên đường. Đó là một con đường vắng vẻ, sạch sẽ và bình thường, với nhiều gia đình trẻ; họ đều đang ăn tối lúc khoảng bảy giờ, hoặc ngồi trên ghế sofa, bố mẹ, và đứa con nhỏ lăn lộn giữa họ, xem chương trình X-Factor.

Từ ngôi nhà số hai mươi ba đến số mười lăm chỉ còn vài bước nữa, nhưng con đường cứ như dài ra, như thể mất rất nhiều thời gian; đôi chân tôi loạn choạng, những bước đi không thẳng bằng, như thể tôi đang say, có lẽ tôi sẽ ngã xuống vỉa hè mất.

Scott ra mở cửa ngay khi tôi mới vừa bấm chuông, tay tôi vẫn còn đang giơ lên khi anh xuất hiện ở thềm, ngó về phía tôi.

“Rachel?” anh hỏi, nhìn tôi và không cười. Tôi gật đầu. Anh đưa tay ra và tôi nắm lấy. Anh bảo tôi vào nhà, nhưng trong một lúc, tôi không chuyển động. Tôi đang sợ hãi. Trông anh rất vạm vỡ, cao, với bờ vai rộng, cánh tay và khuôn ngực trông rất cơ bắp. Tay anh rất to. Tôi chợt nghĩ đến cảnh anh sẽ nghiền nát tôi - siết cổ tôi - mà không cần mất nhiều sức.

Tôi đi theo anh qua cửa, tay tôi chạm nhẹ vào tay anh, và khi đó, tôi cảm thấy má mình đang đỏ ửng. Anh có mùi mồ hôi, vài mái tóc tối màu lơ thơ trước trán như thể anh chưa gội đầu trong khoảng thời gian dài.

Khi tôi vừa bước vào phòng khách thì một cảm giác quen thuộc chợt ập đến, rất mạnh mẽ tới mức nó gần như khiến tôi sợ hãi. Tôi nhận ra chiếc lò sưởi ở phía góc tường, cả cái cách nó chiếu sáng bật ra ngoài đường; tôi biết rằng khi tôi quay sang trái, sẽ có một lọ hoa bằng thủy tinh màu xanh bên cửa sổ. Tôi quay người lại và thấy một chiếc bàn ăn, cánh cửa trước và bãi cỏ sau nhà. Tôi biết căn nhà này. Tôi cảm thấy chóng mặt, tôi muốn ngồi xuống; tôi nghĩ về lỗ hổng vào tối thứ bảy, những tiếng đồng hồ đã mất.

Tất nhiên tôi không có ý gì cả. Tôi biết ngôi nhà này, nhưng không phải vì tôi đã từng đến đây. Tôi biết vì nó giống y hệt ngôi nhà số hai mươi lăm; một hành lang dẫn tới cầu thang, và bên phải là phòng khách, dẫn vào bếp. Bậc thềm và khu vườn đằng sau trông quen thuộc vì tôi đã nhìn thấy chúng từ con tàu. Tôi không lên trên gác, nhưng tôi biết trên đó có những gì, sẽ có một chiếc cửa sổ trượt, và nếu tôi trèo qua chiếc cửa sổ đó, tôi có thể ra được mái hiên bằng. Tôi biết căn nhà này có hai phòng ngủ, căn chính sẽ có hai cửa sổ to nhìn ra ngoài đường và một căn nhỏ hơn ở đằng sau, nhìn ra ngoài vườn. Chỉ vì tôi hiểu rõ căn nhà này từng chi tiết không có nghĩa là tôi đã đến đây.

Nhưng tôi vẫn ngó ý Scott vào căn bếp. Anh mời tôi một cốc trà. Tôi ngồi xuống chiếc bàn ăn khi anh đun nước, thả một túi trà vào cốc và rót nước sôi vào, và anh thở dài. Có mùi khử trùng rất nặng, nhưng riêng Scott cũng đang rất bừa bộn, đằng sau áo của anh là một vũng mồ hôi, chiếc quần bò rộng quá hông anh như thể chúng quá to so với anh. Tôi tự hỏi lần cuối anh ăn là khi nào.

Anh đặt tách trà trước mặt tôi và ngồi phía đối diện, khoanh tay để lên bàn. Chúng tôi vẫn im lặng, khiến không khí giữa chúng tôi và cả ngôi nhà trĩu nặng; tôi cảm thấy nóng bức và không thoải mái, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Tôi không biết mình đang làm gì ở đây. Điều quái quỷ nào đã xui khiến tôi đến đây? Từ khoảng cách này, tôi nghe thấy một tiếng rít dài - đoàn tàu đang đến. Âm thanh cũ, nghe vẫn rất dễ chịu.

“Vậy cô là một người bạn của Megan?” cuối cùng thì anh cũng mở lời.

Nghe tên của cô từ miệng anh khiến tôi khô cả họng. Tôi nhìn chăm chăm xuống bàn, tay nắm chặt vào tách trà.

“Vâng.” tôi nói. “Tôi cũng biết chút chút về cô ấy. Từ phòng trưng bày.”

Anh nhìn tôi, mong đợi điều gì đó. Tôi có thể thấy cơ mặt anh gồng lên khi anh bạnh hàm lại và nghiến chặt răng. Tôi tìm kiếm một từ ngữ phù hợp nhưng chẳng có gì bật lên cả. Tôi nên có sự chuẩn bị tốt hơn.

“Anh có tin gì mới chưa?” tôi hỏi. Anh liếc về phía tôi trong giây lát và tôi đột nhiên cảm thấy sợ. Tôi đã nói điều gì đó sai à; việc có bất kì tin tức gì mới chưa không phải việc của tôi. Anh nên cảm thấy giận dữ, có thể anh sẽ mời tôi đi.

“Chưa” anh nói. “Vậy điều mà cô muốn nói với tôi là gì?”

Con tàu đi chậm chậm qua và tôi nhìn ra ngoài đường ray. Tôi cảm thấy chóng mặt, như thể tôi vừa có một trải nghiệm hồn lìa khỏi xác vậy, như thể tôi đang nhìn thấy chính mình.

“Cô nói trong email là cô muốn kể cho tôi một việc liên quan đến Megan.” giọng anh hơi cao lên một chút.

Tôi thở dài. Tôi cảm thấy thật tồi tệ. Tôi biết chắc chắn rằng những gì mình sắp nói sẽ càng khiến mọi việc trở nên tệ hơn, và anh sẽ rất đau đớn.

“Tôi nhìn thấy cô ấy với một người khác” tôi nói. Tôi chỉ nói buột ra một cách thẳng thừng, lớn giọng và không suy nghĩ, không ngẫm nghĩ gì cả.

Anh nhìn tôi chằm chằm. “Khi nào? Cô trông thấy cô ấy vào tối thứ bảy à? Cô đã nói với cảnh sát chưa?”

“Không, đó là vào sáng thứ sáu” tôi nói và vai anh hạ xuống.

“Nhưng... cô ấy vẫn ổn vào thứ sáu. Tại sao điều đó lại quan trọng?” anh lại bạnh hàm, anh đang trở nên tức giận. “Cô trông thấy cô ấy với ai? Với một người đàn ông à?”

“Đúng vậy, tôi -”

“Anh ta trông như thế nào?” anh đứng dậy, che hết ánh sáng. “Cô đã nói điều này với cảnh sát chưa?” anh hỏi lại.

“Tôi đã thử nhưng tôi không nghĩ là họ xem trọng nó” tôi nói.

“Tại sao?”

“Tôi... tôi không biết. Tôi nghĩ là anh nên biết điều này.”

Anh tựa người về đằng sau, chống tay xuống bàn, nắm thành nắm đấm.

“Cô đang nói gì vậy? Cô trông thấy cô ấy ở đâu? Cô ấy đã làm gì?”

Tôi lại thở dài. “Cô ấy ở chỗ bãi cỏ” tôi nói. “Ngay kia.” tôi chỉ ra phía khu vườn. “Cô ấy... tôi trông thấy cô ấy từ trên tàu. Mặt anh biểu lộ sự hoài nghi không thể lẫn đâu được. “Tôi bắt con tàu tới Ashbury mọi ngày. Tôi đi ngay qua đây. Và tôi thấy cô ấy, với một người khác. Và đó... không phải là anh.”

“Làm sao cô biết?... sáng thứ sáu? Thứ sáu - trước ngày cô ấy mất tích à?”

“Đúng vậy.”

“Tôi đã không ở đây” anh nói. “Tôi có cuộc họp ở Birmingham và quay về nhà vào tối thứ sáu.” Má anh đỏ bừng, sự cứng đầu của anh đã làm lộ ra một điều. “Vậy cô nhìn thấy cô ấy, trên bãi cỏ, với một người khác? Và...”

“Cô ấy hôn anh ta” tôi nói. Tôi phải nói ra điều này. Anh cần được biết. “Họ đã

hôn nhau.”

Anh đứng thẳng, tay vẫn nắm thành nắm đấm. Màu đỏ trên má anh càng ngày càng đậm hơn, thể hiện sự giận giữ hơn.

“Tôi xin lỗi” tôi nói. “Tôi rất xin lỗi. Tôi biết khó có thể chấp nhận được điều này...”

Anh giơ tay lên, vẫy về phía tôi. Sự khinh bỉ. Cỏ về anh không thích thú lắm với sự cảm thông của tôi.

Tôi từng trải qua cảm giác này. Tôi nhớ rõ ràng cảm giác ngồi trong căn bếp nhà mình, với Lara, người từng là bạn thân nhất của tôi, ngồi đối diện với đứa con đang vùng vẫy trên đùi. Tôi nhớ cô ấy đã nói cô ấy rất xin lỗi rằng cuộc hôn nhân của tôi đã kết thúc, và tôi cũng nhớ mình đã mất tự chủ với lời nói vô vị của cô ta. Cô ta không biết gì về nỗi đau của tôi. Tôi bảo cô ta cút đi và cô ta nói tôi không được hét lên những từ ngữ như vậy trước mặt con cô ta. Tôi vẫn chưa nhìn thấy cô ta từ khi đó.

“Anh ta trông như thế nào, người đàn ông mà cô trông thấy với Megan?” Scott hỏi. Anh đang đứng quay lưng về phía tôi, nhìn ra bãi cỏ.

“Anh ta cao - có lẽ là cao hơn anh. Da tối màu. Tôi nghĩ anh ta có thể là người châu Á. Có thể là Ấn Độ.”

“Và họ đã hôn nhau ngoài vườn?”

“Đúng vậy.”

Anh thở dài. “Chúa ơi, tôi cần uống chút gì đó.” Anh quay mặt về phía tôi. “Cô có muốn một chút bia không?”

Tôi muốn, tôi đang thèm khát một chút cồn, nhưng tôi vẫn từ chối. Tôi nhìn anh lấy một chai từ trong tủ lạnh, mở ra và uống một hơi dài. Tôi gần như có thể cảm nhận được thứ dung dịch lạnh chảy xuống cổ họng khi nhìn anh; bàn tay tôi ngứa ngáy với mong muốn được uống một cốc. Scott tựa vào bàn, đầu anh gập vào ngực.

Tôi cảm thấy thật tồi tệ. Tôi không phải đang giúp anh, mà chỉ khiến anh cảm thấy tệ hơn, làm nỗi đau của anh nặng hơn. Và tôi đang động chạm đến nỗi thương tiếc của anh, điều này thật sai trái. Tôi không nên đến gặp anh. Tôi không nên nói dối. Tất nhiên là tôi không nên nói dối rồi.

Tôi đang chuẩn bị đứng dậy thì anh nói. “Điều này có thể... Tôi không biết nữa. Nó có thể là một điều tốt, phải không? Có thể cô ấy vẫn ổn. Cô ấy chỉ...” Anh cười một cách đau khổ. “Cô ấy đang bỏ trốn với ai đó.” Anh đưa tay lau một giọt nước mắt trên má và trái tim tôi gần như nổ tung thành triệu mảnh. “Nhưng, tôi không tin được là cô ấy không thèm gọi một cuộc điện thoại.” Anh nhìn tôi như thể tôi có thể trả lời câu hỏi này, như là tôi biết điều gì đó. “Chắc chắn là cô ấy phải gọi cho tôi chứ nhỉ? Cô ấy biết tôi sẽ hoảng loạn như thế nào... cô ấy biết tôi sẽ rất thất vọng. Cô

ấy không giữ thù oán gì với tôi chứ?”

Anh đang nói chuyện với tôi như một người có thể tin tưởng - như một người bạn của Megan - và tôi biết điều này là sai, nhưng cảm giác của nó thật tuyệt. Anh nhấp một ngụm bia nữa và quay ra khu vườn. Tôi nhìn theo ánh mắt của anh đến một ụ đá gần hàng rào, dài và dường như không kết thúc. Anh lại đưa chai bia lên miệng, và lại dừng lại. Anh quay ra nhìn tôi.

“Vậy cô nhìn thấy Megan từ đoàn tàu à? Anh hỏi. “Vậy là cô... chỉ đang nhìn qua cửa sổ và cô ấy ở đó, một người phụ nữ mà cô tình cờ biết?” Không khí trong căn phòng đã thay đổi. Anh không chắc chắn rằng tôi là đồng minh và có nên tin tưởng tôi hay không. Sự nghi ngờ thoáng qua gương mặt anh như một cái bóng.

“Đúng vậy, tôi... tôi biết nhà cô ấy” tôi nói, và ngay lập tức hối hận vì những từ ngữ của mình. “Ý tôi là nhà của hai người. Tôi đã từng đến đây. Một thời gian lâu trước đó. Nên thỉnh thoảng tôi vẫn ngó ra khi đi qua đây.” Anh đang nhìn tôi chăm chăm; tôi có thể cảm nhận được hơi nóng trên gương mặt mình. “Cô ấy thường ra ngoài.”

Anh đặt chai bia rỗng xuống bàn, đi vài bước tới chỗ tôi và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Vậy có nghĩa là cô cũng biết khá rõ về Megan? Ý tôi là đủ rõ để đến nhà chơi?”

Tôi có thể cảm nhận dòng máu đang chảy trong huyết quản, mồ hôi chảy dọc xương sống, một dòng chất kích thích ào ạt. Tôi không nên nói thế, không nên khiến cho lời nói dối trở nên phức tạp hơn.

“Chỉ một lần thôi, nhưng... tôi biết căn nhà ở đâu vì tôi từng sống gần đây.” Anh nhướn lông mày lên. “Ở cuối đường. Số hai mươi ba.”

Anh gật đầu. “Watson” anh nói. “Vậy cô là, gì cơ, cô là vợ cũ của Tom?”

“Đúng. Tôi chuyển đi một vài năm trước.”

“Nhưng cô vẫn đến thăm phòng trưng bày của Megan?”

“Thỉnh thoảng.”

“Và cô nhìn thấy cô ấy, hai người nói... Cô ấy có nói về những điều riêng tư không, về tôi chẳng hạn?” Giọng anh trở nên khô khan. “Hay ai đó khác?”

Tôi lắc đầu. “Không, không. Thường thì chỉ là những chuyện để giết thời gian thôi.” Chúng tôi im lặng một lúc lâu. Hơi nóng trong căn phòng tăng lên, khiến mùi khử trùng toả ra nồng nặc từ mọi phía. Tôi cảm thấy chóng mặt. Ở bên phải tôi là một chiếc bàn nhỏ với những tấm ảnh lồng trong khung. Megan đang cười vào mặt tôi, buộc tội một cách rạng rỡ.

“Tôi nên đi thôi” tôi nói. “Tôi đã làm mất nhiều thời gian của anh rồi.” Tôi bắt đầu đứng dậy, nhưng anh với tay ra và nắm lấy cổ tay tôi, mắt anh không rời mặt tôi.

“Đừng vội đi” anh nói nhỏ. Tôi không đứng hẳn dậy, nhưng giật tay ra; tôi cảm

thấy không thoải mái, như vừa bị gò ép. “Người đàn ông” anh nói. “Người đàn ông mà cô nhìn thấy với Megan - cô có thể nhận diện lại anh ta không? Nếu cô nhìn thấy anh ta lần nữa?”

Tôi không thể nói với anh tôi đã nhận diện hẳn ta cho cảnh sát. Lí do chính của tôi để tiếp cận với anh chính là cảnh sát đã không tin câu chuyện của tôi. Nếu tôi thừa nhận sự thật, sự tin tưởng của anh sẽ biến mất. Nên tôi lại nói dối. “Tôi không chắc” tôi nói. “Nhưng tôi nghĩ là tôi có thể.” Tôi đợi một lúc, rồi nói tiếp. “Trong tờ báo có in một lời nhận xét từ một người bạn của Megan. Anh ta tên là Rajesh. Tôi đang tự hỏi nếu -”

“Tôi không chắc” tôi nói. “Nhưng chắc là tôi có thể.” Tôi đợi một lúc, rồi nói tiếp. “Trên báo có in bình luận từ một người bạn của Megan. Anh ta tên là Rajesh. Tôi tự hỏi nếu -”

Scott lắc đầu. “Rajesh Gujral? Tôi hiểu. Anh ấy là một trong những nghệ sĩ của phòng trưng bày. Anh ấy rất tốt, nhưng... đã có gia đình rồi.” Nhưng nếu như điều đó giúp được gì. “Đợi đã” anh nói và đứng dậy. “Tôi nghĩ là tôi có một bức ảnh của anh ta ở đâu đó.”

Anh đi lên gác. Tôi thả lỏng vai và nhận ra là mình đã cứng nhắc và căng thẳng từ khi đến đây. Tôi nhìn lại những bức ảnh: Megan mặc một chiếc váy dạo biển; một bức chụp gần mặt, mắt cô lấp lánh màu xanh ngọc. Chỉ có Megan. Không có bức nào hai bọn họ chụp chung.

Scott xuất hiện, cầm một quyển sách mỏng. Trong đó có một tờ rơi, quảng cáo cho một chương trình ở phòng trưng bày. Anh lật qua. “Đây” anh nói, “đó là Rajesh.”

Anh ta đứng cạnh một bảng màu: anh ta trông già hơn, lùn và chắc nịch. Đây không phải người đàn ông tôi đã nhìn thấy. “Không phải anh ta” tôi nói. Scott đứng cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào tờ rơi trước khi chạy lại lên gác. Một lúc sau, anh xuống nhà với một chiếc laptop và ngồi xuống bàn. “Tôi nghĩ...” anh nói, mở máy lên, “tôi nghĩ là tôi biết...” Anh lại lặng im và tôi nhìn theo anh, mặt anh thể hiện sự tập trung cao độ, cầm bạnh lại. “Megan đang tham gia một lớp tâm lí” anh nói. “Tên anh ta là... Abdic. Kamal Abdic. Anh ta không phải người châu Á, anh ta đến từ Serbia hoặc Bosnia gì đó. Nhưng mà da anh ta cũng tối màu. Nếu nhìn lướt qua cũng có thể nhầm anh ta là người Ấn Độ. Anh ấn liên tục trên máy tính. “Tôi nghĩ là có một website. Chắc chắn là có. Và sẽ có ảnh của anh ta...”

Anh để máy tính ngửa ra để tôi có thể nhìn thấy màn hình. Tôi nhìn gần hơn. “Là anh ta” tôi nói. “Chắc chắn là anh ta.”

Scott dập máy xuống. Trong một lúc, anh không nói gì cả. Anh chỉ ngồi đó với hai bàn tay nắm chặt, trán anh tựa vào các ngón tay.

“Cô ấy đã có khoảng thời gian khó khăn” cuối cùng thì anh cũng nói. “Vấn đề về

những giấc ngủ. Chúng bắt đầu khoảng từ năm ngoài. Tôi không nhớ chính xác là khi nào.” anh nói mà không nhìn vào tôi, như là anh chỉ đang tự nói với bản thân, như thể anh đã quên rằng tôi vẫn ở đó. “Tôi chính là người đã khuyên cô ấy nên đi trị liệu tâm lý. Tôi là người đã khuyến khích cô ấy, vì tôi không thể giúp gì được.” Giọng anh như bị gãy thành từng khúc. “Tôi không thể giúp cô ấy. Cô ấy nói rằng trong quá khứ cô ấy cũng từng bị như vậy và cuối cùng thì chúng cũng biến mất, nhưng tôi đã bắt cô ấy... tôi đã khuyên cô ấy đến bác sĩ. Và anh ta được giới thiệu cho cô ấy.” Anh hắng giọng. “Việc trị liệu có vẻ giúp được gì đó. Cô ấy đã cảm thấy hạnh phúc hơn.” Anh cười một cách buồn bã. “Giờ thì tôi đã biết tại sao.”

Tôi đưa tay ra đặt lên vai anh, một cử chỉ động viên. Đột nhiên anh quay đi và đứng dậy. “Cô nên đi thôi” anh nói. “Mẹ tôi sẽ sớm đến đây - bà ấy không để tôi ở một mình quá một hay hai giờ.” Khi ở cửa, lúc tôi vừa mới quay đi, anh nắm lấy tay tôi. “Tôi đã nhìn thấy cô ở đâu đó rồi nhỉ?” anh hỏi. Trong một lúc, tôi nghĩ đến việc nói anh đã có thể nhìn thấy tôi ở trạm cảnh sát, hoặc trên phố. Tôi đã ở đây vào tối thứ bảy. Nhưng tôi lắc đầu. “Không, tôi không nghĩ vậy.”

Tôi đi nhanh khỏi ga tàu bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Đi được nửa đường, tôi quay lại. Anh đang đứng ở bên cửa, nhìn theo tôi.

Tôi đã kiểm tra email hàng nghìn lần nhưng vẫn không có tin tức gì từ Tom. Cuộc đời tôi đã trở nên tuyệt vời làm sao khi uống rượu say khướt rồi bắt đầu ghen tuông vợ vẫn trước khi gửi những tin nhắn đó và hậu quả nó để lại.

Trên báo hầu như không có gì mới về Megan. Họ đã bắt đầu lãng quên rồi, trang đầu tiên nói về sự kiện chính trị nào đó ở Thổ Nhĩ Kỳ, một đứa bé bốn tuổi bị vồ bởi một con chó và đội bóng ở Anh đã thua một cách nhục nhã trước Montenegro. Megan đang bị lãng quên, và cô ấy mới mất tích được một tuần.

Cathy mời tôi đi ăn. Cô ấy đang rất rảnh rỗi vì Damien đã đi thăm mẹ ở tận Birmingham. Và cô ấy không được mời. Họ đã yêu nhau được gần hai năm rồi mà cô ấy vẫn chưa được gặp mẹ anh ta. Chúng tôi đến Giraffe ở đường High, một nơi tôi rất thích ghé qua. Chúng tôi ngồi ở giữa phòng, xung quanh là những tiếng hò hét của mấy đứa trẻ dưới năm tuổi, Cathy hỏi tôi về những dự định. Cô ấy đang tò mò về nơi tôi đã đến tối qua.

“Cậu đang gặp gỡ ai đó à?” cô ấy hỏi tôi với ánh mắt sáng đầy hi vọng. Điều đó thực ra cũng khá cảm động.

Tôi đã suýt nói có, vì đó cũng chính là sự thật, nhưng đối với tôi thì nói dối cũng khá dễ dàng. Tôi nói với cô là tôi đã đến một buổi gặp mặt AA ở Witney.

“Ồ” cô nói, hơi ngượng ngùng, dán mắt vào đĩa xa lát. “Tớ nghĩ là cậu đã có chút hành động lệch lạc. Hôm thứ sáu.”

“Ừ, nhưng mọi chuyện cũng chưa tiến triển xa.” tôi nói và cảm thấy thật kinh

khủng, vì tôi nghĩ cô ấy sẽ quan tâm việc tôi có say hay không. “Nhưng tớ đang cố gắng hết sức.” “Nếu cậu cần tớ, cậu biết đấy, đi cùng cậu...”

“Chưa cần phải vậy đâu” tôi nói. “Nhưng cũng cảm ơn cậu.”

“Chúng ta có thể làm gì đó cùng nhau, đến phòng tập gym chẳng hạn?” cô hỏi.

Tôi cười, nhưng đột nhiên nhận ra rằng cô ấy đang nghiêm túc nên tôi nói tôi sẽ nghĩ về điều đó.

Rồi cô ấy bỏ đi - Damien gọi để thông báo rằng anh ta đã trở về từ chuyến thăm mẹ, nên cô ấy qua nhà anh ta. Tôi nghĩ đến việc nói gì đó với cô - tại sao cậu luôn chạy đến mỗi khi anh ta gọi? Nhưng thực sự tôi không đang ở vị trí nên đưa ra lời khuyên về tình cảm - hay bất kì lời khuyên nào - và dù gì thì tôi cũng đang muốn một cốc rượu. (Tôi đã luôn nghĩ về nó từ khi chúng tôi ngồi xuống Giraffe và người hầu bàn hỏi chúng tôi có muốn một cốc rượu không, và Cathy nói “Không, cảm ơn” rất nhanh chóng.) Nên tôi ra hiệu cho cô ta đi và cảm thấy hơi ngứa ngáy và nghĩ đến những ý nghĩ tốt (Đừng làm vậy, mày đang làm tốt mà). Tôi chỉ mới đặt chân vào quán rượu khi điện thoại vang lên. Tom. Sẽ là Tom. Tôi nắm lấy chiếc điện thoại và nhìn vào màn hình. Tim tôi đập mạnh như trống rền. “Chào cô.” có chút im lặng, nên tôi mở lời, “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Sau một lúc, Scott nói “Ừ, vẫn ổn. Tôi chỉ gọi để nói cảm ơn thôi, vì tối qua. Và vì đã dành thời gian để cho tôi biết.”

“À, anh không cần phải -”

“Tôi đang làm phiền cô à?”

“Không. Tôi đang rảnh mà.” Có chút im lặng ở đầu dây bên kia. nên tôi lại nói tiếp, “Mọi chuyện vẫn ổn mà. Vậy ở chỗ anh... đã xảy ra điều gì chưa? Anh có nói chuyện với cảnh sát không?”

” Luật sư của chúng tôi vừa ở đây chiều nay” anh nói. Tim tôi tăng nhịp. “Thám tử Riley. Tôi nhắc đến Kamal Abdic với cô ta và nói rằng họ có thể nên có cuộc nói chuyện với anh ta.”

“Anh nói... anh có nói với cô ta là anh đã nói chuyện với tôi không?” miệng tôi khô cứng.

“Không. Tôi nghĩ là có thể... tôi không biết nữa. Tôi nghĩ có thể tốt hơn nếu tôi tự nói ra cái tên đó. Tôi nói rằng... đó là một lời nói dối, tôi biết, nhưng tôi nói rằng tôi đã rất cố gắng lục lại trong não những gì đặc biệt, và rằng tôi nghĩ có thể nói chuyện với chuyên viên tâm lí của cô ấy sẽ có ích. Tôi nói rằng trong quá khứ, tôi đã có nghi ngờ về mối quan hệ của họ.”

Cuối cùng thì tôi cũng có thể thở lại. “Vậy cô ta nói gì?” tôi hỏi anh.

“Cô ta nói cô ta đã từng nói chuyện với anh ta, nhưng họ sẽ thử lại lần nữa. Cô ta hỏi tôi rất nhiều về việc tại sao trước kia tôi chưa từng nhắc đến anh ta. Cô ta... tôi

cũng không biết nữa. Tôi không tin cô ta. Đáng ra cô ta phải đứng về phía tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy cô ta đang rình mò tôi, cố gắng bắt quả tang tôi.”

Tôi cảm thấy khá hài lòng vì anh cũng không ưa cô ta., một điều nữa mà chúng tôi hợp nhau. Một mũi kim nữa để gắn liền chúng tôi.

“Tôi chỉ muốn nói cảm ơn. Vì đã ghé qua. Điều này thật ra... nghe có vẻ kì lạ, nhưng cũng khá hay khi nói chuyện với ai đó... ai đó mình không thân cận. Tôi cảm thấy như mình có thể suy nghĩ chín chắn hơn. Sau khi cô đi, tôi liên tục suy nghĩ về lần đầu tiên Megan đến gặp anh ta - Abdic - về cách cô ấy ứng xử khi về nhà. Có gì đó ở cô, một sự bừng sáng.” Anh thở ra một cách mệt mỏi. “Tôi không biết nữa. Có thể tôi chỉ đang tưởng tượng thôi.”

Tôi có cảm giác hết như tối qua - rằng anh ấy sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa, nhưng anh vừa gọi. Tôi đã trở thành một phần gì đó, và tôi vui vì điều này. Tôi vui vì mình cũng có ích đối với anh.

“Tôi đã dành cả ngày lục lại những thứ của Megan” anh nói. “Tôi đã tìm kiếm trong phòng ngủ, cả ngôi nhà hàng tá lần, cố tìm ra cái gì đó, bất cứ dấu hiệu gì về Megan. Có thể là đồ vật gì đó của anh ta. Nhưng không có gì cả. Không email, không thư từ, trống rỗng. Tôi đã nghĩ đến việc liên lạc với anh ta, nhưng phòng khám đã đóng cửa và tôi không ther tìm thấy số điện thoại.”

“Anh nghĩ đó là một ý hay à?” tôi hỏi. “Ý tôi là, anh có nghĩ chúng ta nên để việc này lại cho cảnh sát không?” tôi không muốn nói ra điều này nhưng chắc hẳn cả hai chúng tôi đều nghĩ: anh ta nguy hiểm. Hoặc ít ra thì anh ta cũng có thể là một mối lo ngại.

“Tôi cũng không biết nữa.” Có chút thất vọng trong giọng nói của anh, tôi cũng rất đau lòng khi phải chứng kiến anh như vậy, nhưng tôi cũng không có ý định an ủi anh. Tôi có thể nghe thấy tiếng thở của anh ở bên kia đầu dây; ngắn và nhanh dần, như thể anh đang sợ hãi. Tôi muốn hỏi anh xem có ai ở đó cùng anh không, nhưng tôi không thể: điều đó nghe thật sai trái.

“Hôm nay tôi nhìn thấy chồng cũ của cô đó” anh nói, và tôi có thể cảm nhận được tay mình đang nổi da gà.

“Vậy à?”

“Ừ, tôi đi mua báo và gặp anh ta trên đường. Anh ta hỏi tôi có ổn không và đã có tin tức gì chưa.

“Vậy à” tôi nhắc lại, vì đó là tất cả những gì tôi có thể nói, trong đầu tôi không chứa một từ ngữ nào khác. Tôi không muốn anh ấy nói chuyện với Tom. Tom biết là tôi không quen Megan Hipwell. Tom biết là tôi đã ở đường Blenheim vào tối Megan mất tích.

“Tôi không nhắc đến cô. Tôi không... cô biết đấy. Tôi không chắc là có nên nói ra

việc tôi đã gặp cô không.”

“Không, tôi nghĩ là anh không nên. Tôi không biết nữa. Điều đó có thể khá gượng gạo.” “Được rồi” anh nói.

Sau đó, có một khoảng lặng dài. Tôi đang đợi để nhịp tim mình giảm xuống. Tôi nghĩ là anh sẽ gác máy, nhưng rồi anh nói, “Vậy là cô ấy thực sự chưa nói về tôi bao giờ à?”

“Tất nhiên là cô ấy đã từng rồi” tôi nói. “Ý tôi là, chúng tôi không nói chuyện với nhau khá thường xuyên nên-”

“Nhưng cô đã đến nhà chúng tôi. Megan hiếm khi mời ai đến chơi lắm. Cô ấy khá coi trọng đời sống riêng tư.”

Tôi đang tìm một lí do. Tôi ước là mình chưa từng nói đã đến nhà họ.

“Tôi chỉ ghé qua để mượn một quyển sách thôi.”

“Thật vậy à?” anh không tin tôi. Cô ấy chắc hẳn không phải một người mê sách. Tôi nghĩ đến ngôi nhà đó - không có quyển sách nào trên giá. “Cô ấy nói những gì về tôi?”

“Ừm, cô ấy đã rất hạnh phúc” tôi nói. “Ý tôi là, với anh. Với mối quan hệ của hai người.” Khi tôi nói ra những lời này, tôi mới nhận ra nghe chúng kì lạ đến mức nào, nhưng tôi không thể nói một cách cụ thể, vì thế tôi cố cứu vớt bản thân. “Nói thật với anh, tôi đã có một quãng thời gian khó khăn với cuộc hôn nhân của mình, nên tôi nghĩ là mình đã có chút so sánh. Cô ấy như hứng khởi hơn khi nói về anh.” Quả là một lời nói dối sáo rỗng.

“Cô ấy đã như thế thật à?” anh không có vẻ chú ý, có một chút băng khuâng trong giọng nói của anh. “Thật tốt khi nghe điều đó.” anh dừng lại, và tôi có thể nghe thấy tiếng thở của anh, nhanh và ngắn, từ đầu kia. “Chúng tôi đã... chúng tôi đã có một cuộc cãi nhau khá gay gắt” anh nói. “Buổi tối khi cô ấy rời đi, tôi ghét việc cô ấy nổi nóng với tôi khi...” giọng anh nhỏ dần.

“Tôi chắc là cô ấy không giận anh lâu đâu” tôi nói. “Chỉ là một vài xung đột nhỏ thôi mà.”

“Nhưng lần này nó rất tệ, nó đã rất kinh khủng, và tôi không thể... tôi cảm thấy như mình không thể nói chuyện này với bất cứ ai, vì nếu vậy, họ sẽ nhìn tôi như một kẻ phạm tội.”

Có chút thay đổi trong giọng nói của anh: ám ảnh, thấm đẫm tội lỗi.

“Tôi không nhớ là nó bắt đầu như thế nào” anh nói, và ngay lập tức, tôi không tin điều đó, nhưng rồi tôi nhớ lại những cuộc cãi lộn mà mình đã quên sạch, và tôi cắn chặt lưỡi. “Nó rất căng thẳng. Tôi đã rất... tôi đã không tốt đối với cô ấy. Tôi là một thằng tồi. Một thằng khốn. Cô ấy đã rất buồn lòng. Cô ấy lên tầng và bỏ vài đồ vào trong túi. Tôi không biết chính xác là những thứ gì, nhưng lúc sau tôi để ý là bàn

chải của cô ấy đã biến mất, nên tôi biết là cô ấy không có ý định quay về. Tôi cho rằng... tôi đã nghĩ rằng cô ấy chắc hẳn sẽ đến nhà Tara để ở qua đêm. Việc này đã từng xảy ra rồi. Chỉ một lần thôi. Đây không phải việc diễn ra thường xuyên.

“Tôi đã không đi theo cô ấy” anh nói, và dường như anh lại đang không nói chuyện với tôi, anh đang thú nhận. Anh như đang ở một bên của phòng xưng tôi, còn tôi ở bên kia, không nhìn thấy mặt. “Tôi chỉ để cô ấy đi.”

“Đó là vào tối thứ bảy?”

“Đúng vậy. Đó cũng là lần cuối tôi thấy cô ấy.”

Đã có một nhân chứng nhìn thấy cô ấy - hoặc nhìn thấy “một người đàn bà giống cô ấy” - đi qua ga Witney lúc khoảng bảy giờ mười lăm, tôi biết được điều này trên báo. Đó là lần cuối cô ấy được nhìn thấy. Không ai nhớ là có nhìn thấy cô ấy trên thêm ga hay trên tàu. Không có chuyển đến CCTV ở Witney, và cô ấy cũng không lên chuyến này, mặc dù trong bản báo cáo nói là điều này không chứng minh được là cô đã ở đó, vì có những vị trí ‘điểm mù’ ở ga đó.

“Anh cố liên lạc với cô ấy lúc mấy giờ vậy?” tôi hỏi. Lại một khoảng lặng.

“Tôi... tôi đến quán rượu. The Rose, cô biết quán đó chứ, ngay góc phố, ở đường Kingly? Tôi cần giải toả cơn giận, để có thể suy nghĩ rõ ràng hơn. Tôi đã uống một vài li, rồi về nhà. Lúc đó chỉ mới mười giờ kém. Tôi nghĩ là mình đã hi vọng cô ấy có thời gian để bình tĩnh lại và sẽ quay trở về. Nhưng không.”

“Vậy anh cố liên lạc với cô ấy lúc khoảng mười giờ à?”

“Không.” giọng anh như thì thầm. “Tôi không liên lạc. Lúc đó, tôi uống thêm vài chai bia nữa, ngồi xe, ti vi. Và đi ngủ.”

Tôi nghĩ lại những cuộc cãi vã giữa mình và Tom, những điều khủng khiếp tôi nói sau khi uống quá say, những lần to tiếng trên đường, hét vào mặt anh, nói với anh rằng tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa. Nhưng anh luôn gọi cho tôi, luôn thuyết phục tôi về nhà.

“Tôi chỉ nghĩ là cô ấy đang ngồi trong bếp nhà Tara nói về những điều khốn nạn tôi đã làm. Nên tôi mặc kệ cô ấy.”

Anh ấy đã mặc kệ cô. Điều đó nghe thật nhẫn tâm, tôi không ngạc nhiên là anh không kể chuyện này với bất kì ai khác. Tôi ngạc nhiên là anh đang kể nó cho tôi. Đây không phải là Scott tôi đã tưởng tượng, Scott mà tôi biết, người đã đứng sau Megan trên bậc thềm, đặt tay lên vai cô, sẵn sàng bảo vệ cô khỏi bất cứ điều gì. Tôi đã sẵn sàng để cúp máy, nhưng Scott vẫn tiếp tục nói. “Sáng hôm sau tôi thức dậy sớm. Không có tin nhắn nào trong điện thoại. Tôi không hoảng hốt gì hết - tôi vẫn cho rằng cô ấy đang ở với Tara và vẫn giận tôi. Lúc đó tôi gọi cho cô ấy nhưng bị chuyển vào chế độ hộp thư thoại, nhưng tôi vẫn không hoảng sợ. Tôi nghĩ là có thể cô ấy vẫn đang ngủ, hoặc đang lờ tôi đi. Tôi không thể tìm thấy số của Tara, nhưng

tôi có địa chỉ của cô ấy - nó ở trong tấm bưu thiếp trên bàn của Megan. Nên tôi đến đó.

Tôi tự hỏi nếu anh không lo lắng thì tại sao lại phải cất công đến nhà Tara, nhưng tôi không ngắt lời anh. Tôi để anh nói tiếp.

“Tôi đến nhà Tara khoảng hơn chín giờ. Mất một lúc sau cô ấy mới ra mở cửa, nhưng trông cô ấy khá ngạc nhiên khi thấy tôi. Như thể tôi là người cuối cùng cô ta mong nhìn thấy vậy, và lúc đó... Đó là lúc tôi phát hiện ra Megan không ở đó. Và tôi bắt đầu nghĩ... tôi bắt đầu...” Tôi bắt từng lời của anh và cảm thấy tội lỗi khi đã nghi ngờ anh.

“Cô ta nói là lần cuối nhìn thấy Megan là ở lớp tập thể hình tối thứ sáu. Đó là lúc tôi bắt đầu hoảng sợ.”

Sau khi tôi cúp máy, tôi nghĩ đến việc, nếu tôi không biết anh, nếu tôi không chứng kiến cảnh hai người họ ở cùng nhau, thì những lời anh nói sẽ không thực sự đáng tin cho lắm.

THỨ HAI, NGÀY 22 THÁNG BẢY, 2013

BUỔI SÁNG

Tôi cảm thấy hơi ngớ ngẩn. Tôi ngủ ngon lành nhưng khá mơ màng, và sáng nay, tôi phải cố gắng lắm mới tỉnh hẳn được. Thời tiết nóng bức đã trở lại và toa tàu trở nên ngột ngạt, mặc dù chỉ có một nửa so với mọi khi. Sáng nay tôi dậy muộn nên không cso thời gian mua báo để xem tình hình của Megan đến đâu rồi, nên tôi lên trang BBC trên điện thoại, nhưng vì lí do gì đó, đường truyền chậm như rùa bò vậy. Ở trạm Northcote, một người đàn ông cầm chiếc Ipad lên tàu và ngồi ngay cạnh tôi. Ông ta không gặp vấn đề gì với việc đọc các tin tức, ông ta vào ngay trang Tin Tức Hàng Ngày và nó kia, viết bằng chữ to, in đậm, câu chuyện thứ ba: NGƯỜI ĐÀN ÔNG BỊ BẮT VÌ CÓ LIÊN QUAN ĐẾN VỤ MẤT TÍCH CỦA MEGAN HIPWELL.

Tôi đã hoảng hốt đến mức quên hết mọi chuyện và nghiêng hẳn sang một bên để nhìn rõ hơn. Người đàn ông ngẩng lên nhìn tôi, khiến tôi giật mình và hơi xấu hổ.

“Xin lỗi” tôi nói. “Tôi biết cô ấy. Người đang bị mất tích. Tôi quen cô ấy.”

“Ồ, tề thật đấy” ông ta nói. Ông ta là một người đàn ông trung tuổi, nói năng lịch sự và ăn mặc cũng rất sang trọng. “Cô có muốn đọc tin tức này không?”

“Tất nhiên. Tôi không thể load được gì bằng điện thoại của mình.”

Ông ta cười một cách tốt bụng và đưa tôi chiếc máy tính bảng. Tôi chạm vào tiêu đề và toàn bộ câu chuyện hiện ra.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đã bị bắt vì liên quan đến vụ mất tích

của Megan Hipwell, hai chín tuổi, một người phụ nữ ở Witney, bị mất tích từ thứ bảy ngày 13 tháng bảy. Cảnh sát không thể xác nhận xem người đàn ông bị bắt có phải chồng của Megan, Scott Hipwell, không, anh ta đã được tra hỏi dưới sự giám sát vào hôm thứ sáu vừa rồi. Vào một bài báo sáng nay, một nhân viên cảnh sát nói: “Chúng tôi có thể xác nhận rằng người đàn ông liên quan đến vụ mất tích đã bị bắt. Nhưng anh ta vẫn chưa bị thẩm vấn. Cuộc tìm kiếm Megan vẫn tiếp diễn, và chúng tôi đang điều tra một địa chỉ được tin là có thể là hiện trường vụ án.”

Chúng tôi đang đi qua ngôi nhà; một lần đầu tiên, đoàn tàu không dừng lại chỗ tín hiệu. Tôi quay đầu ra, nhưng đã quá muộn. Nó đã vượt khỏi tầm nhìn. Tay tôi đang run lập cập khi đưa trả chiếc máy tính bảng cho chủ của nó. Ông ta lắc đầu buồn bã. “Tôi rất xin lỗi” ông ta nói.

“Cô ấy vẫn chưa chết” tôi nói. Giọng tôi thật thê thảm, đến cả chính tôi còn không tin vào điều đó nữa. Nước mắt đã bắt đầu dâng lên trong khóe mắt tôi. Tôi đã đến nhà cô. Tôi đã ở đó. Tôi đã ngồi trước mặt anh, tôi đã nhìn vào mắt anh và cảm thấy điều gì đó. Tôi nghĩ đến đôi bàn tay to khỏe và cách nào đó anh có thể bóp nát tôi, anh đã có thể hại cô - Megan nhỏ bé, mỏng manh.

Đoàn tàu bắt đầu giữ phanh khi chúng tôi tiến đến ga Witney, tôi đứng lên.

“Tôi phải đi đây” tôi nói với người đàn ông ngồi cạnh tôi, ông ta trông có vẻ bất ngờ nhưng vẫn gật đầu.

“Chúc may mắn” ông ta nói.

Tôi chạy dọc thềm ga xuống cầu thang. Tôi đang đi ngược với dòng người, tôi đã gần đến cuối của cầu thang khi bị sẩy chân và một người đàn ông nói: “Cẩn thận chứ!” Tôi không nhìn anh ta, vì tôi đang nhìn chăm chăm xuống bậc thềm bê tông, bậc thứ hai từ cuối lên. Có chút máu trên đó. Tôi tự hỏi nó ở đó từ bao giờ. Nó có thể từ một tuần trước không nhỉ? Nó có thể là máu của tôi không? Hay của cô ấy? Hay là có máu của cô ấy trong ngôi nhà, đó là lí do họ bắt anh? Tôi cố tưởng tượng ra căn bếp, phòng khách. Có mùi của chất khử trùng. Đó có phải mùi của chất tẩy trắng không? Tôi không biết, giờ thì tôi không thể nhớ gì, tất cả những gì tôi có thể nhớ là mùi mô hôi ở lưng và mùi bia trong hơi thở của anh.

Tôi chạy qua đường hầm và bị vấp ở góc đường Blenheim. Tôi nín thở khi đi vội dọc vỉa hè, cúi đầu xuống, tôi quá sợ để nhìn lên, nhưng khi tôi ngẩng lên thì không có gì bận tâm cả. Không có chiếc xe tải nào đậu bên ngoài nhà Scott, không có xe cảnh sát. Liệu họ đã xong việc tìm kiếm trong ngôi nhà đó chưa? Nếu họ tìm thấy gì đó thì họ vẫn sẽ ở đó, chắc chắn là vậy; việc này mất rất nhiều thời gian, xem xét lại tất cả mọi thứ, tìm kiếm các bằng chứng. Tôi đẩy nhanh tốc độ. Khi đến trước cửa nhà anh, tôi dừng lại, hít một hơi thật sâu. Rèm cửa được đóng kín hoàn toàn, cả dưới tầng một lẫn trên lầu. Còn rèm cửa của những nhà hàng xóm thì động đậy. Tôi

đang bị theo dõi. Tôi bước lên thềm cửa, tay tôi giơ lên. Tôi không nên ở đây. Tôi không biết tôi đang làm gì ở đây. Tôi chỉ muốn xem. Tôi muốn biết. Tôi bị kẹt, trong một khoảnh khắc, giữa việc chống lại bản năng của mình và gõ vào cánh cửa đó, hoặc quay đi. Tôi quay đi, và đó là lúc cánh cửa mở ra.

Trước khi tôi có thời gian để di chuyển, anh đưa tay ra và nắm lấy tay tôi, kéo tôi về phía anh. Miệng anh bặm lại, đôi mắt mở to hoang dã. Anh đang tuyệt vọng. Tràn ngập nỗi sợ hãi, tôi nhìn thấy bóng tối đang đi tới. Tôi mở miệng định kêu lên, nhưng đã quá muộn, anh kéo tôi vào nhà và đâm sầm cánh cửa sau lưng.

MEGAN

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 21 THÁNG 3, 2013

BUỔI SÁNG

TÔI KHÔNG BAO GIỜ THUA. Anh nên biết điều đó về tôi. Tôi không bị thua trong các trò chơi như thế này.

Màn hình trên điện thoại của tôi đen sì, một cách bướng bỉnh và trống rỗng. Không có tin nhắn, không có cuộc gọi nhớ. Mỗi lần tôi nhìn vào nó, tôi cảm thấy giống như một cái tát, và tôi đang tức giận hơn và giận dữ hơn. Điều gì đã xảy ra với tôi trong phòng khách sạn? Tôi đã nghĩ gì vậy? Rằng chúng tôi có một sự kết nối, rằng có một cái gì đó thật giữa chúng tôi? Anh không có ý định bỏ trốn với tôi. Nhưng tôi đã tin anh ấy trong một khoảnh khắc - nhiều hơn một giây - và đó là những gì thực sự khiến tôi bức mình. Tôi đã quá ngu ngốc, cả tin. Chắc hẳn anh đã cười nhạo tôi suốt khoảng thời gian đó.

Nếu anh nghĩ tôi sẽ ngồi khóc lóc vì anh thì anh đã nhầm. Tôi có thể sống mà không có anh, tôi có thể làm mọi việc một cách tốt đẹp mà không có anh - nhưng tôi không muốn thua cuộc. Nó không giống tôi. Không một điều gì trong việc này giống tôi. Tôi không bao giờ bị từ chối. Tôi luôn là người bỏ đi.

Tôi đang tự khiến mình mất trí, tôi không thể dừng được. Tôi không thể ngừng việc nghĩ lại buổi chiều hôm đó ở khách sạn và những gì anh nói, cách anh khiến tôi cảm nhận mọi chuyện.

Đồ khốn.

Nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ chỉ biến mất, ra đi một cách lặng lẽ, thì anh đã lầm. Nếu anh ta không nghe máy, tôi sẽ dừng việc gọi vào điện thoại di động của anh ta và gọi vào số nhà. Tôi sẽ không bị tảng lờ đi nữa.

Vào bữa sáng, Scott hỏi tôi hủy bỏ buổi trị liệu. Tôi không nói gì. Tôi giả vờ như không nghe thấy.

‘Dave mời chúng ta đi ăn tối’ anh nói. ‘Chúng ta đã không đến đó một thời gian lâu rồi. Em có thể sắp xếp thời gian không?’

Giọng anh nhẹ nhàng, như thể đây là một lời mời bình thường, nhưng tôi có thể cảm thấy ánh mắt anh dõi theo tôi. Chúng tôi đang ở bờ vực chuẩn bị cãi nhau và tôi phải hết sức cẩn thận.

“Em không thể, Scott, muộn rồi” tôi nói. “Sao anh không mời Dave và Karen đến đây vào thứ bảy?” Chỉ nghĩ đến việc phải chào đón Dave và Karen đã khiến tôi mệt mỏi rồi, nhưng tôi vẫn phải thoả hiệp.

“Chưa phải là quá muộn mà” anh nói, đặt cốc cà phê xuống bàn ngay trước mặt tôi. Anh để tay lên vai tôi một lúc và nói “Huỷ đi, được không?” và bước ra khỏi phòng.

Ngay giây phút cánh cửa đóng lại, tôi cầm lấy cốc cà phê và ném thẳng nó vào tường.

BUỔI TỐI

Tôi có thể tự nói với bản thân rằng đó không phải một sự từ chối. Tôi có thể thuyết phục bản thân rằng anh đang cố làm điều đúng đắn, một cách có đạo đức và chuyên nghiệp. Nhưng tôi biết điều đó không đúng. Hoặc ít nhất, nó không hoàn toàn là sự thật, vì khi bạn muốn ai đó đến cực độ, thì đạo đức (và tất nhiên là sự chuyên nghiệp) là không cần thiết. Bạn sẽ làm mọi việc để chiếm lấy họ. Anh chỉ là không cần tôi đến mức đó.

Tôi lờ những cuộc gọi của Scott đi suốt cả buổi chiều, tôi đến buổi trị liệu muộn, và đi đến thẳng văn phòng của anh mà không nói lời nào với lễ tân. Anh đang ngồi ở bàn làm việc, viết gì đó. Anh liếc nhìn lên khi tôi bước vào, không cười, và lại cúi xuống đồng giấy tờ. Tôi đứng trước bàn làm việc, đợi anh nhìn lên. Tôi cảm thấy khoảng thời gian đó như kéo dài mãi mãi.

“Cô ổn không?” cuối cùng thì anh cũng hỏi. Rồi anh cười với tôi. “Cô đến muộn.”

Không khí đang tràn ngập trong hòng, tôi không nói nổi. Tôi đi quanh chiếc bàn và tựa vào nó, chân tôi tựa vào đùi anh. Anh lùi lại một chút.

“Megan” anh nói “cô có ổn không?”

Tôi lắc đầu. Tôi đưa tay ra và anh nắm lấy nó.

“Megan” anh lại nói, lắc đầu.

Tôi không nói gì hết.

“Cô không thể... Cô nên ngồi xuống thì hơn. “Hãy cùng nói chuyện.”

Tôi lắc đầu.

“Megan.”

Mỗi lần anh nói tên tôi lại càng khiến mọi việc trở nên tồi tệ.

Anh đứng dậy và đi vòng qua cái bàn, đi xa khỏi tôi. Anh đứng ở giữa phòng.

“Thôi nào” anh nói, giọng anh như khi đang làm việc vậy - cộc cằn một cách khó chịu. “Ngồi xuống đi.”

Tôi theo anh đến giữa phòng, đặt một tay lên eo anh, tay còn lại trên ngực anh. Anh đẩy tay tôi ra và bước ra xa.

“Đừng, Megan. Cô không thể... chúng ta không thể...” Anh quay đi.

“Kamal” tôi nói, với một giọng dễ nghe. Tôi ghét thứ giọng đó. “Làm ơn đi.”

“Điều đó... ở đây. Nó không phù hợp. Nó bình thường, tin tôi đi, nhưng...”

Tôi nói với anh rằng tôi muốn ở bên anh.

“Điều đó sẽ sớm thay đổi thôi, Megan” anh nói. “Nó vẫn hay xảy ra. Nó đã từng xảy ra với tôi. Tôi thực sự nên giới thiệu cho cô về vấn đề này rồi mới đúng. Tôi xin lỗi.”

Tôi chỉ muốn hét lên. Lời của anh thật xáo rỗng, máu lạnh và quá tầm thường.

“Anh đang nói với tôi là anh không cảm thấy gì sao?” tôi hỏi anh. “Anh đang nói là tôi đã tưởng tượng ra mọi chuyện?”

Anh lắc đầu. “Cô không hiểu, Megan, tôi không nên để mọi chuyện đến nông nỗi này.”

Tôi đến gần anh, đặt tay lên hông và xoay người anh lại. Anh lại cầm lấy tay tôi, những ngón tay dài của anh nắm chặt cổ tay tôi. “Tôi có thể mất việc” anh nói, và rồi tôi sẽ mất bình tĩnh.

Tôi đẩy anh ra, giận dữ và bạo lực. Anh cố giữ lấy tôi, nhưng anh không thê. Tôi đang hét lên với anh, nói với anh là tôi không quan tâm gì đến công việc của anh. Anh cố bảo tôi yên lặng - tôi nghĩ là anh đang lo lắng, chắc là về cô lễ tân, hoặc là những khách hàng khác sẽ nghĩ gì. Anh nắm lấy vai tôi, ngón tay siết chặt lại, anh bảo tôi bình tĩnh lại, và ngừng cư xử như một đứa trẻ. Anh lắc mạnh tôi; trong một giây tôi đã nghĩ anh sẽ tát tôi.

Tôi hôn lên môi anh, cắn môi dưới của anh thật mạnh; tôi có thể cảm nhận vị máu của anh. Anh đẩy tôi ra.

Tôi đã nghĩ đến mọi cách trả thù trên đường về nhà. Tôi đã nghĩ đến mọi việc tôi có thể làm với anh. Tôi có thể khiến anh bị đuổi việc, hoặc tệ hơn. Nhưng tôi sẽ không làm vậy, vì tôi rất thích anh. Tôi không muốn làm hại anh. Tôi còn không quan tâm đến việc bị từ chối nữa. Điều khiến tôi bận tâm nhất bây giờ là tôi vẫn chưa tìm đến cái kết của câu chuyện, và tôi không thể bắt đầu lại với ai khác, điều đó quá khó khăn.

Tôi không muốn về nhà, vì tôi không muốn phải giải thích về vết bầm tím trên tay.

RACHEL

. . .

THỨ HAI, NGÀY 22 THÁNG BẢY 2013

BUỔI TỐI

VÀ GIỜ THÌ TÔI CHỈ CHỜ ĐỢI. Điều này thật đau đớn, khi là người không biết gì, một cách chậm trễ mà mọi việc đáng ra phải tiến triển. Nhưng chẳng còn gì tôi có thể làm nữa.

Tôi đã đứng, sáng nay, khi tôi cảm nhận được nỗi kinh sợ. Tôi chỉ là không biết chính xác mình phải sợ điều gì.

Không phải Scott. Khi anh kéo tôi vào nhà, chắc hẳn anh đã nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt tôi, vì ngày lập tức anh bỏ tôi ra. Mắt anh mở to và đảo quanh, anh dường như lùi lại vào bóng tối, và đóng sập cánh cửa đằng sau. “Cô làm gì ở đây vậy? Thợ chụp ảnh và biên tập viên ở khắp mọi nơi. Tôi không thể chào đón ai đến đây hết. Họ sẽ bắt đầu bịa chuyện... Họ sẽ cố - họ sẽ cố đủ mọi cách để chụp được những bức ảnh, rồi lấy...”

“Không có ai ngoài kia hết” tôi nói, mặc dù sự thật là tôi vẫn chưa nhìn quanh. Chắc hẳn sẽ có những người ngồi trong xe ô tô, đợi mọi chuyện xảy ra.

“Cô đang làm gì ở đây?” anh yêu cầu một lần nữa.

“Tôi nghe được... trên bản tin. Tôi chỉ muốn... có đúng là anh ta không? Họ đã bắt anh ta chưa?”

Anh gật đầu. “Rồi, sáng sớm nay. Người cố vấn đã ở đây. Cô ta đến để nói chuyện với tôi. Nhưng cô ta không thể ... họ không cho tôi biết tại sao. Họ chắc hẳn đã tìm thấy gì đó, nhưng họ sẽ không nói cho tôi biết. Dù vậy thì cũng không phải về cô ấy. Tôi biết rằng họ chưa tìm thấy cô ấy.” Anh ngồi xuống cầu thang và vòng tay quanh người.

Toàn bộ cơ thể anh đang run rẩy.

“Tôi không thể chịu đựng được. Tôi không thể đứng chờ điện thoại reo. Mà điện thoại đổ chuông thì nó sẽ những gì chứ? Có thể sẽ là tin tồi tệ nhất? Hoặc có thể là... “Anh dừng lại, sau đó nhìn lên như thể anh ta thấy tôi lần đầu tiên. “Tại sao cô lại đến đây?”

“Tôi muốn ... Tôi nghĩ rằng anh sẽ không muốn ở một mình. ‘

Anh nhìn tôi như thể tôi bị điên. “Tôi không ở một mình” anh nói. Anh đứng dậy

và đẩy tôi vào phòng khách. Trong một khoảnh khắc, tôi chỉ đứng đó. Tôi không biết nên đi theo anh hoặc rời khỏi đây, nhưng sau đó anh nói to: “Cô có muốn một cốc cà phê không?”

Có một người phụ nữ ở ngoài bãi cỏ, đang hút thuốc lá. Bà ta cao, với mái tóc hạt tiêu, mặc một chiếc quần đen và áo trắng cao cổ. Bà ta đi đi lại lại trên sân, nhưng ngay sau khi bắt gặp cái nhìn của tôi, bà ta dừng lại, vứt điếu thuốc lá xuống và giậm chân lên.

“Cô là cảnh sát à?” bà ta hỏi tôi một cách nghi ngờ khi tiến vào bếp.

“Không, tôi là -”

“Đây là Rachel Watson mẹ ạ” Scott nói. “Người đã nói cho con biết về Abdic.”

Bà ta khẽ gật đầu, như thể lời giải thích của Scott không thực sự cần thiết, bà ta nhìn tôi, liếc dọc từ đầu xuống chân vài lần. “Ồ.”

“Tôi chỉ, ờ...” Tôi không có một lí do chính đáng để đến đây. Tôi không thể nói gì, tôi chỉ muốn biết. Tôi chỉ muốn thấy.

“Ừm, Scott rất biết ơn khi cô đã đến. Chúng tôi rất nóng lòng chờ đợi xem chuyện gì đang thực sự xảy ra.” Bà ta bước đến trước tôi, nắm vào khuỷu tay và quay tôi ra phía cửa một cách lịch sự. Tôi liếc nhìn Scott nhưng anh đang không nhìn tôi; ánh mắt của anh đang dán vào đầu đó bên ngoài cửa sổ, qua đường ray.

“Cảm ơn vì đã ghé qua, cô Watson. Chúng tôi rất biết ơn cô.”

Tôi đang đứng trước thềm, cánh cửa dần khép lại phía sau lưng tôi, và khi tôi nhìn lên, tôi thấy họ: Tom, đang đẩy một chiếc xe đẩy trẻ con, và Anna bên cạnh. Họ đứng như trời trồng khi nhìn thấy tôi. Anna đưa tay lên miệng và cúi rạp xuống để bế đứa con lên. Sự tử cái đang bảo vệ con cơ đấy. Tôi muốn cười vào mặt cô ta, để nói với cô ta rằng tôi không đến đây vì cô ta, và tôi chắc chắn sẽ không hứng thú gì với con gái của cô ta.

Tôi bị đuổi ra. Mẹ của Scott đã làm rõ chuyện đó và tôi đang rất thất vọng, nhưng điều đó không quan trọng, vì giờ thì họ đã bắt được Kamal Abdic. Họ có được anh ta, và tôi là người giúp. Tôi đã làm điều đúng đắn. Họ đã có được anh ta và sẽ không còn lâu nữa trước khi họ tìm thấy Megan và mang cô ấy về nhà.

ANNA

. . .

THỨ HAI, NGÀY 22 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

TOM ĐÁNH THỨC TÔI bằng một nụ hôn buổi sớm và nở nụ cười mạnh bạo. Anh có một cuộc họp muộn vào sáng nay, nên anh gợi ý chúng tôi nên đưa Evie xuống góc phố để ăn sáng. Đó là nơi chúng tôi từng đến khi còn hẹn hò. Chúng tôi từng ngồi gần cửa sổ - cô ta đang làm việc ở Luân Đôn nên sẽ không việc gì phải sợ cô ta sẽ đi ngang qua và nhìn thấy chúng tôi. Nhưng chúng tôi vẫn lo lắng - có thể cô ta sẽ về nhà sớm vì một vài lý do: có thể cô ta bị ốm, hoặc để quên vào giấy tờ quan trọng. Tôi đã từng mơ đến chuyện đó. Nhưng tôi lại muốn có một ngày cô ta phát hiện ra, nhìn thấy anh ấy cùng tôi, để biết được sự thật rằng anh không còn là của cô ta nữa. Thật có vẻ tin được rằng đã có thời điểm tôi mong cô ta xuất hiện.

Từ khi Megan mất tích, tôi luôn tránh con đường này mỗi khi có thể - đi qua ngôi nhà đó khiến tôi ghê sợ - nhưng đó là con đường duy nhất đến quán cà phê. Tom đi trước tôi một đoạn, đẩy chiếc xe đẩy; anh đang hát gì đó cho Evie khiến con bé cười. Tôi thích mỗi lần chúng tôi ra ngoài thế này, chỉ ba chúng tôi. Tôi thấy cái cách mọi người nhìn chúng tôi; tôi có thể biết họ đang nghĩ gì, thật là một gia đình hạnh phúc. Điều đó khiến tôi tự hào - tự hào hơn tất cả những gì tro cuộc đời tôi.

Nên tôi đang chìm đắm trong hạnh phúc, và chúng tôi đã gần đến số mười lăm khi cánh cửa mở ra. Trong một khoảnh khắc tôi nghĩ mình đã bị mất nước, vì cô ta bước ra. Rachel. Cô ta bước ra khỏi cửa và đứng đó một lát, nhìn thấy chúng tôi và đứng khựng lại. Thật kinh khủng. Cô ta nở một nụ cười lạ lẫm, gần như nhăn mặt, tôi không thể kiềm chế bản thân, tôi lao ra và bế Evie khỏi xe đẩy, làm con bé giật mình. Nó bắt đầu khóc.

Rachel đi nhanh khỏi chúng tôi, hướng đến ga tàu.

Tom gọi với theo, “Rachel! Em đang làm gì ở đây vậy? Rachel!” Nhưng cô ta tiếp tục đi, nhanh đến nỗi gần như cô ta đang chạy, và hai chúng tôi chỉ đứng đó, rồi Tom quay sang tôi và bắt gặp biểu cảm trên mặt tôi rồi nói” Thôi nào. Về nhà thôi.”

BUỔI TỐI

Khi về nhà, chúng tôi mới biết được cảnh sát đã bắt một người đàn ông liên quan đến vụ mất tích của Megan Hipwell. Người nào đó tôi chưa từng nghe nói, một bác sĩ tư vấn mà cô ta từng đến. Đó quả là một sự nhẹ nhõm, tôi nghĩ vậy, vì tôi đã tưởng tượng ra những điều kinh khủng.

“Anh nói với em đó không phải một người lạ mà” Tom nói. “Không bao giờ. Dù trong trường hợp nào, chúng ta cũng không biết điều gì đã xảy ra. Có thể cô ta vẫn ổn. Hoặc cô ta đang chạy trốn cùng ai đó.”

“Vậy tại sao họ lại bắt người đàn ông đó?”

Anh nhún vai. Anh đang bị sao lãng, với lấy chiếc áo khoác, thắt lại cà vạt, chuẩn bị đi đến cuộc họp.

“Vậy chúng ta phải làm gì?” tôi hỏi anh.

“Làm gì cơ?” anh nhìn tôi một cách trống rỗng.

“Với cô ta. Rachel. Tại sao cô ta lại đến đây? Tại sao cô ta lại đến nhà Hipwell? Anh có nghĩ... Anh có nghĩ là cô ta đang cố lén vào vườn nhà mình không - bằng cách đi qua vườn nhà hàng xóm?”

Tom cười. “Anh nghi ngờ đấy. Thôi nào, chúng ta đang nói đến Rachel đấy. Cô ta sẽ không thể nhắc cái móng ục ịch qua hàng rào đó được đâu. Anh không biết cô ta đến đây làm gì. Có thể cô ta đang bức tức và vào nhầm nhà chẳng hạn?”

“Nói cách khác là cô ta cố tình đến đây?”

Anh lắc đầu. “Anh không biết. Nhưng đừng lo về chuyện đó, OK? Cứ khoá cửa lại. Anh sẽ gọi cho cô ta xem cô ta có ý định gì.”

“Em nghĩ mình nên gọi cảnh sát.”

“Và nói gì? Cô ta đã làm gì đâu -”

“Gần đây cô ta chưa làm gì - trừ việc anh không tính đến hôm cô ta ở đây vào đêm Megan Hipwell mất tích” tôi nói. “Chúng ta nên nói với cảnh sát điều này từ lâu rồi.”

“Anna, thôi nào.” anh luồn tay qua eo tôi. “Anh không nghĩ Rachel liên quan gì đến vụ mất tích của Megan Hipwell. Nhưng anh sẽ nói chuyện với cô ta, được chưa?”

“Nhưng anh đã nói là sau lần trước-”

“Anh biết” anh nói nhẹ nhàng. “Anh biết anh đã nói gì.” Anh hôn tôi và luồn tay vào thắt lưng của chiếc quần jeans tôi đang mặc. “Đừng để dính líu đến cảnh sát trừ khi thực sự cần thiết.”

Em nghĩ chúng ta cần làm việc này. Em không thể ngừng nghĩ đến nụ cười của cô ta, cái nhếch mép khinh bỉ đấy. Đó gần như một sự giễu cợt. Chúng ta cần đi khỏi đây. Chúng ta cần tránh xa cô ta ra.

RACHEL

. . .

THỨ BA, NGÀY 23 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

MẤT MỘT LÚC tôi mới nhận ra cảm giác khi thức dậy. Một sự tràn đầy hứng khởi hoà với vài thứ khác: sự khiếp sợ không tên. Tôi biết chúng tôi đã rất gần tìm ra sự thật. Tôi chỉ không thể ngừng nghĩ rằng sự thật sẽ rất kinh khủng.

Tôi ngồi dậy và với lấy laptop, bật lên và đợi nó khởi động, rồi lên mạng. Cả quá trình như thể kéo dài vô tận. Tôi có thể nghe thấy tiếng Cathy đi quanh nhà, ăn sáng và lên nhà đánh răng. Cô ấy bắn khoản một lúc trước cửa phòng tôi. Tôi tưởng tượng ra cảnh cô ấy giơ cao hai tay sẵn sàng để chất vấn tôi. Nhưng chắc cô ấy đã nghĩ lại và chạy xuống dưới nhà.

Tin tức trên kênh BBC đã lên. Tiêu đề là về một lối tắt tiện lợi, câu chuyện thứ hai là về một ngôi sao truyền hình của những năm 1970 bị kết án có hành động ấu dâm. Không có gì về Megan; không có gì về Kamal. Tôi thất vọng.

Tôi biết rằng cảnh sát chỉ có hai tư giờ để hỏi cung nghi phạm, và họ đã có rồi. Mặc dù vậy thì trong vài trường hợp họ vẫn có thể giữ ai đó thêm mười hai giờ nữa.

Tôi biết những điều này vì tôi đã dành ngày hôm qua tìm hiểu. Sau khi rời khỏi nhà Scott, tôi quay lại đây, bật tivi lên và dành gần như cả ngày để xem tin tức, đọc báo trên mạng. Và chờ đợi.

Đến trưa, cảnh sát đã công khai tên của nghi phạm. Trên bản tin, họ nói về ‘bằng chứng phát hiện được ở nhà và trong xe của bác sĩ Abdic’ nhưng họ không nói là gì. Có lẽ là máu? Hoặc điện thoại của cô ấy? Quần áo, túi xách, bàn chải đánh răng? Họ liên tục chiếu hình ảnh của bác sĩ Kamal, chụp gần khuôn mặt tối màu đẹp trai của anh ta. Những bức ảnh họ sử dụng không phải ảnh căn cước mà là ảnh thường: anh ta đang đi du lịch ở đâu đó, không hẳn là đang cười. Anh ta trông quá mềm mại, quá đẹp để có thể là một kẻ giết người, nhưng vẻ ngoài có thể gây nhầm lẫn - họ từng nói rằng Ted Bundy trông giống Cary Grant.

Tôi đợi tin mới cả ngày, để họ công bố tình hình hỏi cung: bắt cóc, tấn công, hoặc tệ hơn. Tôi đợi để được nghe thấy cô ấy đang ở đâu, anh ta đang giữ cô ấy ở đâu. Họ chiếu bức ảnh ở đường Blenheim, ga tàu, trước cửa nhà Scott. Bình luận viên ngụ ý đến việc cả điện thoại hay thẻ ngân hàng của Megan đã không được sử dụng hơn

một tuần.

Tom gọi vài lần. Nhưng tôi không nhắc máy. Tôi biết anh ấy muốn gì. Anh muốn hỏi tại sao tôi lại đến nhà Scott Hipwell sáng hôm qua. Cứ để anh ấy suy nghĩ. Điều này không liên quan gì đến anh. Không phải cái gì cũng là vì anh. Tôi tưởng tượng anh luôn làm theo mệnh lệnh của cô ta. Tôi không việc gì phải đưa ra bất cứ lời giải thích nào.

Tôi đợi, và đợi, vẫn không có thông tin hồi cung: thay vào đó chỉ toàn thông tin của Kamal, bác sĩ chuyên nghiệp đáng tin cậy trong vấn đề sức khoẻ tâm thần, anh ta lắng nghe những bí mật và rắc rối của Megan, người đã dành được lòng tin và lợi dụng nó, người đã cảm dỗ cô và ai biết còn gì nữa?

Tôi biết được anh ta là một tín đồ hồi giáo, một người đã sống sót qua vụ xung đột ở Balkans và đến nước Anh lánh nạn lúc mười lăm tuổi. Anh ta đã trải qua bạo lực, mất cha và hai anh trai ở Srebrenica. Anh ta có thể hướng tới những hành động bạo lực. Tôi càng nghe nhiều về Kamal thì lại càng chắc chắn mình đã đúng: tôi đã đúng khi nói cho cảnh sát biết về anh ta, tôi đã đúng khi liên lạc với Scott.

Tôi ngồi dậy và quần bộ váy ngủ quanh người, chạy nhanh xuống tầng dưới và bật tivi lên. Tôi không có ý định đi đâu cả ngày hôm nay. Nếu Cathy về nhà không báo trước, tôi có thể nói với cô ấy là tôi đang ốm. Tôi pha một cốc cà phê và ngồi xuống trước tivi, và tôi đợi.

BUỔI TỐI

Khoảng ba giờ chiều, tôi cảm thấy thật nhàm chán. Tôi chán việc phải nghe đi nghe lại tin tức về những kẻ bệnh hoạn trên tivi. Tôi thất vọng vì không nghe được gì về Megan, không gì về Kamal, nên tôi đến quán nhậu và mua hai chai rượu.

Tôi đã uống gần hết chai thứ nhất khi điều đó xảy ra. Có gì đó trên bản tin, máy quay rung bần bật theo những bước chân chiếu cảnh một ngôi nhà đã xây được một nửa (hoặc bị phá một nửa), bị nổ từ đằng xa. Ở Sê-ri-a, hay Ai Cập, hoặc có thể là Sudan? Tôi hạ âm thanh xuống, tôi không thực sự chú ý đến nó. Rồi tôi nhìn thấy nó: dòng chữ chạy ở cuối màn hình cho tôi biết rằng chính phủ đang đối mặt với thử thách để cắt giảm viện trợ y tế, và Fernando Torres sẽ không thi đấu trong bốn tuần tới vì bị bong gân, và người bị tình nghi trong vụ mất tích của Megan Hipwell đã được thả.

Tôi bỏ cốc rượu xuống và với lấy điều khuyến, bật to loa lên, lên nữa. Điều này không thể xảy ra được. Bản báo cáo về cuộc chiến tranh tiếp tục, nó cứ kéo dài mãi, và huyết áp của tôi dường như cũng tăng lên theo nó, cuối cùng thì nó cũng kết

thức, họ quay trở lại với phòng thu và người dẫn nói:

“Kamal Abdic, người đàn ông bị bắt giữ ngày hôm qua vì liên quan đến vụ mất tích của Megan Hipwell đã được thả mà không bị kiểm soát. Abdic là bác sĩ tư vấn của Megan bị giam giữ ngày hôm qua nhưng đã được thả ra vào sáng ngày hôm nay vì cảnh sát nói không có đủ bằng chứng để kết tội anh ta.”

Tôi không thể nghe thấy những gì cô ta nói sau đó, tôi chỉ ngồi đó, mắt tôi nhòe dần, có tiếng rì rầm trong tai tôi, tôi đang nghĩ, họ bắt được anh ta. Họ bắt được anh ta nhưng họ lại cho anh ta đi.

Một lúc sau đó, tôi lên gác, tôi đã quá say để có thể uống thêm li nào nữa. Tôi thậm chí còn không thể nhìn màn hình máy tính một cách rõ ràng, mọi thứ đều bị nhân đôi, nhân ba. Tôi có thể đọc nếu tôi lấy tay che một mắt lại. Nó khiến tôi đau đầu. Cathy đã về, cô ấy gọi tôi và tôi nói với cô rằng tôi đang ở trên giường và cảm thấy không khỏe. Cô ấy biết rằng tôi đang say rượu.

Dạ dày tôi đầy ứ chất cồn. Tôi thấy buồn nôn. Tôi không thể nghĩ thông được. Tôi đáng ra không nên bắt đầu uống lại sớm thế này. Tôi đáng ra nên từ bỏ nó luôn. Tôi gọi vào số của Scott một tiếng trước, và gọi lại vào một phút trước. Tôi cũng không nên làm thế. Tôi chỉ muốn biết Kamal đã nói dối như thế nào? Anh ta đã dối trá kiểu gì mà tất cả bọn họ đều bị lừa? Cảnh sát đã làm mọi chuyện rồi tung lên, đúng là ngu ngốc. Cái nguwofi đàn bà Riley đó, là lỗi của cô ta. Tôi chắc chắn điều này.

Đọc báo cũng không giúp được gì. Anh ta hoàn toàn không có hành vi bạo lực. Điều đó là một sự sai lầm. Họ đang khiến anh ta trông giống như một nạn nhân.

Tôi không muốn uống nữa. Tôi biết là mình nên đổ hết số còn lại xuống bồn tắm, vì nếu không thì nó sẽ ở đây vào sáng mai, tôi sẽ thức dậy và uống nó ngay, và một khi tôi đã bắt đầu, tôi sẽ muốn tiếp tục. Tôi muốn đổ nó xuống bồn tắm, nhưng tôi biết tôi sẽ không làm như vậy. Để có gì đó mong chờ vào sáng mai.

Xung quanh tối đen, và tôi có thể nghe ai đó đang gọi tên cô ấy. Một giọng nói, lúc đầu nhỏ nhẹ, nhưng rồi to hơn. Tức giận, tuyệt vọng, gọi tên Megan. Đó là Scott - anh đang không vui với cô. Anh gọi tên cô liên tục. Đó là một giấc mơ, tôi nghĩ vậy. Tôi cố để níu lấy nó, nhưng tôi càng cố gắng thì nó lại càng trở nên nhạt nhòa và biến mất.

THỨ TƯ, NGÀY 24 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Tôi bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa. Mưa đập vào cửa sổ; bây giờ đã là hơn tám giờ mà bên ngoài trời vẫn còn tối. Cathy đẩy cửa ra nhẹ nhàng và nhìn ngó quanh

phòng.

“Rachel? Cậu có ổn không?” Cô ấy nhìn thấy chiếc chai cạnh giường tôi và nhún vai. “Ồi Rachel.” Cô tiến gần về phía tôi và cầm chiếc chai lên. Tôi quá xấu hổ để nói bất kì điều gì. “Cậu có định đi làm không?” cô hỏi tôi. “Hôm qua cậu có đi làm không?”

Cô ấy không đợi tôi trả lời, chỉ quay đi và nói vọng lại, “Cậu sẽ khiến bản thân bị đuổi việc nếu cứ tiếp tục như thế này.”

Tôi nên thú nhận bây giờ, cô ấy đã đang giận tôi sẵn rồi. Tôi nên đi theo cô ấy và nói: Tớ bị đuổi việc mấy tháng trước vì đi đến bữa trưa kéo dài ba tiếng cùng một người khách hàng trong tình trạng say sỉ cùng thái độ thô lỗ và không chuyên nghiệp và làm hỏng hết chuyện làm ăn. Khi tôi nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể nhớ lại cảnh bữa trưa đó kết thúc như thế nào, ánh nhìn trên mặt của người phục vụ khi cô ta đưa tớ chiếc áo khoác, và khi trở lại văn phòng, mọi người đều quay lại nhìn. Martin Miles đã nói với tôi “Tớ nghĩ là cậu nên về nhà, Rachel.”

Tiếng sấm vang rền, để lại một vệt sáng trên trời. Tôi đứng lên. Tối qua tôi đã nghĩ đến việc gì nhỉ? Tôi kiểm tra quyển sách ghi nhớ màu đen nhỏ, nhưng tôi chưa viết gì từ trưa hôm qua: ghi chú về Kamal – tuổi tác, tiền án về những hành động bạo lực. Tôi lấy một cái bút và gạch chân thông tin cuối.

Tôi xuống dưới nhà, làm một cốc cà phê và bật tivi lên. Cảnh sát tổ chức một buổi họp báo tối hôm qua, họ trình chiếu những clip từ trang Sky News. Thám tử Gaskill cũng ở đó, với dáng vẻ nhợt nhạt và gầy guộc. Trông ông ta có vẻ xấu hổ. Ông ta chưa bao giờ nhắc đến tên Kamal, chỉ nói đó là một nghi can đã bị bắt giữ và thẩm vấn, nhưng đã được thả ra và cuộc điều tra vẫn tiếp tục. Máy quay chuyển từ ông ta sang Scott, anh đang ngồi một cách không thoải mái, nheo mắt trước ánh sáng của máy quay, khuôn mặt anh biểu hiện một nỗi khổ. Trái tim tôi đau nhói khi chứng kiến nah như thế này. Anh nói nhẹ nhàng, mắt liếc xuống dưới. Anh nói rằng anh sẽ không từ bỏ hi vọng, rằng mặc dù cảnh sát nói gì thì anh vẫn giữ ý nghĩ rằng Megan sẽ quay về.

Những từ ngữ vang ra thật sáo rỗng, như thể là anh đang nói dối, nhưng vì không nhìn vào mắt anh nên tôi không thể hiểu tại sao. Tôi không biết liệu anh có thực sự tin vào việc cô ấy sẽ trở về vì tất cả những niềm tin anh có đã bị xóa nhòa vì các sự kiện trong những ngày vừa qua, hay vì anh biết rằng cô ấy sẽ không bao giờ trở về nhà.

Rồi nó đến, ngay lúc đó: kí ức của tôi về việc gọi cho anh tối qua. Một lần, hay hai lần? Tôi chạy lên nhà để lấy điện thoại và tìm thấy nó lẫn trong đồng quần áo ngủ. Tôi có ba cuộc gọi nhớ của Tom và hai cuộc của Scott. Không có tin nhắn. Cuộc gọi của Tom là từ tối qua, cũng như cuộc gọi đầu tiên của Scott, nhưng sau đó, chỉ sau

nửa đêm một chút. Cuộc gọi thứ hai của anh là vào sáng nay, vài phút trước.

Tim tôi rung động. Đây là tin tốt. Mặc cho hành động của mẹ mình và sự bất chấp của bà (Cảm ơn nhiều vì sự giúp đỡ của cô, giờ thì biến đi), Scott vẫn muốn nói chuyện với tôi. Anh cần tôi. Tôi đang tràn ngập trong sự biết ơn đối với Cathy vì cô ấy đã đổ số rượu vang còn lại đi. Tôi cần giữ tỉnh táo, vì Scott. Anh cần sự suy nghĩ đúng đắn của tôi.

Tôi đi tắm, mặc quần áo và uống một cốc cà phê nữa, rồi tôi ngồi xuống phòng khách, đặt quyển sổ ghi nhớ bên cạnh và gọi Scott.

“Cô nên nói với tôi” anh nói ngay ghi bắt máy, “Cô là cái gì vậy.” Anh nói bằng giọng lạnh lùng. Bụng tôi quặn lại. Anh đã biết. “Trung sĩ Riley nói với tôi, sau khi họ thả anh ta đi. Anh ta phủ nhận việc có tình ý với cô ấy. Và nhân chứng cho rằng có chuyện gì đó đang xảy ra giữa họ là một con nghiện rượu, có thể là thần kinh không bình thường. Cô ta không nói ra tên nhân chứng, nhưng tôi có thể hiểu được đó là cô?”

“Nhưng... không” tôi nói. “Không... Tôi không... Tôi đã không say khi tôi nhìn thấy họ. Đó là tám rưỡi buổi sáng.” Tôi nói như thể điều đó giúp ích được gì đó. “Và họ đã tìm thấy bằng chứng, họ nói thế trên bản tin. Họ tìm thấy –”

“Chứng cứ không xác thực.”

Anh dập máy.

THỨ SÁU, NGÀY 26 THÁNG BẢY, 2013

BUỔI SÁNG

Tôi không còn đi đến văn phòng tưởng tượng của mình nữa. Tôi bỏ cuộc việc phải giả vờ. Tôi còn không buồn xuống giường. Tôi nghĩ lần cuối tôi đánh răng là vào thứ tư. Tôi vẫn giả vờ bệnh, mặc dù chắc chắn là ở đây chẳng có ai để tôi lừa.

Tôi không thể đối mặt với việc đứng dậy mặc quần áo, đi lên tàu, đến Luân Đôn và dạo quanh đường phố. Việc mặt trời chiếu sáng đã khó đủ lắm rồi, nhất là trong những ngày mưa tầm tã như này. Hôm nay đã là ngày thứ ba của đợt mưa lạnh giá rồi.

Tôi gặp rắc rối khi đi ngủ, mà nguyên do không phải vì rượu nữa, mà đó là vì những cơn ác mộng. Tôi bị giam cầm ở đâu đó, và tôi biết ai đó đang di tới, có một lối thoát, tôi biết là có, tôi biết là tôi đã từng nhìn thấy nó, nhưng tôi không thể tìm lại đường tới đó, và khi người đó tiến tới gần tôi, tôi không thể hét lên. Tôi cố - tôi hít mạnh không khí vào lồng ngực đẩy nó ra – nhưng không có âm thanh gì hết, chỉ có tiếng rên, như một người chết đang chiến đấu, dành dật sự sống. Nhiều lúc trong

cơ ác mộng của tôi, tôi thấy mình đang ở dưới đường hầm ở Đường Blenheim, lối ra đã bị chặn và tôi không thể đi xa hơn vì có gì đó, ai đó đang đợi, và tôi tỉnh dậy trong sự sợ hãi.

Họ sẽ không bao giờ tìm được cô ấy. Từng ngày từng giờ trôi qua và tôi càng trở nên chắc chắn. Cô ấy sẽ trở thành một cái tên, biến thành một câu chuyện: mất tích, thi thể không bao giờ được tìm thấy. Và Scott sẽ không có được công lí, hay bình yên. Anh sẽ luôn phải đau buồn, anh sẽ không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra với cô. Vụ án sẽ không được phân xử và không bao giờ khép lại. Tôi nằm đó, nghĩ về nó và cảm thấy đau. Sẽ không có nỗi đau nào lớn hơn việc không biết, và sẽ không bao giờ biết.

Tôi đã viết thư cho anh. Tôi thừa nhận vấn đề của tôi, rồi tôi lại nói dối, nói rằng tôi đã hoàn toàn kiểm soát được nó, và tôi đang trông chờ sự giúp đỡ. Tôi nói với anh rằng tôi không phải một người thần kinh không bình thường. Tôi không biết rằng điều đó có hoàn toàn đúng không nữa. Tôi nói với anh rằng tôi rất chắc chắn về những gì tôi đã nhìn thấy, và tôi không say khi tôi chứng kiến điều đó. Ít nhất thì điều này cũng chính xác. Anh chưa trả lời. Tôi cũng không mong chờ điều đó. Tôi bị anh cắt đứt, bị cho ra rìa. Những điều tôi muốn nói với anh, tôi không bao giờ có thể nói. Tôi không thể viết chúng ra, chúng có vẻ không đúng cho lắm. Tôi muốn anh biết rằng tôi cảm thấy rất tiếc vì nhiều đó chứng cứ vẫn chưa đủ kết tội Kamal. Tôi nên nhìn thấy gì đó. Hôm tối thứ bảy đó, đáng ra tôi nên chú ý hơn.

BUỔI TỐI

Tôi ướt như chuột lột, lạnh cóng, đầu ngón tay tôi tái xanh và nhăn nheo, đầu óc tôi nôn nao. Cũng đúng thôi, vì trưa nay tôi đã uống một chút. Tôi ra ngoài mua thêm một chai nữa, nhưng tôi bị ATM từ chối, nó hiện ra dòng chữ: Không đủ tiền trong tài khoản của bạn.

Sau đó, tôi bắt đầu đi bộ. Tôi đi một cách không mục đích trong suốt một giờ đồng hồ, đi trong cơn mưa như trút. Các trung tâm ở Ashbury chỉ còn mình tôi. Tôi quyết định mình phải làm gì đó, quanh đây trên đoạn đường đi bộ. Tôi phải sửa chữa lỗi lầm của mình.

Giờ thì tôi ướt sũng, nhưng ít nhất cũng tỉnh táo, tôi sẽ gọi cho Tom. Tôi không muốn biết tôi đã làm gì hay nói gì vào tối thứ bảy đó, nhưng tôi phải tìm ra. Nó có thể gợi ra điều gì đó. Vì một số lí do, tôi chắc chắn tôi đã bỏ qua điều gì đó, điều gì đó quan trọng. Có lẽ đây chỉ là một sự lừa dối, một nỗ lực nữa để chứng minh bản thân mình không vô dụng. Nhưng có lẽ đó là sự thật.

“Anh đã cố gọi cho em từ thứ hai” Tom nói khi anh nhắc điện thoại. “Anh gọi đến văn phòng của em” anh nói thêm, và anh dừng ở đó.

Tôi cảm thấy xấu hổ, nhục nhã. “Em cần nói chuyện với anh” tôi nói “về tối thứ bảy. Tối hôm đó.”

“Em đang nói gì vậy? Anh cần nói chuyện với em về thứ hai, Rachel. Em làm cái quái gì ở nhà Scott Hipwell?”

“Điều đó không quan trọng, Tom –”

“Tất nhiên là nó có rồi. Em làm cái quái gì ở đó? Em nhận ra đúng không, rằng anh ta có thể là... ý anh là, chúng ta không biết rõ. Anh ta có thể làm gì đó với cô ta. Với vợ của anh ta.”

“Anh ấy không làm gì với vợ mình hết” tôi nói một cách tự tin. “Không phải anh ấy.”

“LÀM thế quái nào mà em biết được? Rachel, điều gì đang xảy ra vậy?”

“Em chỉ... Anh phải tin em. Đó không phải lí do em gọi cho anh. Em cần nói chuyện với anh về tối thứ bảy. Về tin nhắn mà anh đã gửi cho em. Anh đã rất tức giận. Anh nói là em đã làm Anna sợ.”

“Cô ấy nhìn thấy em ngã sõng soài trên đường và la hét với cô ấy. Cô ấy đã rất sợ hãi sau những gì xảy ra lần trước. Với Evie.”

“Vậy cô ta... cô ta có làm gì không?”

“Làm gì?”

“Với em?”

“Cái gì?”

“Em có một vết cắt, Tom. Ngay trên đầu. Em đã chảy rất nhiều máu.”

“Em đang buộc tội Anna đấy à?” anh như đang hét lên, anh đang tức giận.

“Nghiêm túc đi Rachel. Đủ rồi đấy! Anh đã cố thuyết phục Anna - nhiều hơn một lần - không báo em với cảnh sát, nhưng nếu em cứ tiếp tục quấy rầy và bịa chuyện như này-”

“Em không buộc tội cô ta về điều gì cả, Tom. Em chỉ đang cố làm rõ mọi chuyện. Em không-”

“Em không nhớ à! Tất nhiên là không rồi. Rachel luôn luôn không nhớ.” anh thở dài nặng nề. “Nghe này. Anna nhìn thấy em - em đang say và lảo đảo cô ấy. Cô ấy về nhà và nói với anh, cô ấy đã rất buồn nên anh đi tìm em. Em đang ở trên đường. Anh nghĩ là có thể em đã bị ngã. Em bị chảy máu ở tay.”

“Em không có-”

“Em có máu ở trên tay mà. Anh không biết làm cách nào mà em có nó. Anh nói với em để anh chở em về, nhưng em không nghe. Em đã mất kiểm soát và không có lí lẽ gì cả. Em bước đi và anh quay lại lấy xe, nhưng khi anh quay lại thì đã không thấy em đâu rồi. Anh đi dọc ga tàu nhưng không thể tìm thấy em. Anh đi lòng vòng

một lúc nữa - Anna đã rất lo lắng rằng em vẫn đi quanh quẩn gần đó và sẽ quay lại và cố lén vào nhà. Anh lo lắng em sẽ lại ngã hoặc khiến bản thân vướng vào rắc rối... Anh lái xe tận đến Ashbury. Anh nhấn chuông nhưng không có ai ở nhà. Anh gọi cho em vài lần và để lại tin nhắn. Và lúc đó anh rất tức giận.”

“Em xin lỗi Tom” tôi nói. “Em thực sự xin lỗi.”

“Anh biết.” anh nói. “Em luôn luôn chỉ biết xin lỗi.”

“Anh nói rằng em hét lên với Anna” tôi nói, và run lên trước ý nghĩ đó. “Em đã nói gì với cô ta?”

“Anh biết sao được” anh bật lại. “Sao em không đi mà hỏi cô ấy? Có lẽ em muốn một cuộc chuyện trò với cô ấy chẳng hạn?”

“Tom...”

“Thực sự thì - điều đó còn quan trọng gì nữa?”

“Anh có nhìn thấy Megan Hipwell tối hôm đó không?”

“Không.” giọng anh có vẻ lo lắng. “Tại sao? Sao em lại hỏi thế? Em không làm gì chứ?”

“Không, tất nhiên em không làm gì rồi.”

Anh im lặng một lúc. “Vậy thì sao em lại hỏi về nó? Rachel, nếu em biết điều gì...”

“Em không biết gì hết” tôi nói. “Em không thấy gì hết.”

“Tại sao em lại đến nhà Hipwell hôm thứ hai? Nói cho anh biết đi - để anh có thể khuyên bảo Anna. Cô ấy đang rất lo lắng.”

“Em cần nói với anh ấy vài thứ. Vài thứ mà em nghĩ có thể sẽ giúp ích.”

“Em không thấy cô ta mà em lại có thứ sẽ giúp ích à?”

Tôi chần chừ một lúc. Tôi không chắc là mình có nên nói với anh không hay chỉ giữ chuyện này cho Scott. “Về Megan” tôi nói. “Cô ấy đã ngoại tình.”

“Khoan đã - em biết cô ta à?”

“Chỉ chút ít thôi” tôi nói.

“Bằng cách nào?”

“Ở phòng trưng bày của cô ấy.”

“Ồ” anh nói. “Vậy người đó là ai?”

“Bác sĩ tâm lý của cô ấy” tôi nói với anh. “Kamal Abdic. Em đã thấy họ bên nhau.”

“Thật à? Người đàn ông bị bắt giữ phải không? Anh nghĩ là cảnh sát đã thả anh ta rồi.”

“Đúng. Vì đó là lỗi của em, em là nhân chứng không đáng tin tưởng.”

Tom cười nhẹ, thân thiện, anh không phải đang nói móc tôi. “Rachel, thôi nào. Em đã làm điều đúng đắn. Anh chắc chắn không phải chỉ vì em thôi không đâu.” Tôi có thể nghe thấy tiếng chơi đùa của đứa con qua điện thoại, và Tom bỏ điện thoại ra để nói gì đó, điều gì đó mà tôi không nghe thấy. “Anh phải đi đây” anh nói. Tôi có

thể tưởng tượng cảnh anh đặt điện thoại xuống, bế đứa con lên, hôn vào má nó và âu yếm vợ mình. Trái tim tôi như bị dao găm, và nó cứ xoắn sâu vào, sâu nữa, sâu nữa.

THỨ HAI, NGÀY 29 THÁNG BẢY 2013

BUỔI SÁNG

Bây giờ là 8.07 và tôi đang ở trên tàu. Trở lại với văn phòng tưởng tượng. Cathy ở cùng với Damien suốt cuối tuần, và khi tôi thấy cô ấy đêm qua, tôi đã không cho cô ấy một cơ hội để trách móc tôi. Tôi bắt đầu xin lỗi vì hành vi của tôi ngay lập tức, nói rằng lúc đó tôi thực sự cảm thấy xuống tinh thần, nhưng bây giờ tôi đã nghĩ thông, và sẵn sàng cho một cuộc sống mới. Cô ấy chấp nhận, hoặc giả vờ chấp nhận, lời xin lỗi của tôi. Cô ấy ôm tôi một cách hiển nhiên.

Megan đã bị đá khỏi bản tin gần như hoàn toàn. Có một mẫu bình luận trên tờ Sunday Times về sự bất lực của cảnh sát liên quan đến vụ án, một nguồn tin giấu tên tại Sở Truy tố Dịch vụ với lý do đó là “một trong những trường hợp mà cảnh sát đã thực hiện một vụ bắt giữ vội vàng trên cơ sở chứng cứ hời hợt hoặc thiếu sót.”

Đoàn tàu đã đi đến chỗ tín hiệu. Tôi cảm thấy choáng váng và cảm giác quen thuộc, con tàu chạy chậm lại và tôi nhìn lên, bởi vì tôi bắt buộc, bởi vì tôi không thể chịu đựng nổi, nhưng chẳng còn lại điều gì để xem nữa. Cánh cửa đóng lại và rèm kéo kín. Không có gì để xem ngoài mưa và những vũng bùn đọng trên vườn.

Một lúc sau, tôi xuống tàu ở Witney. Tom không thể giúp tôi, nhưng biết đâu người khác có thể - người đàn ông tóc đỏ. Tôi chờ cho hành khách lên xuống biển mất sau bậc thang và sau đó tôi ngồi trên băng ghế dự bị duy nhất ở trên bục. Tôi có thể sẽ gặp may. Tôi có thể sẽ nhìn thấy anh ta lên tàu. Tôi có thể đi theo và nói chuyện với anh ta. Đó là điều duy nhất tôi có thể làm lúc này, cơ hội cuối cùng của tôi. Nếu điều này không thành công, tôi sẽ phải để mọi chuyện đi.

Nửa giờ trôi qua. Mỗi lần tôi nghe thấy tiếng bước chân trên bục, nhịp tim tôi lại dâng lên. Mỗi lần tôi nghe thấy tiếng lách cách của giày cao gót, tôi lại e dè. Nếu Anna thấy tôi ở đây, tôi có thể gặp rắc rối. Tom đã cảnh báo tôi. Anh đã thuyết phục cô ta không để cảnh sát dính líu vào, nhưng nếu tôi vẫn tiếp tục...

09:15. Trừ khi anh ta bắt đầu làm việc rất muộn, không thì tôi đã bỏ lỡ. Trời mưa ngày càng to, và tôi không thể đối mặt với một ngày không có mục đích nữa ở Luân Đôn. Số tiền duy nhất tôi có là một tờ mười đô la mượn của Cathy, và tôi phải dành dụm nó cho đến khi có đủ can đảm để hỏi mẹ tôi một khoản vay. Tôi đi dọc đường ray, định đi ngược lại để quay về Ashbury, thì đột nhiên tôi nhận ra Scott vội vã

chạy ra khỏi sạp báo đối diện lối vào ga, với chiếc áo khoác trùm kín mặt.

Tôi chạy theo anh và bắt kịp ở góc phố, ngay đối diện đường hầm. Tôi nắm lấy tay anh và anh giật mình quay lại.

“Làm ơn đi” tôi nói, “Tôi cần nói chuyện với anh?”

“Chúa ơi” anh gầm lên với tôi. “Cô còn muốn cái quái gì nữa?”

Tôi lùi lại, nắm tay lên. “Tôi xin lỗi” tôi nói. “Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn nhận lỗi và giải thích...”

Trận mưa như trút đã khiến đường ngập úng. Chúng tôi là những người duy nhất còn lại trên đường, cả hai đều ướt như chuột lột. Scott bắt đầu cười. Anh đưa hai tay lên trời và cười lớn. “Về nhà thôi” anh nói. “Chúng ta sẽ bị cuốn trôi ở đây mất.”

Scott lên nhà để lấy khăn cho tôi trong khi đun nước. Căn nhà đã bớt sạch sẽ hơn một tuần trước, mùi thuốc khử trùng cũng hơi phai đi. Một đồng giấy tờ được đặt ở góc phòng khách; có vài vết bẩn trên bàn uống cà phê và chỗ lò sưởi.

Scott tiến đến chỗ tôi, đưa khăn ra. “Mẹ tôi đã khiến tôi phát điên lên, bà ấy lau chùi, dọn dẹp lại mọi lúc. Chúng tôi có cãi nhau một chút. Bà ấy đã không đến đây được mấy ngày rồi. Điện thoại của anh rung lên, anh liếc nhìn nó và để lại vào trong túi. “Đúng là dai dẳng như quỷ sứ. Bà ấy không chịu dừng lại.”

Tôi theo anh vào bếp.

“Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra.” tôi nói.

Anh nhún vai. “Tôi biết. Dù sao thì đó cũng không phải lỗi của cô. Ý tôi là, có thể thông tin đó sẽ giúp ích nếu cô không phải là...”

“Nếu tôi không phải một con nghiện rượu?”

Anh quay lưng lại, rót cà phê.

“Đúng vậy. Nhưng đằng nào thì họ cũng không có đủ chứng cứ để buộc tội anh ta.” Anh đưa tôi cốc trà và chúng tôi cùng ngồi xuống. Tôi để ý thấy một khung ảnh ở tủ đã bị úp mặt xuống. Scott vẫn nói tiếp. “Họ đã tìm thấy vài thứ - tóc, da – trong nhà của anh ta, nhưng anh ta cũng không phủ nhận là cô ấy đã từng ở đó. Ừm, thực ra thì lúc đầu anh ta cũng phủ nhận, nhưng rồi anh ta cũng thừa nhận cô ấy đã từng đến đó.”

“Tại sao anh ta phải nói dối?”

“Chính xác. Anh ta thừa nhận rằng cô ấy đã đến nhà anh ta hai lần, chỉ để nói chuyện. Anh ta không nói là về chuyện gì – có khá nhiều bí mật trong câu chuyện đó. Tóc và da của cô ấy được tìm thấy ở tầng dưới. Không tìm được gì trên phòng ngủ. Anh ta thề rằng họ không hề có tình ý gì. Nhưng anh ta là một kẻ dối trá, nên...” Anh che hai tay lên mắt. Khuôn mặt anh như thể anh đang đắm chìm trong những suy nghĩ của chính mình, vai anh trùng xuống. Nhìn anh như nhỏ bé lại. “Có dấu vết máu trên xe của anh ta.”

“Ôi chúa ơi.”

“Đúng vậy. Trùng với nhóm máu của cô ấy. Họ không biết là có thể xét nghiệm AND được không vì chỉ có một ít. Có thể sẽ không thu được gì, đó là những gì họ liên tục nói. Sao lại không thu được gì chứ, đó là máu của cô ấy trên xe của anh ta?” Anh lắc đầu. “Cô đã đúng. Tôi càng nghe nhiều về anh ta thì tôi càng chắc chắn.” Anh nhìn tôi, thẳng vào tôi, lần đầu tiên khi tôi đặt chân vào đây. “Anh ta đã quan hệ với cô ấy, và cô ấy muốn chấm dứt, nên anh ta... anh ta đã làm gì đó. Tôi chắc chắn.”

Anh đã mất hết hi vọng, và tôi không trách anh. Đã được hai tuần từ lần cuối cô ấy sử dụng điện thoại hay dùng thẻ ngân hàng, không rút dù chỉ một đồng từ ATM. Không ai nhìn thấy cô ấy. Cô ấy đã ra đi.

“Anh ta nói với cảnh sát rằng có thể cô ấy đã bỏ trốn” Scott nói.

“Abdic nói vậy sao?”

Scott gật đầu. “Anh ta nói với cảnh sát là cô ấy không hài lòng với cuộc hôn nhân của chúng tôi và có lẽ cô ấy đã bỏ trốn.”

“Anh ta đang cố chuyển sự nghi ngờ về phía anh, để họ nghĩ anh đã làm chuyện đó.”

“Tôi biết. Nhưng dường như họ tin tất cả những gì tên khốn đó nói. Người đàn bà Riley đó, tôi có thể nhận ra khi cô ta nói về hắn. Cô ta thích hắn ta. Nghèo khổ, bị áp bức, phải đi tị nạn.” Anh ngẩng đầu lên. “Có thể anh ta đã đúng. Chúng tôi đã có một trận cãi nhau kinh khủng. Nhưng tôi không thể tin... Không phải cô ấy không hạnh phúc với tôi. Không phải thế. Không phải.” Khi anh nói tới lần thứ ba, tôi tự hỏi rằng có phải anh đang tự thuyết phục bản thân. “Vì cô ấy đã ngoại tình, chắc hẳn cô ấy phải cảm thấy không hạnh phúc?”

“Không nhất thiết” tôi nói. “Có thể đó là một cách – nó gọi là gì nhỉ? – sự chuyển giao. Đó là cách họ gọi nó phải không nhỉ? Khi một bệnh nhân nảy sinh tình cảm – hoặc nghĩ là họ đã nảy sinh tình cảm – với bác sĩ tâm lý. Thì người bác sĩ phải chống đối lại, và chỉ ra những cảm xúc đó không phải thật.”

Mắt anh dán vào tôi, nhưng tôi có cảm giác anh không thực sự nghe những gì tôi đang nói.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?” anh hỏi. “Với cô. Cô đã bỏ chồng mình mà. Có phải cô đã có ai khác không?”

Tôi lắc đầu. “Ngược lại. Anna xuất hiện.”

“Xin lỗi.” Anh dừng lại.

Tôi biết anh định hỏi gì, nên trước khi anh có thể cất lời, tôi nói, “Nó xảy ra trước đó. Khi chúng tôi vẫn còn là vợ chồng. Việc uống rượu của tôi. Đó là những gì anh muốn hỏi phải không?”

Anh gật đầu.

“Chúng tôi đã cố gắng có con” tôi nói, và cao giọng lên. Vẫn vậy, như mọi lần, mỗi khi tôi nói đến việc này thì nước mắt lại giàn giụa trong mắt tôi. “Xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Anh đứng lên, tiến đến bồn rửa và rót cho tôi một li nước. Anh để nó trên bàn ngay trước mặt tôi.

Tôi hắng giọng, cố nói một cách càng thực tế càng tốt. “Chúng tôi cố có con nhưng không thành công. Tôi bị trầm cảm và bắt đầu uống rượu. Tôi đã có khoảng thời gian khó khăn và Tom thì tìm thú vui khác. Và cô ta sẵn sàng cung cấp cho anh.”

“Tôi rất xin lỗi, điều đó thật kinh khủng. Tôi biết... Tôi cũng từng muốn có con. Megan luôn nói là cô ấy vẫn chưa sẵn sàng.” Giờ thì đến lượt anh lau nước mắt. “Đó là một trong những điều... mà thỉnh thoảng chúng tôi vẫn cãi nhau.”

“Có phải đó là điều khiến hai người cãi nhau hôm cô ấy bỏ đi không?”

Anh thở dài, đẩy ghế ra đằng sau và đứng dậy. “Không” anh nói, quay lưng về phía tôi. “Về chuyện khác.”

BUỔI TỐI

Khi tôi về tới nhà, Cathy vẫn đang đợi tôi. Cô ấy đứng trong bếp, uống nước một cách giận dữ.

“Văn phòng thế nào?” cô hỏi, nghiêng chặt môi lại. Cô ấy đã biết.

“Cathy...”

“Damien có một cuộc họp ở Euston hôm nay. Anh ấy đã gặp Martin Miles. Họ biết nhau, nhớ chứ, khi Damien còn làm ở Quỹ Quản Lí Laing. Martin từng PR cho họ.”

“Cathy...”

Cô ấy giơ tay lên, uống một ngụm nước nữa. “Cậu đã không đi làm vài tháng! Vài tháng đó! Cậu có biết tớ cảm thấy ngu ngốc đến mức nào không? Chắc hẳn là Damien cảm thấy rất ngu ngốc. Làm ơn, làm ơn nói với tớ là cậu đã tìm được một công việc khác rồi nhưng chỉ chưa nói cho tớ biết thôi đi. Làm ơn nói với tớ rằng cậu không giả vờ đi làm hàng ngày, hay cậu đã không nói dối tớ trong suốt khoảng thời gian vừa rồi.”

“Tớ không biết nói cho cậu bằng cách nào...”

“Cậu không biết nói cho tớ bằng cách nào? Sao không thử: Cathy, tớ bị đuối việc vì uống rượu trong giờ làm? Sao cậu không nói vậy?” Tôi rùng mình và khuôn mặt của cô cũng dần ra. “Tớ xin lỗi nhưng thật lòng thì, Rachel.” Cô ấy thực sự đã rất tốt. “Cậu đã làm gì trong suốt khoảng thời gian đó? Cậu đã đi đâu? Cậu làm gì cả ngày

trời?”

“Tớ đi bộ. Đến thư viện. Thỉnh thoảng –”

“Cậu đến quán rượu?”

“Thỉnh thoảng. Nhưng –”

“Sao cậu không nói cho tớ?” Cô ấy tiến gần, đặt tay lên vai tôi. “Cậu nên nói cho tớ biết.”

“Tớ đã rất xấu hổ” tôi nói, và tôi bắt đầu khóc. Điều đó thật kinh khủng, nó không xứng đáng nhưng tôi bắt đầu khóc. Tôi khóc và nước nở, và Cathy đáng thương giữ lấy tôi, vuốt tóc và nói với tôi rằng tôi sẽ ổn, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tôi cảm thấy thật tồi tệ. Tôi cảm thấy ghét bản thân hơn bao giờ hết.

Một lúc sau, tôi và Cathy ngồi trên sofa cùng uống trà, cô ấy nói với tôi những dự định tiếp theo. Tôi sẽ dừng uống rượu, tôi sẽ kiếm bằng CV, tôi sẽ liên lạc với Martin Miles và xin xỏ anh ta viết cho một đơn giới thiệu. Tôi sẽ không tốn tiền vào việc đi đi lại lại đến Luân Đôn mà chẳng để làm gì.

“Thật lòng mà nói Rachel, tớ không hiểu sao cậu có thể giữ kín việc này trong suốt khoảng thời gian đó.”

Tôi nhún vai. “Mỗi buổi sáng, tớ bắt chuyến tàu lúc 8.04, và buổi tối, tớ về lúc 17.56. Đó là chuyến tàu tớ luôn bắt.”

THỨ NĂM, NGÀY 1 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

Có gì đó che kín khuôn mặt tôi, tôi không thở nổi, tôi đang nghẹt thở. Khi tôi đã bắt đầu tỉnh táo, tôi thở hỗn hển đến nỗi ngực quặn đau. Tôi ngồi dậy, mắt mở to, và nhìn thấy gì đó chuyển động ở góc phòng, một bóng đen cứ lớn dần, và tôi đã suýt khóc – rồi đột nhiên tôi bừng tỉnh và chẳng có gì ở đó, nhưng tôi vẫn ngồi trên giường, đầm đìa nước mắt.

Đã sắp hoàng hôn, và ánh sáng bên ngoài bắt đầu ngả màu xám, cơn mưa suốt mấy ngày nay vẫn đập vào cửa sổ. Tôi sẽ không ngủ tiếp nữa, không thể khi trái tim đang đập thình thịch khiến lồng ngực tôi đau nhói như thế này.

Tôi nghĩ, mặc dù không chắc chắn lắm, là có một ít rượu ở dưới nhà. Tôi không nhớ uống hết chai thứ hai khi nào. Chắc nó sẽ ấm, vì tôi không để nó trong tủ lạnh; vì nếu tôi làm thế, Cathy sẽ đổ hết chúng đi. Cô ấy muốn tôi trở nên tốt hơn, nhưng dù sao thì mọi việc không thể lúc nào cũng theo cái cách cô ấy muốn được. Có một hầm nhỏ dưới hành lang nơi để đồng hồ đo ga. Nếu còn chút rượu nào, tôi hay giấu chúng ở đó.

Tôi lên ra đầu cầu thang và nhón chân xuống dưới tầng trong ánh sáng mờ nhạt. Tôi đẩy nhẹ cánh cửa hầm ra và với lấy cái chai: nó nhẹ một cách đáng thất vọng, không hơn một cái chai trống rỗng. Nhưng có còn hơn không. Tôi đổ một ít vào cốc (phòng trường hợp Cathy đi xuống – tôi có thể giả vờ như đó là trà) và vứt cái chai vào thùng rác (đảm bảo là nó được giấu dưới một hộp sữa và một vỏ bánh quy). Ngoài phòng khách, tôi bật tivi lên, tắt tiếng ngay lập tức và ngồi xuống sofa.

Tôi bật thử các kênh – toàn là chương trình trẻ con và quảng cáo đến khi tôi chợt nhận ra mình đang nhìn thấy Rừng Corly, chỉ cách đây một đoạn đường: tôi có thể nhìn thấy nó từ con tàu. Rừng Corly đang mưa xối xả, cánh đồng giữa hàng cây và đường ray gần như bị nhấn chìm.

Tôi không biết tại sao mình mất một lúc mới nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Khoảng mười giây, mười lăm, hai mươi, tôi đang nhìn vào những chiếc xe xanh trắng và một cái lều màu trắng ở đằng xa, và hơi thở của tôi càng lúc càng ngắn lại đến khi tôi nín thở.

Đó là cô ấy. Cô ấy đã ở trong rừng suốt, chỉ cách chỗ này một đường ray. Hằng ngày tôi vẫn đi qua cánh đồng đó, mọi buổi sáng và tối, đi qua đó trong lãng quên.

Ở trong rừng. Tôi tưởng tượng ra một phần mộ được đắp dưới những bụi cây cần cỗi, được che phủ một cách cầu thả. Tôi tưởng tượng ra những thứ kinh khủng, những điều dường như không thể xảy ra – cơ thể của cô bị treo lên bằng một cái dây thừng, sâu thẳm trong rừng, nơi không ai ngó ngang đến.

Có thể đó không phải là cô ấy. Có thể đó là một cái gì đó khác. Tôi biết đó không phải cái gì khác.

Trên màn bây giờ là một phóng viên, với mái tóc đen bết dính trên đầu. Tôi mở to vô-lum và lắng nghe anh ta nói những điều mà tôi đã biết rồi, tôi đã cảm nhận được nó – tôi không phải là người không thở được, mà là Megan.

“Được rồi”, anh ta nói với ai đó ở phòng thu, tay anh ta ấn vào vào tai. “Cảnh sát đã xác nhận rằng cơ thể một phụ nữ trẻ bị ngập trong nước lũ ngoài cánh đồng gần Rừng Corly, nơi chỉ cách nhà của Megan Hipwell năm dặm. Cô Hipwell, như các bạn đã biết, bị mất tích vào hồi đầu tháng Bảy – chính xác là ngày mười ba tháng Bảy – đã không được nhìn thấy từ hôm đó. Cảnh sát nói rằng cơ thể của cô được tìm thấy bởi một người dắt chó đi dạo sáng sớm nay, tuy nhiên vẫn chưa được xác thực; mặc dù vậy, họ tin rằng người họ tìm được chính là Megan. Chồng của cô Hipwell đã xác nhận.”

Anh ta dừng lại một lúc. Người hướng dẫn đang hỏi anh ta gì đó, nhưng tôi không thể nghe được vì tai tôi đang ầm lên. Tôi đưa cốc trà lên miệng và uống nốt những giọt cuối cùng.

Người phóng viên lại nói tiếp. “Được rồi, Kay, ổn rồi. Hóa ra là cơ thể này được

chôn trong rừng, có lẽ cũng được một thời gian rồi, nhưng những cơn mưa nặng hạt gần đây đã lật tẩy mọi chuyện.

Điều này thật tồi tệ, tệ hơn tôi đã tưởng tượng. Tôi có thể nhìn thấy cô ấy, khuôn mặt bị hủy hoại vì bùn, lộ ra cánh tay xanh xao, giờ lên như thể cô ấy đang cố thoát ra khỏi nắm mồ. Tôi nếm được một chất lỏng nóng, ngọt và đắng như rượu trong miệng của tôi, và tôi chạy lên thẳng lên cầu thang.

BUỔI TỐI

Hầu như cả ngày tôi chỉ ở trên giường. Tôi cố gắng mừng rỡ lại mọi thứ trong đầu. Tôi cố lắp ghép từng chi tiết, từ những kí ức, hồi tưởng và cả giấc mơ về những gì đã xảy ra vào tối thứ bảy. Trong nỗ lực làm mọi thứ rõ ràng, tôi viết tất cả lại. Tiếng bút xoèn xoẹt trên giấy như ai đó đang thì thầm với tôi, tôi có cảm giác như ai đó cố đưa tôi lời giải thích, như là nó chỉ ngay phía kia cánh cửa, và tôi không thể dừng việc tưởng tượng ra cô ấy.

Tôi đã gần như quá sợ hãi để mở cửa phòng ngủ ra, nhưng khi tôi làm thế, tất nhiên chẳng có ai ở đó cả. Tôi xuống dưới nhà và bật ti vi lên. Vẫn là bức ảnh đó: cánh rừng ngập trong nước mưa, xe cảnh sát đi tới đi lui qua ray tàu lăm đầy bùn, và cái lều trắng tồi tệ đó, tất cả giờ chỉ còn là màu xám mờ, và rồi đột nhiên, trước máy quay là Megan, vẫn xinh đẹp, vẫn bình thường. Rồi đến Scott, cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của những tay săn ảnh để lách qua cửa trước cùng với Riley bên cạnh. Rồi đến văn phòng của Kamal nhưng lại không có dấu hiệu của anh ta.

Tôi không muốn nghe thấy tiếng nhạc nền, nhưng tôi vẫn phải mở loa to lên, để có gì đó ngăn chặn sự im lặng trong tôi. Cảnh sát nói rằng người đàn bà đó vẫn chưa được xác nhận, đã chết trong một khoảng thời gian, có thể là vài tuần. Họ nói là nguyên nhân gây ra cái chết vẫn chưa được kiểm chứng. Họ nói rằng không có bất kì chứng cứ nào của việc bị xâm hại tình dục dẫn đến cái chết.

Đối với tôi thì điều đó thực sự ngu ngốc. Tôi biết họ có ý gì – họ không nghĩ là cô ấy bị xâm hại, điều đó tất nhiên là một dấu hiệu tốt, nhưng nó không có nghĩa là không có bất kì động cơ về tình dục nào. Dường như là Kamal muốn có cô nhưng không thể chinh phục được, cô ấy đã cố chấm dứt chuyện đó và Kamal không chấp nhận. Đó là động cơ về tình dục đúng không?

Tôi không thể xem tin tức nữa, nên tôi đi lên nhà và trùm kín chăn. Tôi lấy tất cả những thứ trong túi xách ra, nhìn qua các ghi chú mà tôi đã viết vội trong mảnh giấy, những mẫu thông tin tôi đã lượm lặt được, tất cả nhwunxg kí ức trôi qua như một màn đen, và tôi tự hỏi, tại sao mình lại làm việc này? Nó phục vụ cho mục đích

gi?

MEGAN

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 13 THÁNG SÁU 2013

BUỔI SÁNG

TÔI KHÔNG THỂ NGỦ ĐƯỢC trong thời tiết này. Những con bọ vô hình cựa quậy liên tục dưới da, tôi bị phát ban dưới ngực và tôi không thể thoải mái. Và dường như Scott đang tỏa ra hơi ấm; nằm cạnh anh có cảm giác như nằm cạnh một ngọn lửa. Tôi không thể rời khỏi anh quá xa, tôi đang bám víu vào mép giường. Điều này không thể chấp nhận được. Tôi nghĩ đến việc xuống phòng khách nằm, nhưng anh ấy rất ghét khi tỉnh dậy mà không thấy tôi đâu, nó luôn dẫn tới những trận cãi vã hoặc gì đó kiểu vậy. Phòng khách có thể hữu dụng trong nhiều trường hợp, tôi thường nghĩ về ai đó trong khi nằm dài một mình. Thỉnh thoảng tôi chỉ muốn hét lên với anh. Hãy để em đi đi. Để em đi. Để em thở một chút có được không. Vì thế, tôi không thể ngủ được, và tôi trở nên giận dữ. Tôi có cảm giác như chúng tôi đã đang trong một trận cãi vã rồi, mặc dù nó mới chỉ ở trong trí tưởng tượng của tôi.

Và trong đầu tôi, những ý nghĩ cứ xoay vòng.

Tôi cảm thấy như mình đang nghẹt thở.

Từ khi nào mà ngôi nhà này lại trở nên nhỏ bé như vậy? Từ khi nào mà cuộc sống của tôi trở nên quá nhàm chán? Đây có phải là điều tôi thực sự muốn không? Tôi không thể nhớ nổi. Tất cả những gì tôi biết là vài tháng trước, tôi vẫn còn cảm thấy khá hơn, và giờ thì tôi không thể nghĩ được gì nữa, không thể đi ngủ, không thể vẽ, và dường như việc chính của tôi bây giờ là chạy trốn. Vào buổi tối khi tôi nằm mất ngủ, tôi có thể nghe thấy nó, khẽ nhưng dồn dập và không thể phủ nhận: một giọng thì thầm trong đầu tôi, Trốn đi. Khi tôi nhắm mắt lại, đầu tôi ngập trong những hình ảnh về quá khứ và tương lai, những thứ tôi từng mong muốn và mơ ước, những thứ tôi đã có nhưng lại vứt bỏ. Tôi không thể cảm thấy thoải mái, bởi vì mỗi đường tôi đi đều biến thành ngõ cụt: phòng trưng bày bị đóng cửa, những ngôi nhà trên đoạn đường này, sự quan tâm khiến tôi cảm thấy ngột ngạt của những người phụ nữ cùng lớp thể hình, đường ray ở phía cuối mảnh vườn với con tàu, luôn luôn đưa những người nào đó đến những nơi nào đó, nhắc nhở tôi đi đi lại lại, hàng tá lần mỗi ngày, rằng tôi nên ở yên đây.

Tôi có cảm giác như mình chuẩn bị phát điên.

Và chỉ mới vài tháng trước, tôi đã đang cảm thấy tốt hơn. Tôi đã rất ổn. Tôi đã có thể ngủ được. Tôi không phải sống trong nỗi sợ hãi về những nỗi ác mộng. Tôi đã có thể thở. Tuy tôi đã có ý định chạy trốn. Thỉnh thoảng, chứ không phải mọi ngày.

Nói chuyện với Kamal đã thực sự giúp tôi, không thể phủ nhận điều đó. Tôi thích nó. Tôi thích anh. Anh khiến tôi hạnh phúc hơn. Và giờ thì mọi thứ dường như vẫn chưa kết thúc – tôi không bao giờ tìm được mấu chốt của vấn đề. Đó là lỗi của tôi, tất nhiên, vì tôi đã hành xử một cách ngu ngốc, như một đứa trẻ con, vì tôi không thích cảm giác bị từ chối. Tôi cần học cách chịu thua. Giờ thì tôi xấu hổ, nhục nhã. Mặt tôi nóng bừng khi tôi nghĩ về nó. Tôi không muốn đó là ấn tượng cuối cùng của anh về tôi. Tôi muốn gặp anh lần nữa, để anh thấy tôi đã trở nên tốt hơn. Và tôi có thể cảm thấy điều đó khi đến gần anh, anh có thể giúp.

Tôi cần kết thúc câu chuyện. Tôi cần kể cho ai đó, chỉ một lần thôi. Nói to ra. Nếu nó không thoát ra khỏi tôi thì có lẽ tôi sẽ mục rữa vì nó mất. Lỗ hổng trong tôi, cái mà họ đã để lại, nó sẽ chỉ lớn dần lên đến khi nó có thể chiếm lấy tôi.

Tôi sẽ phải hi sinh lòng tự trọng và nỗi kiêu hãnh của mình để đến gặp anh. Anh sẽ phải lắng nghe. Tôi sẽ bắt anh phải làm thế.

BUỔI TỐI

Scott nghĩ là tôi đi xem phim với Tara. Tôi đã đợi ở ngoài căn hộ của Kamal khoảng mười lăm phút, thúc giục bản thân gõ cửa. Tôi rất sợ cái cách anh sẽ nhìn tôi sau vụ việc lần trước. Tôi phải tỏ ra rằng mình rất xin lỗi nên đã ăn mặc hợp tâm trạng: nhạt màu và đơn giản, quần bò và áo phông, gần như không trang điểm. Tôi không đến đây để quyến rũ anh, anh sẽ nhận thấy điều đó.

Tôi có thể cảm thấy trái tim mình đang đập như chạy đua trong lồng ngực khi đứng trước cửa nhà anh và ấn chuông cửa. Không có ai ra. Đèn vẫn sáng, nhưng không ai ra hết. Có lẽ anh đã nhìn thấy tôi đứng cùm rúm bên ngoài; có thể là anh đang ở trên gác, mong rằng nếu cứ lờ đi thì tôi sẽ bỏ cuộc. Tôi sẽ không làm như vậy. Anh không biết rằng tôi rất quyết tâm. Một khi tôi đã quyết định, tôi sẽ tạo ra một sức ép và bắt anh phải làm theo.

Tôi nhấn chuông lần nữa, rồi lần thứ ba, cuối cùng thì tôi cũng nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang và cánh cửa mở ra. Anh đang mặc một bộ quần áo thể thao và một chiếc áo sơ mi trắng. Anh đi chân trần, tóc ướt và má anh đỏ bừng lên.

“Megan” anh ngạc nhiên, nhưng không giận, đây là một khởi đầu tốt. “Cô có ổn không? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Tôi xin lỗi” tôi nói, và anh lùi lại để tôi vào. Tôi cảm thấy một sự biết ơn dâng

lên, và nó có cảm giác như khi tôi đang yêu vậy.

Anh dẫn tôi vào nhà bếp. Nơi đây thật lộn xộn: bát đĩa bẩn chất đống trên bồn rửa, những chiếc lon và bìa các tông đầy ứ trong thùng rác. Tôi tự hỏi liệu anh có một cuộc sống chán nản đến vậy. Tôi đứng ở thềm cửa; còn anh tựa vào chiếc bàn đối diện tôi, khoanh tay trước ngực.

“Tôi có thể làm gì cho cô” anh hỏi. Gương mặt anh gần như không thay đổi, bộ mặt thường thấy của những bác sĩ tâm lý. Điều đó khiến tôi muốn đấm anh, chỉ để khiến anh cười.

“Tôi phải nói chuyện này với anh” - tôi bắt đầu, và rồi dừng lại vì tôi không biết bắt đầu từ đâu, tôi cần một lời mở đầu. Vì thế tôi thay đổi chiến thuật. “Tôi muốn xin lỗi anh” tôi nói “vì những chuyện xảy ra hôm trước.”

“Không sao đâu” anh nói. “Đừng lo về chuyện đó. Nếu cô cần tư vấn thì tôi có thể giới thiệu cho cô một người khác, nhưng tôi không thể -”

“Xin anh đẩy Kamal.”

“Megan tôi không thể tư vấn cho cô được nữa.”

“Tôi biết, tôi hiểu điều đó. Nhưng tôi không thể bắt đầu lại với một người mới. Tôi không thể. Chúng ta đã đi quá xa rồi. Chúng ta đã rất gần gũi. Tôi chỉ muốn nói với anh một điều. Chỉ một điều nữa thôi. Rồi tôi sẽ ra đi, tôi hứa đấy. Tôi sẽ không làm phiền anh nữa đâu.”

Anh nghiêng đầu về một bên. Anh không tin tôi, tôi có thể nhận ra điều đó. Anh nghĩ là nếu anh để tôi kể lể một lần nữa, anh sẽ không bao giờ có thể đuổi tôi đi.

“Hãy lắng nghe tôi đi mà. Chuyện này sẽ không kéo dài đâu, tôi chỉ cần ai đó lắng nghe thôi.”

“Chồng của cô?” anh hỏi và tôi lắc đầu.

“Tôi không thể - tôi không thể nói chuyện này với anh. Không phải sau tất cả những chuyện này. Anh ấy sẽ không... anh ấy sẽ không muốn nhìn mặt tôi nữa. Anh ấy sẽ không tha thứ cho tôi. Làm ơn, Kamal. Nếu tôi không thể hút hết những chất độc ra thì tôi sẽ không bao giờ có thể ngủ ngon được nữa, làm ơn, hãy lắng nghe như một người bạn chứ không phải một bác sĩ tâm lý.”

Vai anh hạ xuống một chút khi anh quay đi, và tôi nghĩ chuyện này đã kết thúc. Trái tim tôi như chìm xuống. Và rồi anh mở tủ lấy ra hai chiếc cốc.

“Như là một người bạn. Cô có muốn một chút rượu không?”

Anh dẫn tôi vào phòng khách. Nó hơi tối vì chiếc đèn lơ mờ, có mùi bị bỏ bê giống như nhà bếp. Chúng tôi ngồi hai phía đối diện của chiếc bàn kính rải đầy sách, báo và thực đơn mang về. Tôi nắm tay lại. Tôi uống một ngụm rượu nhỏ. Nó là rượu đỏ những lạnh và hơi có sạn. Tôi nuốt và nhấp một ngụm nữa. Anh đang đợi tôi bắt đầu, nhưng điều này thật khó, khó hơn tôi nghĩ. Tôi đã giữ bí mật này quá lâu - một

thập kỉ, hơn một phần ba cuộc đời tôi. Nói ra nó không dễ. Nhưng tôi biết mình vẫn phải nói. Nếu tôi không nói bây giờ, tôi sẽ không bao giờ có đủ can đảm để nói ra nữa, tôi sẽ mất hết, nó sẽ dính lấy tôi và xuất hiện khi tôi nhắm mắt.

“Sau khi tôi rời Ipswich, tôi chuyển đến ở với Mac, trong một căn nhà nhỏ ngoài Holkham ở cuối ngõ. Tôi đã nói với anh chuyện đó rồi đúng không? Nó rất tách biệt, cách người hàng xóm gần nhất khoảng vài dặm, và một vài dặm nữa mới đến tiệm tạp hóa gần nhất. Lúc đầu, chúng tôi có nhiều bạn, một số người đến chơi ở ngoài phòng khách hoặc nằm võng bên ngoài vào mùa hè. Nhưng chúng tôi đã quá mệt mỏi vì điều đó, và Mac cuối cùng cũng bỏ rơi tất cả mọi người, và họ không đến nữa, rồi chỉ còn hai chúng tôi. Ngày cứ trôi qua và chúng tôi không thấy ai nữa. Chúng tôi mua sắm ở tiệm xăng. Điều đó thật lạ lùng, nhưng khi nghĩ lại thì tôi đã rất cần chúng, sau tất cả - sau Ipswich và tất cả những người đàn ông đó, sau những gì tôi đã làm. Tôi đã rất thích nó, chỉ Mac và tôi, và đường ray cũ, và bãi cỏ, bãi cát cùng bãi biển xám kéo dài tận chân trời.”

Kamal nghiêng đầu về một bên, nở nụ cười nửa miệng. “Nghe hay đó. Nhưng cô có nghĩ là cô đang lãng mạng hóa nó không? “Biển xám kéo dài tận chân trời”?”

“Đừng chú ý đến điều đó” tôi nói, vẫy tay xua nó đi. “Dù gì thì câu trả lời cũng là không. Anh đã đến Bắc Norfolk bao giờ chưa? Không phải ở Adriatic. Nó trải rất rộng và có màu xám.”

Anh nắm tay lại, cười và nói “OK”.

Tôi cảm thấy tốt hơn ngay lập tức, sự căng thẳng ở cổ và vai tôi đã không còn. Tôi nhấp một ngụm rượu nữa, giờ thì nó có vị hơi đắng.

“Tôi và Mac đã rất hạnh phúc. Tôi biết nơi đó không giống những gì tôi thích, cuộc sống đó cũng không giống như tôi từng mong đợi, nhưng rồi sau cái chết của Ben và mọi việc sau đó. Mac đã cứu tôi. Anh đón tôi về, yêu tôi và chăm sóc tôi. Và anh ấy cũng không hề tệ nhất. Nói thật thì, chúng tôi đã sử dụng thuốc phiện, và thật khó để cảm thấy buồn chán. Tôi đã hạnh phúc. Thực sự hạnh phúc.”

Kamal gật đầu. “Tôi hiểu, mặc dù nghe nó không giống như một cuộc sống hạnh phúc thật sự” anh nói “Không phải kiểu hạnh phúc có thể duy trì.”

Tôi cười. “Tôi chỉ mới mười bảy tuổi. Tôi ở cùng với người đàn ông yêu tôi. Tôi chạy trốn khỏi bố mẹ, xa khỏi căn nhà nơi mọi thứ đều gợi lại cho tôi kỉ niệm về người anh đã chết. Tôi không cần phải duy trì nó. Tôi chỉ cần nó ngay lúc đó.”

“Vậy điều gì đã xảy ra?”

Dường như căn phòng trở nên ngày càng tối. Và câu chuyện đã đến chỗ tôi chưa từng nói với ai.

“Tôi mang thai.”

Anh gật đầu, đợi tôi tiếp tục. Một phần trong tôi chỉ mong anh sẽ bắt tôi dừng lại,

để hỏi thêm, nhưng anh không làm vậy, anh chỉ đợi. Căn phòng vẫn tiếp tục tối dần đi.

“Đã quá trễ khi tôi nhận ra mình cần ... bỏ nó đi. Bỏ con bé. Đó là những gì tôi đã nên làm nếu tôi không quá ngu ngốc. Sự thật thì cả hai chúng tôi đều không muốn có con bé.”

Kamal đứng dậy, đi vào bếp và lấy hộp khăn giấy ra để tôi có thể lau mắt. Anh đưa nó cho tôi và ngồi xuống. Phải mất một lúc tôi mới có thể tiếp tục. Kamal ngồi như những buổi điều trị tâm lý cho tôi, mắt anh không rời tôi, anh khoanh tay đặt lên đùi, kiên nhẫn và không di chuyển. Để làm việc này cần một sự kiểm soát tuyệt vời, sự tĩnh lặng và thụ động, anh chắc hẳn đang rất mệt mỏi.

Chân tôi run lên, đầu gối thì co giật như một con rối. Tôi đứng lên để đôi chân ngừng run rẩy. Tôi đi đến cửa bếp và quay lại, cọ xát hai lòng bàn tay.

“Chúng tôi đã rất ngu ngốc” tôi nói với anh. “Chúng tôi còn không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, chúng tôi cứ tiếp tục. Tôi không đi khám, cũng không ăn những thứ cần thiết hay uống sữa bổ sung, tôi không làm bất cứ chuyện gì mà mình đáng ra phải làm. Chúng tôi cứ tiếp tục sống như vậy. Chúng tôi không quan tâm đến những sự thay đổi. Tôi bắt đầu béo lên và trở nên mệt mỏi, cả hai chúng tôi đều rất chán nản và cố chống cự thời gian. Nhưng mọi thứ không thay đổi hẳn cho đến khi con bé ra đời.”

Anh để tôi khóc. Và trong khi đó, anh di chuyển cái ghế đến gần tôi và ngồi cạnh tôi để đầu gối gần như chạm vào đùi tôi. Anh nghiêng người về phía trước. Anh không chạm vào tôi, nhưng người chúng tôi rất gần nhau, tôi có thể ngửi thấy mùi cơ thể anh, rất thơm so với căn phòng bừa bộn này.

Giọng tôi chỉ còn lại là những lời thì thầm, tôi cảm thấy không nên nói những lời này một cách rõ ràng. “Tôi sinh con bé ở nhà” tôi nói. “Điều đó thật ngu ngốc, nhwung tôi rất sợ phải đến bệnh viện, vì lần cuối tôi đến đó là khi Ben chết. Hơn nữa, tôi chưa từng đi khám thai. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã hút thuốc, uống rượu, tôi không thể đối mặt với bác sĩ trong tình trạng đó. Tôi nghĩ... đến tận lúc đó, nó mới bắt đầu khiến tôi cảm thấy chuyện này sẽ thật sự xảy ra.

“Mac có một người bạn làm y tá, cô ta cũng từng có vài khóa học về chuyện này. Cô ta đến, và mọi chuyện cũng ổn. Nó không tệ lắm. Ý tôi là, nó tất nhiên rất kinh khủng, đau đớn và hoảng sợ, nhưng rồi con bé đã ra đời. Nó rất nhỏ. Tôi không nhớ chính xác con bé nặng bao nhiêu. Điều đó thật tồi tệ phải không?” Kamal không nói gì, anh không chuyển động. “Con bé rất xinh xắn. Nó có đôi mắt nâu và mái tóc vàng. Nó không khóc nhiều, ngủ ngoan ngay từ lúc mới sinh. Nó là một cô bé ngoan.” Tôi phải dừng lại ở đó một lúc. “Tôi đã nghĩ mọi chuyện sẽ rất khó khăn, nhưng hóa ra lại không phải.”

Trời vẫn tối dần, nhưng khi tôi nhìn lên và Kamal vẫn ở đó, mắt anh vẫn nhìn vào tôi với một vẻ mặt dễ chịu. Anh đang lắng nghe. Anh muốn tôi nói cho anh nghe. Miệng tôi khô cong, vì vậy tôi nhấp thêm một ngụm rượu nữa. Khi nuốt, họng tôi đau nhói. “Chúng tôi gọi nó là Elizabeth. Libby.” Điều này thật lạ lùng, gọi tên con bé sau khoảng thời gian dài như vậy. “Libby” tôi nói lần nữa và thích thú với cảm giác được nói to tên con bé. Tôi muốn nói đi nói lại. Cuối cùng thì Kamal cũng với tay ra và nắm lấy tay tôi, ngón tay anh đặt lên cổ tay tôi.

“Rồi một ngày chúng tôi cãi nhau, Mac và tôi. Tôi không nhớ là chúng tôi cãi nhau về cái gì. Chúng tôi vẫn thường hay xung đột như vậy – những trận cãi vã nhỏ rồi bị thổi bùng lên một trận lớn, nhưng chúng tôi không đánh nhau, không có gì tệ đến mức đó, chúng tôi chỉ hét lên với nhau và tôi đe dọa anh là tôi sẽ đi, hoặc anh ấy sẽ đi và không quay lại trong vài ngày.

“Đó là lần đầu tiên xảy ra từ khi con bé ra đời – lần đầu tiên anh ra đi. Lúc đó con bé mới vài tháng tuổi. Mái nhà thì bị đột. Tôi nhớ âm thanh của nước nhỏ giọt vào cái xô để trong nhà bếp. Trời rất lạnh, gió thổi từ ngoài biển vào; trời đã mưa liên tục vài ngày. Tôi đốt một ngọn nến ngoài phòng khách nhưng nó cứ bị tắt. Tôi đã rất mệt mỏi. Tôi uống rượu để cơ thể ấm lên nhưng cũng không hiệu quả, nên tôi quyết định đi vào bồn tắm. Tôi bế Libby vào cùng, đặt con bé lên ngực, đầu nó tựa vào cằm tôi.”

Căn phòng cứ tối dần và tối dần khi tôi kể đến đoạn này, tôi nằm dưới nước, cơ thể con bé tựa vào tôi, một ngọn nến chập chờn trên đầu tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng nước xối bên ngoài, ngửi thấy mùi sáp của nến và cảm nhận được cái lạnh quanh cổ và vai. Cơ thể tôi chìm vào dòng nước ấm. Tôi đã kiệt sức. Rồi đột nhiên ngọn nến lại tắt và tôi lạnh. Thật sự lạnh, rằng tôi đập vào nhau, toàn bộ cơ thể tôi run lên. Tôi có cảm giác ngôi nhà cũng run lên theo, gió bên ngoài đang gào thét như xé toạc những viên ngói trên mái nhà.

“Tôi thiếp đi” tôi nói, và rồi tôi không thể nói gì nữa, vì tôi có thể cảm nhận thấy con bé, không còn trên ngực tôi nữa, cơ thể nó nằm giữa tay tôi và các cạnh bồn tắm, mặt nó ngập dưới nước. Cả hai chúng tôi đều lạnh cóng.

Trong một lúc, cả hai chúng tôi đều chuyển động. Tôi không thể nhìn vào mặt anh, nhưng khi tôi nhìn, anh không từ chối. Anh không nói gì. Anh vòng tay qua vai tôi và kéo tôi lại gần, mặt tôi áp vào ngực anh. Tôi thở dài và đợi một sự thay đổi. để cảm thấy nhẹ hơn, cảm thấy tốt hơn hoặc xấu đi vì giờ đây đã có một linh hồn còn sống khác biết chuyện này. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, tôi nghĩ thế, vì tôi biết từ phản ứng của anh, tôi đã làm điều đúng đắn. Anh không giận tôi, anh không nghĩ tôi là một con quỷ dữ. Tôi đã an toàn, hoàn toàn an toàn khi ở với anh.

Tôi không biết tôi đã ở trong vòng tay của anh trong bao lâu, nhưng khi tôi trở

lại với bản thân, điện thoại tôi rung lên. Tôi không bắt máy, nhưng một lúc sau, có một tiếng bíp báo hiệu rằng tôi có tin nhắn. Nó là từ Scott. Em đang ở đâu? Và một lúc sau nữa, điện thoại lại rung. Lần này là từ Tara. Gỡ bản thân là khỏi vòng tay của Kamal, tôi bắt máy.

“Megan, tôi không biết là cô định làm gì nhưng cô cần gọi cho Scott. Anh ta đã gọi cho tôi bốn lần rồi. Tôi nói với anh ta là cô đi ra quầy để lấy ít rượu, nhưng tôi khoogn nghĩ là anh ta tin tôi. Anh ta nói là cô không trả lời điện thoại.” Nghe giọng bà ta có vẻ tức, và tôi biết tôi nên xoa dịu bà ta, nhưng tôi không còn chút năng lượng nào hết.

“OK” tôi nói. “Cảm ơn. Tôi sẽ gọi cho anh ấy.”

“Megan –” bà ta nói, nhưng tôi cúp máy trước khi nghe thêm bất cứ từ nào.

Giờ đã là hơn mười giờ. Tôi đã ở đây hơn hai tiếng. Tôi tắt máy đi và đối mặt với Kamal.

“Tôi không muốn phải về nhà” tôi nói.

Anh gật đầu, nhưng anh không mời tôi ở lại. Thay vào đó anh nói “Cô có thể quay lại nếu cô muốn. Vào một dịp khác.”

Tôi bước đến, rút ngắn khoảng cách giữa cơ thể chúng tôi, nhón chân lên và hôn vào môi anh. Anh không đẩy tôi ra.

RACHEL

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 3 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI MƠ THẤY MÌNH đang ở trong rừng, đi bộ một mình. Lúc đó là khoảng bình minh hay hoàng hôn gì đó, tôi cũng không rõ nữa, nhưng ở đó còn có ai đó khác. Tôi không thể nhìn thấy họ, tôi chỉ biết họ ở đó, theo dõi tôi. Tôi không muốn bị nhìn thấy, tôi muốn chạy trốn, nhưng tôi không thể, tay chân tôi trở nên nặng nề, và khi tôi cố gắng hét lên thì không có âm thanh nào thoát ra cả.

Khi tôi tỉnh dậy, ánh sáng rọi qua các thanh cửa sổ. Cơn mưa cuối cùng cũng tạnh. Căn phòng trở nên ấm áp; nhưng nó lại có mùi kinh khủng, ẩm ướt và chua – tôi hiếm khi rời căn phòng này từ thứ năm. Bên ngoài, tôi nghe thấy tiếng máy hút bụi. Cathy đang dọn nhà. Cô ấy sẽ ra ngoài và khi ấy, tôi có thể tự do. Tôi không chắc là mình sẽ làm gì, dường như tôi không thể phân biệt được đúng sai cho bản thân nữa rồi. Có lẽ lại là một ngày say khướt nữa, và rồi sáng mai tôi sẽ bắt đầu lại.

Điện thoại tôi rung lên, báo hiệu sắp hết pin. Tôi cầm nó lên, cắm vào sạc và để ý là có hai cuộc gọi nhớ từ tối qua. Tôi nhấn vào hộp thư thoại. Tôi có một tin nhắn.

“Rachel, mẹ đây. Nghe này, mai mẹ sẽ đến Luân Đôn. Thứ bảy ý. Mẹ cần đi mua sắm một ít đồ. Chúng ta có thể đi uống cà phê hay làm gì đó được không? Vì đây không phải thời gian thích hợp để con đến chơi đâu. Có... ừm, vài người bạn của mẹ đến chơi và con biết đấy, họ sẽ hỏi nhiều thứ.” Bà nói tiếp. “Dù sao thì mẹ cũng vui lòng cho con vay một khoản tiền nhỏ để vượt qua trong vài tuần. Ngày mai chúng ta sẽ nói về nó nhé. OK, con yêu. Chào.”

Tôi sẽ phải nói thẳng với và, nói chính xác sự việc đã xấu như thế nào. Đó không phải kiểu nói chuyện mà tôi muốn mình phải tỉnh táo. Tôi lẳng ra khỏi giường: bây giờ tôi có thể đi xuống các cửa hàng và uống vài cốc trước khi đi. Tôi nhìn vào điện thoại một lần nữa, kiểm tra các cuộc gọi nhớ. Chỉ một cuộc là từ mẹ tôi – cuộc kia là từ Scott. Lúc một giờ kém mười lăm sáng nay. Tôi ngồi đó, với chiếc điện thoại trên tay, không biết có nên gọi lại cho anh hay không. Không phải bây giờ, vẫn còn quá sớm. Có lẽ là đợi một lúc sau? Sau khi uống một cốc, vậy thôi, không được hai.

Tôi rút điện thoại khỏi sạc, kéo rèm và mở cửa sổ ra. Tôi đi vào nhà tắm và bật vòi nước lạnh lên. Tôi kì cọ da và gội đầu, cố gắng quên đi giọng nói trong đầu tôi

nói đây là một việc rất kì lạ, vẫn còn chưa đến bốn tám tiếng sau khi thi thể của vợ được phát hiện mà đã gọi cho một người đàn bà khác vào lúc nửa đêm.

BUỔI TỐI

Mặt đất vẫn khô ráo nhưng mặt trời gần như vẫn cố luồn lách qua những đám mây trắng dày đặc. Tôi mua một chai rượu nhỏ - chỉ một. Tôi không nên làm thế, nhưng ăn trưa với mẹ đúng là một thử thách. Nhưng dù sao thì bà ấy cũng đã hứa sẽ chuyển cho tôi 300 pao vào tài khoản ngân hàng, nên đây cũng không hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Tôi cũng thừa nhận là mọi chuyện đang rất tồi tệ. Tôi không nói với bà ấy là tôi đã không làm việc trong nhiều tháng, hay việc tôi bị sa thải (bà ấy nghĩ số tiền tôi vay là dành cho những khoản thanh toán dự phòng). Tôi cũng không nói với bà ấy về việc rượu chè bê bối của tôi, và bà ấy cũng không để ý. Nhưng Cathy thì có. Khi tôi nhìn thấy cô ấy lúc ra ngoài sáng nay, cô ấy nhìn tôi và nói “Chúa ơi. Mới sớm vậy mà?” Tôi không biết bằng cách nào, nhưng cô ấy luôn luôn biết. Ngay cả khi tôi mới uống một cốc, cô ấy nhìn tôi và biết ngay lập tức.

“Tớ có thể nhìn ra trong mắt cậu” cô nói, nhưng khi tôi nhìn bản thân trong gương, tôi vẫn nhìn ý nguyên. Sự kiên nhẫn của cô ấy đang phai dần, cả sự thông cảm nữa. Tôi cần chấm dứt chuyện này. Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay thì quá khó.

Đáng ra tôi nên chuẩn bị cho chuyện này, nên đoán trước được. Tôi lên tàu và cô ấy ở khắp mọi nơi, khuôn mặt cô ấy được in lên mọi tờ báo: xinh đẹp, tóc vàng, Megan hạnh phúc, nhìn thẳng vào camera, thẳng vào tôi.

Ai đó đã để quên tờ báo The Times, nên tôi đọc bản báo cáo trong đó. Việc xác nhận đã hoàn thành ngày hôm qua, và hôm nay sẽ là cuộc khám nghiệm tử thi. Lời của một viên cảnh sát được ghi lại rằng “Nguyên nhân cái chết của cô Megan có thể rất khó để tìm ra vì thi thể của cô đã ở ngoài trời một thời gian, và đã bị nhấn chìm trong vài ngày.” Thật kinh khủng khi nghĩ về việc đó khi hình ảnh của cô ấy vẫn đang ở trước mặt tôi. Cô ấy như thế nào lúc trước còn bây giờ thì trông cô ấy như thế nào.

Có một đề cập ngắn gọn về Kamal, về việc anh ta bị bắt rồi lại được thả, và một tuyên bố từ Thanh tra Gaskill, nói rằng họ đang “lần theo một số manh mối”, nhưng theo tôi nghĩ thì họ đang thất bại. Tôi gấp tờ báo lại và để nó trên sàn dưới chân tôi. Tôi không thể nhìn cô ấy nữa. Tôi không muốn đọc những từ ngữ tuyệt vọng và sáo rỗng đó.

Tôi tựa đầu vào cửa sổ. Chúng tôi sẽ đi qua số hai mươi ba sớm thôi. Tôi nhìn ra, trong một khoảnh khắc, nhưng tôi đang ở phía bên kia của toa tàu nên không thực sự nhìn thấy gì hết. Tôi luôn nghĩ về cái ngày tôi nhìn thấy Kamal, về cái cách anh ta hôn cô ấy, về việc tôi đã rất giận dữ và tôi đã muốn nói chuyện thẳng thắn với cô ấy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi làm chuyện đó? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lúc đó tôi đến đây, gõ cửa và hỏi cô ấy đang làm cái quái gì? Liệu cô ấy sẽ vẫn còn ngồi trên bậc thềm kia?

Tôi nhắm mắt lại. Tại trạm Northcote, ai đó lên tàu và ngồi xuống ghế bên cạnh tôi. Tôi không buồn mở mắt ra nhìn, nhưng tôi có cảm giác kì lạ, vì đoàn tàu đã vơi đi nửa rồi. Lông phía sau cổ tôi dựng đứng lên. Tôi có thể ngửi thấy mùi râu mới cạo cùng mùi thuốc lá và tôi biết mình đã từng ngửi thấy mùi này rồi.

“Xin chào.”

Tôi nhìn quanh và nhận ra người đàn ông tóc đỏ, người ở ga tàu hôm thứ bảy. Anh ta đang cười với tôi và giơ tay ra bắt. Tôi rất ngạc nhiên nên cũng bắt tay lại. Lòng bàn tay anh ta cứng và có vẻ chai sạn.

“Cô có nhớ tôi không?”

“Có” tôi nói và gật đầu. “Có, vài tuần trước, ở ga tàu.”

Anh ta gật đầu và cười. “Hôm đó tôi đã hơi say” anh ta nói, rồi cười. “Hình như là cũng cũng thế phải không?”

Anh ta trẻ hơn tôi nghĩ, có lẽ là gần ba mươi. Anh ta có một khuôn mặt đẹp, không đẹp trai lắm, chỉ được thôi và một nụ cười rộng. Giọng anh ta có vắn, có lẽ là ở vùng Estuary, hay đâu đó gần đấy. Anh ta nhìn tôi như thể biết điều gì đó về tôi, như thể đang trêu chọc tôi, như thể chúng tôi đang ở trong một trò đùa. Nhưng không. Tôi nhìn ra chỗ khác. Tôi nên nói gì đó, hỏi anh ta, Hôm đó anh có nhìn thấy gì không?

“Cô ổn chứ?” anh ta hỏi.

“Tôi ổn.” Tôi lại nhìn ra cửa sổ, và tôi có thể cảm nhận được anh ta đang nhìn tôi, và thật lạ lùng, tôi muốn quay lại nhìn anh ta, để ngửi mùi thuốc lá trên quần áo và hơi thở của anh ta. Tôi thích ngửi mùi thuốc lá. Tom cũng từng hút thuốc khi chúng tôi gặp gỡ lần đầu tiên. Tôi cũng từng thử chúng, khi chúng tôi ra ngoài uống rượu hoặc sau khi quan hệ. Nó gợi cho tôi mùi vị của hạnh phúc. Tôi cắn chặt môi dưới, tự hỏi anh ta sẽ làm gì khi tôi quay lại và hôn anh ta. Tôi cảm nhận được cơ thể anh ta đang di chuyển. Anh ta nghiêng về phía trước, cúi xuống và nhặt tờ báo dưới chân tôi lên.

“Tệ thật. Cô gái tội nghiệp đó. Nhưng mà điều này hơi lạ lùng, vì chúng ta cũng ở đó. Chính buổi tối đấy, đúng không? Cô ta mất tích đúng hôm đó.”

Cứ như là anh ta đang đọc ý nghĩ của tôi vậy, và điều đó khiến tôi run sợ. Tôi

quay ra. Tôi muốn xem biểu hiện trong đôi mắt anh ta. “Gì cơ?”

“Tối mà tôi gặp cô trên tàu đó. Đó là hôm cô ta bị mất tích, người mà cảnh sát mới tìm được ý. Và họ nói là lần cuối cô ta được nhìn thấy là ở gần ga tàu. Cô biết đấy, tôi cứ nghĩ về chuyện đó, có thể tôi đã nhìn thấy cô ta. Nhưng mà tôi cũng không nhớ. Tôi đã hơi say.” Anh ta nhún vai. “Cô có nhớ được gì không?”

Nó thật lạ, cái cách tôi cảm thấy khi anh ta nói ra điều này. Tôi không nhớ là mình đã trải qua chuyện này chưa. Tôi không thể trả lời vì tâm trí tôi đã để đi đâu mất rồi, mà không phải do những lời anh ta nói, mà là mùi cạo râu. Dưới mùi khói thuốc, mùi hương – tươi, có mùi chanh, thơm – đó gợi lên kỉ niệm tôi ngồi trên tàu cạnh anh ta, như bây giờ, chỉ khác là chúng tôi đi khác phía và mọi người xung quanh cười nói rất to. Anh ta đặt tay lên vai tôi, hỏi nếu tôi có muốn uống một li không, nhưng đột nhiên chuyện gì đó xảy ra. Tôi cảm thấy sợ hãi, bối rối. Ai đó cố đánh tôi. Tôi có thể nhìn thấy nắm đấm trước khi gục xuống, giơ tay lên che đầu. Tôi không còn ngồi trên tàu nữa, tôi đang ở trên phố. Và tôi lại nghe thấy tiếng cười, hoặc tiếng hét. Tôi đang đứng trên thềm, tôi đứng trên vỉa hè, chuyện này thật khó hiểu, tim tôi đang đập thành thịch. Tôi không muốn đứng gần người đàn ông này. Tôi muốn tránh xa khỏi anh ta.

Tôi bước đi loạng choạng, nói to “Cứu tôi” để mọi người ở gần đó có thể nghe thấy, nhưng con tàu vắng quá nửa và chẳng ai buồn nhìn lên. Người đàn ông nhìn lên, ngạc nhiên, và đi ra một bên để tôi qua.

“Xin lỗi, cưng” anh ta nói. “Không có ý làm cô buồn đâu.”

Tôi bước khỏi anh ta càng nhanh càng tốt, nhưng con tàu lắc lư và tôi mất cân bằng. Tôi tựa vào ghế đằng sau để giữ không bị ngã. Mọi người đang nhìn tôi. Tôi đi nhanh đến toa trên và toa trên nữa; tôi cứ đi cho đến khi đến đuôi tàu. Tôi cảm thấy khó thở và sợ hãi. Tôi không thể giải thích được chuyện này, tôi không thể nhớ được chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi có thể cảm nhận được nó, nỗi sợ hãi và sự bối rối. Tôi ngồi xuống, nhìn vào quãng đường tôi vừa đi để có thể biết được nếu anh ta có đi theo tôi.

Tôi cố tập trung bằng cách ấn lòng bàn tay vào hốc mắt. Tôi cố gắng nhớ lại những gì tôi vừa nhìn thấy. Tôi nguyên rửa bản thân vì đã uống rượu. Giá mà đầu óc tôi có thể tỉnh táo một chút... nhưng cuối cùng thì nó cũng hiện ra. Trời rất tối, và có một người đàn ông đang đi khỏi chỗ tôi đang đứng. Và một người đàn bà cũng đi khỏi tôi? Một người đàn bà, mặc một chiếc váy màu xanh. Đó là Anna.

Máu đang chảy ngược lên đầu tôi, tim vẫn đập nhanh. Tôi không biết mình đang nhìn vào điều gì, không biết nó có thật hay không, liệu đó có phải kí ức hay chỉ là sự tưởng tượng. Tôi nhắm nghiền mắt lại và cố cảm nhận nó một lần nữa, nhưng nó đã biến mất.

ANNA

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 3 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

TOM ĐANG ĐI GẶP GỠ và uống với vài người bạn hồi quân đội của anh còn Evie thì đang ngủ. Tôi ngồi trong bếp, dù trời nóng nhưng cửa ra vào và cửa sổ vẫn đóng chặt. Cơn mưa mấy ngày qua cuối cùng cũng đã tạnh; nhưng bây giờ nó lại tạo một không khí ngột ngạt.

Tôi đang rất chán nản. Tôi không nghĩ ra được việc gì để làm. Tôi muốn đi mua sắm, dành chút tiền cho bản thân, nhưng không thể với Evie như thế này. Nó cáu kỉnh còn tôi thì bức dọc. Nên tôi chỉ đi quanh nhà. Tôi không thể xem ti vi hay nhìn vào tờ báo. Tôi không muốn đọc về chuyện ấy, tôi không muốn nhìn thấy mặt Megan, tôi không muốn nghĩ về chuyện ấy.

Sao tôi có thể không nghĩ về chuyện đó trong khi chúng tôi chỉ cách nhau có bốn nhà?

Tôi gọi cho mọi người xem có ai muốn hẹn đi chơi không, nhưng ai cũng có kế hoạch hết rồi. Tôi còn gọi cả chị gái, nhưng tất nhiên là tôi nên đặt lịch trước ít nhất một tuần. Nhưng trong trường hợp nào thì chị ấy cũng nói là mình quá bận để dành thời gian với Evie. Đột nhiên tôi thấy ghen tị vô cùng, tôi khát khao một ngày thứ bảy nằm ườn trên sofa, tay cầm tờ báo và nhớ mang máng về buổi tiệc đêm tối hôm trước.

Nhưng điều đó thật ngu ngốc, vì những gì tôi đang có thì tốt hơn hàng triệu lần, và tôi chấp nhận hi sinh để bảo vệ nó. Giờ thì tôi chỉ cần bảo vệ nó thôi. Vì thế nên bây giờ tôi ngồi yên trong căn nhà ngột ngạt, cố gắng không nghĩ về Megan. Tôi cố hết sức để không nghĩ về cô ta và nháy dựng lên mỗi khi nghe thấy tiếng động gì, tôi rùng mình mỗi khi nhìn thấy một cái bóng lướt qua cửa sổ. Tôi không thể chịu được điều này.

Nhưng điều tôi không thể ngừng nghĩ tới là việc Megan đã ở đây vào tối Megan mất tích, cô ta luẩn quẩn quanh đây trong trạng thái thức giận, và rồi biến mất. Tom tìm kiếm cô ta mãi nhưng không được. Tôi không thể ngừng việc tự hỏi bản thân cô ta đã làm gì.

Không có mối liên hệ nào giữa Rachel và Megan Hipwell. Tôi đã nói chuyện với

cảnh sát, Thám tử Riley, về chuyện đó khi tôi nhìn thấy Rachel ở nhà Hipwell, và cô ta nói tôi không phải lo lắng về chuyện đó. “Cô ta chỉ đang cố nhúng mũi vào thôi” Riley nói. “Cô đơn và một chút tuyệt vọng. Cô ta chỉ muốn được tham gia vào một chuyện gì đó.”

Có thể Riley nói đúng. Nhưng rồi tôi nghĩ đến việc cô ta đến nhà tôi và lấy đi con tôi, tôi vẫn nhớ mình đã sợ hãi thế nào khi nhìn thấy cô ta bế Evie và chạy ra phía hàng rào. Tôi nghĩ đến điều khủng khiếp đó và nụ cười ớn lạnh của cô ta lúc ở nhà Hipwell. Riley không biết Rachel có thể nguy hiểm đến mức nào.

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 4 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

CƠN ÁC MỘNG SÁNG NAY khác mọi khi. Tôi làm sai một điều gì đó, nhưng lại không biết đó là gì, tất cả những gì tôi biết là tôi đã làm điều không đúng. Tôi chỉ biết là giờ thì Tom ghét tôi, anh sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa, và anh đã nói tội lỗi của tôi cho tất cả mọi người, và họ đều quay lưng lại với tôi: đồng nghiệp cũ, bạn bè, kể cả mẹ tôi. Họ nhìn tôi với sự ghê tởm, khinh bỉ, và không ai chịu nghe tôi nói, không ai cho tôi cơ hội nói lời xin lỗi. Tôi cảm thấy thật kinh khủng, tội lỗi, nhưng không thể nhớ ra mình đã làm sai chuyện gì. Tôi tỉnh dậy và biết chắc rằng giấc mơ đó đến từ một phần kí ức, một tội lỗi cũ.

Sau khi tôi xuống tàu ngày hôm qua, tôi đã dạo quanh trạm Ashbury khoảng mười lăm hai mươi phút. Tôi nhìn xem anh ta có xuống tàu theo tôi không – người đàn ông tóc đỏ - nhưng không có dấu hiệu của anh ta. Tôi luôn nghĩ rằng có thể mình chỉ không nhìn thấy thôi, chứ anh ta vẫn luẩn quẩn đâu đó, đợi lúc tôi đi bộ về nhà để anh ta có thể đi theo. Tôi cứ nghĩ đến việc chạy về nhà và Tom đang đứng chờ. Hoặc có ai đó chờ đợi mình.

Tôi đi bộ về sau khi khé qua quán rượu.

Khi tôi về đến nhà thì chẳng có ai ở đó, tôi có cảm giác Cathy vừa đi thì tôi về, nhưng có một mẫu giấy trên bàn nói là cô ấy sẽ đi ăn trưa với Damien ở Henley và cô ấy sẽ không về cho đến tận tối chủ nhật. Tôi cảm thấy hồi hộp, sợ hãi. Tôi đi từ phòng này sang phòng khác, cầm đồ đạc lên rồi lại đặt chúng xuống. Tôi cảm thấy cái gì đó, nhưng rồi lại nhận ra chỉ có một mình mình.

Sự im lặng réo lên trong tai tôi như một giọng nói, tôi rót một cốc rượu, rồi cốc nữa, và tôi gọi cho Scott. Cuộc gọi chuyển sang chế độ thư thoại: lời nhắn của anh như vang lên từ một cuộc đời khác, giọng của một người đàn ông bận rộn với một cô vợ trẻ đẹp ở nhà. Sau vài phút, tôi gọi lại. Có tín hiệu trả lời, nhưng không ai nói gì cả.

“Xin chào?”

“Ai đó?”

“Rachel đây” tôi nói. “Rachel Watson.”

“Ồ.” Có tiếng ồn ở đằng sau, giọng của một người phụ nữ. Có thể là mẹ anh.

“Anh... anh gọi nhờ cho tôi” tôi nói.

“Không... không. Tôi gọi cho cô à? Chắc là nhầm lẫn gì thôi.” Anh có vẻ bối rối.

“Không, cứ đặt nó ở kia” anh nói, tôi mất một lúc mới nhận ra là anh không phải đang nói với tôi.

“Tôi xin lỗi.” tôi nói.

“Ừm.” giọng anh không thay đổi.

“Rất xin lỗi.”

“Cảm ơn.”

“VẬY... anh có cần nói chuyện với tôi không?”

“Không, chắc là tôi đã bấm nhầm thôi” anh nói, với sự chắc chắn hơn lần trước.

“Ồ.” Tôi có thể thấy được anh không muốn gác máy. Tôi biết tôi nên để gia đình anh giúp anh vượt qua chuyện này. Tôi biết mình nên, nhưng tôi đã không làm vậy.

“Anh có biết Anna không?” tôi hỏi. “Anna Watson?”

“Ai cơ? Ý cô là vợ của chồng cũ của cô á?”

“Đúng vậy.”

“Không. À ý tôi là không hẳn. Megan... Megan từng trông con cho họ, năm ngoái. Sao cô lại hỏi vậy?”

Tôi cũng không biết tại sao tôi lại hỏi chuyện này nữa. Tôi không biết. “Chúng ta có thể gặp được không?” tôi hỏi anh. “Tôi muốn nói chuyện với anh về vài thứ.”

“Về chuyện gì?” anh có vẻ khó chịu. “Bây giờ không phải thời gian thích hợp lắm.”

Tôi khá khó chịu khi nghe những lời mỉa mai của anh, tôi đã chuẩn bị đập máy khi anh nói “Đang có rất nhiều người ở đây. Mai được không? Chiều mai qua nhà tôi nhé.”

BUỔI TỐI

Anh bị xước khi cạo râu: có chút máu trên má anh và cổ áo. Tóc anh vẫn còn ướt, người anh có mùi xà phòng và kem cạo râu. Anh gật đầu chào tôi và bước sang một bên, ra hiệu tôi vào nhà, nhưng anh không nói gì cả. Căn nhà tối tăm, ngột ngạt, rèm cửa ở phòng khách kéo kín mít.

“Ai cũng mang đồ ăn đến” Scott nói. Anh ra hiệu tôi ngồi xuống, nhưng anh thì vẫn đứng, chống tay bên eo. “Cô muốn nói với tôi điều gì sao?” Anh không nhìn vào mắt tôi. Nhìn anh như thể đã bị đánh gục.

“Tôi muốn hỏi anh về Anna Watson, về chuyện... tôi không biết phải bắt đầu

như thế nào nữa. Mỗi quan hệ của cô ta và Megan là gì? Họ có thích nhau không?”

Anh cau mày, đặt một tay lên chiếc ghế trước mặt. “Không. Ý tôi là... họ không thích nhau. Họ cũng không biết nhiều về nhau. Giữa họ không có mối quan hệ gì cả.” Vai anh dường như chùng xuống; anh đang mệt mỏi. “Sao cô lại hỏi tôi về chuyện này?”

Tôi phải thú nhận chuyện này. “Tôi đã nhìn thấy cô ta. Tôi nghĩ là tôi nhìn thấy cô ta, ở đường hầm gần ga tàu. Tôi nhìn thấy cô ta tôi hôm đó... tối hôm Megan mất tích.”

Anh hơi lắc đầu, cố để hiểu những gì tôi đang nói. “Gì cơ? Cô nhìn thấy cô ta. Cô đã... Cô đã ở đâu?”

“Tôi đã ở đây. Tôi đến để gặp Tom, chồng cũ của tôi, nhưng tôi –”

Anh nhắm chặt mắt, xoa trán. “Đợi chút – cô đã ở đây – và cô nhìn thấy Anna Watson? Và? Tôi biết Anna cũng ở đây. Cô ta sống chỉ cách mấy nhà. Cô ta nói với cảnh sát là cô ta đến ga tàu lúc khoảng bảy giờ nhưng không nhìn thấy Megan.” Tay anh siết chặt ghế, tôi có thể thấy được anh đang mất kiên nhẫn. “Chính xác là cô đang muốn nói gì?” “Tôi đã rất say” tôi nói, mặt tôi đỏ lên vì xấu hổ. “Tôi cũng không nhớ nữa, nhưng tôi có cảm giác –”

Scott giơ tay lên. “Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa. Cô có vấn đề với chồng cũ và vợ của anh ta, điều đó là hiển nhiên. Nhưng tôi không liên quan gì hết, cả Megan cũng vậy? Chúa ơi, cô không biết xấu hổ à? Cô không biết tôi đang phải trải qua chuyện gì đâu? Cô có biết cảnh sát đã hỏi tôi những gì không?” Anh ghì vào chiếc ghế chặt đến nỗi tôi sợ nó sẽ gãy làm đôi. “Còn cô thì đến đây và nói những thứ vớ vẩn. Xin lỗi nhưng cuộc đời cô đúng là thảm họa, nhìn tin tôi đi, nó chả là gì so với đời tôi đâu. Nên nếu cô không phiền.” Anh hướng đầu về phía cửa.

Tôi đứng dậy. Tôi cảm thấy thật ngu ngốc và lỗi bịch. Tôi xấu hổ. “Tôi chỉ muốn giúp. Tôi muốn –”

“Cô không hề, được chưa? Cô không thể giúp tôi. Không ai có thể giúp tôi. Vợ tôi đã chết, và cảnh sát nghĩ tôi giết cô ấy.” giọng anh cao lên, má anh đỏ ửng. “Họ nghĩ tôi đã giết vợ tôi.”

“Nhưng... Kamal Abdic...”

Chiếc ghế đập thẳng vào tường với một lực khủng khiếp khiến một chân của nó bung ra. Tôi nhảy dựng lên, nhưng Scott hầu như không di chuyển. Anh để tay ra sau, nắm thành nắm đấm. Tôi có thể nhìn thấy mạch máu hằn dưới da anh.

“Kamal Abdic” anh nói, nghiến chặt răng, “đã không còn là một nghi phạm nữa.” Giọng anh vẫn giữ nguyên, nhưng anh đang vật lộn để kiềm chế bản thân. Tôi có thể cảm thấy sự tức giận đang run lên bần bật trong anh. Tôi muốn đi ra cửa, nhưng anh đứng chặn tôi, che hết ánh sáng leo lắt trong phòng.

“Cô có biết anh ta nói gì không?” anh hỏi, quay lại để lấy chiếc ghế. Tất nhiên là tôi không biết, nhưng tôi nhận ra là anh không nói chuyện với tôi. “Kamal biết đủ mọi chuyện. Kamal nói là Megan đã không hạnh phúc, rằng tôi là một người chồng ghen tuông, thích kiểm soát, - hẳn dùng từ gì nhỉ? – một người lạm dụng cảm xúc.” Anh phun ra những từ ngữ một cách ghê tởm. “Kamal nói rằng Megan rất sợ tôi.”

“Nhưng anh ta –”

“Anh ta không phải là người duy nhất. Người bạn của cô ấy, Tara – nói rằng Megan thỉnh thoảng có nhờ cô ta che giấu, Megan muốn cô ta nói dối tôi về việc cô ấy đang đi đâu hay làm gì.”

Anh đặt chiếc ghế tựa vào bàn và nó ngã xuống. Tôi bước một bước về phía hành lang, và anh nhìn tôi. “Tôi là người có lỗi” anh nói, khuôn mặt méo mó trong đau khổ. “Tôi đã như bị kết án rồi.”

Anh đá chiếc ghế gãy ra một chỗ rồi ngồi xuống một trong ba cái còn lại. Anh lại bắt đầu nói với một giọng nhỏ đến mức tôi không thể nghe được. “Cô ấy đã để điện thoại trong túi” anh nói. Tôi bước lại gần anh. “Có một tin nhắn trong đó dành từ tôi. Lần cuối cùng tôi nói với cô ấy, những từ cuối cùng cô ấy đọc được, là Chết đi con đàn bà dối trá.”

Anh dựa cằm vào ngực, vai anh run lên. Tôi đã rất gần để có thể chạm vào anh. Tôi giơ tay lên và run rẩy, luồn những ngón tay nhẹ vào gáy của anh. Ông không đẩy tôi ra. “Tôi xin lỗi” tôi nói, thật lòng đấy, bởi vì mặc dù tôi rất sốc khi nghe những lời anh nói, hay tưởng tượng ra anh có thể nói với cô như thế, nhưng tôi biết thế nào là yêu một người và nói những điều khủng khiếp đối với họ khi tức giận hay đau khổ. “Đó chỉ là một tin nhắn” tôi nói. “Như vậy chưa đủ. Nếu đó là tất cả những gì họ có ...”

“Họ không có đủ?” Anh đứng thẳng lên, đẩy tay tôi ra khỏi anh. Tôi đi quanh bàn và ngồi xuống đối diện anh. Anh không nhìn lên. “Tôi có động cơ. Tôi đã không cư xử ... tôi không phản ứng đúng cách khi cô bước đi. Tôi không kịp hoảng sợ. Tôi đã không kịp gọi cho cô. “Anh nở một nụ cười cay đắng. “Và đó là một mô hình của hành vi lạm dụng, theo lời của Kamal Abdic.” Anh ngược lên nhìn tôi. Hi vọng. “Cô ... cô có thể nói chuyện với cảnh sát. Cô có thể nói với họ rằng đó là một lời nói dối, rằng anh ta đang nói dối. Ít nhất thì anh cũng có thể đưa ra một mặt khác của câu chuyện, nói với họ rằng tôi yêu cô ấy, và chúng tôi đã rất hạnh phúc.”

Tôi cảm thấy sự hoảng loạn dâng lên trong lồng ngực. Anh ấy nghĩ tôi có thể giúp. Anh ấy đang mong chờ một hi vọng từ tôi và tất cả những gì tôi có thể làm là nói dối. “Họ sẽ không tin tôi” tôi nói nhỏ.

“Họ không tin tôi. Tôi là nhân chứng thiếu tin cậy.”

Sự yên lặng bao trùm cả căn nhà; một con ruồi đang vo ve gần cánh cửa. Scott

vuốt chỗ máu khô trên má đi, tôi có thể nghe thấy tiếng móng tay anh lạo xạo trên da. Tôi kéo ghế ra, tiếng giày tôi xoèn xoẹt trên nền gỗ, và anh nhìn lên.

“Cô đã ở đây” anh nói, như thể mẫu thông tin tôi cung cấp cho anh mười lăm phút trước bây giờ mới được chú ý. “Cô đã ở Witney vào đêm Megan mất tích.”

Tôi khó có thể nghe thấy anh qua tiếng xì xào trong tai mình. Tôi gật đầu.

“Tại sao cô không nói với cảnh sát điều đó?” anh hỏi. Hàm anh bạnh lại.

“Tôi có nói điều đó với họ. Nhưng tôi không... tôi không thấy bất kì điều gì. Tôi không nhớ gì hết.”

Anh đứng dậy, bước tới chỗ cánh cửa và kéo rèm ra. Ánh sáng làm tôi chói mắt. Scott đứng quay lưng lại phía tôi, anh khoanh tay lại.

“Cô đã say” anh nói một cách hiển nhiên. “Nhưng chắc chắn cô phải nhớ được gì đó chứ. Chắc chắn là vậy - đó là lí do tại sao cô luôn quay lại đây?” anh quay lại. “Đúng không? Tại sao cô luôn cố liên lạc với tôi. Cô biết điều gì đó.” Anh nói điều này như thể đó là sự thật: không phải một câu hỏi, không phải một sự buộc tội, không phải giả thuyết. “Cô có nhìn thấy xe của anh ta không?” anh hỏi. “Nghĩ đi. Một cái Vauxhall Corsa màu xanh dương. Cô có nhìn thấy không?” tôi lắc đầu và anh giơ tay lên đầy thất vọng. “Đừng chối bỏ nó. Nghĩ đi. Cô đã thấy những gì? Cô nhìn thấy Anna Watson, nhưng điều đó chả có ý nghĩa gì cả. Chắc chắn cô nhìn thấy mà - thôi nào! Cô đã nhìn thấy ai?”

Loà mắt bởi ánh sáng bên ngoài, tôi cố ghép những mảnh kí ức lại với nhau trong vô vọng. Không có gì thật, không có gì hữu ích. Tôi không thể nói ra điều gì. Tôi ở trong một vụ cãi lộn. Hoặc có thể là tôi chứng kiến một vụ cãi lộn. Tôi ngã nhào ở bậc thềm ga, một người đàn ông với mái tóc đỏ đờ tôi dậy - tôi đã nghĩ là anh tốt bụng, mặc dù bây giờ anh ta khiến tôi sợ chết khiếp. Tôi biết là mình có một vết cắt trên đầu, một cái trên môi và nhiều vết bầm tím trên cánh tay. Tôi nghĩ là mình đã ở trong đường hầm. Nó rất tối. Tôi đã rất sợ hãi và bối rối. Tôi nghe thấy những giọng nói. Tôi nghe thấy ai đó gọi tên Megan. Không, đó chỉ là một giấc mơ. Đó không phải thật. Tôi nhớ là có máu. Máu trên đầu tôi, máu trên tay tôi. Tôi nhớ là có Anna. Tôi không nhớ có Tom hay không. Tôi không nhớ Kamal hay Scott hay Megan.

Anh đang theo dõi tôi, đợi tôi nói gì đó để làm anh yên tâm, nhưng tôi không có gì cả.

“Tối đó?” Anh nói “Đó là thời gian mấu chốt.” Anh tựa vào bàn, gần với tôi hơn. Có vài giọt mồ hôi trên trán và môi trên của anh, anh đang run lên như bị sốt. “Đó là khi nó xảy ra. Họ nghĩ là thời gian đó. Nhưng họ không chắc chắn...” Anh nhắc lại. “Họ không thể chắc chắn. Bởi vì tình trạng của... thi thể.” Anh thở dài. “Nhưng họ nghĩ là vào tối hôm đó. Hoặc ngay sau đó.” Anh lại trở về trạng thái đó, nói với căn

phòng, không phải với tôi. Tôi ngồi nghe trong im lặng khi anh nói rằng nguyên nhân gây ra cái chết là vết thương ở đầu, sọ của cô ấy bị nứt ở rất nhiều chỗ. Không có tấn công về tình dục, hoặc ít nhất là không có bằng chứng rõ ràng mà họ có thể xác nhận, vì tình trạng của thi thể. Cơ thể cô ấy đã bị huỷ hoại.

Khi anh quay trở lại nói với tôi, có sự sợ hãi trong mắt anh, và cả sự tuyệt vọng.

“Nếu cô nhớ ra điều gì” anh nói “cô phải giúp tôi. Làm ơn, cố nhớ đi Rachel.” Cách anh nói tên tôi khiến bụng tôi quặn lại.

Trên tàu, tôi nghĩ đi nghĩ lại về những gì anh đã nói và tự hỏi nếu nó có phải thật không. Có lí do nào đó khiến tôi không thể gạt bỏ những thứ này ra khỏi đầu? Hay bất kì kí ức nào tôi đang cố để hồi phục? Tôi biết là tôi cảm thấy điều gì đó với anh, thứ mà tôi không thể chỉ tên cũng như cảm thấy được. Nhưng còn gì hơn thế nữa không? Nếu có gì đó trong đầu tôi, có thể ai đó sẽ giúp tôi lấy nó ra. Một người hiểu rõ về tâm thần. Một bác sĩ tâm lí. Người nào đó như Kamal Abdic.

THỨ BA, NGÀY 6 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

Tôi không ngủ được mấy. Suốt đêm tôi đã suy nghĩ đi nghĩ lại về nó. Đây có phải một hành động ngu ngốc, thiếu thận trọng và vô nghĩa? Nó có nguy hiểm không? Tôi không biết mình đang làm gì nữa. Tôi đã đặt một cuộc hẹn vào sáng ngày hôm qua để gặp bác sĩ Kamal Abdic. Tôi gọi đến văn phòng anh ta và nói chuyện với tiếp viên, tôi hỏi đến tên anh ta. Có thể tôi đã tưởng tượng ra điều này, nhưng tôi nghĩ là cô ta có vẻ ngạc nhiên. Cô ta nói là tôi có thể gặp anh ta vào bốn rưỡi. Có quá sớm không nhỉ? Tim tôi đập thình thịch, miệng tôi khô cong, tôi nói là thế cũng được. Một buổi tư vấn có giá 75 pao. 300 pao tôi vay của mẹ sẽ không được lâu nữa.

Kể từ khi tôi đặt cuộc hẹn đó, tôi đã không thể nghĩ về thứ gì khác. Tôi đang sợ hãi, nhưng cũng rất hứng thú. Tôi không thể phủ nhận là một phần trong tôi thấy ý tưởng gặp Kamal rất li kỳ. Vì tất cả chuyện này đều bắt đầu từ anh ta: một ánh nhìn về anh ta rồi cả cuộc đời tôi thay đổi, trật khỏi đường ray cũ. Khoảnh khắc tôi thấy anh ta hôn Megan, mọi thứ đã thay đổi.

Và tôi cần gặp anh ta. Tôi cần phải làm gì đó, vì cảnh sát chỉ nhắm vào Scott. Hôm qua họ lại tra hỏi anh lần nữa. Tất nhiên là họ sẽ không kahwngr định điều đó, nhưng đã có những đoạn băng trên internet: Scott bước vào sở cảnh sát và mẹ anh đi bên cạnh. Cà vạt của anh quá chặt, như thể nó đang siết vào cổ anh.

Ai ai cũng suy diễn. Trên báo nói cảnh sát đã thận trọng hơn, họ không thể bắt người một cách bừa bãi được nữa. Có những cuộc bàn tán về việc điều tra của họ, có

người còn gợi ý một sự thay đổi nhân sự. Trên mạng internet, những câu nói về Scott thật kinh khủng, hoang dã và ghê tởm. Có một bức ảnh của anh nước mắt đầm đìa và cạnh đó là bức ảnh những tên giết người đã từng xuất hiện trên tivi, họ khóc nức nở, quẫn trí trước số phận những người họ yêu thương. Thật kinh khủng, vô nhân đạo. Tôi chỉ có thể cầu nguyện anh sẽ không bao giờ nhìn thấy những thứ này. Nó sẽ khiến trái tim anh tan vỡ mất.

Tôi có thể rất ngu ngốc, mạo hiểm, nhưng tôi sẽ đến gặp Kamal Abdic, vì tôi không giống những đang suy diễn kia, tôi đã gặp Scott. Tôi đã đến gần đến mức có thể chạm vào anh, tôi biết con người anh và anh không phải một kẻ giết người.

BUỔI TỐI

Chân tôi vẫn bị giật khi leo lên những bậc thang ở trạm Corly. Tôi đã run rẩy như này hàng tiếng đồng hồ, chắc là do hóc môn, tim tôi không đập chậm lại. Con tàu chật kín và tôi không thể tìm thấy một ghế trống nào, nó không giống như đến Euston, nên tôi phải đứng, ở toa giữa. Đây như là một cái hộp kín vậy. Tôi cố thở thật chậm rãi, mắt liếc xuống chân. Tôi đang cố hiểu những cảm giác của mình.

Sự hân hoan, nỗi sợ hãi, sự bối rối và mặc cảm tội lỗi. Chủ yếu là tội lỗi.

Nó không như những gì tôi đã dự đoán.

Nhưng đến khi chuẩn bị vào thực tế, tôi lại khiến bản thân rơi vào tình trạng kinh hãi: tôi đã nghĩ là anh ta sẽ xem tôi như một mối đe dọa. Tôi soe là mình sẽ nói điều không đúng, hay bằng cách nào đó, tôi đã không thể dừng được bản thân khi nói ra tên Megan. Rồi tôi bước vào phòng chờ, chán nản và, tôi nói chuyện với cô lễ tân trẻ tuổi, cô ta lấy thông tin mà không buồn nhìn lên. Tôi ngồi xuống, lấy vài tờ báo hăng Vogue và nhìn qua vài trang với những ngón tay đang run rẩy, cố gắng tập trung vào nhiệm vụ trong khi cùng lúc phải tỏ ra cực kì chán nản như những bệnh nhân khác.

Có hai người khác nữa: một người đàn ông khoảng hai mấy đang đọc gì đó trên điện thoại và một người phụ nữ già hơn đang nhìn chăm chú xuống chân, không nhìn lên một lần, ngay cả khi lễ tân gọi tên cô ta lên. Cô ta đứng dậy và lê những bước nặng nề, cô ta biết mình đang đi đâu. Tôi đợi ở đó khoảng năm phút, mười phút. Tôi có thể cảm thấy hơi thở của mình đang ngán dần. Phòng chờ rất ấm và ngọt ngào, và tôi cảm thấy như mình không có đủ oxy trong phổi. Tôi lo rằng mình sẽ ngất mất.

Rồi cánh cửa bật mở và một người đàn ông bước ra trước khi tôi có thể nhìn kĩ, nhưng tôi biết đó chính là anh ta. Tôi biết đúng như cái cách tôi biết anh ta ta

không phải Scott lần đầu tiên tôi nhìn thấy, khi anh ta không hơn một cái bóng di chuyển lại gần cô - chỉ một ấn tượng về chiều cao và những cử chỉ buông lỏng, thoải mái. Anh ta đưa tay ra chỗ tôi.

“Cô Watson?”

Tôi đưa mắt lên và cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng. Tôi đặt tay lên tay anh ta. Nó rất ấm, khô và to, gói gọn cả bàn tay tôi.

“Xin mời” anh ta nói, chỉ tôi vào văn phòng của anh ta, và tôi đi theo, tôi cảm thấy chóng mặt, buồn nôn suốt quãng đường đó. Tôi đang đi trên những bước chân của cô ấy. Cô ấy cũng làm những việc này. Cô ấy ngồi đối diện anh trên cái ghế mà anh ta bảo tôi ngồi vào, có thể anh ta cũng khoanh tay trước cằm như thế vào buổi chiều hôm đó, có thể anh ta cũng gật đầu với cô ấy y như vậy và nói “OK, hôm nay cô muốn nói với tôi về vấn đề gì?”

Mọi thứ của anh ta đều ấm áp: đôi bàn tay, khi tôi nắm lấy chúng; ánh mắt của anh ta; tông của giọng nói. Tôi nhìn vào khuôn mặt của anh ta để tìm kiếm một manh mối về sự vũ phu tồi bại của người đã đánh vỡ đầu Megan, một ánh nhìn thoáng qua của nạn nhân mất cả gia đình. Tôi không thể tìm thấy điều gì hết. Và trong một lúc, tôi đã quên mất bản thân. Tôi quên việc phải sợ hãi anh ta. Tôi cứ ngồi đó và không còn hoảng sợ nữa. Tôi nuốt nước bọt và cố nhớ những gì tôi cần nói, và cuối cùng tôi cũng nói ra. Tôi nói với anh ta rằng tôi có vấn đề về rượu trong bốn năm, và việc say sấn của tôi đã khiến tôi mất chồng và công việc, nó làm hại sức khỏe của tôi, và tất nhiên, tôi sợ là nó sẽ khiến tôi mất luôn sự sáng suốt.

“Tôi không nhớ gì hết” tôi nói “Mọi chuyện về nơi tôi đã đi hay những gì tôi đã làm đều trở thành một màn đen. Thỉnh thoảng tôi tự hỏi không biết mình có làm gì hay nói gì ngu ngốc không, và tôi không thể nhớ được. Và nếu... nếu có ai đó nói với tôi về những gì tôi đã làm, thì nó chẳng hề giống tôi chút nào. Tôi cảm giác rằng tôi không phải người đã làm những chuyện đó. Và thật khó để cảm thấy mình cần có trách nhiệm cho những thứ mình không nhớ. Nên tôi không bao giờ thấy quá tệ cả. Thực ra tôi cũng có cảm thấy một chút, nhưng việc tôi đã làm – nó bị xóa sạch. Như thể nó không thuộc về tôi.”

Tất cả những thứ tôi vừa nói ra đều là sự thật, tôi cứ tuôn hết ra trước mặt anh ta chỉ trong vài phút đầu. Tôi đã luôn sẵn sàng để nói chúng với ai đó. Nhưng đáng lẽ không phải là anh ta. Anh ta lắng nghe, dán ánh mắt màu nâu vàng của anh ta vào tôi, tay anh ta khoanh lại, bất động. Anh ta không nhìn quanh phòng hay viết ghi chú gì hết. Anh ta chỉ lắng nghe. Và cuối cùng thì anh ta cũng gật nhẹ và nói “Vậy là cô muốn nhận trách nhiệm cho những gì mình đã làm, nhưng lại cảm thấy khó khăn khi phải cảm nhận những điều mà mình không hề nhớ?”

“Đúng, chính nó.”

“Vậy cô phải chịu trách nhiệm bằng cách nào nhỉ? Cô có thể xin lỗi – và kể cả khi cô không nhớ những việc làm của mình không có nghĩa là cô không thật lòng.”

“Nhưng tôi muốn cảm nhận được nó. Tôi muốn cảm thấy... tồi tệ.”

Điều này nói ra thật kì lạ, nhưng tôi đã nghĩ về nó rất nhiều. Tôi không cảm thấy đủ tệ. Tôi biết mình phải chịu trách nhiệm cho điều gì, tôi biết tất cả những điều tồi tệ tôi đã làm, mặc dù tôi không nhớ rõ chi tiết – nhưng tôi cảm nhận được những hành động đó.

“Cô nghĩ là cô nên cảm thấy tồi tệ hơn bây giờ? Rằng cô chưa cảm thấy tệ đủ cho lỗi lầm mình đã gây ra?”

“Đúng”

Kamal lắc đầu. “Rachel, cô nói với tôi là cô đã mất chồng, cô mất cả công việc – cô không nghĩ sự trừng phạt đó là đủ hay sao?”

Tôi lắc đầu.

Anh ta tựa vào ghế. “Tôi nghĩ là cô hơi nghiêm khắc với bản thân.”

“Tôi không...”

“Được rồi. OK. Chúng ta có thể quay lại một chút được không? Về lúc mọi vấn đề bắt đầu. Cô nói là nó khoảng bốn năm trước đúng không? Cô có thể nói cho tôi về khoảng thời gian đó được không?” “Tôi chần chừ. Tôi đã không hoàn toàn bị lừa bởi sự ấm áp của giọng nói hay sự mềm mại của ánh mắt anh ta. Tôi không hoàn toàn vô vọng. Tôi không định kể cho anh ta toàn bộ sự việc. Tôi sẽ không nói cho anh ta về việc tôi mong muốn một đứa con. Tôi nói với anh ta là cuộc hôn nhân đổ vỡ và tôi đã rất thất vọng, tôi vẫn luôn là một kẻ hích rượu chè nhưng mọi việc vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Hôn nhân của cô đổ vỡ, vậy... cô rời bỏ chồng mình, hay anh ấy bỏ cô, hay... cả hai từ bỏ nhau?”

“Anh ấy đã ngoại tình” tôi nói. “Anh ấy gặp một người đàn bà khác và yêu cô ta.” Anh ta gật đầu, đợi tôi nói tiếp. “Nhưng đó không phải lỗi của anh ấy. Đó là lỗi của tôi.”

“Sao cô lại nói vậy?”

“Việc uống rượu đã bắt đầu từ trước đó...”

“Vậy là mối tình của chồng cô không phải là nguyên nhân chính?”

“Không, tôi đã bắt đầu nó, việc say sấn của tôi khiến anh ấy phát điên, đó là lí do anh ấy ngừng...”

Kamal đợi, anh ta không nhắc tôi nói tiếp, anh ta chỉ để tôi ngồi đó, đợi tôi nói ra.

“anh ấy ngừng yêu tôi” tôi nói.

Tôi ghét bản thân vì đã khóc trước mặt anh ta. Tôi không hiểu sao mình không thể bảo vệ mình. Tôi đã không nên kể về những chuyện có thật đó, tôi nên nói ra

những vấn đề mà mình nghĩ ra, một số vấn đề tưởng tượng ra. Tôi đã nên chuẩn bị tốt hơn. Tôi ghét bản thân vì đã tin rằng, trong một khoảnh khắc, là anh a sẽ hiểu tôi. Vì anh ta nhìn tôi không phải như đang thương hại, mà như thể anh ta hiểu tôi, như thể tôi là người mà anh ta muốn giúp.

“VẬY, Rachel, VIỆC UỐNG RƯỢU BẮT ĐẦU TRƯỚC KHI HÔN NHÂN CỦA CÔ ĐỔ VỠ. CÔ CÓ NGHĨ LÀ CÔ CÓ THỂ CHỈ RA NGUYÊN NHÂN ĐẲNG SAU NÓ ĐƯỢC KHÔNG? Ý TÔI LÀ, KHÔNG PHẢI AI CŨNG CÓ THỂ HIỂU. ĐỐI VỚI VÀI NGƯỜI CHỈ CẦN MỘT VÀI DẤU HIỆU CÓ THỂ DẪN ĐẾN SUY SỤP VÀO RƠI VÀO TÌNH TRẠNG NGHIỆN. VẬY CÔ CÓ VẤN ĐỀ CỤ THỂ NÀO KHÔNG? MỘT SỰ MẤT MÁT NGƯỜI THÂN CHẲNG HẠN, HOẶC SỰ MẤT MÁT KHÁC?”

Tôi lắc đầu, nhún vai. Tôi sẽ không nói cho anh ta điều đó. Tôi sẽ không nói.

Anh ta đợi một lúc rồi liếc qua chiếc đồng hồ đặt trên bàn.

“CHÚNG TA SẼ BÀN LUẬN VIỆC NÀY VÀO LÚC KHÁC NHÉ” anh ta nói, rồi cười và đột nhiên tôi cảm thấy lạnh sống lưng.

Mọi thứ về anh ta đều ấm áp – đôi bàn tay, ánh mắt, giọng nói – mọi thứ ngoại trừ nụ cười. Tôi có thể nhìn thấy hình ảnh một kẻ giết người khi anh ta nhe răng ra. Bụng tôi cứng lại, dây thần kinh căng ra, tôi rời khỏi văn phòng anh ta mà không nắm lấy bàn tay đang đưa ra của anh ta. Tôi không thể chịu được việc chạm vào anh ta.

Tôi hiểu, tôi thực sự hiểu. Tôi có thể thấy những gì Megan cảm nhận ở anh ta, không phải chỉ ở vẻ đẹp trai quyến rũ. Anh ta còn rất bình tĩnh và yên tâm, ở anh ta toát ra một sự kiên nhẫn đối với bệnh nhân. Một người quá ngây thơ hay gặp nhiều rắc rối có thể sẽ không nhìn thấu được anh ta, có thể sẽ không nhìn được đằng sau tất cả những thứ đó, anh ta là một con cáo. Tôi hiểu điều này. Trong gần một giờ đồng hồ, tôi đã bị cuốn vào. Tôi mở lòng với anh ta. Tôi đã quên mất anh ta là ai. Tôi đã phản bội Scott, tôi đã phản bội Megan, và tôi cảm thấy tội lỗi vì điều đó.

Nhưng sau tất cả, tôi cảm thấy tội lỗi vì tôi đã muốn kể chúng ra.

THỨ TƯ, NGÀY 7 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

Tôi lại gặp nó lần nữa, giấc mơ tôi đã làm việc gì đó sai, và mọi người chống lại tôi về phe Tom. Tôi không thể giải thích, hoặc xin lỗi, vì tôi không thể đó là điều gì. Trong khoảng trống giữa mơ và tỉnh, tôi nghĩ đến một cuộc cãi vã, từ lâu rồi – bốn năm trước – sau lần đầu cũng như lần duy nhất chúng tôi thử IVF(thụ tinh trong ống nghiệm) và thất bại, và tôi muốn thử lại. Tom nói với tôi rằng chúng tôi không còn tiền, và tôi cũng không hỏi gì thêm. Tôi biết là chúng tôi không còn – chúng tôi đã

thể chấp số lượng lớn và anh ấy vẫn còn vài khoản nợ từ việc làm ăn mà bố anh ấy đã dụ dỗ anh theo đuổi – tôi phải chấp nhận điều này. Tôi chỉ hi vọng rằng một ngày nào đó chúng tôi sẽ có tiền, và trong thời gian đó thì tôi sẽ phải nuốt lại những giọt nước mắt, nóng hổi và đến nhanh mỗi khi nhìn thấy một người lạ mặt với cái bụng bầu, mỗi khi tôi nghe thấy ai đó đang có tin vui.

Đó là vài tháng sau khi chúng tôi biết được vụ IVF thất bại và anh nói với tôi về chuyến đi. Vegas, khoảng bốn ngày, để xem trận đấu lớn và xả hơi sau buổi làm việc. Chỉ anh và một vài người bạn cũ, những người tôi chưa từng gặp. Tôi biết là nó tốn rất nhiều tiền, vì tôi nhìn thấy hoá đơn đặt phòng và vé máy bay trong tin nhắn email của anh. Tôi không biết là vé xem có đắt hay không, nhưng tôi không nghĩ là nó sẽ rẻ được. Số tiền đó không đủ cho một lần thử IVF nữa, nhưng nó sẽ là một sự bắt đầu mới. Chúng tôi đã có một vụ cãi nhau kinh khủng về chuyện này. Tôi không nhớ rõ chi tiết vì tôi đã uống suốt cả buổi chiều, chuẩn bị bản thân để đối diện với anh, nên tôi đã hành động theo những cách tồi tệ nhất. Tôi nhớ sự lạnh lùng của anh ngày hôm sau, anh từ chối nói về chuyện đó. Tôi nhớ là anh đã nói với tôi bằng tông giọng bình bình về những gì tôi đã làm, và nói, cách tôi ném ảnh cưới của chúng tôi đi, cách tôi hét vào mặt anh vì đã hành động ích kỉ, cách tôi gọi anh là một người chồng vô dụng, một sự thất bại. Tôi nhớ là tôi đã rất ghét bản thân ngày hôm đó.

Tôi đã sai, tất nhiên là vậy, sai vì nói với anh những điều như vậy, nhưng những gì tôi đang nghĩ lại là tôi đã không giận dữ một cách vô lí. Tôi có lí do để tức giận, phải không? Chúng tôi đã cố có em bé - chúng tôi nên chuẩn bị để hi sinh. Tôi sẽ sẵn sàng cắt bỏ một cánh tay nếu điều đó khiến tôi có một đứa bé. Anh ấy không nên có một tuần vô nghĩa ở Vegas?

Tôi nằm dài trên giường một lúc, nghĩ về điều đó, và rồi tôi bật dậy và quyết định đi bộ vài vòng, vì nếu tôi không làm gì thì tôi sẽ lại muốn đi đến quán rượu cuối phố. Tôi chưa uống một li từ chủ nhật và tôi có thể cảm nhận được cuộc chiến đang diễn ra trong tôi, những tiếng vo ve, sự thúc giục trong đầu đang cố đập đổ cảm giác mơ hồ rằng điều gì đó đã hoàn thành và sẽ là một sự xấu hổ khi bỏ qua nó.

Ashbury không phải một nơi phù hợp để đi bộ, ở đây chỉ có cửa hàng các khu vực ngoại ô, còn không có cả một công viên tử tế. Tôi đi xuống trung tâm thành phố, cũng không tệ lắm khi không có ai quanh đây. Tôi có mẹo là cứ lừa bản thân nghĩ rằng mình đang đi đến một nơi nào đó: cứ chọn một địa điểm rồi đi theo nó. Tôi chọn một nhà thờ ở đầu con đường Pleasance, chỉ cách căn hộ của Cathy khoảng hai dặm. Tôi đã từng đến cuộc gặp AA ở đó. Tôi không đi đến gần trung tâm vì tôi sợ sẽ gặp phải ai đó quen biết trên đường, trong siêu thị, hay trên tàu.

Khi tôi đến nhà thờ, tôi quay lại và bước đi, tiến gần tới một ngôi nhà, một người

đàn bà đang làm việc gì đó, có lẽ là định đi đâu đó. Bình thường. Tôi vẫn thường nhìn những người mà tôi đi qua - có hai người đàn ông đang chạy lướt qua, luyện tập ma ra tông, một người phụ nữ trẻ mặc một chiếc váy đen và đi giày trắng, cầm túi, đang trên đường đi làm - và tôi tự hỏi rằng họ đang giấu điều gì. Có phải họ đang di chuyển để khỏi uống rượu? Họ có đang nghĩ về tên giết người họ gặp ngày hôm qua, người mà họ chuẩn bị gặp lại?

Tôi không bình thường như họ.

Tôi đã gần đến nhà khi nhìn thấy nó. Tôi lạc lối trong những suy nghĩ của chính mình, nghĩ về những buổi tư vấn tâm lý với Kamal có thể thực sự thành công: có phải tôi định sẽ lục lợi ngăn bàn của anh ta khi anh ta ra ngoài? Hay định lừa anh ta nói ra sự thật, dẫn dắt anh ta vào vòng công lý? Nhưng anh ta thông minh hơn tôi, anh ta sẽ thấy ý định của tôi. Dù gì thì anh ta cũng biết tên tôi - anh ta sẽ rất cẩn trọng nếu có người muốn nghe những câu chuyện hay mọi thông tin từ anh ta.

Đó là những gì tôi nghĩ, tôi cứ cúi đầu xuống, dán mắt vào con đường mình đang đi, và khi tôi đi qua cửa hàng Londis cố không nhìn vào nó, nhưng tên cô ấy đã đập vào mắt tôi. Tôi nhìn lên, in bằng chữ to trên mặt báo: MEGAN LÀ KẺ SÁT HẠI TRẺ CON?

ANNA

. . .

THỨ TƯ, NGÀY 7 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI ĐANG Ở CÙNG VỚI VÀI CÔ BẠN ở Starbuck khi chuyện đó xảy ra. Chúng tôi đang ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ như mọi khi, mấy đứa trẻ đang bày bừa hết đồ xếp hình lên sàn nhà, Beth (lại) cố thuyết phục tôi tham gia câu lạc bộ sách, rồi Diane đến. Cái nhìn của cô ấy, cái nhìn tỏ ra sự quan trọng của người sắp thông báo một tin đồn nhảm nào đó. Cô ấy gần như không thể kiềm chế bản thân khi cố gắng kéo chiếc xe đẩy qua cửa.

“Anna” cô ấy nói, mặt nghiêm nghị “Cậu đã đọc cái này chưa?” rồi cô ấy cầm lên một tờ báo với tựa đề MEGAN LÀ KẺ SÁT HẠI TRẺ CON? Tôi không nói được gì. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào nó và đột nhiên oà khóc một cách lố bịch. Evie đã rất sợ hãi, nó rú lên. Thật kinh khủng.

Tôi vào nhà vệ sinh để lau mặt (cho cả Evie nữa), và khi tôi quay lại, tất cả bọn họ đều nói với giọng thì thầm. Diane nhìn lên tôi và hỏi “Cậu không sao chứ?” Cô ấy đang tận hưởng điều này, tôi có thể nhìn ra được.

Tôi phải đi, tôi không thể ở lại nữa. Họ đều đang quan tâm một cách quá đáng, nói những điều kinh khủng có thể xảy ra, nhưng tôi có thể nhìn thấy điều đó trên mặt họ: một sự phản đối nguy trang. Sao cô có thể tin tưởng đưa con của mình cho con quỷ đó? Chắc chắn cô là người mẹ tệ nhất trên đời.

Tôi cố gọi cho Tom trên đường về nhưng điện thoại của anh chuyển luôn sang chế độ thư thoại. Tôi để lại một tin nhắn bảo anh gọi cho tôi sớm nhất có thể - tôi cố giữ giọng đều, nhưng thực tế, tôi đang run rẩy, chân tôi không còn vững vàng nữa.

Tôi đã không mua báo, nhưng tôi không thể cưỡng lại những câu chuyện trực tuyến. Tất cả đều khá mơ hồ. “Nguồn tin thân cận với cuộc điều tra Hipwell ‘tuyên bố rằng một cáo buộc đã được đưa ra mà trong đó Megan’ có thể đã tham gia vào việc giết hại một cách trái pháp luật con ruột của mình ‘mười năm trước. Các ‘nguồn tin’ cũng suy đoán rằng đây có thể là một động cơ dẫn đến việc cô bị sát hại. Thám tử phụ trách toàn bộ việc điều tra - Gaskill, một trong những người đã đến nói chuyện với chúng tôi sau khi cô bị mất tích - không bình luận gì thêm.

Tom gọi lại cho tôi – anh đang họp, anh không thể về nhà. Anh đã cố gắng xoa dịu tôi, anh nói với tôi rằng đó toàn là những điều vớ vẩn. “Em biết là không thể tin được những thứ họ in trên báo.” Tôi cũng không gây ra nhiều phiền phức, vì ngay từ đầu anh mới là người đã đề nghị cô ta đến và giúp đỡ với Evie. Anh mới là người phải cảm thấy khủng khiếp.

Và anh nói đúng. Có thể điều đó không phải sự thật. Nhưng ai lại bịa ra một câu chuyện như thế? Sao người ta có thể nghĩ ra một điều như vậy? Và tôi không thể ngừng suy nghĩ, tôi biết. Tôi luôn biết có gì đó ở người phụ nữ đó. Lúc đầu tôi chỉ nghĩ là cô ta vẫn còn non nớt, nhưng còn hơn thế, cô ta như thể bị đăng trí. Tôi sẽ không nói dối nhưng tôi rất vui vì cô ta đã ra đi. Đó à một sự tự do.

BUỔI TỐI

Tôi ở trên gác, trong phòng ngủ. Tom đang xem tivi với Evie. Chúng tôi không nói chuyện. Đó là lỗi của tôi. Tôi đã mất cả ngày để bù đắp lại chuyện đó. Nhưng tôi không thể chịu được điều này, cũng không thể trốn chạy khỏi nó, cô ta ở mọi nơi tôi nhìn vào. Ở đây, trong nhà của tôi, trông con tôi, cho nó ăn, thay quần áo cho nó, chơi với nó trong khi tôi ngủ. Tôi cứ nghĩ về những lần tôi để Evie một mình với cô ta và tôi cảm thấy buồn nôn.

Và sau đó, những hoang tưởng bắt đầu kéo đến, cảm giác như hầu hết thời gian tôi sống trong ngôi nhà này đều bị theo dõi. Lúc đầu, tôi nghĩ đó là tại con tàu. Nhưng bóng người không nhìn rõ mặt cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nhìn thẳng vào chúng tôi, nó thấy điều đó thật ghê sợ. Đó là một trong những lý do tại sao ngay từ đầu tôi không muốn chuyển đến đây, nhưng Tom không chịu rời đi. Anh nói rằng chúng tôi sẽ bị lỗ nếu bán căn nhà này.

Lúc đầu là đoàn tàu, và sau đó Rachel. Rachel nhìn chúng tôi, đi loanh quanh trên đường phố, suốt ngày gọi cho chúng tôi. Và sau đó là Megan, khi cô ở đây với Evie: Tôi luôn cảm thấy như cô ta đang theo dõi tôi, như thể cô ta đang đánh giá tôi, đánh giá khả năng làm mẹ của tôi, cô ta cho rằng tôi không có khả năng giải quyết mọi chuyện một mình. Tôi biết điều đó thật lố bịch. Sau đó, tôi nghĩ đến ngày hôm đó, khi Rachel đến nhà và bế Evie đi, toàn bộ cơ thể tôi lạnh ngắt và tôi nghĩ rằng, việc tôi nên cẩn trọng là cần thiết.

Vì vậy, khi Tom về nhà, tôi đã chuẩn bị một trận cãi nhau. Tôi đưa ra những yêu cầu chắc nịch: chúng tôi phải đi, không có cách nào khiến tôi có thể ở lại trong căn nhà này, trên con đường này, khi đã biết tất cả mọi thứ đã xảy ra. Ở mọi nơi tôi nhìn vào, tôi không chỉ nhìn thấy Rachel, mà cả Megan. Tôi phải suy nghĩ về tất cả

mọi thứ cô ta đã chạm vào. Quá nhiều. Tôi nói tôi không quan tâm cho dù chúng tôi nhận được một mức giá tốt cho ngôi nhà hay không.

“Em sẽ quan tâm khi chúng ta buộc phải sống ở một nơi tồi tệ hơn, khi chúng ta không thể thanh toán các khoản thế chấp” anh nói, một cách hoàn toàn hợp lý. Tôi hỏi anh yêu cầu cha mẹ giúp đỡ - họ có rất nhiều tiền - nhưng anh nói rằng anh sẽ không xin xỏ họ, rằng anh sẽ không bao giờ yêu cầu họ cho bất cứ điều gì nữa, rồi sau đó anh tức giận, anh nói rằng anh không muốn nói về điều này nữa. Bởi vì đó là cách bố mẹ đã đối xử với anh khi anh bỏ Rache theo tôi. Tôi đã không nên đề cập đến họ, điều đó luôn khiến anh rất tức giận.

Nhưng tôi không thể chịu được điều này. Tôi cảm thấy tuyệt vọng, vì bây giờ mỗi khi tôi nhắm mắt, tôi lại thấy cô ta, ngồi trong bếp với Evie trên đùi. Cô ta đang chơi đùa, cười nói với con bé, nhưng điều đó chưa bao giờ là thật, chưa bao giờ tôi cảm thấy cô ta thực sự muốn ở đây. Cô ta luôn vui vẻ khi đưa Evie lại cho tôi khi hết giờ. Như thể cô ta không thích cảm giác có một đứa trẻ trên tay mình.

RACHEL

. . .

THỨ TƯ, NGÀY 7 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

TÔI KHÔNG THỂ CHỊU ĐƯỢC cái nóng khủng khiếp này, nó cứ tăng dần lên. Với cánh cửa sổ đang mở, tôi có thể ngửi thấy mùi các-bon mô-nô-xy bốc lên từ mặt đường. Cổ họng tôi ngứa ran. Tôi đang tắm đến lần thứ hai trong ngày thì điện thoại reo lên. Tôi mặc kệ, và nó lại kêu lên. Và một lần nữa. Đến khi tôi tắm xong thì nó lại kêu lên, và tôi bắt máy.

Giọng anh có vẻ hốt hoảng, hơi thở ngắn. Anh nói với tôi bằng giọng đứt quãng. “Tôi không thể về nhà” anh nói. “Máy ảnh ở khắp mọi nơi.”

“Scott?”

“Tôi biết điều này... nghe có vẻ lạ, nhưng tôi cần đi đâu đó, nơi họ sẽ không bắt gặp tôi. Tôi không thể đến nhà mẹ hay bạn bè tôi. Tôi chỉ... đang lái xe vòng quanh. Tôi vẫn đang lái xe kể từ khi rời khỏi sở cảnh sát...” Anh khựng lại. “Tôi chỉ cần khoảng một hai giờ thôi. Để ngồi nghỉ, và nghĩ mà không bị họ hay cảnh sát làm phiền hay hỏi tôi những câu hỏi vớ vẩn đó. Tôi xin lỗi, nhưng tôi có thể đến nhà cô được không?”

Tôi nói có, tất nhiên. Không chỉ bởi vì nghe giọng anh có vẻ hốt hoảng, tuyệt vọng, mà còn bởi vì tôi muốn gặp anh. Tôi muốn giúp anh. Tôi đưa anh địa chỉ nhà và anh nói anh sẽ có mặt trong mười lăm phút nữa.

Chuông cửa reo lên sau mười phút: những tiếng kêu ngắn, liên tục, khẩn cấp. “Tôi xin lỗi vì điều này” anh nói khi tôi ra mở cửa.

“Tôi không biết nên đi đâu.” Anh đang run rẩy, nhợt nhạt, da anh nhầy nhụa mồ hôi.

“Không sao đâu” tôi nói, bước qua một bên để anh vào. Tôi chỉ cho anh phòng khách và bảo anh ngồi xuống. Tôi rót cho anh một cốc nước trong bếp. Anh uống chỉ trong một hơi, rồi ngồi xuống, gập người xuống, anh đặt tay lên đầu gối, cúi đầu xuống.

Tôi đang băn khoăn không biết nên nói hay không. Tôi lấy cho anh một cốc nước nữa mà không nói gì hết. Cuối cùng thì anh cũng nói.

“Cô nghĩ là điều tồi tệ nhất đã xảy ra” anh nói khẽ. “Ý tôi là, cô đã nghĩ như vậy,

phải không?” Anh nhìn tôi. “Vợ tôi đã chết, và cảnh sát nghĩ là tôi giết cô ấy. Còn gì tệ hơn thế nữa?”

Anh đang nói về tin tức đó, về những điều họ nói về cô. Câu chuyện vô lí đó chắc hẳn được lộ ra từ một người trong sở cảnh sát, về sự liên quan của Megan tới cái chết của đứa bé. Những thứ kì lạ để thu hút sự chú ý, cách để làm ô nhục một người đã chết. Thật đáng khinh bỉ.

“Đó không phải sự thật” tôi nói với anh. “Không thể được.”

Vẻ mặt anh trống rỗng, khó hiểu. “Thám tử Riley đã nói với tôi sáng nay” anh nói. Anh lấy giọng. “Tin mà tôi luôn muốn nghe. Cô không tưởng tượng được đâu” anh nói tiếp, giọng anh không hơn một lời thì thầm, “tôi đã mong chờ nó rất lâu. Tôi từng mơ về nó, tưởng tượng nó sẽ trông như thế nào, cách nó cười với tôi rồi xấu hổ, cách nó nắm lấy tay tôi và siết chặt và ngậm vào môi nó...” Anh đang lạc lối, anh đang mơ, tôi không hiểu anh đang nói về điều gì. “Ngày hôm nay” anh nói “hôm nay tôi mới biết được tin Megan đang có thai.”

Anh bắt đầu khóc, và tôi cũng cảm thấy vài giọt nước mắt trong khoé mắt mình, khóc cho một đứa trẻ không tồn tại, con của một người đàn bà tôi chưa từng quen biết. Nhưng điều đó gần như khiến người ta không thể chịu được. Tôi không hiểu tại sao Scott vẫn có thể giữ bình tĩnh như vậy. Điều đó có thể đã giết chết anh, hoặc có thể rút hết sức sống khỏi anh. Nhưng bằng cách nào đó, anh vẫn ở đây.

Tôi không thể nói gì, cũng không thể cử động. Phòng khách đang rất nóng và ngột ngạt mặc dù cửa sổ vẫn mở. Tôi có thể nghe thấy những tiếng ồn ở đoạn đường bên dưới: tiếng còi xe, tiếng hét và cười của những đứa bé và tiếng réo ầm ĩ của xe qua lại. Đối với Scott, thế giới đang dừng lại, và tôi không thể nói gì. Tôi cứ đứng đó, im lặng, không nói gì và vô dụng.

Đến khi tôi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, tiếng lách cách quen thuộc của Cathy tìm chìa khoá trong túi. Nó đánh thức tôi về cuộc sống thực tại. Tôi cần làm gì đó: tôi nắm lấy tay Scott và anh nhìn lên tôi.

“Đi theo tôi” tôi nói, kéo anh đứng dậy. Anh để tôi kéo anh qua hành lang và lên gác trước khi Cathy mở cửa.

“Bạn cùng nhà của tôi” tôi giải thích. “Cô ấy ... cô có thể đặt ra những câu hỏi. Tôi biết đó không phải những gì anh muốn vào lúc này.”

Anh gật đầu. Anh nhìn xung quanh căn phòng nhỏ xíu của tôi, liếc qua chiếc giường bừa bộn và đồng quần áo sạch lẫn với bản chất đồng trên bàn, bức tường trống trải và đồ nội thất giá rẻ. Thật đáng xấu hổ. Đây là cuộc sống của tôi: lộn xộn, tồi tàn, bẩn thỉu. Chẳng có gì khiến người khác ghen tị. Nhưng khi tôi nghĩ lại, tôi mới biết rằng mình thật lố bịch khi nghĩ rằng Scott sẽ quan tâm về tình trạng cuộc sống của tôi trong thời điểm như này.

Tôi ra hiệu anh ngồi xuống giường. Anh làm theo, và lấy bàn tay dụi mắt. Anh thở hắt ra nặng nề. “Tôi có thể lấy cho anh thứ gì đó không?” Tôi hỏi anh. “Một chai bia?”

“Tôi không giữ cồn trong nhà” tôi nói, và tôi có thể cảm thấy má mình đỏ lên. Nhưng Scott không để ý điều đó, anh thậm chí còn không nhìn lên. “Anh có muốn uống trà không?” Anh gật đầu. “Nằm xuống” tôi nói. “Nghỉ ngơi chút đi.” Anh làm theo, tháo giày ra và nằm xuống, ngoan ngoãn như một đứa trẻ bị bệnh.

Ở tầng dưới, trong khi đun nước, tôi có cuộc nói chuyện nhỏ với Cathy, nghe cô ấy kể về một nhà hàng mới ở Northcote mà cô ấy đã khám phá ra, rất thích hợp để ăn trưa (họ làm sa lát rất ngon) và ở công ti cô ấy có một người đàn bà rất khó chịu. Tôi mỉm cười và gật đầu, nhưng tôi chỉ nghe một nửa. Tôi đang lắng nghe, bất kì tiếng động hay tiếng bước chân nào. Tôi cảm thấy không thực tế khi anh ở đây, trên giường của tôi, trên gác. Chỉ nghĩ về nó thôi cũng đủ khiến tôi chóng mặt, như thể tôi đang mơ.

Cuối cùng thì Cathy cũng ngừng nói và nhìn tôi, cô nhú lông mày. “Cậu có ổn không?” Cô hỏi. “Trông cậu hơi lạ.”

“Tớ hơi mệt” tôi nói với cô ấy. “Tớ thấy không khỏe. Tớ nghĩ rằng tớ sẽ đi ngủ.” Cô nhìn tôi chăm chú. Cô biết tôi không uống (cô ấy luôn luôn biết), nhưng cô ấy có thể sẽ nghi ngờ. Tôi không quan tâm, bây giờ tôi không thể nghĩ về nó; tôi cầm tách trà lên cho Scott và nói với cô ấy rằng tôi sẽ gặp cô ấy vào sáng hôm sau. Tôi dừng lại bên ngoài cửa phòng và lắng nghe. Yên tĩnh. Tôi cẩn thận xoay nắm cửa và đẩy ra. Anh nằm đó, vẫn vị trí khi tôi đi, hai tay ở bên hông, nhắm mắt lại. Tôi có thể nghe thấy hơi thở của anh, mềm mại nhưng ngắn. Anh nằm hơn nửa chiếc giường, nhưng tôi đang bị cám dỗ để nằm xuống bên cạnh anh, để đặt tay lên ngực anh, và an ủi anh. Nhưng thay vào đó, tôi hắng giọng và đưa chén trà ra.

Anh ngồi dậy. “Cảm ơn” anh nói một cách cộc cằn và lấy cốc từ tay tôi. “Cảm ơn cô đã ... cho tôi ở lại. Đạo gần đây - tôi không thể biết diễn tả nó như thế nào, từ khi câu chuyện đó được tung ra.

“Chuyện mà xảy ra nhiều năm trước đây á?”

“Đúng”

Làm cách nào mà các tờ báo lá cải lại có được câu chuyện đó. Mọi người đang chĩa mũi dùi vào cảnh sát, Kamal Abdic, và Scott.

“Đó toàn là dối trá thôi” Tôi nói với anh. “Phải không?”

“Tất nhiên, nhưng nó mang lại cho ai đó một động cơ, phải không? Đó là những gì họ đang nói đến - Megan giết chết con của mình, điều mà sẽ cho một ai đó – có thể là cha của đứa trẻ, có một động lực để giết cô ấy. Sau rất nhiều năm.”

“Thật lố bịch.”

“Nhưng cô biết những gì mọi người nói rồi đấy. Rằng tôi bịa ra chuyện này, không phải chỉ để làm cho cô ấy trông giống như một người xấu, mà còn để chuyển sự nghi ngờ sang một người khác, người mà chưa tiết lộ. Một số chàng trai từ quá khứ của cô ấy mà không ai biết đến.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh. Đùi của chúng tôi gần chạm vào nhau.

“Cảnh sát nói gì về chuyện này?”

Anh nhún vai. “Vẫn chưa có gì chính thức. Họ hỏi tôi đã biết gì về chuyện đó chưa. Hỏi xem tôi có biết cô ấy từng có một đứa con hay chưa? Hay tôi có biết những gì đã xảy ra không? Tôi có biết cha đứa bé là ai hay không? Tôi nói không, toàn những chuyện nhằm nhí, cô ấy chưa bao giờ mang thai ... ” Giọng anh khựng lại. Anh dừng lại, nhấp một ngụm trà. “Tôi hỏi họ những câu chuyện đó đến từ đâu, và bằng cách nào nó lại tiếp cận được với báo chí. Họ nói rằng họ không thể cho tôi biết. Tôi nghĩ là từ anh ta. Abdic.” Anh thở dài. “Tôi không hiểu tại sao. Tôi không hiểu tại sao anh ta có thể nói những điều như thế về cô ấy. Tôi không biết anh ta đang cố làm gì. Chắc chắn là anh ta muốn phá đám.”

Tôi nghĩ đến người đàn ông tôi gặp hôm trước: thái độ bình tĩnh, giọng nói mềm mại, ánh mắt ấm áp. Khó có thể tưởng tượng anh ta là một kẻ phá đám. Mặc dù vậy, nụ cười đó...

“Việc này thật quá đáng. Đáng ra họ nên có những quy tắc...”

“Không được phỉ báng người chết” anh nói. Anh im lặng một lúc, sau đó nói “Họ đã bảo đảm với tôi rằng họ sẽ không đưa ra bất kì thông tin nào nữa ... về việc cô ấy đang mang thai. Có lẽ là chưa. Có lẽ là không bao giờ. Nhưng phải đến khi họ biết chắc chắn.

“Cho đến khi họ biết chắc chắn ư?”

“Rằng nó không phải con của Abdic” anh nói.

“Họ đã xét nghiệm DNA à?”

Anh lắc đầu. “Không, tôi biết. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng tôi biết. Đứa bé đó - là - của tôi “.

“Nếu cảnh sát nghĩ rằng đó là con của Abdic, thì việc này sẽ cho anh một động cơ, phải không?” Anh ta sẽ không phải là người đàn ông đầu tiên im cách bỏ đi đứa bé bằng cách giết mẹ của nó - mặc dù tôi không nói ra. Và - tôi cũng không nói điều này - nó cũng đem lại cho Scott một động cơ. Nếu anh nghĩ vợ của anh đang mang thai đứa con của người đàn ông khác ... nhưng anh không phải loại người đó. Cú sốc của anh, sự đau khổ của anh - điều đó là thật. Không ai có thể diễn tốt đến mức đó.

Scott không nghe tôi nói nữa. Đôi mắt anh dán vào cánh cửa phòng ngủ, và anh như đang chìm xuống giường như đồng cát lún.

“Anh nên ở lại đây một lúc nữa” Tôi nói với anh. “Cố gắng ngủ một đi”

Anh nhìn tôi, và gần như mỉm cười. “Cô không phiền chứ?” Anh hỏi. “Tôi rất biết ơn điều này. Tôi không thể ngủ ở nhà. Không phải chỉ tại những người bên ngoài cố chụp ảnh và lấy thông tin. Không chỉ có thế. Đó là cô ấy. Cô ấy ở khắp mọi nơi, tôi không thể dừng nhìn thấy cô ấy. Tôi đi xuống cầu thang và tôi cố không nhìn, tôi buộc bản thân mình không được nhìn, nhưng khi tôi đi qua cửa sổ, tôi phải kiểm tra xem cô ấy không ở trên bậc thềm.” Tôi có thể cảm nhận được nước mắt trong khóe mắt tôi khi anh nói. “Cô ấy thích ngồi ở đó, trên bậc thềm nhỏ trước cửa. Cô ấy thích ngồi đó, và nhìn các đoàn tàu qua lại.

“Tôi biết” tôi nói, đặt tay lên tay anh. “Đôi khi tôi cũng nhìn thấy cô ấy ở đó.”

“Tôi cứ nghe thấy giọng nói của cô ấy” anh nói. “Tôi cứ nghe thấy tiếng cô ấy gọi tôi. Tôi nằm trên giường và tôi nghe thấy tiếng cô ấy gọi tôi từ bên ngoài. Tôi luôn nghĩ là cô ấy thực sự đang ở ngoài đó.” Anh run rẩy.

“Nằm xuống đi” tôi nói, lấy cốc trà từ tay anh. “Nghỉ ngơi chút đi.”

Khi tôi chắc chắn rằng anh đã ngủ, tôi nằm xuống, mặt tôi chỉ cách vai anh vài phân. Tôi nhắm mắt lại và lắng nghe tiếng trái tim mình đập, sự rung lên của các mạch máu trong cổ họng. Tôi hít vào mùi hương của anh.

Khi tôi thức dậy vài giờ sau đó, anh đã đi rồi.

THỨ NĂM, NGÀY 8 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

Tôi đang phản bội anh. Anh chỉ mới rời tôi chỉ vài giờ trước, mà tôi đã ở đây, trên đường đến gặp Kamal, người mà anh tin rằng đã giết chết vợ anh, con anh. Tôi cảm thấy phát ốm. Tôi tự hỏi liệu tôi có nên nói với anh kế hoạch của tôi, giải thích rằng tôi làm tất cả điều này là vì anh. Chỉ có điều tôi không chắc rằng tôi đang làm việc này chỉ cho riêng anh, và tôi không có một kế hoạch gì khác.

Tôi sẽ chấp nhận hi sinh bản thân. Đó là kế hoạch của tôi cho ngày hôm nay. Tôi sẽ nói về một điều có thật. Tôi sẽ nói về việc mình muốn có một đứa con. Tôi sẽ xem liệu điều đó có kích động anh ta không – xem anh ta có phản ứng như thế nào. Tôi sẽ xem mình nhận lại được những gì.

Tôi chẳng nhận được gì hết.

Anh ta bắt đầu bằng cách hỏi tôi cảm thấy thế nào, vào lần cuối tôi uống rượu.

“Từ hôm chủ nhật” Tôi nói.

“Tốt. Điều đó rất tốt” anh ta nắm tay để lên lòng. “Trông cô rất tốt” anh ta mỉm cười, và tôi không nhìn thấy kẻ giết người đầu nữa. Tôi tự hỏi tôi đã nhìn thấy ai ngày hôm trước. Liệu tôi đã tưởng tượng nó?

“Lần trước anh đã hỏi tôi việc uống rượu bắt đầu như thế nào phải không?” Anh ta gật đầu. “Tôi bị trầm cảm” tôi nói. “Chúng tôi đã cố gắng ... Tôi đã cố gắng để có thai. Tôi không thể, và tôi trở nên chán nản. Đó là khi nó bắt đầu.” Trong một thoáng, tôi lại khóc. Gần như không thể cưỡng lại lòng tốt của một người lạ. Một người nào đó nhìn bạn, những người không hề biết bạn, người nói với bạn điều đó hoàn toàn ổn, bất cứ điều gì bạn đã làm: chịu đựng, tổn thương, và xứng đáng được tha thứ. Tôi tâm sự với anh ta và lại một lần nữa, tôi quên mất lí do tôi ở đây. Tôi không còn chú ý đến hành động của anh ta nữa, tôi không còn nghiên cứu đôi mắt anh ta để tìm dấu hiệu của tội lỗi hoặc nghi ngờ. Tôi để anh ta an ủi tôi.

Anh ta rất tốt. Anh ta nói về cách chống lại nó, nhắc nhở tôi rằng quá khứ chỉ là quá khứ thôi.

Vì vậy, có thể nó vẫn có ích, vì khi tôi rời văn phòng Kamal Abdic, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và nhiều hy vọng hơn. Anh ta đã giúp tôi. Tôi ngồi trên tàu và cố gắng tưởng tượng kẻ giết người. Tôi đã từng thấy, nhưng giờ tôi không thể nhìn thấy anh nữa. Tôi đang vật lộn để có thể coi anh ta như một người đàn ông có khả năng đánh một người phụ nữ và nghiền nát hộp sọ của cô.

Một hình ảnh kinh khủng, đáng xấu hổ đến với tôi: Kamal với bàn tay tinh tế của mình, cách trấn an, và lời nói ngọt ngào như mật, tương phản với Scott, cao lớn và mạnh mẽ, hoang dã, tuyệt vọng. Tôi phải nhắc nhở bản thân mình rằng đây là Scott bây giờ, không phải là anh trước kia. Tôi phải tiếp tục nhắc nhở bản thân về con người anh trước tất cả những điều này. Và sau đó tôi phải thừa nhận rằng tôi không biết con người của Scott trước tất cả những điều này.

THỨ NĂM, NGÀY 9 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

Đoàn tàu dừng lại ở tín hiệu. Tôi nhấp một ngụm rượu thuốc và nhìn lên ngôi nhà của anh và chiếc thềm. Tôi đang rất ổn, nhưng tôi cần điều này. Để gọi lên chút dũng cảm. Tôi đang trên đường đến gặp Scott, và tôi sẽ phải chịu rủi ro khi lang thang trên đường Blenheim: Tom, Anna, cảnh sát, báo chí. Cái đường hầm, với những ký ức kinh hoàng và máu. Nhưng anh đã yêu cầu tôi đến, và tôi không thể từ chối anh.

Họ phát hiện ra đứa bé tối qua. Hậu chính xác hơn là những gì còn lại của đứa bé. Được chôn trong khuôn viên của một trang trại gần bờ biển Đông Anglian, đúng nơi mà ai đó đã nói với họ nên xem xét. Điều đó được in trên báo sáng nay:

Cảnh sát đã mở một cuộc điều tra về cái chết của một đứa trẻ sau khi họ tìm thấy

xác nó được chôn trong vườn của một ngôi nhà gần Holkham, phía bắc Norfolk. Phát hiện này được đưa ra sau khi cảnh sát phát giác về việc một vụ giết người trái pháp luật trong quá trình điều tra của họ về cái chết của Megan Hipwell, từ Witney, người mà cơ thể được tìm thấy trong rừng Corly tuần trước.

Tôi gọi điện cho Scott ngay khi tôi nhìn thấy những tin tức. Anh không trả lời, vì vậy tôi đã để lại một tin nhắn, nói với anh rằng tôi rất xin lỗi. Anh gọi lại vào chiều nay.

“Anh có ổn không?” tôi hỏi anh.

“Không hẳn.” Giọng anh đặc lại.

“Tôi rất xin lỗi... anh có cần gì không?”

“Tôi cần ai đó không nói với tôi rằng tôi đã bảo mà.”

“Tôi xin lỗi”

“Mẹ tôi đã ở đây cả buổi chiều. Bà ấy đã biết chuyện này từ trước, rõ ràng là như thế - có gì đó không đúng về cô gái này, không gia đình, không bạn bè, đến từ hư không. Tôi tự hỏi tại sao bà chưa bao giờ nói với tôi.” Có tiếng kính vỡ và tiếng anh chửi thề.

“Anh có ổn không?” Tôi hỏi một lần nữa.

“Cô có thể đến đây không?” Anh hỏi.

“Đến nhà anh ư?”

“Đúng vậy.”

“Tôi ... cảnh sát, nhà báo ... Tôi không chắc nữa...”

“Làm ơn. Tôi chỉ muốn một người bạn. Ai đó biết Megs, người yêu quý cô ấy. Ai đó không tin những chuyện này.

Anh đang say, tôi biết điều đó và tôi đồng ý.

Bây giờ, tôi ngồi trên tàu, cũng đang say, và tôi suy nghĩ về những gì anh đã nói. Một người nào đó biết Megs, người yêu quý cô ấy. Tôi không biết cô ấy, và tôi cũng không chắc là tôi có thích cô ấy không nữa. Tôi uống nốt chai rượu nhanh nhất có thể, và mở một chai khác.

Tôi xuống ở trạm Witney. Tôi lẩn vào đám đông: như là một nô lệ đi nhận lương, mệt mỏi, mong được về nhà và ngồi ngoài hiên, nhâm nhi một cốc bia lạnh, ăn tối với những đứa trẻ và đi ngủ sớm. Nó có thể chỉ là rượu gin, nhưng nó khiến tôi cảm thấy rất thoải mái khi đi cùng dòng người dán mắt vào điện thoại hay cố móc túi những người đi cạnh. Tôi đang được trở lại mùa hè đầu tiên chúng tôi sống ở Blenheim, khi tôi từng vội vã về nhà từ văn phòng mỗi đêm, tuyệt vọng khi bước xuống những bậc thang của nhà ga. Tom làm việc ở nhà và tôi hiếm khi còn nguyên quần áo sau khi bước qua cửa. Kể cả bây giờ tôi vẫn mỉm cười khi nghĩ về nó, má tôi nóng lên khi tôi đi xuống đường, cắn chặt môi để khỏi cười, hơi thở của tôi

nhánh dần, nghĩ về anh ta và biết rằng anh đang đếm từng phút đợi tôi về nhà.

Đầu tôi là chứa đầy những hình ảnh hạnh phúc của ngày xưa mà tôi đã quên lãng về Tom và Anna, cảnh sát và các nhiếp ảnh gia, trước khi tôi để ý điều đó thì tôi đã đứng trước cửa nhà Scott, tôi bấm chuông, cánh cửa mở ra và tôi cảm thấy kích thích, mặc dù không nên, nhưng tôi lại không cảm thấy tội lỗi về điều đó, bởi vì dù gì Megan cũng không tốt đẹp như những gì tôi đã nghĩ. Cô ta không phải là cô gái đẹp, vô tư ngồi rên thềm. Cô ta không phải là một người vợ yêu thương chồng. Cô ta thậm chí còn không phải một người tốt. Cô ta là một kẻ dối trá.

Cô ta là một kẻ giết người.

MEGAN

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 20 THÁNG BẢY 2013

BUỔI TỐI

TÔI ĐANG NGỒI trên sofa trong phòng khách của anh, tay cầm một li rượu. Ngôi nhà vẫn như vậy. Tôi tự hỏi, liệu có phải anh luôn sống như thế này, như một cậu bé tuổi teen? Và tôi nghĩ đến việc anh bị mất gia đình khi mới chỉ là một đứa trẻ, nên có lẽ là như vậy. Tôi cảm thấy buồn cho anh. Anh đi ra từ trong bếp và ngồi ở bên cạnh tôi, thoải mái và gần gũi. Nếu tôi có thể, tôi sẽ đến đây mỗi ngày, chỉ cần một hoặc hai giờ. Tôi chỉ muốn ngồi đây và uống rượu, cảm thấy tay anh trên tay tôi. Nhưng tôi không thể. Anh chỉ muốn tôi kết thúc chuyện này.

“Được rồi, Megan” anh nói. “cô đã sẵn sàng chưa? Để hoàn thành những gì cô muốn nói?”

Tôi tựa lưng xuống, chạm vào cơ thể ấm áp của anh. Anh để tôi làm vậy. Tôi nhắm mắt lại, và không lâu sau tôi đã lại ở đó, trở lại phòng tắm. Điều này thật lạ lùng, bởi vì tôi đã mất khoảng thời gian rất dài để cố gắng không nghĩ về nó, về những ngày, những đêm đó, nhưng kể cả bây giờ, tôi có thể nhắm mắt lại và nó vẫn hiện ra gần như ngay lập tức, như tôi vừa thiếp vào một giấc mơ.

Không khí rất tối và lạnh. Tôi không còn ở trong phòng tắm nữa. “Tôi không biết chính xác những gì đã xảy ra. Tôi nhớ mình đã thức dậy, tôi biết rằng có điều gì đó không ổn, và điều tiếp theo tôi biết là Mac đã về nhà. Anh đã gọi điện thoại cho tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh trên cầu thang, la hét tên tôi, nhưng tôi không thể di chuyển. Tôi đang ngồi trên sàn nhà trong phòng tắm, con bé ở trong vòng tay tôi. Mưa vẫn xối xuống mái nhà đột cũ kĩ. Tôi đã rất lạnh. Mac lên tầng, vẫn gọi tên tôi, anh đã đến ngưỡng cửa và bật đèn lên.” Giờ thì tôi có thể cảm nhận được nó, ánh sáng héo úa chiếu thẳng vào vũng mạt tôi, tất cả mọi thứ hiện lên với sắc trắng kinh hoàng.

“Tôi nhớ là mình đã hét lên bảo anh tắt điện đi. Tôi không muốn đối diện, tôi không muốn nhìn thấy con bé như vậy. Tôi không biết – tôi không biết những gì xảy ra sau đó. Anh hét lên với tôi, nói thẳng vào mặt tôi. Tôi đưa nó cho anh rồi chạy đi. Tôi chạy ra ngoài trời mưa và hướng xuống biển. Tôi đã nghĩ đến việc dìm mình xuống đó, nhưng tôi đã quá sợ hãi. Cuối cùng thì anh cũng đến và mang tôi về

nhà.

“Sáng hôm sau chúng tôi chôn con bé. Tôi bọc nó trong một chiếc túi và Mac đào đất. Chúng tôi để nó xuống gần chỗ đường ray không sử dụng. Chúng tôi đặt vài hòn đá lên để đánh dấu. sau đó chúng tôi không ai nói gì về chuyện đó, không ai nói bất cứ điều gì, chúng tôi không nhìn vào mặt nhau. Tối hôm đó, Mac đi ra ngoài. Anh nói là anh có cuộc gặp với ai đó. Tôi đã nghĩ là anh sẽ đi báo cảnh sát. Tôi không biết mình nên làm gì. Tôi chỉ đợi anh, hoặc bất kì ai đó, đến. Nhưng anh không quay lại. Anh không bao giờ quay lại.”

Tôi đang ngồi trong phòng khách ấm áp của Kamal, ngồi bên cạnh cơ thể ấm áp của anh, và tôi vẫn run lên cầm cập. “Tôi vẫn có thể cảm nhận được nó” tôi nói với anh. “Vào buổi đêm, tôi vẫn cảm nhận được nó. Đó là những thứ khiến tôi sợ hãi, khiến tôi mất ngủ: cảm giác ở một mình trong căn nhà đó. Tôi cứ đi quanh căn phòng tối tăm và tôi nghe thấy tiếng con bé khóc, tôi ngửi thấy mùi cơ thể nó. Và tôi nhìn thấy nhiều thứ. Tôi không thể ngủ được vì cứ chắc chắn rằng có ai đó ở đây – hoặc cái gì đó kahsc – đang trong căn nhà này cùng với tôi. Tôi nghĩ là tôi sẽ bị điên mất. Tôi nghĩ là mình sắp chết. Tôi cứ nghĩ là nếu tôi cứ ở đây chờ, một ngày nào đó, sẽ có người đến tìm tôi. Ít nhất thì bằng cách đó, tôi sẽ không phải bỏ lại con bé.

Tôi khịt mũi, nghiêng về phía trước để lấy một tờ giấy ăn trên bàn. Kamal đưa tay dọc sống lưng tôi.

“Nhưng cuối cùng, tôi đã không có đủ can đảm để ở lại. Tôi nghĩ rằng tôi đã chờ đợi khoảng mười ngày, và sau đó không còn gì để ăn - không còn đến một hộp đậu, không có gì. Tôi thu dọn đồ đạc và rời đi.”

“Sau đó cô có gặp lại Mac không?”

“Không, không bao giờ. Lần cuối tôi nhìn thấy anh ấy là tối hôm đó. Anh không hôn cũng không nói một lời tạm biệt. Anh chỉ nói là ra ngoài một chút.” Tôi nhún vai. “Chỉ thế thôi.”

“Cô có cố liên lạc với anh ta không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Lúc đầu, tôi đã quá sợ hãi. Tôi không biết anh ấy sẽ làm gì nếu tôi liên lạc. Và tôi cũng không biết anh ấy ở đâu – anh ấy còn không có cả một cái điện thoại. Tôi mất liên lạc với những người quen của anh. Bạn anh hầu hết là dân du mục hoặc thích đi du lịch nhiều. Vài tháng trước, sau khi chúng ta nói về anh ấy, tôi đã thử tìm trên google. Nhưng tôi không thể tìm thấy. Điều đó rất lạ...”

“Cái gì lạ?”

“Ngày trước, tôi từng nhìn thấy anh. Như khi đi trên đường, hoặc lúc tôi thấy một người đàn ông trong quán cà phê và tôi chắc chắn đó là anh, tim tôi sẽ đập rất nhanh. Tôi từng nghe thấy giọng anh lẫn trong đám đông. Nhưng rồi một thời gian

sau, chúng không còn nữa. “Còn giờ thì – tôi nghĩ có thể anh đã chết rồi.”

“Tại sao cô lại nghĩ vậy?”

“Tôi không biết. Tôi cảm thấy... như anh đã chết rồi.”

Kamal ngồi thẳng dậy và cẩn thận dịch người ra xa tôi. Anh quay mặt nhìn tôi.

“Tôi nghĩ đó chỉ là sự tưởng tượng của cô thôi, Megan. Nhìn thấy một người quan trọng trong quá khứ sau khi chia tay là một chuyện rất bình thường. Ngày trước, tôi lúc nào cũng nhìn thấy hình ảnh của anh tôi. Còn việc cô cảm thấy anh ta như đã chết chắc là hậu quả của việc anh ta đã ra khỏi cuộc đời cô quá lâu. Trong một số trường hợp, anh ta dường như cô không còn cảm thấy anh ta có thật nữa.” Anh lại quay trở lại chế độ một bác sĩ tâm lý, chúng tôi không còn là hai người bạn ngồi trên ghế sofa nữa. Tôi muốn kéo anh lại gần tôi, nhưng tôi không muốn đi quá giới hạn. Tôi nghĩ về lần trước, khi tôi hôn anh trước khi ra về – ánh mắt của anh đã thể hiện sự thất vọng và giận dữ.

“Tôi tự hỏi rằng, vì chúng ta đã nói về chuyện này rồi, cô cũng đã kể ra câu chuyện của cô, có thể cô nên liên lạc với Mac. Để đóng lại chương đó của cuộc đời cô”

Tôi đã nghĩ anh sẽ khuyên tôi như vậy. “Tôi không thể” tôi nói. “Không thể được.”

“Cứ nghĩ về chuyện đó đi.”

“Tôi không thể. Nhớ anh vẫn còn ghét tôi thì sao? Nếu anh ấy báo cảnh sát thì sao?” Nếu – tôi không thể nói ra điều này, cũng không thể thì thầm được – nếu anh nói cho Scott biết con người thật của tôi?”

Kamal lắc đầu “Có lẽ anh ta không ghét cô đâu, Megan. Có lẽ anh ta chưa bao giờ ghét cô. Có lẽ anh ta cũng chỉ sợ hãi thôi. Có thể anh ta cảm thấy tội lỗi. Từ những gì cô đã nói với tôi thì anh ta cũng không phải một người đàn ông có trách nhiệm cho lắm. Anh ta ở cùng một cô gái trẻ và dễ bị tổn thương khi cô ấy cần sự giúp đỡ. Có lẽ anh ta biết rằng những chuyện đã xảy ra không phải là lỗi của mình cô. Có lẽ đó là lý do anh ta bỏ đi.”

Tôi không biết là anh có thực sự tin như vậy hay anh chỉ nói vậy để khiến tôi cảm thấy tốt hơn thôi. Tôi chỉ biết rằng điều đó không hề đúng. Tôi không thể để anh nhận trách nhiệm cho việc này. Tôi phải nhận lỗi là do mình.

“Tôi không muốn bắt cô làm những gì cô không muốn” Kamal nói. “Tôi chỉ muốn cô xem xét lại chuyện liên lạc với Mac, nó có thể sẽ giúp cô. Không phải là tôi nghĩ là cô nợ anh ta điều gì. Cô không nhìn ra à? Anh ta nợ cô. Tôi thông cảm với tội lỗi của cô, thật sự đấy. Nhưng anh ta đã bỏ cô. Cô đã rất cô đơn, sợ hãi và hoảng loạn, đau khổ. Anh ta để cô một mình trong căn nhà đó. Bảo sao cô mất ngủ. Tất nhiên là việc ngủ sẽ khiến cô sợ hãi: cô thiếp đi và chuyện gì đó kinh khủng sẽ xảy ra. Và

người nên ở đó giúp cô lại bỏ cô một mình.

Những điều Kamal nói khiến tôi không còn cảm thấy tệ như trước nữa. Những từ ngữ quyến rũ của anh, ấm áp và ngọt ngào, khiến tôi gần như tin chúng. Tôi gần như có thể tin rằng có một cách để bỏ lại tất cả chuyện này đằng sau, về nhà với Scott và sống cuộc sống của tôi như những một bình thường, không kiểm tra cũng không tuyệt vọng chờ đợi một cái gì đó tốt hơn. Có phải đó là những gì người bình thường làm?

“Cô sẽ suy nghĩ về điều này chứ?” anh hỏi, chạm vào tay tôi. Tôi mỉm cười và nói rằng tôi sẽ làm vậy. Có lẽ tôi thực sự muốn làm vậy, tôi không biết nữa. Anh tiễn tôi ra cửa và đặt tay lên vai tôi, tôi muốn quay lại và hôn anh lần nữa, nhưng tôi đã không làm vậy.

Thay vào đó, tôi hỏi “Đây sẽ là lần cuối tôi gặp anh phải không?” và anh gật đầu. “Chúng ta có thể...?”

“Không, Megan. Chúng ta không thể. Chúng ta phải làm điều đúng đắn.”

Tôi cười. “Tôi không giỏi chuyện đó lắm” tôi nói. “Chưa bao giờ.”

“Cô có thể mà. Cô sẽ làm được. Giờ thì về nhà đi. Về nhà với chồng cô đi.”

Tôi đứng trên bậc thềm bên ngoài nhà anh trong một thời gian dài sau khi anh đóng cửa. Tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn, tôi nghĩ thế, tự do hơn – nhưng cũng buồn hơn, và đột nhiên tôi chỉ muốn về nhà với Scott.

Ngay khi tôi quay người lại để đi ra ga tàu thì một người đàn ông đi chạy dọc theo vỉa hè, đang đeo tai nghe, đầu cúi xuống. Anh ta hướng thẳng về chỗ tôi và khi tôi cố tránh khỏi anh ta, tôi vấp phải mép đường và ngã.

Anh ta không buồn xin lỗi, anh ta thậm chí còn không nhìn lại tôi và tôi quá sốc để có thể khóc. Tôi đứng dậy và cứ ở đó, tựa lưng vào một chiếc xe, cố gắng thở bình thường. Tất cả những cảm xúc đẹp đẽ tôi có trong nhà Kamal đột nhiên tan vỡ.

Đến tận khi về đến nhà thì tôi mới nhận ra mình có một vết cắt trên tay khi tôi ngã, và tôi còn xoa tay lên miệng nữa. Môi tôi đang dính đầy máu.

RACHEL

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 10 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI DẬY SỚM. Tôi có thể nghe thấy tiếng những chiếc xe tải đi chậm chạp qua con đường phía dưới và tiếng mưa đập nhẹ vào cửa sổ. Cánh cửa sổ vẫn mở một nửa - tối qua chúng tôi quên đóng chúng lại. Tôi cười một mình. Tôi có thể cảm thấy anh nằm cạnh, ấm áp và vẫn còn ngái ngủ. Tôi di chuyển hông, tiến lại gần anh hơn. Không lâu sau, anh đã nửa tỉnh, nắm lấy vai tôi và kéo tôi quay lại.

“Rachel” anh nói, “đừng.” Người tôi lạnh toát. Tôi không ở nhà, đây không phải nhà tôi. Điều này thật sai trái.

Tôi quay lại. Scott đang ngồi trên giường. Anh để thông hai chân xuống mép giường và quay lưng về phía tôi. Tôi nhắm nghiền mắt lại và cố nhớ, nhưng tất cả đều rất mơ hồ. Khi tôi mở mắt ra, tôi mới nhận ra, vì tôi đã thức dậy trong căn phòng như này hàng nghìn lần hoặc hơn: đây đúng là chỗ để giường, đúng chỗ này - nếu tôi ngồi dậy tôi sẽ nhìn thấy một cây sồi bên đường đối diện; còn bên trái là phòng tắm và bên phải là tủ quần áo. Đây đúng như căn phòng mà tôi từng ở với Tom.

“Rachel” anh lại nói, tôi đưa tay ra chạm vào lưng anh, nhưng anh đứng ngoắt dậy và đối mặt tôi. Anh trông như người mất hồn, như lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ở sở cảnh sát - như thể ai đó đã nạo sạch phần bên trong của anh và chỉ để lại phần vỏ.

Đây giống như căn phòng tôi ở với Tom, nhưng thực ra lại là căn phòng anh ấy ở với Megan. Căn phòng này, trên chiếc giường này.

“Tôi biết” tôi nói. “Tôi xin lỗi. Tôi rất xin lỗi. Điều này thật sai trái.”

“Đúng” anh nói, không nhìn vào mắt tôi. Anh đi vào phòng tắm và đóng cửa lại.

Tôi nằm xuống và nhắm mắt lại, cảm thấy như bản thân đang chìm trong kinh hãi, ruột tôi cồn cào. Tôi đã làm gì thế này? Tôi nhớ là lúc đầu, chúng tôi nói chuyện khá nhiều. Anh đã rất giận mẹ, người chưa từng quý Megan; giận dữ với những tờ báo vì những gì họ viết về cô, giận cảnh sát vì họ làm mọi chuyện bung bét. Chúng tôi đã ngồi trong bếp và tôi nghe anh nói, và khi bia đã cạn, chúng tôi ngồi ở lan can, lúc đó anh đã nguôi giận. Chúng tôi cùng uống và nhìn đoàn tàu và nói về

những chuyện băng quơ: tivi, việc làm, trường cũ của anh, như những người bình thường. Tôi đã quên mất cảm giác của mình, cả hai chúng tôi đều vậy, nhưng giờ thì tôi đã nhớ. Tôi nhớ rằng anh cười với tôi, vuốt tóc tôi.

Cảm xúc trào về như một làn sóng, tôi có thể cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. Tôi nhớ là mình đã tự thừa nhận với bản thân. Tôi nghĩ đến ý nghĩ đó nhưng lại không gạt bỏ nó, thay vào đó lại ghì chặt lấy nó. Tôi đã muốn điều này. Tôi muốn ở bên Jason. Tôi muốn được thử cảm giác của Jess kh cô ấy ngồi đó với anh, cùng nhau uống rượu mỗi tối. Tôi đã quên mất cảm xúc thật của mình. Tôi lờ đi sự thật rằng Jess chỉ là sự tưởng tượng của tôi, nhưng nói theo cách khác, Jess không phải là hư vô, cô ấy là Megan - và cô ấy đã chết, một cơ thể bị bỏ đến thối rữa. Nhưng tệ hơn thế: tôi không quên. Chỉ là tôi không quan tâm. Tôi không quan tâm vì tôi đã bắt đầu tin những gì họ nói về cô ấy. Trong một thoáng, tôi đã nghĩ là cô ấy xứng đáng với những điều đã xảy ra.

Scott đi ra từ phòng tắm. Anh đã tắm, rửa sạch tôi khỏi cơ thể anh. Trông anh đã tốt hơn, nhưng anh vẫn không nhìn vào mắt tôi khi mời tôi uống cà phê. Đây không phải những gì tôi muốn: những việc này thật không đúng. Tôi không muốn làm việc này. Tôi không muốn mất kiểm soát một lần nữa.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo và đi vào phòng tắm, dội nước lạnh vào mặt. Mascara trên mắt tôi nhoè ra, đọng lại ở khoé mắt, môi tôi thâm lại. Như bị cắn. Mặt và cổ tôi đỏ lên nơi râu của anh làm xước. Tôi thoáng nghĩ lại tối hôm qua, với bàn tay anh trên cơ thể tôi, và bụng tôi quặn lại. Tôi thấy chóng mặt, tôi ngồi bệt xuống cạnh bồn tắm. Phòng tắm dường như bẩn hơn các phòng khác: Bụi đóng lại ở bồn rửa mặt, kem đánh răng nhoè lên gương. Có một chiếc cốc, chỉ một chiếc bàn chải cắm trên đấy. Không có lọ nước hoa nào, không sữa dưỡng ẩm, không đồ trang điểm. Tôi tự hỏi là có phải cô ấy đã mang chúng theo kho cô ấy ra đi, hay anh đã vất chúng đi.

Quay trở lại phòng ngủ, tôi nhìn quanh tìm những dấu hiệu của cô ấy - một chiếc buộc tóc ở sau cánh cửa, lược ở trên bàn, một lọ nhựa thơm hay vài đôi hoa tai - nhưng không có gì hết. Tôi đi ngang qua tủ quần áo và đã định mở ra, tay tôi để trên tay cầm, đúng lúc đó thì anh gọi, “Cà phê xong rồi đây!” và tôi nhảy dựng lên.

Anh đưa tôi chiếc cốc mà không buồn nhìn mặt tôi, rồi quay lưng về phía tôi, ánh mắt anh dán chặt vào đường ray hoặc cái gì đó bên ngoài. Tôi nhìn sang bên phải và để ý là những bức ảnh đã biến mất, tất cả. Lông gáy tôi dựng lên. Tôi nhấp một ngụm cà phê nhưng không thể nuốt nó dễ dàng. Điều này không đúng.

Có lẽ là do mẹ anh: bà ấy đã dọn sạch mọi thứ và lấy những bức ảnh đi. Bà ấy không thích Megan, anh đã nói đi nói lại điều đó. Nhưng anh đã là ai vào tối hôm qua? Ngủ cùng một người đàn bà lạ trên trong khi vợ mình mới chết chưa được

một tháng? Anh quay lại, nhìn tôi, và tôi cảm thấy như anh đang đọc ý nghĩ của tôi vì ánh mắt anh thật là lăm - khinh thường. Tôi đặt cốc trà xuống.

“Tôi nên đi đây” tôi nói, và anh cũng không từ chối.

Mưa đã tạnh. Trời bên ngoài sáng dần, tôi đi ra ngoài một cách lười nhác. Một người đàn ông lại gần tôi - anh ta đã ở ngay trước mặt tôi. Tôi giơ tay ra, quay sang một bên để tránh đường cho anh ta. Anh ta nói gì đó nhưng tôi không nghe rõ. Tôi vẫn giơ tay lên và cúi mặt xuống, tôi chỉ cách chỗ đó vài phân khi tôi nhìn thấy Anna, đứng cạnh xe của cô ta, chống tay lên eo và nhìn tôi. Khi tôi ngẩng lên, cô ta lắc đầu, quay đi và bước nhanh vào nhà, gần như là chạy vào nhà. Tôi đứng yên một lúc, nhìn cô ta thoáng qua trong chiếc quần leggings đen và áo sơ mi đỏ. Tôi nhớ ra điều gì đó. Tôi đã từng nhìn thấy cô ta đi như vậy rồi.

Đó là ngay sau khi tôi chuyển ra ngoài. Tôi thường đến gặp Tom và lấy vài thứ đồ tôi bỏ quên. Tôi không nhớ chúng là những gì, nhưng nó thực ra không quan trọng, tôi chỉ muốn đến căn nhà đó và gặp anh. Tôi nghĩ đó là vào một hôm chủ nhật, tôi chuyển ra từ thứ sáu, nên tính từ lúc đó thì tôi đã đi được bốn tám giờ. Tôi đứng trên đường và nhìn cô ta chuyển đồ từ xe vào nhà. Cô ta bắt đầu chuyển vào, hai ngày sau khi tôi rời đi, giường của tôi vẫn còn chưa kịp lạnh mà. Cô ta nhìn thấy tôi và tôi đi về phía cô ta. Tôi không biết mình sẽ nói gì - chắc chắn là không phải điều gì đó có lí trí. Tôi đã khóc, tôi nhớ điều đó. Và cô ta, như vừa rồi, chạy vào nhà. Tôi không biết điều gì có thể tệ hơn - chỉ là cô ta chưa thể hiện thôi. Tôi nghĩ là điều đó đã có thể giết chết tôi. Giờ thì tôi đứng trên sân ga đợi tàu và cảm thấy choáng váng. Tôi ngồi xuống ghế và nói với bản thân rằng việc này chả là gì hết - nó sẽ không khiến tôi uống rượu đâu. Nhưng tôi biết điều này còn hơn thế nữa. Đó là Anna - nhìn thấy cô ta và cảm giác khi cô ta chạy đi như vậy. Đó là nỗi sợ hãi.

ANNA

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 10 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI LÁI XE ĐẾN PHÒNG TẬP GYM ở Northcote sáng nay, sau đó ghé qua vài cửa hàng trên đường về và mua cho mình một chiếc đầm hiệu Max Mara để thương (Tom sẽ tha thứ cho tôi khi anh nhìn thấy tôi mặc nó). Tôi đã có một buổi sáng hoàn hảo, nhưng khi tôi đậu xe thì lại có một vài chuyện xảy ra bên ngoài nhà Hipwell – các nhiếp ảnh gia gần như ở đó cả ngày - và cả cô ta nữa. Lại một lần nữa! Tôi gần như không thể tin được. Rachel, luồn qua một đồng nhiếp ảnh gia. Tôi chắc chắn rằng cô ta vừa rời khỏi nhà của Scott. Nhưng tôi thậm chí còn không buồn. Tôi chỉ kinh ngạc. Và khi tôi nói chuyện đó với Tom – một cách rất bình tĩnh, như thể đó là một sự thật hiển nhiên – anh ấy cũng bối rối y như tôi.

“Anh sẽ nói chuyện với cô ấy để xem chuyện gì đang xảy ra.” Anh nói.

“Anh đã thử rồi mà” tôi nói, bằng một giọng bình tĩnh nhất có thể. “Chẳng có sự khác biệt nào cả.” Tôi gợi ý đây là thời điểm thích hợp để sử dụng biện pháp mạnh, như xin tư vấn pháp lý hoặc một lệnh cấm.

“Cô ấy không thực sự quấy rối chúng ta mà?” anh nói. “Cô ấy không gọi điện, cũng không cố tiếp cận chúng ta hay đến nhà nữa. Đừng lo về chuyện đó em yêu. Anh sẽ xử lý chuyện này.”

Tất nhiên là anh nói đúng, về điều quấy rối. Nhưng tôi không quan tâm. Cô ta đang âm mưu chuyện gì đó, và tôi sẽ không bỏ qua chuyện này. Tôi mệt mỏi vì bị nói không cần lo lắng. Tôi mệt mỏi khi anh nói rằng cứ để giải quyết mọi chuyện, rằng anh sẽ nói chuyện với cô ta, hay cuối cùng rồi cô cũng sẽ bỏ đi thôi. Tôi nghĩ đã đến lúc tự tôi phải giải quyết vấn đề. Nếu lần sau tôi còn nhìn thấy cô ta, tôi sẽ gọi cảnh sát - người phụ nữ đó, Trung sĩ thám tử Riley. Cô ấy có vẻ tốt, biết cảm thông. Tôi biết Tom cảm thấy thương Rachel, nhưng thật sự, tôi nghĩ rằng đã đến lúc tôi phải xử lý tay đôi với con khốn đó một lần cho xong.

RACHEL

. . .

THỨ HAI, NGÀY 12 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

CHÚNG TÔI ĐANG Ở BÃI ĐẬU XE tại Hồ Wilton. Chúng tôi từng thỉnh thoảng đến đây để bơi vào những ngày hè nóng nực. Hôm nay, tôi ngồi trong xe của Tom, cửa sổ đóng lại để chặn những cơn gió nóng từ ngoài vào. Tôi muốn tựa đầu ra sau và nhắm mắt lại, ngửi mùi lá thông và lắng nghe những tiếng chim. Tôi muốn nắm lấy tay anh và ở đây cả ngày.

Tối qua anh gọi cho tôi và hỏi nếu chúng tôi có thể gặp nhau. Tôi hỏi xem đó có phải chuyện với Anna không. Tôi nói rằng chuyện đó không liên quan gì đến họ - tôi không đến đó để quấy rầy họ. Anh tin tôi, hoặc ít nhất thì anh cũng nói vậy, nhưng giọng anh vẫn có vẻ cảnh giác pha chút lo lắng. Anh nói rằng anh cần nói chuyện với tôi.

“Làm ơn đi Rach” anh nói, và chỉ như vậy – bằng cách anh thường nói ngày xưa, tôi nghĩ rằng trái tim tôi có thể nổ tung. “Anh sẽ đến và đón em, được không?”

Tôi dậy trước bình minh và đã ở trong bếp pha trà lúc năm giờ. Tôi gội đầu, cạo lông chân, trang điểm một chút và phải thay quần áo bốn lần. Và tôi cảm thấy tội lỗi. Tôi biết điều này nghe rất ngu ngốc, nhưng tôi nghĩ về Scott – về những gì chúng tôi đã làm và cảm giác của anh – và tôi ước là mình đã không làm vậy, vì đó như là một sự phản bội. Phản bội Tom, người đàn ông đã rời bỏ tôi theo một người đàn bà khác hai năm trước. Và tôi không thể quên đi cảm giác này.

Tom đến chỉ trước chín giờ một chút. Tôi xuống dưới nhà và thấy anh đứng đó, tựa vào xe, mặc quần bò và một chiếc áo sơ mi cũ màu xám – cũ đến mức tôi nhớ được cảm giác tựa má vào nó khi nằm trên ngực anh.

“Hôm nay anh được nghỉ làm” anh nói khi vừa nhìn thấy tôi. “Anh nghĩ là chúng ta có thể đi ra ngoài một chút.”

Chúng tôi không nói gì nhiều lúc ở hồ. Anh hỏi tôi dạo này tôi thế nào và nói rằng trông tôi đã tốt hơn. Anh không nhắc đến Anna cho tới tận khi chúng tôi ở bãi đỗ xe, và tôi đã nghĩ đến việc nắm tay anh.

“À ừm, Anna nói là cô ấy nhìn thấy em... và cô ấy nghĩ là có thể em đi ra từ nhà của Scott Hipwell? Có đúng vậy không?” Anh quay sang đối mặt tôi, nhưng không

thực sự nhìn vào tôi. Trông anh gần như xấu hổ khi hỏi câu hỏi đó.

“Anh không phải lo về chuyện đó” tôi nói với anh. “Em đã gặp Scott... ý em là, không phải như vậy, không phải hẹn hò gì cả. Bọn em là bạn. Vậy thôi. Chuyện này rất khó để giải thích. Dạo này em đang giúp anh ấy vài chuyện. Anh biết đấy – chắc chắn là anh biết – rằng anh ấy đang trải qua một thời kì rất khó khăn.”

Tom gật đầu, nhưng anh vẫn không nhìn tôi. Thay vào đó, anh lại cắn móng tay, một dấu hiệu chắc chắn rằng anh đang lo lắng.

“Nhưng Rach –”

Tôi ước rằng anh ấy không gọi tôi như vậy, vì nó khiến tôi cảm thấy choáng váng, nó khiến tôi muốn mỉm cười. Đã rất lâu rồi từ lần cuối anh gọi tôi như vậy, và nó khiến tôi hi vọng. Có lẽ mọi chuyện đang không ổn giữa anh và Anna, có lẽ anh đang nhớ lại những điều tốt đẹp giữa chúng tôi, có lẽ một phần trong anh đang nhớ tôi.

“Anh chỉ... anh rất lo lắng về chuyện này.”

Cuối cùng thì anh cũng ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt nâu to tròn của anh dán vào mắt tôi và anh di chuyển tay như thể anh sắp đặt chúng lên tay tôi, nhưng rồi anh nghĩ đến nó và dừng lại. “Anh biết – ừm, anh không chắc là mình biết rõ, nhưng Scott... anh biết rằng có thể anh ta có vẻ như một người tốt, nhưng em không thể chắc chắn điều đó.”

“Anh nghĩ là anh ấy làm chuyện đó à?”

Anh lắc đầu và nuốt mạnh. “Không, không. Anh không nói vậy. Anh biết là... ừm, Anna nói rằng họ cãi nhau rất nhiều. Và thỉnh thoảng Megan cảm thấy sợ anh ta.”

“Anna nói vậy à?” Bản năng của tôi là bác bỏ mọi thứ con chó cái đó nói, nhưng tôi không thể phủ nhận cảm giác của tôi ở nhà Scott hôm thứ bảy, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, có điều gì đó không ổn.

Anh gật đầu. “Megan từng trông con cho bọn anh khi Evie còn nhỏ. Chúa ơi, anh còn không dám nghĩ về việc đó sau những gì báo đã nói. Anh nghĩ là anh đã biết rõ cô ta và rồi...” Anh thở dài nặng nề. “Anh không muốn điều gì tồi tệ sẽ xảy ra. Với em.” Anh cười với tôi và nhún vai. “Anh avaxn quan tâm đến em, Rach” anh nói, và tôi phải quay đi vì tôi không muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt trong khóe mắt tôi. Anh biết điều đó, tất nhiên, anh đặt tay lên vai tôi và nói “Anh rất xin lỗi.”

Chúng tôi ngồi một lúc nữa trong im lặng. Tôi cắn mạnh vào môi để ngăn bản thân không khóc. Tôi không muốn anh khó xử, tôi thực sự không muốn.

“Em ổn, Tom. Em đã khá hơn rồi.”

“Anh rất vui khi nghe được điều đó. Em không –”

“Uống rượu á? Ít hơn rồi. Em đang tập dần.”

“Điều đó thật tốt. Nhìn em rất khỏe. Trông em... rất xinh đẹp.” Anh cười và tôi

cảm thấy má mình đang đỏ lên. Anh nhanh chóng nhìn ra chỗ khác. “Em có... ừm... em biết đấy, ổn định về tài chính không?”

“Em ổn.”

“Thật không? Rachel. Ah không muốn em phải –”

“Em ổn.”

“Em có muốn lấy? Chết tiệt, anh không muốn mình giống như một tên ngốc, nhưng em có muốn nhận một chút không? Để lo toan mọi thứ?”

“Thật lòng đấy, em ổn.”

Anh nghiêng người qua, và tôi không thể thở được, tôi rất muốn chạm vào anh ấy. Tôi muốn ngửi mùi cơ thể anh và vùi mặt vào đó. Anh mở hộp găng tay ra. “VẬY HÃY ĐỂ ANH VIẾT CHO EM MỘT TỜ SÉC, ĐỂ PHÒNG KHI CÓ VIỆC GÌ ĐÓ? EM CÓ THỂ KHÔNG DÙNG NÓ CŨNG ĐƯỢC.”

Tôi bắt đầu cười. “Anh vẫn giữ sổ séc trong hộp găng tay à?”

Anh cũng bắt đầu cười. “Em không biết được đâu” anh nói.

“Không biết được khi nào thì một khoản để hỗ trợ người vợ cũ bị điên?”

Anh đặt ngón tay cái lên má tôi. Tôi giơ tay lên, nắm lấy nó và hôn lên lòng bàn tay anh.

“Hứa với anh” anh nói một cách cộc cằn. “rằng em sẽ tránh xa khỏi Scott Hipwell. Hứa với anh Rach.”

“Em hứa” tôi nói, một cách thật lòng, và tôi đang cảm thấy sung sướng, vì tôi nhận ra rằng anh không chỉ lo cho tôi, mà anh còn đang ghen.

THỨ BA, NGÀY 13 THÁNG TÁM 2013

SÁNG SỚM

Tôi đang trên tàu, nhìn ra đồng quần áo trên đường ray. Một miếng vải màu xanh thẫm. Tôi nghĩ đó là một cái váy kèm với một chiếc thắt lưng đen. Tôi không thể tưởng tượng ra việc làm thế nào mà nó lại ở dưới đó. Cái đó chắc chắn không phải của những người thợ. Chúng tôi vẫn đang di chuyển, nhưng với một tốc độ chậm chạp, nên tôi có thời gian để nhìn chúng kĩ càng, tôi nghĩ là tôi đã từng nhìn thấy cái váy này rồi, tôi đã từng nhìn thấy ai đó mặc nó. Nhưng tôi không thể nhớ là khi nào. Trời rất lạnh. Một cái váy như vậy không thể mặc trong thời tiết như này. Tôi nghĩ là trời chuẩn bị có tuyết.

Tôi nhìn ra phía nhà Tom - nhà tôi. Tôi biết là anh đang ở trong đó, ngồi bên ngoài. Tôi biết là anh đang một mình, đợi tôi. Anh sẽ đứng dậy khi đoàn tàu đi qua, vẫy tay và cười. Tôi biết tất cả những việc này.

Nhưng trước tiên, đoàn tàu sẽ dừng ở số mười lăm. Jason và Jess sẽ ở đó, uống rượu trên bậc thềm, và điều đó sẽ thật lạ vì bây giờ vẫn chưa đến tám rưỡi. Jess đang mặc một chiếc váy hoa màu đỏ cùng một đôi hoa tai bạc - tôi có thể nhìn thấy chúng rung rinh khi cô nói chuyện. Jason đang đứng đằng sau cô, tay anh đang đặt lên vai cô. Tôi cười với họ. Tôi muốn vẫy tay, nhưng tôi không muốn mọi người nghĩ tôi lập dị. Tôi chỉ nhìn, và ước rằng mình cũng có một cốc rượu.

Chúng tôi đã dừng lại khá lâu và con tàu không chịu chuyển động. Tôi ước được đi khổ đây, vì nếu không thì tôi sẽ rất nhớ Tom khi không được nhìn thấy anh. Giờ thì tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt của Jess, rõ hơn bao giờ hết - chắc là do ánh sáng quá chói lòe, rọi vào cô ấy từ mọi hướng như ánh đèn sân khấu. Jason vẫn ở đằng sau cô, nhưng tay anh không còn ở trên vai cô nữa, chúng ở trên cổ cô, và trông cô có vẻ khó chịu, không thoải mái. Anh đang bóp chặt lấy cổ cô. Tôi có thể nhìn thấy mặt cô đang đỏ lên. Cô ấy đang khóc. Tôi đứng dậy, đập huỳnh huých vào cửa sổ và hét lên bảo anh dừng lại, nhưng anh không thể nghe thấy tôi. Có ai đó nắm lấy tay tôi - người đàn ông tóc đỏ. Anh ta bảo tôi ngồi xuống, nói rằng chúng tôi cách trạm dừng không còn xa nữa.

“Lúc đó thì đã quá trễ rồi” tôi nói với anh ta, và anh nói “Mọi thứ đã quá trễ rồi, Rachel” và khi tôi nhìn lại bậc thềm, Jess đang quỳ xuống còn Jason nắm lấy một mớ tóc vàng của cô và đập sọ cô vào tường.

BUỔI SÁNG

Tôi đã dậy được vài tiếng rồi nhưng vẫn đang run rẩy, chân tôi rung lên. Tôi tỉnh dậy trong một giấc mơ kinh khủng, cảm giác như thể mọi thứ tôi biết đều sai, mọi thứ tôi nhìn thấy - về Scott, về Megan - đều là những thứ tôi tưởng tượng ra, tất cả đều không phải sự thật. Nhưng nếu trí óc tôi chỉ đang cố trêu đùa thì sao có thể tạo ra một giấc mơ như vậy? Nhưng thứ Tom nói với tôi hôm trước được hoà trộn vào cảm giác tội lỗi của tôi đối Scott hôm trước: giấc mơ chỉ là não tôi cố sắp xếp những kí ức đó thôi.

Vẫn cái cảm giác quen thuộc khi con tàu dừng lại ở tín hiệu, và tôi gần như quá sợ hãi để nhìn lên. Cửa sổ đều đóng kín, không có gì ở đó. Im lặng và yên bình. Hoặc là nó bị bỏ trống. Ghế của Megan vẫn ở bên ngoài bậc thềm, nhưng trống không. Tuy hôm nay rất nóng nhưng tôi vẫn không thể ngừng run rẩy.

Tôi phải nhớ rằng những lời Tom nói về Scott và Megan là từ Anna, và không ai biết rõ hơn tôi là không bao giờ nên tin cô ta.

Sự chào đón của Abdic hôm nay chỉ được bằng một nửa mọi khi. Anh gần như chỉ

cúi người xuống, như thể anh đang đau đớn, và cái bắt tay của anh yếu hơn mọi khi. Tôi biết Scott đã nói rằng cảnh sát sẽ không để lộ thông tin về cái thai của Megan, nhưng tôi tự hỏi là có phải họ đã nói với anh. Tôi tự hỏi liệu anh đang nghĩ đến đứa con của Megan.

Tôi muốn kể cho anh về giấc mơ, nhưng tôi không thể miêu tả nó ra mà không để lộ tanh bành mọi chuyện, nên thay vào đó, tôi hỏi anh về việc khắc phục trí nhớ bằng thôi miên.

“Ừm” anh nói, đặt bàn tay lên bàn, “có vài bác sĩ tâm lý tin rằng thôi miên có thể dùng như một cách để phục hồi những trí nhớ đã bị tổn thương, nhưng nó vẫn còn gây nhiều tranh cãi. Tôi không thực hiện nó, tôi cũng không khuyên bệnh nhân của tôi tìm đến phương pháp đó. Tôi không tin là nó có thể giúp gì được, và trong vài trường hợp, tôi còn thấy nó có thể sẽ có hại.” Anh nhếch mép cười. “Tôi xin lỗi, tôi biết đây không phải những gì cô muốn nghe. Nhưng theo tôi nghĩ thì không có cách giải quyết nào nhanh gọn như vậy đâu.”

“Vậy anh có biết bác sĩ tâm lý nào có thể thực hiện việc này không?” tôi hỏi.

Anh lắc đầu. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể giới thiệu được. Cô phải luôn ghi nhớ rằng vấn đề về thôi miên sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng. Những kí ức đã được “hồi phục lại” - anh nhìn lên trời - không phải lúc nào cũng có thể tin tưởng được. Chúng không phải những kí ức thật.”

Tôi không thể mạo hiểm được. Tôi không thể chịu đựng việc có thêm những hình ảnh khác trong đầu mà tôi không thể tin tưởng kí ức mà quay đi, trở lại, méo mó, khiến tôi tin vào những thứ không có thật, đưa tôi vào một con đường mà đáng ra tôi phải đi con đường khác.

“Vậy anh có gợi ý gì không?” tôi hỏi. “Tôi có thể làm những gì để phục hồi lại những kí ức đã mất?”

Anh chà đầu ngón tay vào môi. “Điều đó là có thể, đúng. Cứ nói về những việc mà có thể giúp cô khẳng định lại, nhớ lại những chi tiết mà khiến cô cảm thấy an toàn và thoải mái...”

“Như khi ở đây à?”

Anh cười. “Như ở đây, nếu nó khiến cô cảm thấy an toàn và thoải mái” giọng anh nâng cao, anh đang hỏi một câu hỏi mà tôi không trả lời. Nụ cười trên môi anh nhạt dần. “Tập trung vào cảm giác hơn là thị giác sẽ tốt hơn. Âm thanh, cảm nhận về mọi thứ... mùi cũng đặc biệt quan trọng khi cô cần nhớ lại. Âm nhạc cũng vậy. Nếu cô đang nghĩ về một hoàn cảnh cụ thể, một ngày cụ thể, cô có thể lần theo dấu vết đó đến hiện trường vụ án.” Đó chỉ là một cách nói thôi nhưng nó cũng đủ khiến tóc gáy tôi dựng đứng. “Cô có muốn nói về một việc xô xát cụ thể nào không, Rachel?”

Tất nhiên, tôi muốn, nhưng tôi không thể nói với anh điều đó, nên tôi kể về việc

pử câu lạc bộ gôn, khi tôi tấn công Tom sau khi chúng tôi cãi nhau.

Tôi nhớ là buổi sáng hôm đó, tôi thức dậy cùng sự tức giận khi biết rằng Tom không còn ở trên giường cùng tôi, và tôi cảm thấy bứt cẳng thẳng. Tôi nằm lại xuống giường và nghĩ đi nghĩ lại về nó. Tôi nhớ là mình đã khsc và nói rằng tôi yêu anh. Anh đã rất tức giận, nói với tôi hãy đi ngủ đi và anh không muốn nghe thêm bất kì lời nào nữa.

Tôi có nhớ lại buổi tối hôm đó, đến nơi mà vụ cãi nhau bắt đầu. Chúng tôi đã có thời gian rất vui vẻ. Tôi ăn thịt nướng vọ cay với rau mùi, và chúng tôi đang uống chai Chenin Blanc ngon tuyệt. Chúng tôi ăn ngoài hiên, nghe nhạc của nhóm The Killers và Kings of Leon, những cái album mà chúng tôi bật đi bật lại hồi mới yêu.

Tôi nhớ là chúng tôi đã cười và hôn rất nhiều. Tôi nhớ là anh kể cho tôi câu chuyện gì đó - anh ấy không nghĩ là nó buồn cười. Tôi nhớ là mình đã rất thất vọng. Và rồi chúng tôi hét lên với nhau, tôi bị vấp phải cánh cửa khi vào nhà và rất giận dữ khi anh không chạy đến đỡ tôi.

Nhưng đây mới là vấn đề: “Khi tôi thức dậy sáng hôm sau, tôi xuống dưới nhà. Anh không nói chuyện với tôi, cũng chẳng buồn liếc nhìn tôi. Tôi phải cầu xin anh kể chotoi về những gì tôi đã làm. Tôi luôn mồm nói xin lỗi và đã rất tuyệt vọng, hoảng loạn. Tôi không thể hiểu tại sao, tôi biết điều này thật vô lí, nhưng nếu tôi không thể nhớ những gì tôi đã làm, đầu óc tôi chỉ chứa những lỗ hổng, tôi nghĩ ra những thứ tồi tệ nhất có thể đã xảy ra...”

Kamal gật đầu. “Tôi có thể hiểu điều đó. Tiếp tục đi.”

“Cuối cùng, chỉ để khiến tôi im miệng, anh nói với tôi. Rằng tôi hậm hực với những lời nói của anh, luôn giữ trong lòng và không chịu nói ra, anh cố gắng dừng tôi lại, anh hôn và cô làm hoà, nhưng tôi không chịu tha hiệp. Và rồi anh quyết định mặc kệ tôi, và đó là cách chuyện xảy ra. Tôi đuổitheo anh lên tầng với cây gậy đánh gôn trên tay và nhắm vào đầu anh. May mắn là tôi đã trượt và đập thẳng vào tường.”

Biểu cảm của Kamal không thay đổi. Anh không ngạc nhiên. Anh chỉ gật đầu. “Vây là cô đã biết những gì đã xảy ra, nhưng cô không thể cảm nhận được nó, phải không? Cô muốn tự mình nhớ ra chúng, để trải nghiệm chúng như những kí ức thật của mình, và để thực sự coi chúng là của cô? Và bằng cách ấy, cô mới có thể cảm thấy hoàn toàn có trách nhiệm.

“Ừm” tôi nhún vai. “Đúng vậy, một phần là như thế. Nhưng còn điều khác nữa. Và nó xảy ra nhiều tuần sau đó, có lẽ là vài tháng sau. Tôi luôn nghĩ về đêm hôm đó. Mỗi lần tôi đi qua lỗ hổng trên tường tôi lại nghĩ về nó. Tom nói là anh sẽ sửa chúng, nhưng anh đã không làm, và tôi cũng không muốn quấy rầy anh. Rồi một ngày, tôi đang đứng ở đó - lúc đó là buổi tối và tôi đang đi ra khỏi phòng ngủ, và đột

nhiên tôi dừng lại, vì tôi đã nhớ ra. Tôi đã nằm trên sàn, tựa lưng vào tường và khóc, Tom đứng trước mặt tôi, cầu xin tôi bình tĩnh lại, chiếc gậy đánh gôn nằm trên chiếc thảm bên cạnh chân tôi, và tôi cảm thấy nó, tôi đã thực sự cảm nhận được nó. Tôi đã rất hoảng sợ. Kí ức mà tôi có không hề phù hợp với thực tại, vì tôi không nhớ sự giận dữ và thịnh nộ của mình. Tất cả những gì tôi nhớ là nỗi sợ hãi.”

BUỔI TỐI

Tôi nghĩ đến những gì Kamal nói, về việc quay trở lại hiện trường vụ việc, nên thay vì về nhà, tôi đi đến Witney, và thay vì chạy qua đường hầm như mọi khi, tôi đi chậm chạp và nhìn thận trọng. Tôi đặt tay lên tường gạch lạnh lẽo, sần sùi, nhắm mắt lại và lướt nhẹ các ngón tay qua nó. Không có gì trở lạ jeets. Tôi mở mắt ra và nhìn xung quanh. Con đường phía trước rất im ắng: chỉ có một người phụ nữ cách tôi khoảng 100 thước. Không có chiếc xe ô tô nào đi qua, không có tiếng trẻ con trên đùa, chỉ vài tiếng còi phát ra từ đằng xa. Mặt trời bị lấp đàng sau những đám mây và tôi thấy lạnh, bất động trước cửa hầm, không thể đi xa hơn. Tôi quay lại đi về.

Người phụ nữ tôi nhìn thấy lúc này đang đi về góc phố; cô ta mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm bên ngoài. Cô ta nhìn về phía tôi trước khi đi và đột nhiên mọi thứ ủa về. Một người phụ nữ...mặc đồ xanh...cũng với ánh sáng như hôm nay. Tôi nhớ rồi: Anna. Cô ta đã mặc một chiếc váy màu xanh với thắt lưng màu đen, và cố đi xa khỏi tôi, đi nhanh, gần như cách cô ta đã đi hôm trước, chỉ là lần này, cô ta có ngoảnh lại, cô ta nhìn qua vai và đứng khựng lại. Một chiếc ô tô đi đến vỉa hè chỗ cô ta - một chiếc ô tô màu đỏ. Ô tô của Tom. Cô ta cúi xuống để nói chuyện với anh qua cửa sổ rồi mở cửa đi vào. Và chiếc xe lái đi luôn.

Tôi nhớ ra rồi. Vào tối thứ bảy tôi đã đứng ở đây, ngay lối vào hầm đường bộ và nhìn Anna đi vào xe của Tom. Nhưng điều này thật vô lí. Tom đã lái ô tô đi tìm tôi cơ mà. Anna không thể ở trong xe với Tom được - cô ta đang ở nhà. Đó là những gì cảnh sát nói với tôi. Không thể như vậy được, tôi muốn hét lên vì tuyệt vọng, vì sự vô dụng của chính mình.

Tôi sang đường và đi dọc rìa bên trái đường Blenheim. Tôi đứng một lúc, dưới cái cây đối diện số hai mươi ba. Họ đã sơn lại cửa trước. Khi tôi sống ở đây, nó có màu xanh đậm; giờ thì nó màu đen. Tôi tự hỏi họ còn thay đổi những gì bên trong? Phòng em bé, tất nhiên rồi, nhưng tôi tự hỏi liệu họ có ngủ trên chiếc giường đó không, liệu cô ta có để sơn trước cái gương mà tôi đã lắp. Tôi tự hỏi liệu họ có sơn lại bếp hay sửa lại lỗ hổng trên gác không.

Tôi muốn đi sang và gõ vào chiếc cửa sơn đen. Tôi muốn nói chuyện với Tom, hỏi anh về đêm Megan mất tích. Tôi muốn hỏi anh về ngày hôm qua, khi chúng tôi ở trong xe và tôi đã hôn lên tay anh, tôi muốn hỏi anh cảm thấy thế nào. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ đứng đó, nhìn lên cửa sổ phòng ngủ từng là của mình cho đến khi tôi thấy những giọt nước mắt bắt đầu ứa lên trong khoé mắt, và tôi biết đã đến lúc phải ra về rồi.

ANNA

. . .

THỨ BA, NGÀY 13 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI NGẮM TOM mặc áo và thắt cà vạt, chuẩn bị đi làm. Trông anh có vẻ không tập trung lắm, có thể anh đang nhớ lại các lịch hẹn trong ngày - họp, khách hàng, ai, cái gì, ở đâu. Tôi cảm thấy ghen tị với anh. Lần đầu tiên tôi thực sự ghen tị với anh vì được ăn mặc đẹp và rời khỏi nhà, bận bịu cả ngày, có mục đích.

Không phải là tôi nhớ công việc của mình - tôi từng là một nhân viên quản lý nhà đất, đó không phải là công việc mơ ước của tôi - nhưng dù sao thì tôi cũng thích việc đi loanh quanh những ngôi nhà vô cùng đắt đỏ khi chủ của nó không ở đấy, lướt ngón tay qua những chiếc bàn bằng cẩm thạch, nhìn trộm vào tủ quần áo của họ. Tôi từng tưởng tượng cuộc đời tôi sẽ như thế nào nếu tôi được sống trong căn nhà như thế, tôi sẽ trở thành người thế nào. Tôi biết rằng không có công việc nào quan trọng hơn việc nuôi dạy một đứa trẻ, nhưng vấn đề là nó không hề có giá trị. Ít nhất là không phải trong hoàn cảnh của tôi. Tôi muốn chúng tôi có nhiều tiền hơn, để có thể rời khỏi ngôi nhà này, con đường này. Chỉ đơn giản thế thôi.

Có lẽ là không đơn giản như thế. Sau khi Tom đi làm, tôi ở trong bếp vật lộn cho Evie ăn sáng. Hai tháng trước, tôi thề là nó có thể ăn mọi thứ. Bây giờ thì nếu không phải là sữa chua dâu thì nó không chịu ăn gì nữa. Tôi biết điều này rất bình thường. Tôi luôn nói với bản thân như vậy mỗi khi cố gỡ lòng đỏ trứng ra khỏi tóc, hay khi tôi quỳ xuống lau sàn nhà vắng vãi thức ăn. Tôi luôn cố nhắc nhở bản thân, điều này rất bình thường.

Nhưng kể cả khi tôi đã xong việc và con bé ngồi chơi một mình, tôi vẫn oà khóc trong vài phút. Tôi tự cho phép bản thân chảy vào giọt nước mắt khi Tom không ở đây, chỉ vài phút để xả hết mọi thứ ra. Chỉ khi tôi lau mặt thì tôi mới nhận ra trông mình thật mệt mỏi, bồn chồn và kinh khủng, và tôi lại cảm thấy sự cần thiết của việc mặc váy và đi giày cao gót, gội đầu, trang điểm, đi xuống phố và sẽ lại có nhiều người đàn ông ngoài lại để ngắm tôi.

Tôi nhớ công việc của mình, nhưng tôi cũng nhớ là chính nhờ công việc ấy mà tôi mới gặp được Tom. Tôi nhớ việc được ở trong ngôi nhà của chính mình.

Tôi thích thú chuyện này. Tôi chưa bao giờ cảm thấy có lỗi. Tôi giả vờ là mình

cảm thấy tội lỗi với những cô bạn gái đã có chồng của mình. Tôi phải nói với họ rằng tất nhiên tôi cảm thấy tồi tệ về chuyện đó và nuối tiếc cho vợ anh, tôi chưa bao giờ mong chuyện này sẽ xảy ra, nhưng chúng tôi đã yêu nhau, và chúng tôi có thể làm gì được chứ?

Sự thật là, tôi chưa bao giờ cảm thấy nuối tiếc cho Rachel, ngay cả trước khi biết về chuyện say xỉn của cô ta hay chuyện cô ta tự biến cuộc đời mình thành mớ hỗn loạn. Tôi không có cảm giác thật đối với cô ta, và dù gì tôi cũng đang hạnh phúc. Không có gì để phủ nhận khi làm người đàn bà thứ hai: tôi chính là người đã khiến anh phản bội vợ mình mặc dù anh yêu cô ta. Điều đó chứng tỏ anh không thể kìm được cảm giác đối với tôi.

Hồi đó tôi đang bán căn nhà cũ. Số ba mươi tư ở đường Cranham Street. Việc này khá khó khăn khi người mua không chịu thể chấp. Nên tôi nhờ đến một nhân viên thuế quan để đảm bảo mọi chuyện vẫn ổn. Người mua đã dọn đến và căn nhà thì trống trơn nên tôi phải đến đó để mở cửa cho anh ta vào.

Ngay khoảnh khắc tôi mở cửa thì chuyện đó đã bắt đầu xảy ra. Tôi chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, chưa từng mơ đến nó, nhưng có gì đó trong ánh nhìn của anh, cách anh cười với tôi. Chúng tôi không thể kiểm soát được - chúng tôi làm chuyện đó trong bếp, ngay trên bàn. Điều đó thật điên rồ, nhưng đó là cách chúng tôi quen. Đó là cách anh hay nói với tôi. Đừng mong anh sẽ bình thường khi ở gần em, Anna. Anh không thể.

Tôi bế Evie lên và chúng tôi ra vườn chơi. Nó đang nhún nhảy trong cái xe đẩy và cười khúc khích, và tôi nhanh chóng quên đi cơn thịnh nộ sáng nay. Mỗi khi nó cười với tôi, tôi cảm thấy như trái tim mình sắp nổ tung. Không kể đến việc tôi nhớ công việc như thế nào, tôi sẽ nhớ nó hơn. Và dù trong trường hợp nào thì chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Sẽ không có chuyện tôi để nó một mình với một người chăm trẻ nào nữa, không cần biết họ có được đào tạo hay được bảo đảm đến đâu. Tôi sẽ không để nó một mình với bất kì ai, ngay sau bài học với Megan.

BUỔI TỐI

Tom nhắn tin cho tôi nói rằng anh sẽ về nhà muộn, anh phải dẫn khách hàng đi uống nước. Evie và tôi đã chuẩn bị xong để đi ra ngoài một chút. Chúng tôi đang ở trên giường, của tôi và Tom, và tôi đang thay quần áo cho nó. Ánh sáng màu vàng cam rực rỡ đang chiếu sáng căn nhà thì bỗng nhiên chuyển màu xanh xám khi mặt trời bị lấp sau mây. Lúc này tôi đã kéo rèm cửa vào một nửa để căn phòng không bị nóng quá nên giờ tôi phải kéo chúng ra, và đó là lúc tôi thấy Rachel, đứng ở con

đường đối diện và nhìn vào nhà chúng tôi. Rồi đột nhiên cô ta quay lưng, đi về phía ga tàu.

Tôi ngồi xuống giường và run lên vì tức giận, cào móng tay vào lòng bàn tay. Evie đang đá chân lung tung nhưng tôi đang quá giận dữ, tôi không muốn bế con bé lên vì sợ tôi sẽ làm nó đau.

Anh nói với tôi rằng anh sẽ giải quyết chuyện này. Anh nói với tôi rằng anh đã gọi cho cô ta hôm chủ nhật, và họ đã nói chuyện, cô ta thừa nhận có mối quan hệ với Scott Hipwell, nhưng cô ta cũng không định gặp anh ta nữa, và cô ta sẽ không đi loanh quanh ở khu này nữa. Tom nói rằng cô ta đã hứa, và anh tin cô ta. Tom nói rằng cô ta đã trở nên biết điều hơn, không có dấu hiệu xay xỉn, cô ta không đe dọa hay cầu xin anh quay trở lại. Anh nói với tôi rằng anh nghĩ cô ta đã khá hơn.

Tôi bình tĩnh lại và kéo Evie lên đùi, tôi để nó quay lưng tựa vào chân tôi và nắm lấy tay nó.

"Mẹ nghĩ là mình chịu đựng đủ rồi, phải không con yêu?"

Việc này thật mệt mỏi: cứ mỗi khi tôi nghĩ là mọi chuyện đang trở nên tốt hơn, rằng chúng tôi cuối cùng đã giải quyết được vấn đề của Rachel, thì y như rằng lại có chuyện. Nhiều lúc tôi có cảm giác như cô ta sẽ không bao giờ chịu từ bỏ.

Trong sâu thẳm tôi, một hạt giống mục nát đang được nuôi trồng. Khi Tom nói với tôi rằng mọi việc sẽ ổn, cô ta sẽ không bao giờ làm phiền chúng ta nữa, và rồi cô ta đến, tôi không thể dừng cảm giác liệu anh có đang thực sự cố hết sức để đuổi cô ta đi không, hay một phần trong anh, lại thích thú với việc cô ta không thể bước tiếp.

Tôi xuống nhà và lục lọi trong tủ bếp cái thẻ mà Thám tử Riley để lại. Tôi bấm số của cô ta trước khi thay đổi quyết định.

THỨ TƯ, NGÀY 14 THÁNG TAM 2013

BUỔI SÁNG

Chúng tôi đang nằm trên giường, tay anh đặt lên hông tôi, hơi thở anh nóng hổi thổi vào cổ tôi, da anh nhớp nháp mồ hôi, anh nói "Chúng ta không còn làm chuyện này đủ như trước nữa."

"Em biết."

"Chúng ta cần nhiều thời gian cho bản thân hơn."

"Đúng vậy."

"Anh nhớ em" anh nói. "Anh nhớ việc này. Anh muốn nhiều hơn nữa."

Tôi lẩn qua và hôn lên môi anh, mắt tôi nhắm chặt, cố níu lại cảm giác tội lỗi vì

báo cảnh sát mà không nói với anh.

"Anh nghĩ chúng ta cần đi đâu đó" anh thì thầm, "chỉ hai chúng ta. Đi chơi xa một chuyến."

Và để Evie với ai, tôi muốn hỏi anh. Bố mẹ anh, người mà không thèm nói chuyện với anh nữa à? Hay mẹ em, người mà nhu nhược đến mức không thể tự lo cho bản thân mình?

Nhưng tôi không nói ra điều đó, tôi không nói gì hết, tôi hôn anh lần nữa, sâu hơn. Tay anh vòng ra phía sau đầu tôi và anh nắm chặt.

"Em nghĩ sao? Em muốn đi đâu? Mauritius? Bali?"

Tôi cười.

"Anh nghiêm túc đấy" anh nói, nhìn vào mắt tôi. "Chúng ta xứng đáng mà, Anna. Em xứng đáng điều đó. Năm nay là một năm vất vả, đúng không?"

"Nhưng..."

"Nhưng gì?" anh cười mỉm. "Chúng ta sẽ tìm ra cách nào đó với Evie, đừng lo."

"Tom, còn tiền."

"Chúng ta sẽ ổn thôi."

"Nhưng..." tôi không muốn nói điều này, nhưng tôi phải làm vậy. "Chúng ta còn không có đủ tiền để nghĩ tới việc chuyển nhà, nhưng chúng ta lại có tiền để đi tới Mauritius hay Bali sao?"

Anh hít vào chậm rãi, lặn xa khỏi tôi. Tôi đã không nên nói như vậy. Chiếc máy theo dõi bên phòng Evie réo lên: con bé đã dậy.

"Để anh đỡ nó" anh nói, đứng dậy và ra khỏi phòng.

Vào bữa sáng, Evie lại bắt đầu giở chứng. Chuyện này bây giờ đã như một trò chơi, từ chối thức ăn, lắc đầu, ngẩng cằm, tay quậy lun tung. Sự kiên nhẫn của Tom cạn dần.

"Anh không thời gian cho chuyện này" anh nói với tôi. "Em sẽ phải tự lo thôi." anh đứng dậy, giơ thìa ra cho tôi cầm, trông anh có vẻ đau khổ.

Tôi thở dài.

Chuyện này cũng bình thường thôi, anh đang mệt, anh đã phải làm việc rất vất vả, và anh cũng tức giận vì tôi không hào hứng về chuyến du lịch.

Nhưng thực ra nó cũng chẳng bình thường, vì tôi cũng đang rất mệt mỏi, và tôi muốn nói chuyện với anh về chuyện tiền nong và tình trạng của chúng tôi mà không khiến anh đi ra khỏi phòng. Tất nhiên tôi không nói điều đó. Thay vào đó, tôi phá vỡ lời hứa với bản thân và nhắc đến Rachel.

"Cô ta lại loanh quanh ở đây" tôi nói "nên bất cứ điều gì anh nói với cô ta hôm trước đều vô nghĩa."

Anh nhìn tôi sắc lẹm. "Ý em là sao, loanh quanh ở đây?"

"Cô ta đã ở đây tối qua, đứng bên con đường đối diện."

"Cô ấy có đi với ai không?"

"Không. Cô ta đi một mình. Sao anh lại hỏi vậy?"

"Chó chết" anh nói, và mặt anh tối sầm lại, anh đang tức giận đến tột cùng. "Anh đã bảo cô ấy tránh xa ra rồi. Sao tối qua em không nói gì?"

"Em không muốn làm anh buồn" tôi nói nhẹ nhàng, tôi đã bắt đầu hối hận vì đem chuyện này ra. "Em không muốn anh phải lo lắng."

"Chúa ơi!" anh nói, và ném cốc cà phê vào bồn. Tiếng động là Evie sợ và con bé bắt đầu khóc. Việc này chỉ làm mọi chuyện tệ hơn. "Anh không biết phải nói với em như thế nào. Khi anh nói chuyện với cô ấy, cô ấy vẫn ổn. Trông cô ấy rất khỏe mạnh, thực ra - còn bình thường..."

"Trông cô ta ổn à?" tôi hỏi anh, và trước khi anh quay lưng lại với tôi, tôi có thể nhìn thấy gương mặt anh khi biết rằng mình đã bị lộ. "Em tưởng anh bảo anh nói chuyện với cô ta qua điện thoại?"

Anh thở dài nặng nề, rồi quay lại, mặt anh trống rỗng. "À ừm, đó là những gì anh nói với em, vì anh biết em sẽ buồn nếu anh gặp cô ấy. Nên anh đã nói dối. Chỉ để mọi thứ không trở nên quá rắc rối thôi."

"Anh đùa em à?"

Anh cười và lắc đầu khi bước lại gần tôi. "Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Cô ấy chỉ muốn gặp tận mặt và anh nghĩ đó cũng là điều tốt nhất. Anh xin lỗi, được chưa? Bọn anh chỉ nói chuyện thôi. Bọn anh gặp ở một tiệm cà phê tồi tàn ở Ashbury và nói chuyện khoảng hai mươi phút - nhiều nhất là nửa tiếng. Ok?"

"Được rồi" tôi nói.

Tôi bỏ qua chuyện đó, vì dù gì tôi cũng đang điều tra về nó. Tôi nói chuyện với Thám tử Riley tối hôm qua, và tôi biết ngay từ giây phút đầu chúng tôi nói chuyện rằng việc tôi gọi cho cô ấy là đúng đắn, vì khi tôi nói là tôi đã nhìn thấy Rachel đi ra từ nhà của Scott Hipwell rất nhiều lần (có hơi nói quá), và cô ấy có vẻ thích thú. Cô ấy muốn biết vào ngày nào và lúc mấy giờ (tôi có thể nói ra hai lần; còn những lần khác thì hơi mơ hồ), nếu họ đã từng quen nhau trước khi Megan Hipwell biến mất, thì có thể bây giờ họ đang có một mối quan hệ trên mức bình thường. Tôi phải thừa nhận rằng ý nghĩ đó chưa hề nảy ra trong đầu tôi - tôi không thể tưởng tượng được việc anh ta chuyển từ Megan sang Rachel. Dù gì thì xác vợ anh ta vẫn còn chưa lạnh.

Tôi cũng nhắc lại về việc của Evie - vụ bắt cóc không thành - trong trường hợp cô ấy đã quên.

"Cô ta rất không ổn định" tôi nói. "Cô có thể đang nghĩ rằng tôi đang cư xử thái quá, nhưng tôi không thể mạo hiểm gia đình mình được."

"Không hề" cô nói. "Cảm ơn rất nhiều vì đã liên lạc với tôi. Nếu cô thấy bất kì điều gì đáng ngờ, hãy cho tôi biết."

Tôi không biết là họ sẽ làm gì cô ta - có thể sẽ chỉ đe dọa thôi? Dù gì thì như vậy cũng giúp được phần nào rồi.

Sau khi Tom đi làm, tôi cho Eive ra công viên, chúng tôi chơi xích đu và ngựa gỗ, và khi tôi cho nó vào xe đẩy thì nó thiếp đi gần như ngay lập tức, đây là thời điểm thích hợp để tôi đi mua sắm. Chúng tôi đi ngang qua quán Sainsbury. Hơi mất công để đi đến đó, nhưng nơi này rất yên tĩnh, rất ít xe cộ qua lại, và chúng tôi đi qua số ba mươi tư, đường Cranham.

Đến bây giờ nó vẫn khiến tôi rùng mình khi đi qua căn nhà đó - tôi bồn chồn, nụ cười nở trên môi tôi và má tôi ửng hồng. Tôi nhớ đến việc mình chạy nhanh vào nhà, hi vọng không hàng xóm nào nhìn thấy, chuẩn bị trong nhà tắm, xịt nước hoa, mặc loại quần lót đẹp nhất mà tôi chỉ mặc để bị cởi ra. Rồi tôi nhận được tin nhắn và anh đứng trước cửa, chúng tôi có khoảng một hay hai tiếng trong phòng ngủ trên gác.

Anh luôn nói với Rachel rằng anh đang làm việc với thư kí, hoặc đi uống bia với bạn bè. "An không sợ cô ta sẽ kiểm tra à?" tôi hỏi anh, và anh lắc đầu, phủ nhận ý tưởng đó. "Anh là một người nói dối giỏi" anh nói với tôi và nhếch mép cười. "Mà nếu cô ấy có kiểm tra thì ngày hôm sau, cô ấy cũng quên sạch rồi." Đó là lúc tôi nhận ra mọi chuyện của anh đã rất tồi tệ.

Nhưng khi nghĩ về những cuộc đối thoại đó thì tôi không thể cười nổi. Nghĩ về cảnh anh cười một cách âm mưu, khi anh lướt nhẹ những ngón tay đằng sau hông tôi, cười và nói "Anh là một người nói dối giỏi." Anh là một người nói dối giỏi, một cách tự nhiên. Tôi đã từng nhìn thấy anh làm chuyện đó: thuyết phục nhân viên lễ tân rằng chúng tôi đang đi hưởng tuần trăng mật, hay nói dối về chuyện gia đình để không phải làm thêm giờ. Tất nhiên đó là việc mọi người vẫn thường làm, nhưng khi Tom làm, mọi người luôn tin anh.

Tôi nghĩ đến sáng nay - khi tôi phát hiện ra việc anh nói dối, anh đã thừa nhận ngay. Tôi không việc gì phải lo lắng về chuyện đó. Anh ấy không gặp gỡ Rachel sau lưng tôi! Ý tưởng đó thật lố bịch. Có thể ngày xưa cô đã rất hấp dẫn - cô ta trông cũng khá hồi hộp mới gặp nhau, tôi đã nhìn thấy những tấm ảnh: đôi mắt to đen láy và những đường cong vừa vặn - nhưng giờ thì cô ta chỉ là một bà cô béo ú. Và dù gì đi nữa, anh cũng không bao giờ quay trở lại với cô ta, sau tất cả những gì cô ta đã làm đối với anh, với chúng tôi - sự quấy rầy, những cuộc gọi lúc nửa đêm rồi đập máy, những tin nhắn.

Tôi đứng gần hàng tạp hoá, Eive vẫn đang ngủ trong xe đẩy, và tôi bắt đầu nghĩ đến những cuộc điện thoại, hay lần - cô thể là nhiều lần - khi tôi thức dậy và đèn

trong phòng tắm đang bật. Tôi có thể nghe thấy giọng của anh, thấp và nhỏ nhẹ, đằng sau cánh cửa đóng kín. Anh đang cố làm cô ta bình tĩnh, tôi biết điều đó. Anh nói với tôi rằng có những lúc cô ta tức giận đến mức đe dọa sẽ đến nhà chúng tôi, đến công ti anh hay lao người vào đoàn tàu. Có thể anh là một người nói dối giỏi, nhưng tôi biết khi nào anh đang nói thật. Anh không lừa tôi.

BUỔI TỐI

Nhưng anh đã nói dối tôi. Khi anh nói rằng anh sẽ nói chuyện với Rachel qua điện thoại, và cô ta nghe có vẻ ổn, gần như là đang hạnh phúc, tôi không hề nghi ngờ anh nửa lời. Và khi anh đi làm về tối thứ hai rồi tôi hỏi anh về ngày hôm đó, anh lại than phiền về việc cuộc họp đó rất nhàm chán, tôi lắng nghe một cách đầy cảm thông mà không hề nghĩ đến việc là chẳng có cuộc họp cả, còn anh thì ngồi ở một quán cà phê nào đó ở Ashbury với vợ cũ.

Đó là những gì tôi nghĩ tới khi rửa bát với sự cẩn thận tuyệt đối, vì Evie đang ngủ và chỉ một tiếng lạo xạo hay lách cách cũng có thể đánh thức nó. Anh đã lừa tôi. Tôi biết không phải lúc nào anh cũng một trăm phần trăm thật lòng với tôi. Tôi nghĩ đến câu chuyện về bố mẹ anh - khi anh mời họ đến đám cưới nhưng họ lại từ chối vì quá tức giận khi anh bỏ Rachel. Tôi luôn nghĩ điều đó thật kì lạ, vì hai lần tôi nói chuyện với mẹ anh thì cả hai lần bà ấy đều có vẻ hài lòng khi nói chuyện với tôi. Bà ấy rất thích tôi và Evie.

"Cô rất mong được gặp con bé" bà nói, nhưng khi tôi nói với Tom thì anh lại từ chối điều đó.

"Bà ấy chỉ đang cố khiến chúng ta mời họ đến" anh nói, "để họ có thể phủ nhận mọi chuyện. Trò chơi quyền lực." Bà ấy không giống người đang chơi trò chơi quyền lực với tôi, nhưng tôi cũng không muốn bắt ép anh. Mỗi quan hệ họ hàng luôn luôn rắc rối. Anh có lí do chính đáng để cách xa họ, để anh có thể tập trung vào tôi và Evie.

Vậy tại sao bây giờ tôi lại tự hỏi liệu điều đó có thật không? Chính là căn nhà này, tình huống này, mọi thứ tôi đã trải qua ở đây - chúng đang khiến tôi nghi ngờ bản thân mình, nghi ngờ chúng tôi. Nếu tôi không cẩn thận, chúng có thể khiến tôi phát điên, và kết cục của tôi sẽ chỉ như cô ta. Như Rachel.

Giờ thì tôi chỉ ngồi đây, đợi quần áo khô để mang vào. Tôi nghĩ đến việc bật tivi lên xem có tập phim Friends nào không, tôi nghĩ đến việc tập vài động tác yoga, và nghĩ đến quyển tiểu thuyết trên bàn mà trong suốt hai tuần qua, tôi mới đọc được có mười hai trang. Tôi nghĩ đến máy tính của Tom, nó đang ở trên bàn cà phê ngoài

phòng khách.

Và rồi tôi làm việc mà chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ làm. Tôi mở chai rượu vang đỏ mà chúng tôi khai tối qua và rót một cốc. Tôi với lấy máy tính của anh, bật lên và bắt đầu đoán mật khẩu.

Tôi đang làm những gì cô ta từng làm: uống một mình và rình rập anh. Việc cô ta làm khiến anh ghét cay ghét đắng. Nhưng gần đây, mọi chuyện đã thay đổi. Nếu anh định nói dối thì tôi sẽ kiểm tra anh. Đó chỉ là một điều rất công bằng thôi. Tôi nghĩ là mình cần chút công bằng. Nên tôi cố phá mật khẩu. Tôi thử những cái tên: của tôi, của anh, của anh và Evie, tôi và Evie, cả ba chúng tôi, ngược và xuôi. Sinh nhật của chúng tôi, theo tất cả các kiểu kí tự. Ngày kỉ niệm: lần đầu chúng tôi gặp nhau, lần đầu quan hệ. Số ba tư, đường Cranham; số hai ba - ngôi nhà này. Và tôi cố nghĩ rộng ra - hầu hết đàn ông dùng tên đội bóng làm mật khẩu, nhưng Tom không thích bóng đá; anh thích bóng gậy, nên tôi thử Boycott, Botham và Ashes. Tôi không biết tên của mấy đội nổi gần đây. Tôi uống hết cốc rượu và rót thêm nửa cốc. Thực sự tôi đang khá thích thú, cố giải ô chữ. Tôi nghĩ đến ban nhạc anh thích, những bộ phim anh hay xem hay những diễn viên anh thích. Tôi đánh "mật khẩu"; tôi đánh "1234".

Có một tiếng động kèn kẹt như khi con tàu dừng lại trước tín hiệu, như tiếng móng tay cào trên bảng. Tôi nghiêng chặt răng và nhấp một ngụm rượu nữa, và lúc đó tôi mới để ý thời gian - Chúa ơi, đã gần bảy giờ rồi và Evie vẫn còn đang ngủ, anh sẽ về nhà bất cứ lúc nào, và đúng lúc tôi nghĩ anh sẽ về nhà bất cứ lúc nào khi tôi nghe thấy tiếng xoay chìa khoá ngoài cửa và tim tôi ngừng đập.

Tôi đập cái máy tính xuống và nhảy dựng lên, làm đổ cả ghế. Evie thức dậy và bắt đầu khóc. Tôi để cái máy tính lại trên bàn trước khi anh vào, nhưng anh biết có chuyện gì đó và anh nhìn chăm chăm tôi và nói, "Có chuyện gì thế?" tôi nói với anh "Không có gì, em lỡ làm đổ cái ghế." Anh bế Evie ra ngoài và tôi nhìn thấy mình trong gương, mặt tôi nhợt nhạt và môi thâm đỏ vì rượu.

RACHEL

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 15 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

CATHY ĐÃ ĐĂNG KÍ CHO TÔI một buổi phỏng vấn xin việc. Một người bạn của cô ấy đã lập ra một công ti nào đó và cô ta cần một người trợ lí. Đó thực chất chỉ là công việc thư kí và tiền lương cũng chẳng được bao nhiêu, nhưng tôi không quan tâm. Người phụ nữ này chuẩn bị gặp tôi mà không qua bất cứ tham khảo nào - Cathy đã nói với cô ấy về chuyện tôi bị suy sụp nhưng đã hoàn toàn hồi phục. Buổi phỏng vấn diễn ra vào chiều mai ở nhà người phụ nữ ấy - cô ta lập ra một công ti và có phòng làm việc ở vườn sau - điều đó có lẽ chỉ có ở Witney. Nên tôi nghĩ là mình sẽ dành một ngày chỉnh chu lại đơn CV và kĩ năng phỏng vấn. Tôi đã định rồi - nhưng rồi Scott gọi cho tôi.

"Tôi hi vọng rằng chúng ta có thể nói chuyện" anh nói.

"Chúng ta không cần...ý tôi là, anh không cần nói gì cả. Điều đó...chúng ta đều biết chuyện đó là một sai lầm."

"Tôi biết" anh nói, nghe giọng anh có vẻ buồn, không giống như Scott giận dữ trong giấc mơ của tôi, mà giống Scott đau lòng ngồi trên giường cả tôi kể chuyện về đứa con đã chết của anh. "Nhưng tôi rất muốn nói chuyện với cô."

"Tất nhiên" tôi nói. "Tất nhiên là chúng ta có thể nói chuyện."

"Gặp mặt được không?"

"Ồ" tôi nói. Điều tôi không muốn nhất chính là quay lại căn nhà đó. "Tôi xin lỗi, hôm nay tôi không thể."

"Làm ơn đấy, Rachel? Việc này rất quan trọng." Anh đang tuyệt vọng, và tôi cảm thấy tồi tệ cho anh. Tôi đã đang nghĩ ra một lí do thì anh lại nói. "Làm ơn?" Nên tôi đồng ý, và tôi lập tức hối hận ngay giây phút nói ra những lời đó.

Có một câu chuyện về đứa con của Megan - đứa con đã chết đầu tiên của cô ấy - trên báo. Thực ra nó là về bố của đứa bé. Họ lần tìm anh ta. Tên anh ta là Craig McKenzie, và anh ta đã chết vì sử dụng hê-rô-in quá liều ở Tây Ban Nha bốn năm trước. Vậy là có thể bỏ anh ta ngoài dự đoán. Dù gì thì tôi cũng không nghĩ là anh ta có động cơ gì để giết Megan - nếu ai đó muốn trừng phạt cô ấy vì những gì cô ấy đã gây ra thò họ đã phải làm từ nhiều năm trước rồi.

Vậy còn những ai? Vẫn là những người đó: chồng và người tình của cô. Scott, Kamal. Hoặc một người đàn ông nào đó - một kẻ giết người hàng loạt? Liệu cô ấy có phải con tốt đầu tiên giống trong phim, một người giống như Wilma McCann, hay như Pauline Reade? Và ai nói là kẻ giết người đó phải là một người đàn ông? Cô ấy là một người phụ nữ đáng người nhỏ, Megan Hipwell, mong manh như một chú chim. Cũng không mất nhiều sức để hạ gục cô.

BUỔI CHIỀU

Điều đầu tiên tôi để ý khi anh mở cửa ra là mùi của căn nhà. Mùi mồ hôi và bia, khét và chua, và còn một thứ gì đó nữa còn tồi tệ hơn nhiều. Thứ gì đó đang thối rữa. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, tóc anh bết lại, da anh bóng nhẫy như vừa bị sốt.

"Anh ổn không?" tôi hỏi anh, và anh nhăn mặt. Anh đã uống rượu.

"Tôi ổn, vào đi." Mặc dù tôi không muốn, nhưng tôi vẫn vào.

Chiếc rèm cửa ở phía nhìn ra đường đã bị đóng lại, phòng khách được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng màu đỏ phù hợp với cái nhiệt và mùi ở đây.

Scott đi quanh bếp, mở tủ lạnh và lấy ra một chai bia.

"Ngồi xuống đi" anh nói. "Làm một cốc nhé." Sắc mặt anh u ám, thê lương. Có gì đó không ổn với khuôn mặt của anh. Sự khinh thường mà tôi nhìn thấy sáng thứ bảy sau khi chúng tôi ngủ với nhau vẫn còn đó.

"Tôi không thể ở lại lâu được" tôi nói với anh. "Tôi có một cuộc phỏng vấn ngày mai, tôi cần phải chuẩn bị."

"Thật à?" anh nhướn lông mày. Anh ngồi xuống và đá cái ghế ra chỗ tôi. "Ngồi xuống và uống một cốc bia đã" anh nói, như một mệnh lệnh, không phải một lời mời. Tôi ngồi xuống đối diện anh và anh đẩy chai bia ra chỗ tôi. Tôi cầm lên và nhấp một ngụm. Ở ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng bọn trẻ con đang chơi ở vườn - và ngoài ra, còn có tiếng đoàn tàu xình xịch chạy qua.

"Họ đã có kết quả ADN ngày hôm qua" Scott nói. "Thám tử Riley đến gặp tôi tối qua." Anh đang đợi tôi lên tiếng, nhưng tôi sợ mình sẽ lỡ lời, nên tốt nhất là tôi nên giữ im lặng. "Nó không phải của tôi. Điều buồn cười là, nó cũng không phải của Kamal." Anh cười. "Vậy là cô ấy còn qua lại với người khác nữa. Cô tin được không?" Anh nở một nụ cười kinh khủng. "Cô không biết điều đó phải không? Còn một người khác nữa. Cô ấy không nói cho cô biết về người đó à?" Nụ cười trên mặt anh nhạt dần và tôi có một cảm giác rất tồi tệ. Tôi đứng dậy và đi vài bước về phía cửa, nhưng anh đã đứng trước mặt tôi, tay anh nắm chặt lấy tay tôi và đẩy tôi lại vào

ghế.

"Ngồi xuống." Anh giật lấy cái túi từ vai tôi và ném vào góc phòng.

"Scott, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra-"

"Thôi nào!" anh hét lên, tựa người gần tôi. "Cô và Megan là bạn tốt lắm mà! Chắc chắn cô phải biết về người tình của cô ấy chứ."

Anh đã biết. Anh chắc cũng đã nhìn ra điều đó trên gương mặt tôi, vì sau đó, anh tựa gần hơn, hơi thở của anh phả vào mặt tôi, "Thôi nào, Rachel. Nói cho tôi biết đi."

Tôi lắc đầu và anh đưa tay ra, tóm lấy chai bia trước mặt tôi và ném ra phía cửa.

"Cô còn chưa gặp cô ấy bao giờ!" anh hét lên. "Mọi thứ cô nói với tôi - tất cả đều là dối trá."

Tôi cúi đầu xuống và đứng dậy, lẩm bẩm, "Tôi xin lỗi, tôi rất xin lỗi." Tôi cố gắng đi gần ra chỗ cái túi để lấy điện thoại, nhưng anh lại nắm lấy tay tôi.

"Tại sao cô lại làm điều này?" anh hỏi. "Ai bắt cô làm chuyện này? Cô bị làm sao vậy?"

Anh đang nhìn tôi chăm chăm, và tôi sợ hãi, nhưng cùng lúc đó, tôi biết rằng câu hỏi của anh cũng không phải không có lí do. Tôi nợ anh một lời giải thích. Nên tôi không vùng vẫy nữa, tôi để anh nắm lấy cổ tay tôi, và cố nói thật rõ ràng, bình tĩnh. Tôi cố gắng không khóc. Tôi cố gắng không hoảng loạn.

"Tôi muốn cho anh biết về Kamal" tôi nói. "Tôi đã nhìn thấy họ, như tôi đã nói, nhưng anh sẽ không tin những lời tôi nói nếu tôi chỉ là một cô gái chứng kiến từ trên đoàn tàu. Tôi cần -"

"Cô cần!" anh bỏ tay tôi ra và quay đi. "Cô nói với tôi là cô cần..." Giọng anh nhỏ dần, anh đang bình tĩnh lại. Tôi ở sâu và cố gắng giảm nhịp tim.

"Tôi muốn giúp anh" tôi nói. "Tôi biết là cảnh sát luôn nghi ngờ người chồng, và tôi muốn anh biết - là còn người khác nữa..."

"Vậy nên cô bịa ra câu chuyện cô quen vợ tôi? Cô có biết việc đó nghe rất điên rồ không?"

"Tôi biết."

Tôi đi đến chiếc tủ trong bếp và lấy một cái giẻ, rồi quỳ xuống lau chỗ bia đổ trên sàn. Scott ngồi xuống, mặt cúi gằm. "Cô ấy không phải người như tôi nghĩ" anh nói. "Tôi không biết cô ấy thực sự là ai nữa."

Tôi vắt nước ra bồn và dội nước lạnh lên tay. Túi của tôi chỉ cách vài bước chân, ở góc căn phòng. Tôi bước một bước lại gần nó, nhưng Scott nhìn lên, nên tôi dừng lại. Tôi cứ đứng đó, tựa lưng vào bàn, tôi phải nắm lấy thành bàn để giữ vững. Và để thoải mái hơn.

"Thám tử Riley nói với tôi" anh nói. "Cô ta đã hỏi tôi về cô, và hỏi tôi có quan hệ

như thế nào với cô" anh cười. "Một mối quan hệ với cô! Chúa ơi. Tôi hỏi cô ta đã nhìn thấy vợ tôi chưa? Tiêu chuẩn của tôi không giảm nhanh như thế đâu. "Mặt tôi nóng bừng, mồ hôi dưới nách tôi lạnh toát. "Rõ ràng là Anna đã phản nản về cô. Cô ta nhìn thấy cô đi xung quanh. Tất cả là thế đó. Tôi đã nói là tôi với cô không có quan hệ gì cả, và cô chỉ là một người bạn cũ của Megan, cô đang giúp đỡ tôi..." Anh lại cười. "Cô ta nói rằng cô không biết gì về Megan. Cô chỉ là một kẻ nói dối vì cuộc sống quá tẻ nhạt mà thôi." Nụ cười nhạt dần trên khuôn mặt của anh. "Tất cả đều là kẻ dối trá. Tất cả mọi người."

Điện thoại tôi kêu lên. Tôi tiến đến chỗ cái túi những Scott đã đến đó trước tôi.

"Đợi chút" anh nói, nhặt nó lên. "Chúng ta chưa xong đâu." Anh đổ tất cả đồ đạc trong túi tôi ra bàn: điện thoại, ví, chìa khóa, son, băng vệ sinh, thẻ tín dụng. "Tôi muốn biết bao nhiêu phần những thứ cô nói với tôi là dối trá." Anh cầm điện thoại tôi lên và nhìn vào màn hình. Anh nhướn lông mày lên nhìn tôi và mặt anh đột nhiên lạnh ngắt. Anh đọc to: "Chúng tôi muốn xác minh lại cuộc hẹn của cô với bác sĩ Abdic lúc 4:30 chiều thứ hai ngày 18 tháng Tám. Nếu cô không thể đến, xin hãy báo với chúng tôi trước 24 giờ."

"Scott..."

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?" anh hỏi, giọng anh nhỏ dần. "Cô đang làm gì với anh ta? Cô đã nói với anh ta những gì?"

"Tôi không nói gì với anh ta hết..." anh đánh rơi chiếc điện thoại xuống bàn và tiếng lại gần chỗ tôi, tay anh nắm lại thành nắm đấm. Tôi lùi lại góc phòng đến khi chạm lưng vào tường. "Tôi chỉ cố tìm hiểu... Tôi chỉ muốn giúp thôi." Anh giơ tay lên và tôi rúm người lại, rụt đầu xuống, đợi cú đánh của anh, và tron gmootj khoảnh khắc, tôi biết mình đã ở trong tình huống thế này, có cảm giác này rồi, nhưng tôi không thể nhớ được là khi nào và tôi cũng khôn gcos thời gian để nghĩ về chuyện đó bây giờ, vì mặc dù anh chưa đánh tôi, nhưng anh đang đặt tay lên vai tôi và siết mạnh, ngón tay cái của anh ấn vào xương quai xanh của tôi đến mức tôi phải khóc thét.

"Tất cả thời gian qua" anh nói qua hàm răng nghiến chặt "tôi đều nghĩ rằng cô đang đứng về phía tôi, nhưng thực ra cô lại đối đầu với tôi. Cô đã cho anh thông tin, phải không? Nói với anh ta những điều về tôi, về Megs. Chính là cô, cô là người đã cố gắng khiến cảnh sát nghi ngờ tôi. Là cô-"

"Không. Không phải đâu. Mọi chuyện không phải như anh nghĩ. Tôi muốn giúp anh. "Bàn tay phải của anh đưa lên, nắm lấy tóc gáy của tôi và xoắn. "Scott, xin anh đấy. Anh đang làm tôi đau. Cầu xin anh." Anh kéo tôi về phía cửa trước. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Anh sẽ ném tôi ra đường. Cảm ơn Chúa.

Nhưng không, anh cứ kéo tôi và chửi thề. Anh đang kéo tôi lên gác, tôi cố chống

cự lại, nhưng anh quá khỏe, và tôi không thể. Tôi khóc "Làm ơn đừng. Xin anh" và tôi biết chuyện gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Tôi cố hét lên thật to, nhưng tôi không thể, không có tiếng động nào phát ra.

Tôi bị lóa mắt bởi nước mắt và sự sợ hãi. Anh lôi tôi vào một căn phòng và đóng sập cửa. Anh khóa cửa lại. Cổ họng tôi nóng bừng. Tôi cứ đợi, nghe ngóng. Không có gì xảy ra, và không ai tới.

Tôi đang ở trong phòng nghỉ. Trong nhà tôi thì căn phòng này từng là phòng nghiên cứu của Tom. Giờ thì nó là phòng trẻ con tràn ngập màu hồng. Ở đây thì nó như một hộp chứa, chất đầy giấy tờ và tài liệu, một đồng thống kê và một chiếc máy tính của Apple cũ. Có một chiếc hộp chứa giấy tờ cùng những con số - tài khoản, có thể là chuyện làm ăn của Scott - và một hộp nữa chứa bưu thiếp - những cái bưu thiếp màu đen, với một chút keo ở đằng sau, như là nó đã từng được dính lên tường: hình của Pháp, những đứa trẻ trượt ván trên đồi, đường ray cũ phủ đầy rêu, cảnh tượng của biển nhìn từ trong một cái động. Tôi bôi đồng bưu thiếp lên - tôi không biết tại sao hay chính xác là mình đang tìm cái gì, tôi chỉ đang cố không hoảng loạn. Tôi cố không nghĩ về những bài báo mới đây, xác của Megan được kéo lên từ đồng bùn. Tôi cố không nghĩ về những vết thương của cô, hay cảm giác của cô khi chuyện đó xảy ra.

Tôi bôi đồng bưu thiếp lên và có gì cắt vào tay tôi làm tôi nhảy dựng ra đằng sau. Đầu ngón tay trỏ của tôi bị xước mà máu bắt đầu chảy xuống quần tôi. Tôi ấn ngón tay vào viền áo để thấm máu và lật đồng bưu thiếp cẩn thận. Và tôi nhìn thấy thứ gây ra chuyện này: một khung ảnh bị đập vỡ vẫn còn vài mảnh kính, viền ngoài của nó dính vài vết máu của tôi.

Tôi chưa từng nhìn thấy bức ảnh này. Đó là một tấm ảnh của Megan và Scott, khuôn mặt của họ rất gần với máy ảnh. Cô ấy đang cười và anh nhìn cô ấy triu mến. Rất đáng ghen tị! Tấm kính vỡ đúng chỗ khoé mắt Scott, nên tôi không thể tưởng tượng được nét mặt của anh. Tôi ngồi trên sàn với bức ảnh trước mặt và nghĩ đến việc thời gian đã làm rối tung mọi thứ như thế này, và thỉnh thoảng chúng ta còn chẳng buồn sửa chữa nó. Tôi nghĩ đến những cái đĩa đã vỡ khi tôi cãi nhau với Tom, về cái lỗ trên tầng.

Đâu đó phía bên kia cánh cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng Scott cười và cơ thể tôi bất chợt lạnh toát. Tôi quờ quạng đứng dậy và đến chỗ cửa sổ, mở nó và ngoái ra nhìn, tôi nhún chân lên và kêu cứu. Tôi gọi Tom. Tôi đang tuyệt vọng, không lối thoát. Kể cả nếu anh có đang ở ngoài vườn cách vài nhà thì anh cũng chẳng thể nghe thấy tôi, nơi đây quá xa. Tôi nhìn xuống và mất thăng bằng, tôi kéo người vào trong, ruột tôi quặn lại, họng tôi như lửa đốt.

"Scott, làm ơn!" tôi gọi to. "Xin anh đấy..." tôi ghét âm thanh giọng tôi, những âm

thanh đồ ngọt trộn lẫn với sự tuyệt vọng. Tôi nhìn xuống vũng máu trên áo và nó khiến tôi nhớ là tôi vẫn còn một sự lựa chọn. Tôi nhặt khung ảnh lên và đặt nó xuống chân. Tôi chọn thanh kính dài và sắc nhất và cẩn thận đút vào túi sau.

Tôi có thể nghe tiếng bước chân đang lên tầng. Tôi lùi về sau, dựa vào bức tường đối diện cánh cửa. Có tiếng chìa khoá vặn cánh cửa. Scott đang cầm túi xách của tôi và ném nó xuống chân tôi. Tay kia anh đang cầm một mẫu giấy. "Ừm, nếu đây không phải Nancy Drew!" anh vừa nói vừa cười. Anh giả giọng con gái và bắt đầu đọc to. "Megan đã cãi nhau với bạn trai, người mà tôi sẽ gọi là B." anh cười khúc khích. "B đã hãm hại cô...Scott đã hãm hại cô..." anh vò nát tờ giấy và ném xuống đất. "Chúa ơi. Cô đúng là thê thảm thật" anh nhìn xung quanh và để ý vết máu trên áo tôi. "Cô đã làm cái quái gì vậy? Cố làm thay việc của tôi à?" anh lại cười. "Tôi nên bẻ luôn cổ cô đi, nhưng cô biết gì không, cô không đáng để tôi phải động chân động tay." Anh đứng sang một bên. "Cút khỏi nhà tôi ngay."

Tôi túm lấy túi xách và đi ra cửa, nhưng khi đó, anh bước ra trước mặt tôi, và tôi đã nghĩ anh sẽ chặn tôi lại. Chắc là ánh mắt tôi đã thể hiện sự sợ hãi nên anh bắt đầu cười. Tôi vẫn còn nghe thấy tiếng cười của anh khi tôi đóng cánh cửa nhà.

THỨ SÁU, NGÀY 16 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

Tôi không thể ngủ được. Tôi đã uống một chai rượu và một nửa chai khác để cố thiếp đi, giữ đôi tay ngừng run rẩy, nhưng nó cũng không giúp được gì. Mỗi lần tôi cố nhắm mắt ngủ, tôi lại giật mình tỉnh dậy. Tôi cảm thấy chắc chắn rằng anh đang ở trong căn phòng này. Tôi bật điện lên và cứ ngồi đó, nghe tiếng ồn của con đường phía dưới, tiếng người di chuyển vào các tòa nhà. Chỉ đến khi tôi bật điện lên thì tôi mới cảm thấy an toàn để ngủ. Tôi lại mơ thấy mình đang đi trong rừng. Tôi đang đi cùng Tom, nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi.

Tối qua tôi đã để lại cho Tom một tin nhắn. Sau khi tôi rời nhà Scott, tôi đã chạy thẳng đến số hai mươi ba và đập vào cửa. Tôi đã hoảng loạn đến mức không thêm quan tâm nếu Anna có ở đó hay không. Không ai ra mở cửa, nên tôi viết nguệch ngoạc một tờ giấy nhắn và đút vào hòm thư. Tôi không quan tâm nếu cô ta có nhìn thấy nó không – tôi nghĩ là một phần trong tôi mong cô ta sẽ nhìn thấy nó. Tôi viết một cách khá mơ hồ – tôi nói với anh rằng chúng tôi cần nói chuyện. Tôi không nhắc đến tên Scott, vì tôi không muốn Tom đến đó và gặng hỏi anh – Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Ngay khi tôi về tới nhà, tôi đã gọi cho cảnh sát. Trước đó thì tôi uống vài cốc rượu

để chấn tĩnh lại. Tôi yêu cầu được nói chuyện với Thanh tra Thám Gaskill, nhưng họ nói là ông ấy không ở đó, nên cuối cùng tôi lại phải nói chuyện với Riley. Đó không phải những gì tôi mong đợi – tôi biết rằng Gaskill sẽ giải quyết một cách tử tế hơn.

"Anh ta nhốt tôi trong căn nhà của anh ta" tôi nói với cô ta. "Anh ta đe dọa tôi."

Cô ta hỏi là tôi bị anh ta "nhốt" trong bao lâu.

"Tôi không biết" tôi nói. "Có thể là nửa tiếng."

Có một đoạn ngắt quãng dài.

"Và anh ta đe dọa cô. Cô có thể chỉ rõ ra là kiểu đe dọa nào không?"

"Anh ta nói là anh ta sẽ bẻ cổ tôi. Anh ta nói...anh ta nói là đáng ra anh ta nên bẻ cổ tôi từ lâu rồi..."

"Anh ta nên bẻ cổ cô từ lâu rồi ư?"

"Anh ta nói anh ta sẽ làm thế nếu như anh ta không thấy phiền."

Im lặng. Và "Anh ta có đánh cô không? Anh ta có làm cô bị tổn thương bằng bất cứ cách nào không?"

"Có vài vết thâm. Chỉ bị thâm thôi."

"Anh ta đánh cô à?"

"Không, anh ta nắm lấy tôi."

Im lặng dài hơn.

Vậy: "Cô Watson, tại sao cô lại đến nhà Scott?"

"Anh ta muốn gặp tôi. Anh ta nói là anh ta cần nói chuyện với tôi."

Cô ta thở dài. "Tôi đã cảnh cáo cô phải tránh xa chuyện này rồi mà. Cô đã nói dối anh ta, nói rằng cô là một người bạn của vợ anh ta, cô đã kể đủ mọi loại chuyện và – để tôi nói cho cô biết – anh ta là người đang phải chịu rất nhiều áp lực và rất đau khổ. Anh ta có thể rất nguy hiểm."

"Đúng vậy, anh ta nguy hiểm, đó là những gì tôi đang cố nói với cô."

"Chuyện này khôn ggiusp ích được gì cả - cô đã đểb đó, nói dối và kích động anh ta. Chúng ta đang vướng vào một vụ giết người đấy. Cô cần hiểu điều đó. Cô cso thể gây nguy hiểm cho quá trình điều tra của chúng tôi, cô có thể -"

"Quá trình gì?" tôi bật lại. "Các người vẫn chưa tìm ra được cái quái gì cả. Anh ta đã giết vợ của mình. Có một bức ảnh của hai bọn họ - nó bị đập vỡ. Anh ta đã rất tức giận, anh ta có tâm lí không hề ổn định –"

"Đúng, chúng tôi đã nhìn thấy bức ảnh. Căn nhà đã được lục soát kĩ lưỡng. Không có bất cứ bằng chứng nào của vụ giết người."

"Vậy là các người sẽ không bắt anh ta?"

Cô ta lại thở dài. "Sáng mai hãy đến sở cảnh sát đi. Hãy đưa ra một lời tuyên bố. Chúng tôi sẽ dựa vào đó. Và cô Watson. Tránh xa khỏi Scott Hipwell."

Cathy về nhà và thấy tôi đang uống rượu. Cô ấy không vui chút nào. Tôi có thể nói gì với cô ấy? Không có cách nào để giải thích chuyện này. Tôi chỉ nói xin lỗi và đi lên phòng, giống như một thiếu niên đang hờn dỗi. Và sau đó tôi nằm thao thức, cố gắng ngủ, chờ đợi Tom gọi cho tôi. Nhưng anh không gọi.

Tôi dậy sớm, kiểm tra điện thoại (không có cuộc gọi), tôi gọi đầu và mặc quần áo, chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, tay tôi run rẩy, bụng tôi quặn lại. Tôi đi sớm vì tôi phải qua trạm cảnh sát trước, để cung cấp cho họ tuyên bố của tôi. Không phải tôi mong đợi nó ích lợi gì. Họ không bao giờ nghiêm túc với tôi và tôi chắc chắn họ sẽ không định làm vậy. Tôi tự hỏi ngoài một người đàn bà không ổn định ra thì họ còn coi tôi như gì nữa.

Trên đường đến sở cảnh sát, tôi không thể dừng lại nhìn qua vai mỗi khi có tiếng còi cảnh sát đột ngột vang lên. Trên sân ga tàu, tôi đi bộ gần lan can nhất có thể, tay tôi vịn vào hàng rào sắt, trong trường hợp tôi phải níu lấy nó. Tôi nhận ra điều này rất vô lý, nhưng tôi cảm thấy rất dễ bị tổn thương khi đã nhìn thấy con người thật của anh ta; bây giờ thì nó không còn chỉ là bí mật giữa hai chúng tôi nữa.

BUỔI CHIỀU

Đáng ra mọi chuyện đã kết thúc đối với tôi. Suốt thời gian qua tôi cứ nghĩ là có thứ gì đó tôi đã quên mà cần được nhớ ra. Nhưng không. Tôi không nhớ được bất cứ điều gì quan trọng, hay kinh khủng. Tôi chẳng qua là xuất hiện trên con đường đó. Nhưng còn người đàn ông tóc đỏ. Và vẫn còn điều gì đó ngứa ngáy trong não tôi mà tôi thực sự không thể gãi.

Cả Gaskill và Riley đều không ở sở cảnh sát; tôi trình bày lời tuyên bố ở một văn phòng tẻ nhạt. Nó sẽ chỉ ở trong file và sẽ nhanh chóng bị quên lãng, trừ khi tôi đột nhiên chết ở cái cổng nào đó. Buổi phỏng vấn của tôi diễn ra ở thành phố đối diện nơi Scott ở, nhưng tôi đi taxi ra. Tôi sẽ không mạo hiểm đi bộ qua con đường đó. Mọi việc diễn ra tốt nhất có thể: công việc cũng khá phù hợp với tôi. Tôi cần lập trình lại thời gian biểu. Một bất lợi khá lớn (ngoài việc lương thấp và tính tầm thường của công việc) là tôi phải đến Witney, phải đi bộ trên con đường nơi Scott và Anna ở.

Vì việc chạm mặt những người sống ở đây là thường xuyên. Đó từng là điều tôi thích ở nơi này: nó có cảm giác như sống ở một ngôi làng rìa Luân Đôn. Có thể bạn không biết hết mọi người, nhưng vẫn thấy gương mặt họ rất quen.

Tôi đã gần đến ga thì có một bàn tay vòng qua.

"Tôi xin lỗi." Lại là anh ta, người tàn ông tóc đỏ. "Cô đang vội à?" anh ta cười.

Chắc tôi phải nhìn rất sợ hãi, vì nụ cười của anh ta bắt đầu nhạt dần. "Cô ổn không? Tôi không cố ý làm cô sợ."

Anh ta mời tôi đi uống một li. Tôi nói không, nhưng tôi cũng thay đổi ý định.

"Tôi nợ anh một lời xin lỗi" tôi nói, khi anh ta – hóa ra tên là Andy – trả tôi chai rượu thuốc, "vì lần trước trên tàu đã cư xử không đúng. Ý tôi là lần trước, tôi đã có một ngày rất tồi tệ."

"Không sao mà" Andy nói. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong vườn ở phía sau của quán rượu; tôi cảm thấy an toàn hơn ở đây hơn là ở trên đường. Tôi đang tận dụng cơ hội của mình.

"Tôi muốn hỏi anh về những chuyện đã xảy ra" tôi nói. "Buổi tối mà tôi gặp anh. Tối mà Meg – người phụ nữ đó đã biến mất."

"Ồ, được thôi. Tại sao? Ý cô là gì?"

Tôi thở dài. Tôi có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên. Không cần biết tôi đã phải thừa nhận chuyện này bao nhiêu lần, nhưng nó vẫn khiến tôi cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng. "Tôi đã rất say và tôi không thể nhớ gì hết. Có vài việc mà tôi cần phải giải quyết. Tôi muốn biết là anh có nhìn thấy cái gì, hay anh có nhìn thấy thấy tôi nói chuyện với ai đó không..." Tôi nhìn chăm chăm xuống bàn, tôi không thể nhìn vào mắt anh ta.

Anh ta đang thúc chân tôi. "Không có gì đâu, cô đâu có làm việc gì tồi tệ đến mức đó." Tôi nhìn lên và anh ta đang cười. "Tôi cũng đã say, chúng ta có nói vài câu trên tàu, tôi không nhớ là về chuyện gì. Rồi chúng ta cùng xuống ở trạm này, ở Witney, và cô hơi không thẳng băng. Cô bị vấp phải bậc. Cô nhớ việc đó chứ? Tôi đỡ cô dậy và cả hai chúng ta đều rất xấu hổ, như cô bây giờ vậy." anh cười. "chúng ta cùng đi bộ và tôi hỏi cô có muốn ra quán rượu không. Nhưng cô nói là cô phải đi gặp chồng mình."

"Vậy thôi à?"

"Không. Cô thực sự không nhớ gì à? Một lúc sau – tôi không biết chính xác, nhưng chắc là khoảng nửa tiếng sau, một người bạn của tôi gọi và nói là anh ta đang ở một quán bar bên đường, nên tôi đã đi về phía đường hầm. Rồi cô lại ngã. Lúc đó trông cô rất thảm hại. Cô bị thương và tôi hơi lo lắng, tôi nói là tôi có thể đưa cô về nếu cô muốn, nhưng cô không chịu. Cô đã...ừm, cô đã rất buồn. Tôi nghĩ là cô đã cãi nhau với một người đàn ông. Sau đó anh ta lái xe đi mất, tôi nói là tôi có thể đi heo anh ta nếu cô cần. Anh ta...ờ...anh ta đi cùng với ai đó."

"Một người phụ nữ?"

Anh ta gật đầu. "Ừm, họ vào xe cùng nhau. Tôi nghĩ đó là lí do của trận cãi nhau."

"Và rồi?"

"Rồi cô bước đi. Trông cô có vẻ... bối rối. Cô liên tục nói là cô không cần giúp đỡ."

Và như tôi đã nói thì tôi cũng đã hơi say, nên tôi cũng mặc kệ. Tôi đi qua đường hầm và gặp bạn tôi ở quán bar. Vậy thôi.

Tôi leo lên cầu thang và cảm thấy chắc chắn rằng tôi đã nhìn thấy những cái bóng ở trên đầu tôi và nghe thấy tiếng bước chân ở phía trước. Tất nhiên là không có ai ở đó và căn hộ hoàn toàn trống rỗng: nó có mùi trống rỗng, nhưng điều đó không ngăn được việc tôi phải kiểm tra từng phòng - dưới giường của tôi và của Cathy, trong tủ quần áo và tủ bát trong nhà bếp, nơi mà không thể giấu nổi một đứa trẻ con chứ đừng nói là có ai đó.

Cuối cùng, sau khoảng ba lần kiểm tra, tôi dừng lại. Tôi đi lên lầu và ngồi trên giường, nghĩ về cuộc trò chuyện của tôi với Andy, thực tế là nó khớp với những gì tôi có thể nhớ. Không có sự khác biệt lớn: Tom và tôi đã cãi nhau trên phố, tôi ngã và bị thương, anh leo lên xe cùng Anna và đi mất. Sau đó, anh quay lại tìm tôi, nhưng tôi đã đi rồi. Tôi giả định rằng mình đã bắt một chiếc taxi hoặc quay trở lại tàu.

Tôi ngồi trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ và tự hỏi tại sao tôi vẫn không cảm thấy tốt hơn. Có lẽ chỉ đơn giản bởi vì tôi vẫn không tìm ra câu trả lời xác đáng nào. Có lẽ là bởi vì mặc dù những gì tôi nhớ trùng khớp với những gì người khác nhớ, có gì đó vẫn không đúng. Rồi đột nhiên tôi nhận ra: Anna. Không phải chỉ là Tom chưa bao giờ đề cập đến việc đi cùng với cô ta, mà thực tế là khi tôi nhìn thấy cô ta đi vào xe, cô ta không bế theo đứa bé. Vậy Evie đã ở đâu khi chuyện này xảy ra?

THỨ BẢY, NGÀY 17 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

Tôi cần nói chuyện với Tom, để giải quyết những vấn đề trong đầu tôi, vì tôi càng suy nghĩ nhiều về nó thì lại càng cảm thấy vô lí, rồi tôi lại không thể dừng việc suy nghĩ về nó. Tôi đang lo lắng, vì đã qua hai ngày kể từ khi tôi viết tờ giấy nhắn cho anh và anh không hồi âm lại. Tối qua anh không trả lời điện thoại, anh ấy không nghe điện cả ngày. Có gì đó không đúng, và tôi không thể không nghĩ rằng nó có liên quan tới Anna.

Tôi biết anh sẽ muốn nói chuyện với tôi, nhất là sau khi nghe về những gì đã xảy ra với Scott. Tôi biết rằng anh sẽ muốn giúp đỡ. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về anh ngày hôm đó ở trong xe, về cảm giác giữa hai chúng tôi. Vì vậy, tôi nhấc điện thoại lên và bấm số anh, bụng tôi cồn cào, như mọi khi, vẫn cảm giác muốn nghe thấy giọng nói của anh như nhiều năm trước.

"Alo?"

"Tom, em đây."

"Ừ."

Chắc Anna cũng ở đó với anh, anh không muốn nói tên tôi ra. Tôi đợi một lúc, để cho anh thời gian di chuyển sang căn phòng khác, để tránh xa khỏi cô ta. Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài. "Có chuyện gì vậy?"

"Em muốn nói chuyện với anh...Như những gì em đã viết trong tờ giấy, em –"

"Cái gì?" giọng anh có vẻ khó chịu.

"Em để lại một tờ giấy nhắn vài ngày trước. Em nghĩ là chúng ta cần nói chuyện..."

"Anh không nhận được tờ giấy." Anh lại thở dài. "Đó là lí do cô ấy nổi giận với anh." Anna đã đọc được nó và cô ta không đưa cho anh. "Em cần gì?"

Tôi muốn tắt máy và bắt đầu lại. Nói với anh là tôi cảm thấy rất vui khi được gặp anh hôm thứ hai, hôm chúng tôi ra hồ.

"Em muốn hỏi anh vài chuyện."

"Cái gì?" anh bật lại. giọng anh đang rất khó chịu.

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

"Em muốn gì Rachel?" nó đã biến mất, mọi sự dịu dàng của anh một tuần trước. Tôi nguyền rủa bản thân vì đã viết tờ giấy đó, nó đã khiến anh gặp rắc rối ở nhà.

"Em muốn hỏi anh về tối hôm đó – tối hôm Megan Hipwell mất tích."

"Chúa ơi. Chúng ta đã nói về chuyện này rồi mà – em đã quên rồi à."

"Em chỉ –"

"Em đã say" anh nói, giọng anh rất to và cộc cằn. "Anh bảo em hãy về nhà. Nhưng em không nghe. Anh phải lái khắp nơi để tìm em những anh không tìm thấy."

"Vậy Anna đã ở đâu?"

"Cô ấy ở nhà."

"Với đứa bé à?"

"Ừ, với Evie."

"Cô ấy không ở trong xe với anh à?"

"Không."

"Nhưng –"

"Chúa ơi. Đáng lẽ ra cô ấy phải ra ngoài, và anh phải ở nhà trông con, Nhưng rồi em đến nên cô ấy đã phải thay đổi kế hoạch. Còn anh phải mất thêm vài giờ để chạy đi tìm em."

Tôi ước mình đã không gọi cho anh. Để hi vọng rồi lại bị dập tắt, cảm giác như một thanh sắt lạnh toát đang xoắn trong ruột tôi.

"Ok" tôi nói. "Chỉ là, nó hơi khác so với những gì em nhớ... Tom, khi anh nhìn thấy em, em có bị thương không? Em có...em có một vết cắt trên đầu không?"

Anh thở dài nặng nề. "Anh ngạc nhiên khi em nhớ được điều đó đấy, Rachel. Em đã say khướt. Bẩn thỉu, nồng nặc mùi rượu. Em đi một cách lảo đảo. "Cổ họng tôi bắt đầu đóng lại khi nghe anh nói những lời này. Tôi đã nghe anh nói những điều này trước đây, những ngày tồi tệ nhất, khi anh đã mệt mỏi với tôi, ghê tởm tôi. Anh nói tiếp một cách mệt mỏi. "Em đã ngã trên đường, em đã khóc, nhìn em như một đồng lõa xôn. Tại sao điều này lại quan trọng cơ chứ?" Tôi không biết nói gì, tôi mất một lúc để nghĩ ra một câu trả lời. Anh tiếp tục: "Anh phải đi rồi. Đừng gọi nữa, xin em đấy. Chúng ta đã nói về chuyện này rồi mà. Anh phải hỏi em bao nhiêu lần nữa? Đừng gọi, đừng viết giấy, đừng đến đây. Nó khiến Anna buồn bực. Được chưa?" Anh dập máy.

CHỦ NHẬT, NGÀY 11 THÁNG TÁM 2013

SÁNG SỚM

Tôi đã ở dưới phòng khách cả đêm, với ti vi làm bạn, tôi sợ hãi. Tôi có cảm giác như mình đã trở lại quá khứ, các vết thương anh gây ra nhiều năm trước lại một lần nữa bị xé ra, như mới. Thật ngớ ngẩn, tôi biết chứ. Tôi là một con ngốc khi nghĩ rằng tôi có một cơ hội với anh một lần nữa, chỉ vì cuộc trò chuyện, một vài khoảnh khắc mà tôi đã để sự dịu dàng của anh chiếm hữu trong khi nó chẳng có gì ngoài cảm giác tội lỗi. Tuy nhiên nó vẫn khiến tôi đau. Và tôi phải để cho bản thân mình cảm thấy sự đau đớn, bởi vì nếu không, tôi sẽ tiếp tục làm tê nó, và nó sẽ không bao giờ biến mất.

Tôi đúng là đồ ngốc khi nghĩ rằng có một sự kết nối giữ tôi và Scott, hay nghĩ rằng tôi có thể giúp anh. Tôi đã quen với việc làm một con ngốc. Nhưng tôi không cần tiếp tục làm vậy nữa, đúng không? Tôi nằm đó cả đêm và tự hứa với bản thân tôi phải biết tự chủ. Tôi sẽ rời khỏi đây, đi thật xa. Tôi sẽ tìm một công việc mới. Tôi sẽ lấy lại tên thời con gái của mình, cắt đứt liên lạc với Tom, không ai có thể tìm ra tôi. Trong trường hợp nhỏ nhoi rằng ai đó sẽ muốn tìm tôi.

Tôi không ngủ được lâu. Tôi cứ nằm trên ghế sofa, lập kế hoạch, mỗi khi tôi bắt đầu trôi vào giấc ngủ, tôi lại nghe thấy giọng của Tom vang lên trong đầu tôi, rõ ràng như thể anh đang ở đây, ngay bên cạnh tôi, ghé đôi môi của anh vào tai tôi – Em đã say khướt. Bẩn thỉu, nồng nặc mùi rượu - và tôi giật mình tỉnh dậy, sự xấu hổ lướt qua tôi như một làn sóng. Xấu hổ, nhưng cũng có những cảm giác của sự quen thuộc, vì tôi đã từng nghe những lời nói đó trước đây, chính những từ ngữ đó.

Và sau đó tôi không thể ngừng tưởng tượng lại những hình ảnh trong đầu: tôi thức dậy với chiếc gối bị loang máu, phía bên trong miệng tôi đau nhói, như thể tôi

đã cắn vào má , móng tay tôi cào bần, đau đầu khủng khiếp, Tom bước ra khỏi phòng tắm, nửa tổn thương, nửa giận – nỗi sợ bao trùm tôi như nước lũ.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Tom để tôi nhìn vết bầm trên tay, trên ngực anh, nơi tôi đã đánh anh.

"Em không tin Tom. Em không bao giờ đánh anh. Em chưa từng đánh anh bao giờ cả."

"Em đã say khướt, Rachel. Em có nhớ những gì mình đã làm và nói tối qua không?" Rồi anh nói với tôi, nhưng tôi không thể tin được, vì không có gì trong những lời anh nói giống con người của tôi. Và việc với cái gậy đáng gôn, cái lỗ trên tường, xám xịt và trống rỗng như một con mắt mù dán vào tôi mỗi khi tôi đi qua nó, và tôi không thể tưởng tượng được cảnh bạo lực đó qua những lời anh nói, mà theo tôi nhớ thì chúng tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hoặc tôi nghĩ là tôi nhớ. Sau một thời gian, tôi học được là không nên hỏi anh những gì tôi đã làm, hay cãi nhau khi anh đưa ra thông tin. Vì tôi không muốn biết những chi tiết đó, tôi không muốn nghe những điều tồi tệ đó, nhưng điều tôi đã nói và làm khi tôi trong tình trạng đó, bần thỉu và nồng nặc mùi rượu. Thỉnh thoảng anh dọa là sẽ ghi âm lại, anh nói rằng anh sẽ bật lại cho tôi nghe. Nhưng anh chưa từng làm vậy. tôi coi đó là chút lòng thương hại.

Sau một thời gian, tôi học được là mỗi khi tỉnh dậy như vậy, tốt nhất là không nên hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ nên nói lời xin lỗi: xin lỗi vì những gì đã làm và sẽ không bao giờ tái phạm như vậy nữa.

Nhưng bây giờ tôi không thể, tôi thực sự không thể. Tôi biết ơn Scott vì điều này: Giờ thì tôi quá sợ hãi để có thể đi ra ngoài vào giữa đêm để mua rượu. Tôi quá sợ hãi để nhấp dù chỉ một ngụm rượu, vì đó là khi tôi làm cho bản thân mình bị tổn thương.

Tôi phải mạnh mẽ lên, đó là tất cả những gì tôi cần lúc này.

Mắt tôi nặng trĩu và đầu tôi gật gù liên tục. Tôi vặn nhỏ tivi đến mức không còn âm thanh nào, tôi lăn sang bên kia, đối mặt với lưng cái sofa, rúc vào nó và kéo chăn lên, và tôi đang lâng lâng, tôi có thể cảm thấy nó, tôi sẽ đi vào giấc ngủ, và sau đó - bang, mặt đất đang trôi lên nơi tôi đứng, tôi giật thót mình. Tôi đã thấy nó. Tôi đã nhìn thấy nó.

Tôi đang ở dưới đường hầm và anh đang đi về phía tôi, anh tát vào miệng tôi rồi nắm tay thành nắm đấm, chìa khóa trên tay anh, cửa mảnh kim loại vào sọt tôi.

ANNA

. . .

THỨ NĂM, NGÀY 17 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

TÔI GHÉT BẢN THÂN vì đã khóc như vậy, thật thảm hại. Nhưng tôi đã kiệt sức, những tuần vừa qua thật quá khó khăn đối với tôi. Tom và tôi đã cãi nhau về - không ai khác - Rachel.

Tôi nghĩ đó là một âm mưu. Tôi đã tự tra tấn bản thân vì mẫu giấy nhắn đó, về sự thật là anh đã nói dối tôi về việc họ gặp nhau. Tôi luôn tự nhủ bản thân chuyện đó rất ngu ngốc, nhưng tôi không chịu được cảm giác rằng đang có chuyện gì đó diễn ra giữa họ. Tôi đã suy đi tính lại: sau những gì cô ta làm đối với anh - với chúng tôi - sao anh có thể chứ? Sao anh có thể chấp nhận việc nối lại với cô ta cơ chứ? Ý tôi là, nếu bạn nhìn hai chúng tôi, bên cạnh nhau, không có người đàn ông nào trên trái đất lại chọn cô ta thay vì tôi. Đây là chưa kể hết những vấn đề của cô ta đấy.

Nhưng rồi tôi nghĩ, chuyện này thỉnh thoảng vẫn xảy ra mà? Mọi người có quá khứ, và họ không chịu bước tiếp, mặc dù đã rất cố gắng, nhưng họ vẫn không thể gỡ bản thân ra khỏi chúng, không thể tự do. Rồi sau một thời gian, họ ngừng cố gắng.

Cô ta đến đây hôm thứ năm, đập vào cửa bồm bộp và gọi Tom. Tôi đã rất tức giận, nhưng tôi không dám ra mở cửa. Có một đứa trẻ trong nhà khiến tôi dễ bị tấn công, việc đó khiến tôi trở nên yếu đuối. Nếu tôi ở nhà một mình thì tôi sẽ ra đối mặt với cô ta, tôi sẽ không gặp rắc rối gì trong việc xử lý cô ta. Nhưng với Evie ở đây, tôi không thể mạo hiểm. Tôi không biết cô ta định làm gì.

Tôi biết lí do tại sao cô ta đến. Cô ta bức mình vì tôi đã nói chuyện của cô ta với cảnh sát. Tôi cá là cô ta đến đây để khóc lóc với Tom, cầu xin tôi để cô ta yên. Cô ta để lại một tờ giấy - "Chúng ta cần phải nói chuyện, gọi cho em càng sớm càng tốt, chuyện này rất quan trọng" ("quan trọng" gạch chân ba lần) - tôi đã ném thẳng nó vào thùng rác. Sau đó, tôi lôi nó ra và giấu nó trong ngăn kéo cạnh giường ngủ của tôi, cùng với các bản in email của cô ta đã gửi. Tôi giữ thông tin tất cả các cuộc gọi trong một quyển sổ và những lần cô ta đến đây. Nhật ký quấy rối. Đây là bằng chứng của tôi, tôi sẽ cần nó. Tôi gọi cho Thám tử Riley và để lại một tin nhắn nói rằng Rachel lại đến đây. Cô ấy vẫn chưa gọi lại.

Tôi nên nói cho Tom về chuyện tờ giấy, tôi biết tôi nên làm vậy, nhưng tôi không muốn anh khó chịu về việc tôi nói chuyện của cô ta với cảnh sát, nên tôi chỉ giấu nó tổng tử và hi vọng rằng cô ta sẽ quên nó đi. Tất nhiên là cô ta không quên. Tối nay cô ta lại gọi cho anh. Anh đã rất tức giận sau khi nói chuyện với cô ta.

"Chuyện quái gì với tờ giấy nhả vậy?" anh quát lên.

Tôi nói với anh là tôi đã ném nó đi rồi. "Em không biết là anh muốn đọc nó" tôi nói. "Em tưởng anh muốn cô ta rời khỏi cuộc sống của chúng ta."

Anh đảo mắt. "Đó không phải là vấn đề, em biết mà. Tất nhiên là anh muốn Rachel bỏ đi. Nhưng điều anh không muốn là em cứ nghe troojmg anh nói chuyện điện thoại và xóa hết email của anh. Em..." anh thở dài.

"Em làm sao?"

"Không có gì. Chỉ là – đó là những việc mà cô ấy từng làm."

Lời anh nói như một cú đấm. Thật lố bịch, tôi bật khóc và chạy lên gác vào phòng tắm. Tôi đợi anh lên để xoa dịu tôi, hôn nhau như anh thường làm, nhưng sau khoảng nửa tiếng, anh gọi tôi, "Anh đến phòng tập gym đây", và trước khi tôi có thể trả lời, tôi nghe thấy tiếng cửa đóng sầm.

Và bây giờ tôi thấy mình cư xử hết như cô ta: uống hết nửa chai rượu còn lại từ bữa ăn tối đêm qua và rình mò máy tính của anh. Tôi hiểu được hành vi của cô hơn khi đó cũng chính là cảm giác của tôi bây giờ.

Cuối cùng thì tôi cũng mở được mật khẩu: là Blenheim. Một cái mật khẩu thật nhảm chán – tên của con đường mà chúng tôi ở. Tôi không tìm thấy email nào đáng ngờ, không có hình ảnh bắn thủ hay gì hết. Tôi dành nửa tiếng đọc qua email công việc của anh, sau đó tôi tắt máy tính và cất nó về chỗ cũ. Tôi cảm thấy thực sự rất vui vẻ, nhờ vào rượu và các nội dung tẻ nhạt trong máy tính của Tom. Tôi đã trấn an bản thân mình rằng những gì tôi đã suy nghĩ thật ngốc nghếch.

Tôi lên tầng và đánh răng – tôi không muốn anh biết rằng tôi lại uống rượu – rồi quyết định tôi sẽ thay một cái ga giường mới, tôi xịt một chút nước hoa Acqua di Parma lên gối và đặt con gấu vải màu đen anh tặng tôi hôm sinh nhật năm ngoái, và khi anh về nhà, tôi sẽ đền bù cho anh.

Khi tôi kéo tấm ga ra, tôi đã suýt trượt chân vào một cái túi màu đen dưới gầm giường: túi tập gym của anh. Anh để quên túi tập gym ở nhà. Anh đã đi được một tiếng rồi mà vẫn không quay lại để lấy nó. Bụng tôi quặn lại. Có lẽ anh đã thay đổi ý định và đến quán rượu. Hoặc anh có đồ thừa trong tủ ở chỗ tập gym. Hoặc anh đang ở trên giường với cô ta.

Tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi ngồi bệt xuống và mở cái túi ra. Tất cả đồ tập đều trong này, chiếc Ipod, và chiếc giày thể thao duy nhất. Và: một cái điện thoại. Một cái điện thoại tôi chưa từng nhìn thấy.

Tôi ngồi xuống giường, cầm chiếc điện thoại trên tay, tim tôi đập thình thịch. Tôi sẽ bật nó lên, tôi sẽ không thể cưỡng lại được, nhưng tôi cũng chắc chắn rằng giây phút tôi mở nó lên, tôi sẽ hối hận, vì điều này chỉ có thể là điều gì đó tồi tệ. Người ta không bao giờ giấu một cái điện thoại thứ hai vào túi tập gym trừ khi họ đang giấu giếm điều gì đó. Có giọng nói trong đầu tôi, cất nó lại đi, quên nó đi, nhưng tôi không thể. Tôi ấn ngón tay xuống nút nguồn và đợi màn hình sáng lên. Và đợi. Và đợi. Nó đã hết pin. Tôi cảm thấy khuây khỏa.

Vì giờ thì tôi không thể biết được nữa, nhưng tôi cũng cảm thấy an tâm vì một chiếc điện thoại hết pin có nghĩa là nó không còn được sử dụng nữa, nó không còn cần thiết, không giống như điện thoại của một người đàn ông đang dính líu tới chuyện ngoại tình. Người đàn ông như vậy sẽ cầm theo điện thoại cả ngày. Có lẽ đây chỉ là một chiếc điện thoại cũ của anh, có lẽ nó đã ở trong túi của anh hàng tháng trời mà anh quên chưa vứt nó đi. Có lẽ nó còn chẳng phải của anh: có lẽ anh tìm thấy nó ở phòng tập gym rồi định chừa lại nhưng quên mất?

Tôi để ga giường lật một nửa đó rồi xuống phòng khách. Chiếc bàn uống cà phê có một ngăn tủ nhỏ ở dưới chất đầy đồ không dùng đến: cuộn Sellotape, sạc di động du lịch, các cuộn băng, bộ dụng cụ may vá, bộ sạc điện thoại di động cũ. Tôi lấy cả ba cái của bộ sạc ra; nó vừa cái thứ hai tôi thử. Tôi cắm nó bên cạnh giường. Sau đó, tôi đợi.

Chủ yếu là về thời gian. Không có địa điểm. Chỉ có ngày. Thứ hai 3 giờ? Thứ sáu, 4:30. Thỉnh thoảng là một câu từ chối. Ngày mai không được. Thứ tư không được. Không có gì khác: không có lời lẽ yêu đương, không gợi ý gì hết. Chỉ có tin nhắn, cả tá, tất cả đều từ một số thuê bao. Không có một tên nào trong danh bạ và nhật kí cuộc gọi đã bị xóa hết.

Chiếc điện thoại ghi lại ngày tháng. Những cuộc gặp đó là từ vài tháng trước. Gần như là một năm. Khi tôi nhận ra điều này – khi tôi thấy tin nhắn đầu tiên là từ tháng chín năm ngoái – có gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng tôi. Tháng chín! Là lúc Evie được sáu tháng. Tôi đã rất béo, mệt mỏi, kiệt sức và chúng tôi không quan hệ. Nhưng rồi tôi bắt đầu cười, vì chuyện này thật vô lí, nó không thể như vậy được. Chúng tôi đã rất hạnh phúc vào tháng chín, yêu nhau say đắm với đứa con bé nhỏ. Không thể có chuyện anh lén lút với cô ta được, anh không thể trốn đi gặp cô ta trong suốt khoảng thời gian đó được. Nếu vậy thì chắc chắn tôi sẽ biết. Điều này không thể là sự thật. Chiếc điện thoại này không phải của anh.

Tôi lấy sổ thông tin các cuộc gọi và so sánh chúng với các cuộc gặp gỡ trên điện thoại. Một số trong đó trùng khớp. Một số cuộc gọi là từ một hoặc hai ngày trước, một số là sau hai hoặc vài ngày. Một số thì không giống chút nào.

Có phải anh đã hẹn hò cùng cô ta trong suốt khoảng thời gian đó, nói với tôi rằng

cô ta đang làm phiền anh, nhưng thực ra họ đang bàn bạc kế hoạch để gặp nhau, lén lút sau lưng tôi? Nhưng tại sao cô ta lại gọi vào điện thoại nhà trong khi cô ta có thể gọi vào chiếc điện thoại này? Chuyện này thật vô lí. Trừ khi là cô ta muốn tôi biết. Trừ khi là cô ta muốn đẩy lên những vấn đề giữa chúng tôi.

Tom đã đi được hai tiếng rồi, dù anh có đi đâu thì anh cũng sắp về rồi. Tôi dọn giường, cất sổ thông tin và chiếc điện thoại vào chiếc tủ cạnh giường xuống dưới nhà rót một cốc rượu cuối cùng và uống cạn. Tôi có thể gọi cho cô ta, tôi có thể đối diện với cô ta. Nhưng rồi tôi sẽ nói gì? Tôi không chắc mình có thể chịu đựng được, sự vui sướng của cô ta khi nói với tôi rằng, suốt thời gian qua, tôi chỉ là một con ngốc. Nếu anh đã từng phản bội tôi vì cô, thì anh cũng sẽ phản bội cô thôi.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài và tôi biết đó là anh. Tôi đổ hết rượu xuống bồn rửa bát và đứng đó, tựa vào kệ bếp, máu đang dồn lên não tôi.

"Chào" anh nói khi nhìn thấy tôi. Nhìn anh hơi bẽn lễn.

"Họ phục vụ cả bia ở phòng tập à?"

Anh mỉm cười. "Anh quên đồ nên lại ra quán rượu."

Đúng như tôi nghĩ. Hay đúng như những gì anh biết là tôi đang nghĩ.

Anh tiến lại gần hơn. "Em định làm gì vậy?" anh hỏi tôi, nở một nụ cười trên môi.

"Nhìn em trông có vẻ nham hiểm." Anh luồn cánh tay qua hông và kéo tôi lại gần. Tôi có thể ngửi thấy mùi bia trong hơi thở anh. "Em định làm chuyện gì xấu xa à?"

"Tom..."

"Xuyt" anh nói và hôn lên môi tôi, bắt đầu tháo khóa quần của tôi. Anh xoay người tôi. Tôi không muốn, nhưng tôi không biết từ chối bằng cách nào, nên tôi nhắm mắt lại và cố không nghĩ đến cảnh anh ở cùng cô ta, tôi cố nghĩ về những ngày trước, khi tôi chạy quanh căn nhà trống trải ở đường Cranham, không thở nổi, tuyệt vọng và đói khát.

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

SÁNG SỚM

Tôi thức dậy với sự sợ hãi; trời vẫn còn tối. Tôi nghe thấy tiếng Evie khóc, nhưng khi tôi kiểm tra thì con bé đang ngủ ngon lành. Tôi quay trở lại giường, nhưng không thể ngủ được nữa. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là chiếc điện thoại trong ngăn kéo cạnh giường ngủ. Tôi liếc sang Tom. Tôi có thể biết được từ cách anh thở là anh đang ngủ rất say. Tôi trượt ra khỏi giường, mở ngăn kéo và lấy ra điện thoại.

Tôi ngồi trong nhà bếp, tôi lật điện thoại qua lại trên tay, chuẩn bị bản thân

mình. Tôi muốn chắc chắn, nhưng tôi mong rằng những gì mình đang nghĩ là sai. Tôi bật nó lên. Tôi nhấn "một" và giữ, tôi nghe thấy tiếng thư thoại. Không có bất kì tin nhắn mới và không có tin nhắn lưu nào. Tôi kết thúc cuộc gọi, nhưng đột nhiên bị bao trùm bởi nỗi sợ hãi hoàn toàn phi lý là chiếc điện thoại có thể kêu lên, Tom sẽ nghe thấy nó từ trên lầu, vì vậy tôi mở cửa và đi ra ngoài.

Cỏ ẩm ướt dưới chân tôi, không khí hơi lạnh, nặng mùi mưa và hoa hồng. Tôi có thể nghe thấy tiếng một chuyến tàu ở xa xa, một tiếng gầm gừ chậm, đó là một chặng đường dài. Tôi đi bộ đến gần hàng rào trước khi tôi bật thư thoại một lần nữa. Có một tiếng bíp và tạm dừng và sau đó tôi nghe thấy giọng nói của cô ta. Giọng của cô ta, không phải của anh. "Xin chào, là tôi đây, hãy để lại tin nhắn."

Tim tôi ngừng đập.

Đây không phải là điện thoại của anh, đây là điện thoại của cô ta.

Tôi bật nó lên một lần nữa.

Xin chào, là tôi đây, hãy để lại tin nhắn.

Là giọng của cô ta

Tôi không thể di chuyển. Tôi bật nó đi đi lại lại. Họng tôi nghẹn cứng, tôi có cảm giác như mình sắp ngất, và có ánh đèn bật lên ở trên tầng.

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

SÁNG SỚM

MỘT MẪU kí ức dẫn đến kí ức tiếp theo. Như thể tôi đã mò mẫm trong bóng tối suốt thời gian qua, sau bao nhiêu ngày, tuần, và cả tháng nữa, rồi cuối cùng tôi cũng biết được một điều gì đó. Như khi tôi đưa tay qua một bức tường để tìm đường đến căn phòng khác. Những bóng đen di chuyển liên tục cuối cùng cũng dừng lại tại một điểm và sau một khoảng thời gian, mắt tôi cũng đã quen dần với bóng tối, và tôi có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không phải là ngày từ đầu. Lúc đầu, nó có cảm giác như một kí ức, nhưng tôi lại nghĩ đó là một giấc mơ, trên ghế sofa, tôi đã gần như tê liệt vì sốc, tự nói với bản thân là đây không phải lần đầu tôi nhớ nhầm mọi thứ, đây không phải lần đầu tôi nghĩ mọi việc đi theo một hướng những thực tế thì nó lại đi theo hướng khác.

Như lần chúng tôi tham dự một bữa tiệc ở nhà một đồng nghiệp của Tom, và tôi đã rất say, nhưng chúng tôi đã có một buổi tối vui vẻ. Tôi nhớ là đã hôn Clara chào tạm biệt. Clara là vợ của đồng nghiệp đó, một người phụ nữ đẹp và tốt bụng. Tôi nhớ là tôi đã nói với cô ấy chúng ta nên gặp lại nhau khi nào đó; tôi nhớ là hai chúng tôi đã cầm tay nhau.

Tôi nhớ chúng một cách rõ ràng, nhưng chúng không phải sự thật. Tôi biết chúng không phải sự thật vì sáng hôm sau, Tom quay lưng lại với tôi khi tôi cố nói chuyện với anh. Tôi biết chúng không phải sự thật vì anh nói anh đã rất thất vọng và xấu hổ khi tôi buộc tội Clara rằng cô ấy đã tán tỉnh anh, khi tôi trở nên kích động và bắt đầu chửi rủa.

Khi tôi nhắm mắt, tôi có thể cảm nhận bàn tay cô ấy ấm áp trên da tôi, nhưng điều đó không thực sự xảy ra. Điều đã xảy ra là Tom phải bế tôi ra khỏi căn nhà đó, còn tôi thì khóc lóc và hét lên trên đường trong khi Clara tội nghiệp sợ hãi trốn trong bếp.

Nên mỗi khi tôi nhắm mắt lại, trong cơn nửa tỉnh nửa mơ và thấy mình trong đường hầm đó, tôi có thể vẫn cảm nhận được cái lạnh hay ngửi được mùi chua lèm và hôi thối của không khí, tôi có thể vẫn nhìn thấy được có một bóng người đi về phía tôi, trong cơn thịnh nộ, giờ nắm đấm lên, nhưng điều đó không phải sự thật.

Sự sợ hãi của tôi không có thật. Và việc bóng người đó đi xa, bỏ mặc tôi trên đường, khóc lóc và chảy máu, nó cũng không có thật.

Trừ khi nó là sự thật, và tôi đã thực sự nhìn thấy nó. Nó khiến tôi sốc đến nỗi tôi không thể tin được nữa. Những gì anh nói với tôi đều là dối trá. Tôi không tưởng tượng ra cảnh anh đánh tôi. Tôi nhớ chính xác như vậy. Cũng như khi tôi nhớ một cách rõ ràng là tôi đã tạm biệt Clara sau bữa tiệc và hai chúng tôi cùng nắm tay. Cũng như khi tôi nhớ cảm giác sợ hãi khi tôi ngồi bệt xuống sàn cạnh cái gậy đánh gôn - và giờ thì tôi đã biết, tôi biết chắc chắn rằng tôi không phải là người nhớ nhầm.

Tôi không biết phải làm gì. Tôi chạy lên gác, mặc một cái quần jean và đi giày vào. Tôi bấm số họ, số điện thoại bàn và đợi nó kêu vài tiếng, rồi tôi đập máy. Tôi không biết phải làm gì. Tôi pha cà phê, đợi nó nguội rồi bấm số Thám tử Riley, nhưng tôi cũng đập máy ngay. Cô ta sẽ không tin tôi. Tôi biết.

Tôi đi đến sở cảnh sát. Hôm nay là chủ nhật nên chuyến tàu đầu tiên muộn hơn nửa tiếng, tôi không có gì để làm ngoài việc ngồi trên băng ghế, đi đi lại lại.

Mọi thứ đều là dối trá. Tôi không tưởng tượng ra anh đánh tôi. Tôi không tưởng tượng ra anh đi nhanh về phía tôi với bàn tay nắm lại. Tôi đã thấy anh quay lại và hét lên. Tôi thấy anh bước đi trên đường với một người phụ nữ tôi thấy anh lên xe cùng cô ta. Tôi không tưởng tượng ra chúng. Và tôi nhận ra hoá ra mọi chuyện chỉ đơn giản vậy thôi. Tôi luôn nhớ, chỉ là tôi bị bối rối bởi hai kí ức khác nhau. Tôi đã nhầm lẫn hình ảnh Anna bước đi khỏi tôi trong cái váy màu xanh sang một cảnh tượng khác: cảnh Tom và người phụ nữ đó lên xe. Vì người phụ nữ đó không phải mặc một chiếc váy màu xanh, cô ta mặc quần bò và một chiếc áo sơ mi đỏ. Cô ta là Megan.

ANNA

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

SÁNG SỚM

TÔI NÉM CHIẾC ĐIỆN THOẠI qua hàng rào, xa nhất có thể; nó rơi xuống đâu đó ở chỗ đá vụn gần ray tàu. Tôi nghĩ là tôi nghe thấy tiếng nó lăn trên đường ray. Tôi nghĩ là tôi vẫn có thể nghe giọng của cô ta. Xin chào. Là tôi đây. Hãy để lại tin nhắn. Tôi nghĩ là đã lâu kể từ lần cuối tôi nghe thấy giọng cô ta.

Anh đã đi đến chân cầu thang lúc tôi vào nhà. Anh đang theo dõi tôi, với vẻ mặt buồn ngủ.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không có gì" tôi nói, nhưng trong giọng nói của tôi vẫn thể hiện sự rùng mình.

"Em làm gì ở ngoài này vậy?"

"Em tưởng là em nghe thấy tiếng ai đó" tôi nói với anh. "Có gì đó đánh thức em dậy. Em không ngủ lại được."

"Điện thoại kêu" anh nói, và dụi mắt.

Tôi nắm hai tay vào nhau để chúng ngừng run rẩy. "Cái gì? Điện thoại nào?"

"Điện thoại bàn." anh nhìn tôi như thể tôi bị điên. "Điện thoại kêu. Ai đó gọi rồi lại cúp máy."

"Ồ. Em không biết nữa. Em không biết là ai gọi."

Anh cười. "Tất nhiên là em không biết rồi. Em có ổn không?" anh tiến về chỗ tôi và vòng tay qua eo tôi. "Sao em lạ thế." Anh dựa đầu vào ngực tôi. "Em nên đánh thức anh dậy nếu nghe thấy tiếng động" anh nói. "Em không nên tự ra ngoài như vậy. Đó là việc của anh."

"Em ổn mà" tôi nói, nhưng tôi phải căng hàm ra để răng không va vào nhau. Anh hôn lên môi tôi, ấn lưỡi vào miệng tôi.

"Lên giường thôi" anh nói.

"Em nghĩ là em sẽ uống một cốc cà phê" tôi nói, cố đẩy anh ra.

Anh không để tôi đi. Tay anh nắm chặt người tôi, một tay ghì vào sau cổ.

"Thôi nào" anh nói. "Đi với anh. Anh không chấp nhận sự từ chối đâu."

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

TÔI KHÔNG CHẮC mình nên làm gì, nhưng tôi cứ bấm chuông. Tôi tự hỏi liệu mình có nên gọi điện trước không. Đến nhà vào sáng chủ nhật mà không gọi trước thì thật bất lịch sự. Tôi bắt đầu cười khúc khích. Tôi cảm thấy hơi bị kích động. Tôi không biết mình đang làm gì thế này.

Không ai ra mở cửa. Cảm giác kích động của tôi tăng lên khi tôi đi ra phía bên kia ngôi nhà. Tôi có cảm giác quen thuộc. Sáng hôm đó, khi tôi đến căn nhà này, khi tôi bế đứa bé đi. Tôi chưa từng có ý hăm hại nó. Đến giờ thì tôi chắc chắn rồi.

Tôi có thể nghe thấy tiếng con bé vỗ tay khi đi qua phía bên kia ngôi nhà, và tôi tự hỏi có phải mình lại tưởng tượng mọi chuyện nữa không. Nhưng không, con bé kia, và cả Anna nữa, ngồi trên thềm. Tôi gọi tên cô ta và nhướn người lên qua hàng rào. Cô ta nhìn tôi. Tôi nghĩ cô ta sẽ sốc, hoặc tức giận, nhưng trông cô ta còn chẳng ngạc nhiên.

"Chào Rachel." Cô ta đứng dậy, bế đứa bé sang một bên. Cô ta nhìn tôi, không cười và rất bình tĩnh. Mắt cô ta đỏ lù, mắt xanh xao và không trang điểm.

"Cô muốn gì?" cô ta hỏi.

"Tôi đã ấn chuông" tôi nói.

"Tôi không nghe thấy" cô ta nói. Cô ta quay nửa người, như là chuẩn bị đi vào nhà, nhưng rồi cô ta dừng lại. Tôi không hiểu sao cô ta lại không hét lên với tôi.

"Tom đâu, Anna?"

"Anh ấy đi ra ngoài rồi. Với mấy bạn ở quân ngũ."

"Chúng ta phải đi thôi, Anna" tôi nói và cô ta bắt đầu cười.

ANNA

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

BUỔI SÁNG

VÌ MỘT LÍ DO NÀO ĐÓ, mọi chuyện trở nên hết sức buồn cười. Rachel béo, tội nghiệp đứng trng vườn nhà tôi, đỏ bừng và mồ hôi đầm đìa, nói với tôi biết cần đi đâu. Chúng tôi cần phải đi ngay.

"Chúng ta đi đâu?" tôi hỏi cô ta khi đã dừng cười, và cô ta nhìn tôi, trống rỗng, không biết nói gì. "Tôi không đi bất cứ đâu với cô hết." Evie cựa mình và tôi cho con bé xuống. Da tôi nóng và dát chỗ tôi kì khi tắm sáng nay; phía trong miệng tôi, má tôi, lưỡi tôi, tôi đã cắn chúng.

"Khi nào anh ấy về?" cô ta hỏi tôi.

"Tôi không biết, một lúc lâu nữa."

Thực ra tôi không biết khi nào anh sẽ về. Có khi anh dành cả ngày đi leo núi. Hoặc tôi nghĩ là anh dành cả ngày đi leo núi. Giờ thì tôi không biết nữa.

Nhưng tôi biết là anh đã cầm theo túi tập gym; sẽ không lâu nữa trước khi anh biết chiếc điện thoại đã biến mất.

Tôi đã nghĩ đến việc cho Evie sang nhà chị tôi một lúc, nhưng chiếc điện thoại đang làm mọi chuyện trở nên rắc rối. Nhỡ ai đó tìm thấy nó thì sao? Lúc nào cũng có công nhân làm việc ở ray tàu: một trong số họ sẽ tìm thấy nó và đưa cho cảnh sát. Nó có dấu vân tay của tôi.

Rồi tôi nghĩ chắc cũng không khó lắm để tìm lại nó, nhưng tôi sẽ phải đợi đến đêm khuya, khi không ai nhìn thấy tôi.

Tôi phải cẩn thận vì Rachel vẫn đang nói, cô ta hỏi tôi những câu hỏi. Tôi đã không nghe gì hết. Tôi cảm thấy quá mệt mỏi.

"Anna" cô ta nói, tiến gần đến tôi, đôi mắt đen sẫm của cô ta đang thăm dò tôi. "Cô đã gặp ai trong số họ chưa?"

"Gặp ai?"

"Bạn từ quân ngũ của anh? Cô đã bao giờ được giới thiệu vwois họ chưa?" tôi lắc đầu. "Cô không nghĩ điều đó rất lạ à?" Tôi giật mình nhận ra điều thực sự là ở đây là Rachel đến nhà chúng tôi vào buổi sáng sớm chủ nhật.

"Không hẳn" tôi nói. "Đó là một thế giới khác của anh. Như cô vậy. Cô là một

phần thể giới khác của anh, nhưng chúng tôi không thể khiến cô biến mất được." Cô ta lưỡng lự, có vẻ như bị tổn thương. "Cô đang làm gì ở đây, Rachel?"

"Cô biết tại sao tôi đến đây" cô ta nói. "Cô biết là chuyện gì đó...đang xảy ra." Trông cô ta rất chắc chắn, như thể cô ta đang lo lắng về tôi. Dù gì thì điều đó rất đáng cảm động.

"Cô muốn uống một cốc trà không?" tôi nói, và cô ta gật đầu.

Tôi pha cà phê và chúng tôi ngồi ngoài thềm trong yên lặng như những người bạn. "Cô định gợi ý gì?" tôi hỏi. "Rằng bạn thời quân ngũ của Tom không tồn tại? Rằng anh đã bịa ra họ? Và thực ra anh đang ở cùng một người phụ nữ khác?"

"Tôi không biết" cô ấy nói.

"Rachel?" Cô ta nhìn tôi và tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt của cô ta, cô ta đang sợ. "Có điều gì cô muốn nói với tôi không?"

"Cô đã bao giờ gặp gia đình của Tom chưa?" cô ta hỏi tôi. "Bố mẹ của anh ấy."

"Không. Họ không nói chuyện với nhau. Họ đã từ anh ấy khi anh bỏ cô theo tôi."

Cô ta lắc đầu. "Đó không phải sự thật" cô ta nói. "Tôi cũng chưa bao giờ gặp họ. Họ còn chẳng biết tôi, vậy tại sao họ lại quan tâm đến việc anh ấy bỏ tôi?"

Có bóng tôi trong đầu tôi, ngay phía sau hộp sọ. tôi đã cố dấu nó đi mỗi khi tôi nghe thấy giọng cô ta trên điện thoại, nhưng bây giờ nó lại bắt đầu sừng phồng lên như thể nó sắp vỡ tung.

"Tôi không tin" tôi nói. "Tại sao anh ấy lại phải nói dối về điều đó?"

"Vì anh ấy nói dối về mọi thứ."

Tôi đứng dậy và bước xa khỏi cô ta. Tôi cảm thấy khó chịu vì cô ta đã nói với tôi điều này. Tôi cảm thấy khó chịu với bản thân mình, vì tôi nghĩ là tôi tin cô ta. Tôi nghĩ là tôi luôn biết tom đã nói dối. Chỉ là trong quá khứ, lời nói dối của anh phù hợp với những gì tôi muốn.

"Anh ấy là một người nói dối giỏi" tôi nói với cô ta. "Cô hoàn toàn không biết gì phải không? Trong vài tháng chúng tôi hẹn hò, quan hệ với nhau trong căn nhà ở đường Cranham, cô chưa từng nghi ngờ một điều gì."

Cô ta nuốt mạnh, cắn môi. "Megan" cô ta nói. "Vậy còn Megan?"

"Tôi biết. Họ đã qua lại với nhau." Từ ngữ tuôn ra khỏi miệng tôi một cách lạ lùng – đây là lần đầu tiên tôi nói ra chúng. Anh lừa dối tôi. "Tôi chắc chắn rằng điều này khiến cô thỏa mãn" tôi nói với cô ta, "nhưng cô ta đã chết rồi, vì vậy điều này không còn quan trọng nữa, đúng không?"

"Anna..."

Bóng tối lớn dần, nó đẩy vào hộp sọ tôi, che khuất tầm nhìn của tôi. Tôi bế Evie lên và cho con bé vào nhà. Nó phản đối om sòm.

"Anna..."

"Họ qua lại với nhau. Vậy thôi. Không còn gì nữa. Điều đó không có nghĩa là – "

"Là anh đã giết cô ấy?"

"Đừng nói vậy!" tôi hét lên với cô ta. "Đừng nói những điều đó trước mặt con tôi."

Tôi cho Evie ăn trưa, lần đầu tiên con bé ăn mà không phàn nàn gì. Như thể là nó bớt tôi còn lo lắng chuyện khác, và tôi yêu nó vì điều đó. Tôi bình tĩnh hơn khi ra ngoài, Rachel vẫn ở đó, đứng gần hàng rào, ngắm nhìn con tàu chạy qua. Sau một lúc, cô ta nhận ra là tôi đã ra ngoài và đi lại gần phía tôi.

"Cô thích chúng, phải không?" tôi nói. "Tôi ghét chúng."

Cô ta cười nửa miệng. Tôi nhận ra một lúm đồng tiền trên má trái của cô ta. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy chúng trước đây. Chắc tại tôi chưa từng nhìn thấy cô ta cười bao giờ.

"Lại một điều nữa anh ấy nói dối" cô ta nói. "Anh ấy nói với tôi là cô thích căn nhà này, thích mọi thứ của nó, ngay cả đoàn tàu. Anh ấy nói với tôi rằng cô chưa bao giờ muốn tìm một chỗ ở mới, và cô muốn dọn đến đây ở cùng anh, mặc kệ việc tôi đã từng ở đây."

Tôi lắc đầu. "Tại sao anh lại nói với cô thế?" tôi hỏi. "Vớ vẩn. Tôi đã luôn cố thuyết phục anh bán ngôi nhà này."

Cô ta nhún vai. "Vì anh ấy nói dối, Anna. Về mọi thứ."

Bóng tối vỡ tung. Tôi bế Evie vào lòng và con bé ngồi yên, nó bắt đầu buồn ngủ. "Vậy là những cuộc gọi đó..." tôi nói. Giờ thì mọi chuyện cũng trở nên có lí rồi. "Chúng không phải từ cô phải không? Ý tôi là, tôi biết một số đó là của cô, nhưng còn lại -"

"Là của Megan? Tôi cũng nghĩ vậy."

Điều này thật lạ lùng, vì trong suốt thời gian qua, tôi đã ghét nhầm người, và biết những điều này khiến tôi đỡ ghét Rachel hơn. Nhìn thấy cô ta như bây giờ, bình tĩnh, lo lắng, tỉnh táo, tôi bắt đầu thấy được con người trước kia của cô ta, tôi bắt đầu thấy những điều khiến anh yêu cô ta.

Tôi nhìn xuống đồng hồ. Đã hơn mười một giờ. Anh rời nhà lúc khoảng tám giờ. Có lẽ là sớm hơn. Chắc giờ thì anh cũng biết về chuyện cái điện thoại. Có lẽ anh nghĩ nó đã rơi khỏi cái túi. Có lẽ anh nghĩ là nó ở trong gầm giường.

"Cô biết được chuyện này bao lâu rồi?" tôi hỏi. "Về chuyện ngoại tình."

"Tôi không biết" cô ta nói. "Đến tận hôm nay. Ý tôi là Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi chỉ biết -". Cảm ơn Chúa là cô ta tự nhiên yên lặng, vì tôi không chắc là tôi có thể nghe cô ta nói về sự không trung thành của chồng tôi. Cái ý nghĩ rằng tôi và cô ta - Rachel béo và buồn chán - đang ở trên cùng một con thuyền khiến tôi không thể chịu được.

"Cô có nghĩ nó là của anh không?" cô ta hỏi tôi. "Cô có nghĩ đứa con của Megan là

của anh không?"

Tôi nhìn cô ta, nhưng tôi không thực sự nhìn cô ta, tôi đang nhìn bóng tối, không nghe thấy gì ngoài những tiếng ào ào trong tai tôi, như tiếng của biển, hay của một chiếc máy bay trên đầu.

"Cô nói gì cơ?"

"Đứa...tôi xin lỗi." Mặt cô ta đỏ bừng lên. "Tôi không nên...Cô ấy đang mang thai khi họ tìm thấy cô ấy. Megan đang mang thai. Tôi rất xin lỗi."

Nhưng thực ra cô ta không cảm thấy đáng xin lỗi, tôi chắc chắn, và tôi không muốn mình vỡ tung ra trước mặt cô ta. Nhưng rồi tôi nhìn xuống, nhìn Evie, và tôi cảm thấy nỗi buồn đang ập đến như một làn sóng, chặn hơi thở của tôi. Em gái hoặc em trai của Evie. Đã mất. Rachel ngồi cạnh tôi và đưa tay lên vai tôi.

"Tôi xin lỗi" cô ta lại nói, và tôi muốn đánh cô ta. Cảm giác làn da cô ta chạm vào tôi khiến tôi rùng mình. Tôi muốn đẩy cô ta ra, tôi muốn hét lên, nhưng tôi không thể. Cô ta để tôi khóc một lúc rồi nói bằng giọng rõ ràng, "Anna, tôi nghĩ chúng ta cần phải đi. Tôi nghĩ cô nên thu dọn hành lý, cho cô và Evie, và chúng ta sẽ đi khỏi đây. Cô có thể đến chỗ tôi. Đến khi...chúng ta giải quyết xong chuyện này."

Tôi lau nước mắt và đẩy cô ta ra. "Tôi sẽ không bỏ rơi anh ấy, Rachel. Anh ấy đã ngoại tình, anh... Đó không phải lần đầu tiên phải không?" tôi bắt đầu cười, và Evie cũng cười.

Rachel thở dài và đứng dậy. "Cô biết tôi đến đây không phải chỉ vì chuyện ngoại tình, Anna. Tôi biết là cô biết."

"Chúng ta không biết gì hết" tôi nói, và lời nói của tôi không to hơn một tiếng huýt sáo.

"Cô ấy đã lên xe cùng anh. Tối hôm đó. Tôi đã nhìn thấy. Tôi đã không nhớ rõ - lúc đầu tôi tưởng đó là cô" cô ta nói. "Nhưng giờ thì tôi nhớ rồi."

"Không." Cái tay nhỏ bé của Evie che lên miệng tôi.

"Chúng ta phải nói chuyện này với cảnh sát, Anna." Cô ta bước vài bước về phía tôi. "Xin cô. Cô không thể ở đây với anh ấy."

Mặc dù trời đang nắng nhưng tôi vẫn run rẩy. Tôi cố nghĩ về lần cuối Megan đến ngôi nhà này, về mặt của anh khi cô ta nói cô ta không thể làm việc cho chúng tôi nữa. Tôi cố nhớ xem lúc đó trông anh hài lòng hay thất vọng. Những hình ảnh khác nhau trở lại trong trí nhớ của tôi: có một lần cô ta đến trông Evie. Đáng ra tôi phải đi chơi với bạn, nhưng tôi đã rất mệt mỏi nên tôi lên tầng đi ngủ. Tom chắc hẳn đã về nhà trong lúc tôi ở trên đó, vì họ đang ở cùng nhau khi tôi xuống. Cô ta đang tựa lưng vào kệ bếp, và anh đang đứng gần cô ta. Evie ngồi trên ghế đẩu, con bé đang khóc và không ai trong họ để ý.

Tôi cảm thấy lạnh lẽo. Lúc đó tôi đã biết rằng anh muốn cô ta chưa? Megan là

một cô gái tóc vàng, xinh đẹp - cô ta cũng như tôi. Nên đúng vậy, có lẽ tôi biết anh từng muốn cô ta, cũng như tôi biết khi tôi đi bộ trên phố và những người đàn ông đi cùng vợ và bế con trên tay, nhưng họ vẫn nhìn tôi và nghĩ về điều đó. Nên có lẽ tôi biết điều đó. Anh muốn cô ta, và anh đã có được. Nhưng không phải chuyện này. Anh không thể làm chuyện này.

Không phải Tom. Một người chồng. Một người cha. Một người cha tốt và không bao giờ phàn nàn.

"Cô yêu anh ấy mà" tôi nhắc nhở cô ta. "Cô vẫn yêu anh ấy phải không?"

Cô ta lắc đầu, nhưng có vẻ không chắc chắn lắm.

"Cô còn mà. Và cô biết...cô biết điều đó là không thể."

Tôi đứng dậy, bế Evie theo và bước đến gần cô ta. "Anh ấy không làm vậy, Rachel. Cô biết anh ấy không thể làm những chuyện đó. Cô không thể yêu một người đàn ông có thể làm chuyện đó được."

"Nhưng tôi đã yêu anh" cô ta nói. "Cả hai chúng ta." Có vài giọt nước mắt trên má cô ta. Cô ta lau chúng đi ngay và khi đó, nét mặt cô ta cũng thay đổi. Cô ta không nhìn tôi, mà nhìn ra phía sau lưng tôi, và khi tôi quay lại, nhìn theo ánh mắt của cô ta, tôi thấy anh đứng trong bếp, theo dõi chúng tôi.

MEGAN

. . .

THỨ SÁU, NGÀY 12 THÁNG BẢY

BUỔI SÁNG

CON BÉ ĐANG CỬA MÌNH. Hoặc có lẽ là thằng bé. Linh cảm của tôi là con bé. Hoặc trái tim tôi mách bảo, tôi cũng không biết nữa. Tôi có thể cảm nhận được nó, như ngày xưa, cuộn tròn, như một hạt giống, chỉ kahsc à hạt giống này đang mỉm cười. Nó đang lớn dần theo thời gian. Tôi không thể ghét nó được. Và tôi cũng không thể phá nó. Tôi không thể. Tôi nghĩ là tôi đã định làm vậy rồi, tôi nghĩ là tôi rất muốn lấy nó ra, nhưng mỗi khi tôi nghĩ về nó, tất cả những gì tôi thấy là gương mặt của Libby, đôi mắt đen láy của con bé.

Tôi không thể ghét nó, nhưng nó làm tôi sợ hãi. Tôi sợ khi nghĩ đến những việc nó sẽ làm với tôi, hoặc những việc tôi sẽ làm với nó. Chính nỗi sợ đó đã khiến tôi tỉnh giấc trước năm giờ sáng nay, mồ hôi đầm đìa mặc dù cửa sổ vẫn mở và tôi đang ở một mình. Scott đang họp, đâu đó ở Hertfordshire hoặc Essex hoặc đâu đó. Tối nay anh sẽ về.

Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy? Tôi luôn mong muốn anh biến mất khi anh ở đây, và khi anh đi vắng, tôi lại không thể chịu được. Tôi không thể chịu được sự im lặng. Tôi phải nói lớn tiếng chỉ để át đi sự yên lặng. Sáng nay tôi nằm trên giường, suy nghĩ mãi, nhớ điều đó lại xảy ra thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi ở một mình với con bé? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không chấp nhận con bé, không chấp chúng tôi? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đoán được rằng con bé không phải của anh?

Nó có thể là của anh, tất nhiên. Tôi không biết, nhưng tôi có cảm giác là không phải. Giống như khi tôi có cảm giác nó là con gái. Mà kể cả nếu nó không phải thì sao anh có thể biết được. Anh sẽ không biết. Anh không thể. Tôi đang suy nghĩ ngu ngốc rồi. Anh ấy sẽ rất hạnh phúc. Anh ấy sẽ phát điên lên vì sung sướng khi tôi nói ra chuyện này. Cái ý nghĩ mà con bé không phải của anh sẽ không nảy lên trong đầu anh đâu. Nếu tôi nói ra sự thật thì sẽ rất tàn nhẫn, điều đó sẽ làm tan vỡ trái tim anh, và tôi không muốn nàh bị tổn thương. Tôi chưa bao giờ muốn anh bị tổn thương.

Tôi không thể dừng bản thân mình được.

"Cô không thể khống chế con người thật của cô." Đó là những gì Kamal đã nói.

Tôi gọi Kamal lúc sáu giờ hơn. Chỉ có sự im lặng và tôi bắt đầu hoảng sợ. Tôi nghĩ về việc gọi cho Tara – tôi biết cô ấy sẽ đến - nhưng tôi không nghĩ rằng tôi có thể chịu đựng được việc cô ấy sẽ bảo vệ tôi quá mức. Kamal là người duy nhất tôi có thể nghĩ đến. Tôi gọi đến nhà anh. Tôi nói với anh rằng tôi đang gặp rắc rối, tôi không biết phải làm gì, tôi đang rất hoảng loạn. Anh đến ngay lập tức. Anh hỏi vài câu hỏi. Có lẽ tôi đã làm mọi thứ nghe có vẻ tồi tệ hơn. Có lẽ anh sợ tôi sẽ làm điều gì đó ngu ngốc.

Chúng tôi ở trong bếp. Vẫn còn sớm, chỉ hơn bảy rưỡi. Anh sẽ phải đi sớm để chuẩn bị cho cuộc gặp đầu tiên. Tôi nhìn anh, ngồi đối diện tôi, hai tay nắm lại ngay ngắn trước mặt, đôi mắt nai sâu sắc của anh nhìn về tôi, và tôi cảm thấy tình yêu. Anh ấy đã rất tốt với tôi, mặc dù cách cư xử của tôi rất tồi tệ.

Anh đã tha thứ cho tôi vì những chuyện đã xảy ra, đúng như những gì tôi hi vọng. Anh xóa bỏ mọi thứ, mọi lỗi lầm của tôi. Anh nói với tôi rằng trừ khi tôi tha thứ cho bản thân, nếu không chuyện này cứ kéo dài, kéo dài mãi và tôi sẽ luôn phải trốn chạy. Rồi đến một lúc nào đó, tôi sẽ không thể chạy được nữa. Không thể khi tôi vẫn còn con bé.

"Tôi rất sợ" tôi nói với anh. "Nhỡ tôi lại làm sai thì sao? Nếu như có chuyện gì đó xảy ra? Nhỡ Scott biết chuyện này? Vậy thì tôi sẽ lại phải chống trọi một mình. Tôi không biết phải làm thế nào, tôi rất sợ nếu lại tự phải độc lập lần nữa – ý tôi là, độc lập, cùng với một đứa trẻ..."

Ông nghiêng người về phía trước và đặt tay lên tay tôi. "Cô sẽ không làm bất cứ điều gì sai trái đâu. Cô sẽ không phải đau buồn vì mất con nữa. Cô đã là một người hoàn toàn khác rồi. Cô mạnh mẽ hơn. Cô trưởng thành rồi. Cô không cần phải sợ khi ở một mình nữa. Đó không phải là điều tồi tệ nhất phải không?"

Tôi không nói gì, nhưng tôi không thể không tự hỏi liệu mỗi khi tôi nhắm mắt, những cảm giác ấy có còn quay lại, khiến tôi không thể ngủ được nữa hay không. Đó là cảm giác ở một mình trong một ngôi nhà tối tăm, lắng nghe tiếng khóc của con bé, chờ đợi nghe tiếng bước chân của Mac trên sàn gỗ tầng dưới và biết rằng chúng sẽ không bao giờ trở lại.

"Tôi không thể nói cho cô biết phải làm gì với Scott. Mỗi quan hệ của cô với anh ấy ... Ừm, tôi đã quan ngại lâu rồi, nhưng cô phải quyết định bản thân phải làm gì. Quyết định liệu có nên tin tưởng anh ta, liệu cô có muốn anh ta chăm sóc cô và con cô không. Đó phải là quyết định của cô. Nhưng tôi cô có thể tin tưởng chính mình, Megan. Cô có thể tin tưởng bản thân sẽ làm điều đúng đắn. "

Chúng tôi ra bên ngoài, đứng trên bãi cỏ, anh mang cho tôi một tách cà phê. Tôi đặt nó xuống và vòng tay quanh anh, kéo anh lại gần hơn. Đằng sau chúng tôi, một đoàn tàu đang âm ầm tiến đến đèn tín hiệu. Tiếng ồn là giống như một hàng rào,

một bức tường bao quanh chúng tôi, và tôi cảm thấy như thể chúng tôi đang thật sự ở một mình. Anh vòng tay và ôm hôn tôi.

"Cảm ơn anh" tôi nói. "Cảm ơn vì đã đến đây."

Anh cười, kéo tôi ra, và lướt ngón tay lên gò má tôi. "Cô sẽ ổn thôi Megan."

"Tại sao tôi không thể bỏ trốn cùng anh? Anh và tôi...chúng ta có thể cùng nhau bỏ trốn."

Anh cười. "Cô không cần tôi nữa. Và cô cũng không cần phải chạy trốn. Cô sẽ ổn thôi. Cô và con cô sẽ ổn thôi."

Thứ bảy, ngày 13 tháng Bảy 2013

Buổi sáng

Tôi biết mình phải làm gì. Tôi nghĩ về chuyện đó cả ngày hôm qua, cả đêm nữa. Tôi không ngủ được mấy. Scott về nhà với một tâm trạng bức bối, anh chỉ muốn ăn, quan hệ và đi ngủ, không còn thời gian cho bất cứ chuyện gì khác. Đây không phải thời gian thích hợp để nói về chuyện này.

Tôi nằm thao thức cả đêm, với cơ thể anh nóng nực và bồn chồn bên cạnh, và tôi đã đưa ra quyết định. Tôi sẽ làm chuyện đúng đắn. Tôi sẽ làm mọi chuyện cần làm. Nếu tôi làm chuyện đúng, thì mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mà nếu có xảy ra chuyện gì, thì đó cũng không phải là lỗi của tôi. Tôi sẽ yêu quý đứa trẻ này và nuôi nó lớn lên mà không phải lo nghĩ gì. Thôi được rồi, có lẽ không phải là từ đầu, nhưng cũng là từ giây phút tôi biết có nó. Tôi nợ đứa bé này, và tôi nợ Libby. Tôi nợ nó mọi thứ.

Tôi nằm đó và nghĩ về những gì giáo viên tôi nói ngày xưa: một đứa trẻ, thiếu niên nổi loạn, kẻ chạy trốn, con điểm, người tình, một người mẹ tồi, một người vợ không ra gì. Tôi không chắc tôi có thể sửa đổi bản thân thành một người vợ tốt, nhưng một người mẹ tốt – cái đó thì tôi phải thử.

Việc đó sẽ rất khó. Đó có lẽ là việc khó nhất tôi từng phải làm, nhưng tôi sẽ nói ra sự thật. Không lời nói dối nào nữa, không còn chạy trốn, không còn chuyện nhảm nhí nào nữa. Tôi sẽ nói ra mọi thứ, và xem mọi chuyện sẽ tiến triển ra sao.

BUỔI TỐI

Tay tôi đặt trên tay anh và tôi đang chống cự hết mức có thể, nhưng tôi không thể thở nổi và anh khỏe hơn tôi rất nhiều. Tay anh bóp chặt vào khí quản của tôi, tôi có thể cảm thấy mạch máu bên trong huyết mạch của tôi, mắt tôi mờ đi. Tôi cố hét lên, lưng tôi đang tựa vào tường. Tôi chộp lấy vài cái áo sơ mi của anh và anh buông tôi ra. Anh quay đi và tôi men theo bức tường vào trong bếp.

Tôi ho và khạc ra, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt của tôi. Anh đang đứng

cách tôi vài phân, và khi anh quay lại, tôi theo bản năng đưa tay lên cổ họng để bảo vệ nó. Tôi thấy sự xấu hổ trên khuôn mặt anh và tôi muốn nói với anh rằng mọi chuyện vẫn ổn. Tôi vẫn ổn. Tôi mở miệng ra nhưng không có lời nào thốt ra, chỉ có tiếng ho. Tôi không thể chịu được sự đau đớn này. Anh ấy nói điều gì đó với tôi, nhưng tôi không thể nghe thấy, như thể chúng tôi đang ở dưới nước, và âm thanh bị bóp nghẹt, chúng truyền đến chỗ tôi như làn sóng. Tôi không nghe thấy bất cứ điều gì.

Tôi nghĩ là anh đang xin lỗi.

Tôi cố đứng dậy, đẩy anh ra và chạy lên tầng, sau đó đóng sầm cửa phòng ngủ và khóa lại. Tôi ngồi xuống giường và chờ đợi, lắng nghe anh, nhưng anh không lên. Tôi đứng dậy và lôi cái túi xách dưới gầm giường lên, tôi vớ vài bộ quần áo trong tủ và nhìn thấy bản thân trong gương. Tôi đưa tay lên mặt: nó trắng bệch, môi tôi tím ngắt còn mắt thì đỏ lử.

Một phần trong tôi sốc, vì anh ấy chưa bao giờ làm như vậy với tôi. Nhưng có một phần trong tôi chờ đợi điều này. Một phần trong tôi luôn biết rằng có khả năng chuyện này sẽ xảy ra. Tôi chậm rãi mở ngăn kéo ra - đồ lót, một vài áo thun; tôi nhồi nhét chúng vào cái túi.

Tôi vẫn chưa nói gì với anh hết. Tôi mới chỉ bắt đầu. Tôi muốn nói về tin xấu trước, trước khi nói về chuyện tốt. Tôi không thể nói tôi đang có thai rồi sau đó nói rằng nó không phải của anh được. Điều đó quá tàn nhẫn.

Chúng tôi đang ở ngoài thềm. Anh đang nói về công việc và bắt gặp tôi không lắng nghe.

"Anh đang làm phiền em à?" anh hỏi.

"Không. Ừm, có lẽ là một chút." Anh không cười. "Không, em chỉ hơi bị sao nhãng thôi. Vì có một chuyện em cần nói với anh. Thực ra là có vài chuyện em cần nói với anh, mà có lẽ anh sẽ không thích lắm đâu, nhưng –"

"Chuyện gì khiến anh không thích?"

Tôi ho và khạc ra, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt của tôi. Anh đang đứng cách tôi vài phân, và khi anh quay lại, tôi theo bản năng đưa tay lên cổ họng để bảo vệ nó. Tôi thấy sự xấu hổ trên khuôn mặt anh và tôi muốn nói với anh rằng mọi chuyện vẫn ổn. Tôi vẫn ổn. Tôi mở miệng ra nhưng không có lời nào thốt ra, chỉ có tiếng ho. Tôi không thể chịu được sự đau đớn này. Anh ấy nói điều gì đó với tôi, nhưng tôi không thể nghe thấy, như thể chúng tôi đang ở dưới nước, và âm thanh bị bóp nghẹt, chúng truyền đến chỗ tôi như làn sóng. Tôi không nghe thấy bất cứ điều gì.

Tôi nghĩ là anh đang xin lỗi.

Tôi cố đứng dậy, đẩy anh ra và chạy lên tầng, sau đó đóng sầm cửa phòng ngủ và

khóa lại. Tôi ngồi xuống giường và chờ đợi, lắng nghe anh, nhưng anh không lên. Tôi đứng dậy và lôi cái túi xách dưới gầm giường lên, tôi vớ vài bộ quần áo trong tủ và nhìn thấy bản thân trong gương. Tôi đưa tay lên mặt: nó trắng bệch, môi tôi tím ngắt còn mắt thì đỏ lừ.

Một phần trong tôi sốc, vì anh ấy chưa bao giờ làm như vậy với tôi. Nhưng có một phần trong tôi chờ đợi điều này. Một phần trong tôi luôn biết rằng có khả năng chuyện này sẽ xảy ra. Tôi chậm rãi mở ngăn kéo ra - đồ lót, một vài áo thun; tôi nhồi nhét chúng vào cái túi.

Tôi vẫn chưa nói gì với anh hết. Tôi mới chỉ bắt đầu. Tôi muốn nói về tin xấu trước, trước khi nói về chuyện tốt. Tôi không thể nói tôi đang có thai rồi sau đó nói rằng nó không phải của anh được. Điều đó quá tàn nhẫn

Chúng tôi đang ở ngoài thềm. Anh đang nói về công việc và bắt gặp tôi không lắng nghe.

"Anh đang làm phiền em à?" anh hỏi.

"Không. Ừm, có lẽ là một chút." Anh không cười. "Không, em chỉ hơi bị sao nhãng thôi. Vì có một chuyện em cần nói với anh. Thực ra là có vài chuyện em cần nói với anh, mà có lẽ anh sẽ không thích lắm đâu, nhưng –"

"Chuyện gì khiến anh không thích?"

Đáng ra tôi nên biết đây không phải thời gian thích hợp, anh đang tức. Anh ngay lập tức nghi ngờ, dò tìm manh mối trên gương mặt tôi. Đáng ra tôi phải biết đây là một ý tồi. Nhưng đã quá trễ để quay lại rồi. Và dù gì thì tôi cũng đã đưa ra quyết định của mình. Làm điều đúng đắn.

Tôi ngồi cạnh anh và cuộn tay mình vào tay anh.

"Điều gì anh sẽ không thích?" anh hỏi lại, nhưng cũng không bỏ tay tôi ra.

Tôi nói rằng tôi yêu anh và cảm thấy mọi cơ bắp trên người anh đều săn lại, như thể anh biết chuyện gì sắp xảy ra và đang chuẩn bị tinh thần. Ai cũng vậy phải không, khi có người nói em yêu anh như vậy. Em yêu anh, nhưng...Nhưng.

Tôi nói với anh rằng tôi đã gây ra vài lỗi làm và anh buông tay tôi ra. Anh đứng dậy và đi xuống sân vài bước về phía ray tàu trước khi quay lại nhìn tôi. "Lỗi làm kiểu gì?" anh hỏi. Giọng anh vẫn giữ nguyên, nhưng tôi biết anh mất rất nhiều sức để giữ bình tĩnh như vậy.

"Ngồi xuống đây với em đi" tôi nói. "Làm ơn?"

Anh lắc đầu. "Lỗi làm gì Megan?" Lần này anh nói to hơn.

"Có một...nhưng đã kết thúc rồi, nhưng có một....một người khác." Tôi nhìn xuống đất, tôi không thể nhìn thẳng vào anh.

Anh nói gì đó nhưng tôi không thể nghe thấy. Tôi nhìn lên và anh quay đi, đối mặt với ray tàu, đặt hai tay lên thái dương. Tôi đứng lên và đi theo anh, tôi đứng sau

và đặt tay lên hông anh, nhưng anh đẩy tôi ra. Anh đi vào nhà mà không thèm nhìn tôi, nhổ nước bọt, "Đừng chạm vào tao, con đĩm".

Tôi nên để anh đi, để anh có thời gian suy nghĩ về chuyện đó, nhưng tôi không thể. Tôi muốn nói hết tin xấu rồi mới có thể tiến đến chuyện tốt được, nên tôi theo anh vào nhà.

"Scott, xin anh đấy, nghe em nói đi, chuyện không như anh nghĩ đâu. Mọi chuyện đã kết thúc rồi. Hoàn toàn kết thúc, nghe em nói này, xin anh –"

Anh cầm bức ảnh của hai chúng tôi mà anh rất thích – cái mà tôi đã đóng khung như một món quà cho lễ kỷ niệm đám cưới lần thứ hai của chúng tôi - và ném nó mạnh như thể anh có thể đập vào đầu tôi. Nó đập vào bức tường phía sau tôi, anh lao tới, túm lấy hai tay tôi đẩy tôi đập vào bức tường đối diện. Đầu tôi rung lên, hộp sọ đập vào bức tường. Sau đó, anh cúi xuống, nắm chặt cổ họng tôi, anh nghiêng người sang, không nói gì. Anh nhắm mắt lại để không phải chứng kiến cảnh tôi nghẹt thở.

Ngay khi đã gói gém đồ đạc xong, tôi lại bỏ chúng ra, nhồi hết vào tủ. Nếu tôi cố ra khỏi nhà và cầm theo một cái túi, anh sẽ không để tôi đi. Tôi phải ra đi mà không cầm theo bất cứ thứ gì, ngoài một cái túi và điện thoại. Rồi tôi lại thay đổi ý định và nhét mọi thứ vào trong túi. Tôi không biết mình sẽ đi đâu, nhưng tôi biết mình không thể ở đây. Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy tay anh lần trên cổ tôi.

Tôi biết mình đã quyết định điều gì - không chạy trốn nữa - nhưng tôi không thể ở đây tối hôm nay. Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, chậm rãi, đều nhịp. Mất một lúc anh mới đến nơi - anh đang là một người đàn ông trên giàn giáo, nhưng tôi chỉ không biết anh là người bị kết án hay là người xử tử nữa.

"Megan?" Anh cô mở cửa. "Megan, xin lỗi vì đã làm em đau. Anh rất xin lỗi." Tôi có thể nghe thấy những giọt nước mắt trong giọng nói của anh. Điều đó khiến tôi tức giận, nó khiến tôi muốn ra khỏi đây và cào vào mặt anh. Đừng có mà khóc, nhất là sau những gì anh đã làm với tôi. Tôi đang tức giận, tôi muốn hét vào mặt anh, nói với anh hãy cút khỏi cánh cửa, tránh xa khỏi tôi, nhưng tôi phải cắn chặt lưỡi, vì tôi không ngu ngốc đến mức đấy. Anh tức giận một cách chính đáng. Và tôi phải nghĩ một cách sáng suốt. Tôi đang phải nghĩ cho hai người. Sự đương đầu này đã cho tôi sức mạnh, nó khiến tôi trở nên cương quyết hơn. Tôi vẫn nghe thấy tiếng anh ngoài cửa, cầu xin tha thứ, nhưng giờ, tôi không thể nghĩ về chuyện đó. Tôi còn việc khác phải làm.

Ở đằng sau tủ quần áo, dưới đáy của một trong ba hộp giày được dán nhãn cẩn thận, có một chiếc hộp màu xám đậm ghi "bốt đỏ", và trong chiếc hộp đó có một chiếc điện thoại cũ dùng thuê bao trả trước mà tôi đã mua nhiều năm trước phòng trường hợp cần thiết. Đã lâu tôi không dùng nó, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt.

Tôi sẽ nói thật. Tôi sẽ nói ra mọi thứ. Không còn một lời nói dối nào, không còn việc trốn chạy nữa. Đến lúc Bố phải chịu trách nhiệm rồi.

Tôi ngồi lên giường và mở điện thoại lên, ước là nó vẫn còn pin. Nó sáng lên và hóc môn trong máu tôi dâng cao lên, nó khiến tôi choáng váng, hơi buồn nôn một chút, như thể tôi đang phê. Tôi bắt đầu cảm thấy sung sướng vì sắp được nói ra sự thật, tôi sẽ đối diện anh, nói về việc chúng tôi sẽ là ai và sẽ đi đâu. Đến cuối cùng, mỗi người sẽ biết vị trí thực sự của họ.

Tôi bấm số của anh. Nó chuyển ngay sang chế độ thư thoại, tôi cũng đã đoán được điều này. Tôi huỷ cuộc gọi và gửi một tin nhắn: Em cần nói chuyện với anh. KHẨN CẤP. Gọi lại cho em. Rồi tôi ngồi đó, và chờ.

Tôi nhìn vào nhật kí cuộc gọi. Lần cuối tôi sử dụng nó là vào tháng tư. Rất nhiều cuộc gọi, tất cả đều bị nhỡ, hồi đầu tháng tư và cuối tháng ba. Tôi gọi, và gọi, và gọi, anh lơ tôi đi, anh còn không thêm phản ứng lại lời đe dọa của tôi - tôi sẽ đến nhà anh, tôi sẽ nói chuyện với vợ của anh. Tôi nghĩ lúc đó anh sẽ chịu lắng nghe tôi. Tôi sẽ khiến anh phải lắng nghe tôi.

Khi chúng tôi bắt đầu chuyện này, đó chỉ là một trò chơi. Một sự sao nhãng. Tôi từng gặp anh nhiều lần. Anh thường ghé qua phòng trưng bày, cười và tán tỉnh, và chuyện đó chẳng gây hại gì - có rất nhiều người đàn ông khác đến đây cười và tán tỉnh. Nhưng rồi phòng trưng bày bị đóng cửa và tôi phải ở nhà cả ngày, chán nản và rầu rĩ. Tôi cần làm chuyện gì đó khác đi. Rồi một ngày khi Scott vắng nhà, tôi gặp anh trên đường, chúng tôi bắt đầu nói chuyện và tôi mời anh đi uống cà phê. Cái cách anh nhìn tôi, tôi biết chắc chắn anh đang nghĩ gì và rồi chuyện đó xảy ra. Và tôi chưa từng có ý định sẽ nghiêm túc về chuyện đó. Tôi chỉ cảm thấy thích thú với cảm giác mình được thêm khát; tôi thích cảm giác được điều khiển. Đúng là ngu ngốc. Tôi không muốn anh ấy phải bỏ vợ; tôi chỉ muốn anh có cảm giác anh muốn bỏ cô ta. Tôi muốn anh thêm khát tôi tới mức đó.

Tôi không nhớ từ bao giờ tôi bắt đầu tin là chúng tôi có thể hơn thế này, rằng chúng tôi sinh ra là để cho nhau. Nhưng từ khi đó, anh bắt đầu xa lánh tôi. Anh ngừng nhắn tin, ngừng trả lời điện thoại của tôi, và tôi chưa bao giờ phải chấp nhận sự chối bỏ như vậy, chưa bao giờ. Tôi ghét cảm giác này. Nên nó trở thành một thứ khác: một sự ám ảnh. Bây giờ tôi có thể thấy rõ. Tôi đã nghĩ mình có thể từ bỏ, chịu một chút tổn thương, nhưng cũng không đáng ngại. Nhưng giờ thì nó không còn đơn giản như thế nữa.

Scott vẫn ở ngoài cửa. Tôi không nghe thấy tiếng gì nhưng tôi có thể cảm nhận được anh. Tôi vào phòng tắm và bấm số lần nữa. Tôi lại bị chuyển về thư thoại, nên tôi cúp máy, gọi lại và gọi lại. Tôi nói thầm. "Nghe máy đi, không em sẽ sang nhà anh đấy. Em nói là làm đấy. Em cần nói chuyện với anh. Lần này anh không lơ em

được đâu."

Tôi đứng trong phòng tắm một lúc, chiếc điện thoại để ở cạnh bồn tắm. Tôi sẵn sàng để bắt máy. Màn hình vẫn đen và trống rỗng. Tôi chải tóc và đánh răng, trang điểm một chút. Tôi bắt đầu hong hào trở lại. Mắt tôi vẫn còn đỏ, họng tôi vẫn đau nhưng trông tôi vẫn bình thường. Tôi bắt đầu đếm. Nếu chiếc điện không kêu lên đến lúc tôi đếm đến năm mươi, tôi sẽ đến nhà anh và gõ cửa. Chiếc điện thoại vẫn không kêu.

Tôi cho chiếc điện thoại túi quần sau, đi nhanh qua phòng ngủ và mở cửa ra. Scott đang ngồi ở bậc cầu thang, tay anh khoanh tròn trên đầu gối, đầu cúi xuống. Anh không nhìn tôi, nên tôi đi qua anh và chạy xuống dưới nhà, tôi thở dồn dập. Tôi sợ anh sẽ kéo tôi từ đằng sau và đẩy tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh đứng lên và gọi "Megan! Em đi đâu đấy? Em lại đến chỗ anh ta à?"

Ở cuối cầu thang, tôi quay lại. "Không có anh ta nào cả, Ok? Chuyện đó kết thúc rồi."

"Đợi đã Megan. Đừng đi."

Tôi không muốn nghe anh cầu xin, không muốn nghe sự ỉ ôi trong giọng của anh. Không phải bây giờ, khi họng tôi có cảm giác như ai đó vừa đổ axit vào.

"Đừng có đi theo em" tôi hét lên với anh. "Nếu anh đi theo em, em sẽ không bao giờ quay trở lại đâu. Anh hiểu chưa? Nếu em quay lại mà thấy anh ở đằng sau, thì đây sẽ là lần cuối anh nhìn thấy em."

Tôi có thể nghe thấy tiếng anh gọi tên tôi khi tôi sập cửa lại.

Tôi đợi ở vỉa hè vài phút để chắc chắn anh không đi theo tôi, rồi tôi đi, ban đầu đi nhanh, rồi chậm dần, theo đường Blenheim. Tôi đến số hai mươi ba và đó là lúc tôi mất hết sự tự tin. Tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện này. Tôi cần vài phút để lấy lại tinh thần. Vài phút. Tôi tiếp tục đi, qua ngôi nhà, qua đường hầm, qua ga tàu. Tôi tiếp tục đi đến khi tới công viên rồi gọi lại vào số của anh lần nữa.

Tôi nói với anh tôi đang ở công viên, và tôi đang đợi anh, nhưng nếu anh không đến, thì tôi sẽ đến nhà anh. Đây là cơ hội cuối cùng của anh.

Hôm nay là một buổi tối đẹp, đã hơn bảy giờ mà trời vẫn còn ấm và sáng. Vài đứa trẻ vẫn đang chơi đùa trên xích đu và cầu trượt, bố mẹ chúng đứng một góc, nói chuyện với nhau. Điều đó trông rất bình thường, nhưng khi tôi chứng kiến họ, tôi lại có cảm giác buồn nôn khi nghĩ rằng Scott và tôi sẽ không cho con gái ra đây chơi. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh chúng tôi hạnh phúc, thoải mái như vậy. Không phải bây giờ. Không phải sau những gì chúng tôi vừa làm.

Mới sáng nay, tôi đã tin là nói ra mọi chuyện sẽ là cách tốt nhất - không chỉ là cách tốt nhất, cách duy nhất. Không còn những lời nói dối, không còn phải chạy trốn. Và khi anh đánh tôi, tôi lại càng chắc chắn hơn. Nhưng giờ, khi phải ngồi một

mình, còn Scott không chỉ tức giận mà còn đau lòng, tôi không còn nghĩ đây là điều đúng đắn nữa. Không phải tôi đang tỏ ra mạnh mẽ, mà thực chất, tôi đang quá ngông cuồng, và không cần phải nói đến những tổn thất tôi đã gây ra.

Có lẽ sự dũng cảm tôi cần không liên quan gì đến việc nói ra sự thật và chạy trốn. Đó không những là sự ngông cuồng - mà còn hơn thế nữa. Vì lợi ích của con bé, và cả của tôi, giờ là thời điểm tôi phải đi, tôi phải đi khỏi hai người bọn họ, khỏi tất cả những chuyện này. Có lẽ chạy và trốn là tất cả những gì tôi cần bây giờ.

Tôi đứng dậy và đi xung quang công viên. Tôi một nửa muốn chiếc điện thoại rung lên, nhưng cuối cùng, tôi lại cảm thấy thanh thản khi nó vẫn yên lặng. Tôi sẽ xem đó là một dấu hiệu. Tôi đi theo con đường cũ, đi về nhà.

Tôi vừa đi qua ga khi tôi nhìn thấy anh. Anh đang đi nhanh, qua đường hầm, vai anh căng lên và tay nắm thành nắm đấm, và trước khi tôi có thể kiềm chế bản thân, tôi gọi anh.

Anh quay ra. "Megan! Cái quái gì..." Biểu cảm của anh rất giận dữ, nhưng anh vẫn để tôi đi về phía anh.

"Thôi nào" anh nói, khi tôi đến gần hơn. "Chúng ta không thể nói chuyện ở đây. Anh để xe đằng kia."

"Em chỉ cần -"

"Chúng ta không thể nói chuyện ở đây!" anh quát lên. "Đi thôi." Anh nắm lấy tay tôi. Rồi dịu dàng hơn, "Chúng ta sẽ đi ra chỗ nào yên tĩnh hơn được không? Đâu đó chúng ta có thể nói chuyện."

Khi tôi bước vào xe, tôi nhìn qua vai, về nơi anh vừa đi ra. Đường hầm rất tối, nhưng tôi có cảm giác ai đó đang ở trong đó, trong bóng tối - ai đó đang nhìn chúng tôi.

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG BẢY 2013

BUỔI CHIỀU

ANNA QUAY LẠI và chạy vào nhà ngay khi cô ta nhìn thấy anh. Tim tôi đập mạnh, và tôi cũng đi theo cô ta, và dừng lại ngay chỗ cửa kéo. Họ đang ôm nhau, tay anh đang ra để bảo vệ cô ta và đứa trẻ ở giữa. Đầu Anna cúi xuống, vai cô ta đang run rẩy. Miệng anh hôn lên đỉnh đầu cô ta, nhưng mắt lại nhìn tôi.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?" anh hỏi, và anh hơi nhếch miệng cười. "Phải nói rằng nhìn thấy hai quý cô đây nói xấu ngoài vườn không phải những gì anh mong đợi."

Giọng anh nhẹ, nhưng anh không thể lừa tôi. Anh không thể lừa tôi được nữa. Tôi mở miệng để nói, nhưng nhận ra là mình chẳng có từ ngữ nào để nói. Tôi không biết bắt đầu từ đâu.

"Rachel? Em có định nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra không?" Anh buông Anna ra và bước về phía tôi. Tôi lùi lại, và anh bắt đầu cười.

"Em bị cái quái gì vậy? Em đang say à?" anh hỏi, nhưng tôi có thể nhìn được trong mắt anh rằng anh biết tôi đang tỉnh và tôi cá rằng anh ước là không phải như vậy. Tôi thò tay vào túi quần - tôi để điện thoại ở đó, tôi ước là mình có thể gọi ngay bây giờ. Không cần biết họ có tin tôi hay không, chỉ cần tôi nói là tôi đang ở cùng Anna và con cô ta, cảnh sát sẽ đến ngay.

Tom chỉ cách tôi vài phân - anh chỉ đứng ngay trong phòng và tôi chỉ cách cửa vài bước.

"Em đã thấy anh" cuối cùng thì tôi cũng nói. "Anh nghĩ là em không nhớ gì đúng không, nhưng anh sai rồi. Em đã thấy anh. Sau khi anh đánh em, anh đã để mặc em ở đó, trong đường hầm..."

Anh bắt đầu cười, nhưng giờ thì tôi đã thấy rõ ràng, và tôi tự hỏi tại sao tôi chưa từng hiểu anh rõ như bây giờ. Mắt anh thể hiện rõ sự hoang mang. Anh nhìn sang Anna, nhưng cô ta không nhìn anh.

"Em đang nói cái gì vậy?"

"Trong đường hầm. Hôm Megan Hipwell mất tích..."

"Nhảm nhí" anh nói, vẫy tay về phía tôi. "Anh không anh em. Em đã tự ngã." Anh

nắm lấy tay Anna và kéo cô ta lại gần. "Em yêu, đây là lí do đã khiến em bận tâm à? Đừng nghe cô ấy, đó toàn là những lời rác rưởi. Anh không đánh cô ấy. Anh chưa từng đụng tay chân với cô ấy. Không phải như vậy." Anh vòng tay qua vai Anna và kéo cô ta lại gần. "Thôi nào. Anh đã nói với em cô ấy như thế nào mà. Cô ấy không biết chuyện gì xảy ra khi say rượu, phần lớn toàn là bịa đặt -"

"Anh đã lên xe với cô ta. Em nhìn thấy anh đi." Anh vẫn cười, nhưng không còn chắc chắn nữa, và tôi không biết liệu tôi có đang tưởng tượng không hay trông anh thực sự xanh xao hơn. Anh ghì chặt Anna, rồi lại thả cô ta ra. Cô ta ngồi xuống bàn, quay lưng về phía anh, đưa con họ đang vẫy vùng trên đùi cô ta.

Anh lấy tay lau miệng rồi tựa vào tủ bếp, khoanh tay trước ngực. "Em nhìn thấy anh lên xe với ai?"

"Với Megan."

"À rồi!" anh lại bắt đầu cười, một tiếng gầm to và gượng gạo. "Lần cuối chúng ta nói về chuyện này, em nói là em nhìn thấy anh lên xe cùng Anna. Giờ thì lại Megan. Tiếp đến là ai? Công chúa Diana à?"

Anna nhìn lên tôi. Tôi có thể nhìn thấy sự nghi ngờ, hi vọng thoáng qua gương mặt cô ta. "Cô không chắc?" cô ta hỏi.

Tom đặt tay lên vai cô ta. "Tất nhiên là cô ấy không chắc rồi. Cô ấy đang dựng lên mọi chuyện - cô ấy luôn làm vậy. Em yêu, xin em đấy. Sao em không lên nhà một lúc, OK? Anh sẽ nói chuyện với Rachel về việc này. Và lần này -" anh nhìn tôi, "anh hứa là cô ấy sẽ không làm phiền chúng ta nữa đâu."

Anna nao núng, tôi có thấy được - cách cô ta nhìn anh, tìm kiếm sự thật. "Anna!" tôi gọi to, cố gắng lấy lại sự chú ý của cô ta. "Cô biết mà. Cô biết là anh ấy đang nói dối. Cô biết là anh đã ngủ với cô ta."

Trong một giây, không ai nói gì hết. Anna nhìn từ Tom rồi nhìn tôi. Cô ta mở mồm định nói gì đó nhưng không có từ ngữ nào phát ra.

"Anna! Ý cô ấy là gì? Không...không có gì giữa anh và Megan Hipwell hết."

"Em đã tìm thấy cái điện thoại, Tom" cô ta nói, giọng cô ta nhỏ đến nỗi tôi gần như không nghe được. "Nên đừng nói gì nữa. Đừng nói dối em nữa."

Đứa trẻ bắt đầu khóc. Và rất nhẹ nhàng, Tom bế nó từ tay Anna. Anh đi về phía cửa sổ, nhún nhảy để dỗ nó một lúc. Tôi không thể nghe thấy những gì anh nói. Anna cúi đầu xuống, nước mắt chảy từ cằm cô ta xuống bàn.

"Nó đâu rồi?" Tom nói, quay sang nhìn chúng tôi, nụ cười đã tắt hẳn trên khuôn mặt anh. "Chiếc điện thoại, Anna. Em có đưa nó cho cô ta không?" anh hướng đầu về phía tôi. "Cô có giữ nó không?"

"Em không biết gì về chuyện cái điện thoại hết" tôi nói với anh, ước là Anna đã nhắc đến nó sớm hơn.

Tom lơ tời đi. "Anna? Em có đưa nó cho cô ta không?"

Anna lắc đầu.

"Vậ nó ở đâu?"

"Em ném nó đi rồi" cô ta nói. "Qua hàng rào. Gần chỗ đường ray."

"Được đấy" anh nói một cách mất tập trung. Anh đang cố tìm hiểu mọi chuyện, cố tìm về ngọn nguồn của mọi chuyện. Anh liếc sang tời rồi quay đi. Trong một giây, trông anh có vẻ nản chí.

Anh quay sang Anna. "Em đã rất mệt mỗi hâu hết mọi thời gian" anh nói. "Em không thích thú với chuyện đó. Tất cả là vì đứa bé. Phải không?" Là vì em phải không? Tất cả là tại em!" Và cứ như thế, anh lại tức giận, nhìn vào đứa bé và cố khiến nó cười. "Và Megan...cô ta đồng ý.

"Lúc đầu là ở nhà cô ta" anh nói. "Nhưng cô ta quá ám ảnh về việc Scott sẽ phát hiện ra. Nên bọn anh bắt đầu gặp gỡ ở quán Swan...Ừm, em biết cảm giác đó như thế nào mà, Anna? Lúc đầu, khi chúng ta từng đến căn nhà ở đường Cranham. Em hiểu mà." Anh nhìn sang tời và nháy mắt. "Đó là nơi anh và Anna từng hẹn hò, những ngày tuyệt vời."

Anh chuyển đứa bé sang tay kia, để nó tựa vào vai. "Em nghĩ là anh đang tàn nhẫn, nhưng không phải. Anh chỉ đang nói sự thật thôi. Đó là những gì em muốn, phải không Anna? Em muốn anh không nói dối nữa mà."

Anna không nhìn lên. Tay cô ta ghì chặt vào mép bàn, cả cơ thể cô ta cứng nhắc.

Tom thở dài. "Đó quả là một sự cứu trợ, nếu nói một cách thật lòng." Anh đang nói với tời, nhìn thẳng vào tời. "Em không biết anh mệt mỗi như thế nào đâu, khi phải đối phó với những người như em. Và, khốn kiếp, anh đã cố. Anh đã cố rất nhiều để giúp em. Giúp cả hai người. Nhưng cả hai đều...ý anh là, anh yêu cả hai, thật đó, nhưng cả hai đều quá yếu đuối."

"Im đi Tom" Anna nói, và đứng dậy. "Đừng có so sánh em với cô ta."

Tời nhìn cô ta và nhận ra hai người họ hợp nhau đến mức nào, Anna và Tom. Cô ta hợp với anh hơn tời nhiều, vì đây là những gì khiến cô ta phiền lòng: không phải việc chồng cô ta là một kẻ nói dối trắng trợn và giết người, mà là việc anh so sánh cô ta với tời.

Tom tiến gần tới cô ta và nói nhẹ nhàng, "Anh xin lỗi em yêu. Điều đó thật không công bằng." Cô ta đẩy anh ra và anh nhìn tời. "Anh đã làm chuyện tốt nhất, em biết đấy. Anh đã làm một người chồng tốt, Rach. Anh đã phải chịu đựng em rất nhiều - việc say xỉn và trầm cảm. Anh đã phải chịu đựng rất lâu trước khi quyết định làm vậy.

"Anh đã nói dối tời" tời nói, và anh quay lại nhìn tời, ngạc nhiên. "Anh đã nói mọi chuyện đều là lỗi của tời. Anh khiến tời tin rằng bản thân mình thật vô dụng. Anh

chứng kiến tôi chịu đựng, anh -"

Anh nhún vai. "Em có nhận ra em trở nên buồn chán đến mức nào không, Rachel? Và xấu xí. Quá buồn bã để ra khỏi giường mỗi buổi sáng, quá mệt mỏi để đi tắm hay gội đầu? Chúa ơi. Bảo sao anh lại không thể kiên nhẫn thêm nữa. Bảo sao anh phải đi tìm cách khác để giải trí. Không đổ lỗi cho em thì đổ lỗi cho ai."

Vẻ mặt của anh thay đổi từ khinh thường đến lo ngại khi anh quay sang nói chuyện với vợ. "Anna, em thì khác, anh thề. Chuyện với Megan, đó chỉ là ... chỉ là một sự giải trí. Nó không có ý nghĩa gì cả. Anh thừa nhận anh không cảm thấy thích thú gì hết, nhưng anh cần một sự giải tỏa. Chỉ vậy thôi. Nó sẽ không bao giờ kéo dài. Nó sẽ không bao giờ can thiệp vào giữa chúng ta, với gia đình mình. Em phải hiểu điều đó."

"Anh ..." Anna đang cố gắng nói điều gì đó, nhưng cô ta không thể nói được lời nào.

Tom đặt tay lên vai cô ta và siết chặt. "Sao, em yêu?"

"Anh thuê cô ta để chăm sóc Evie" cô ta bật ra. "Có phải anh đã làm chuyện đó với cô ta trong khi cô ta làm việc ở đây? Trong khi cô đang chăm sóc con của chúng ta?"

Anh bỏ tay ra, khuôn mặt thể hiện sự ăn năn, xấu hổ. "Điều đó thật khủng khiếp. Anh nghĩ ... Anh nghĩ rằng nó sẽ là ... Thành thật mà nói, anh không biết mình đã nghĩ gì. Anh không chắc là anh đã suy nghĩ. Điều đó thật sai lầm. Đó là lỗi của anh". Và anh lại thay đổi mặt nạ một lần nữa - giờ thì anh tỏ vẻ vô tội mở to mắt, cầu xin: "Anh đã không biết, Anna. Em phải tin anh, anh không hề biết cô ta là con người như. Anh không hề biết về đứa bé bị cô ta giết. Nếu anh biết chuyện đó, anh sẽ không bao giờ để cô ta chăm sóc Evie. Em phải tin anh."

Không cảnh báo trước, Anna nhảy dựng lên, đẩy chiếc ghế về đằng sau - nó đổ nhào xuống sàn, khiến đứa bé tỉnh giấc. "Đưa con bé cho em" Anna nói, giơ hai tay ra. Tom lùi lại. "Tom, đưa con bé cho em. Đưa nó cho em."

Nhưng anh không làm vậy, anh đi khỏi cô ta, dỗ dành đứa bé, thì thầm với nó để đưa nó vào giấc ngủ, rồi Anna bắt đầu hét lên. Đầu tiên thì cô ta lặp lại câu đưa nó cho em, rồi bắt đầu thay đổi với giọng đầy giận dữ và đau khổ. Đứa bé cũng hét lên. Tom cố gắng dỗ nó, anh lờ Anna đi, nên tôi phải kéo cô ta lại. Tôi lôi cô ta ra ngoài và nói với giọng thấp và nghiêm trọng.

"Cô cần bình tĩnh lại, Anna. Cô hiểu tôi nói gì không? Tôi cần cô bình tĩnh lại. Tôi cần cô vào nói chuyện với anh ta, để đánh lạc hướng trong khi tôi gọi cảnh sát? Được không?"

Cô ta lắc đầu. Cô ta nắm lấy tay tôi, móng tay cô ta ghì sâu xuống da tôi. "Sao anh ấy lại có thể làm như vậy?"

"Anna! Nghe này. Cô cần giữ anh ta bận rộn một lúc."

Cuối cùng cô ta cũng nhìn tôi, thật sự nhìn vào tôi, và gật đầu. "Được rồi."

"Tránh xa khỏi cánh cửa này. Để anh ta phải bận rộn một lúc."

Cô ta vào trong. Tôi thở sâu, rồi quay lại và đi vài bước ra khỏi chiếc cửa. Không quá xa, chỉ ngay trên bãi cỏ. Tôi quay lại nhìn. Họ vẫn đang trong bếp. Tôi đi xa thêm vài bước nữa. Gió bắt đầu thổi mạnh: trời cũng không còn nóng nữa. Mây đen đã kéo đến, và tôi có thể ngửi thấy mùi mưa. Tôi thích cái mùi đó.

Tôi luồn tay vào túi sau và lấy điện thoại ra. Tay tôi run lên bần bật, tôi không thể mở khóa ngay lần đầu tiên, và lần thứ hai - mãi đến lần thứ ba tôi mới mở được. Trong một lúc, tôi nghĩ đến việc gọi cho Thanh tra Thám tử Riley, ai đó biết tôi. Tôi kéo danh bạ xuống nhưng không thể tìm thấy tên cô ta, nên tôi bỏ cuộc - tôi bấm 999. Khi tôi bấm đến số 9 thứ hai thì tôi cảm thấy bàn chân anh thụt vào xương sống, và tôi nằm sõng soài trên bãi cỏ. Chiếc điện thoại bay ra khỏi tay tôi - anh đã nhặt được nó trước khi tôi có thể đứng dậy, trước khi tôi có thể thở.

"Không, không Rach" anh nói, nắm lấy tay tôi và kéo lên. "Đừng làm điều gì ngu ngốc."

Anh dẫn tôi vào nhà, và tôi để anh làm vậy, vì tôi biết chẳng có ích gì khi cố gắng chống lại anh, tôi sẽ không thể thoát được anh. Anh đẩy tôi qua cửa và khóa lại. Anh ném chìa khóa lên bàn. Anna đang đứng đó. Cô ta cười mỉm với tôi và tôi tự hỏi, chính cô ta đã nói với anh rằng tôi sẽ gọi cảnh sát.

Anna chuẩn bị làm bữa trưa cho đứa bé, cô ta đun nước để pha trà. Trong hoàn cảnh trở trêu này, tôi cảm thấy như mình có thể chào tạm biệt họ một cách lịch sự và đi về một cách an toàn. Điều đó thật sự rất cảm động, tôi đã thực sự bước một vài bước về phía đó, nhưng tom chặn tôi lại. Anh đặt tay lên vai tôi, và đưa các ngón tay lên cổ họng tôi, với một lực nhẹ.

"Anh nên làm gì với em đây Rach?"

MEGAN

. . .

THỨ BẢY, NGÀY 13 THÁNG BẢY 2013

BUỔI TỐI

ĐẾN TẬN KHI chúng tôi ra xe, tôi mới để ý vết máu trên tay anh.

"Anh bị thương kìa" tôi nói.

Anh không trả lời, các khớp ngón tay anh in màu trắng lên vô lăng.

"Tom, em cần nói chuyện với anh" tôi nói. Em đang cố gắng hòa giải, cố tỏ ra mình là một người lớn về chuyện này, nhưng em nghĩ nó hơi trẻ. "Em xin lỗi vì đã quấy nhiễu anh, nhưng...Chúa ơi! Anh đã lừa em đi. Anh -"

"Không sao" anh nói, giọng anh nhẹ nhàng. "Anh không...anh đang bức tức chuyện khác. Không phải tại em", Anh quay sang và cố gượng một nụ cười, nhưng thất bại. "Chuyện với vợ cũ" anh nói. "Em biết nó như thế nào rồi đấy."

"Tay anh bị sao vậy?" tôi hỏi anh.

"Vấn đề với vợ cũ" ah lại nói, và có gì đó hằn học trong giọng nói của anh. Chúng tôi lái xe đến rìa rừng Corly trong im lặng.

Chúng tôi đến bãi đỗ xe. Chúng tôi đã từng đến đây. Vào buổi tối không có mấy ai - thỉnh thoảng chỉ có vài thiếu niên tay cầm can bia đi ngang qua, nhưng hôm nay, chúng tôi được ở một mình.

Tom tắt động cơ xe và quay sang tôi. "Rồi. Vậy em muốn nói đến chuyện gì". Sự tức giận vẫn còn đó, nhưng đã vơi đi. Nhưng sau những gì đã xảy ra, tôi bỗng nhiên không muốn ở gần một người đàn ông đang giận dữ, nên tôi gợi ý anh đi bộ. Anh đảo mắt và thở dài, nhưng cũng đồng ý.

Trời vẫn còn ấm; vài ánh nắng chiếu qua tán lá cây, tạo nên một sắc màu kì lạ. Trên đầu chúng tôi, chim ác đang hót râm ran.

Chúng tôi đi bộ trong im lặng, tôi đi trước, Tom đi vài bước phía sau. Tôi cố nghĩ ra nên nói gì. Tôi không muốn khiến mọi chuyện trở nên tệ hơn. Tôi luôn phải nhắc nhở bản thân là tôi đang cố làm chuyện đúng đắn.

Tôi dừng lại và quay lại nhìn anh - anh đang đứng rất gần tôi.

Anh đặt tay lên hông tôi. "Đây?" anh hỏi. "Đây là những gì em muốn phải không?" Trông anh có vẻ buồn chán.

"Không" tôi nói, đẩy anh ra. "Không phải điều đó."

"Vậy thì gì?"

Tôi thở dài. Họng tôi vẫn đau rát. "Em có thai rồi."

Không có một phản ứng gì hết - mặt anh lạnh tanh.

"Chúc mừng em" cuối cùng thì anh cũng nói.

Tôi lại thở dài.. "Tom, em nói chuyện này với anh vì...vì có khả năng đứa bé đó là của chúng ta."

Anh nhìn tôi chăm chăm một lúc, rồi bật cười. "Ồ, anh thật may mắn. Giờ sao - chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn à, ba chúng ta? Em, anh và đứa bé sao? Chúng ta sẽ đi đâu? Tây Ban Nha à?"

"Em nghĩ anh nên biết, vì -"

"Phá nó đi" anh nói. "Ý anh là, nếu nó là của chồng em, thì em muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu là của anh, thì bỏ nó đi. Nghiêm túc đấy, đừng tỏ ra ngu ngốc về chuyện này. Anh không muốn một đứa trẻ nữa." Anh đưa ngón tay lên mặt tôi. "Và anh xin lỗi, nhưng anh không nghĩ em hợp làm một người mẹ, phải không, Megs?"

"Nhưng anh có liên quan -"

"Em không nghe anh nói gì à?" anh bật lại, quay lưng về phía tôi và đi về phía ô tô. "Em sẽ là một người mẹ tồi, Megan. Hãy bỏ nó đi."

Tôi đi theo anh, đầu tiên là đi nhanh, sau đó, tôi chạy, và khi tôi đến đủ gần, tôi xô anh ngã. Tôi hét lên, cố cào xước khuôn mặt tự mãn chết tiệt của anh và anh cười, đẩy tôi ra một cách dễ dàng. Tôi bắt đầu nói những thứ tồi tệ nhất tôi có thể nghĩ ra. Tôi sỉ nhục anh, vợ anh và đứa con xấu xí của anh.

Tôi còn chẳng biết tại sao tôi lại tức giận đến mức này, vì tôi còn có thể mong đợi gì hơn? Giận dữ, lo lắng, thất vọng. Không phải. Đây còn không phải một sự từ chối, anh đang gạt tôi đi. Tất cả những gì anh muốn là tôi biến mất - tôi và con tôi - và rồi tôi nói với anh, tôi hét lên với anh, rằng tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi sẽ khiến anh trả giá cho chuyện này. Suốt cuộc đời còn lại của anh sẽ phải dành để trả giá cho chuyện này.

Anh không còn cười nữa.

Anh đang tiến về phía tôi. Anh cầm thứ gì đó trên tay.

Tôi ngã xuống. Tôi đã bị vấp và ngã xuống. Đầu tôi đập vào thứ gì đó. Tôi nghĩ tôi sẽ nôn mất. Mọi thứ đều có màu đỏ sẫm. Tôi không thể đứng dậy.

Một dành cho nỗi u sầu, hai dành cho niềm vui, ba dành cho một người con gái. Ba dành cho một người con gái. Tôi dừng lại ở ba, không thể tiến xa thêm nữa. Đầu tôi chứa đầy âm thanh, mồm tôi chứa đầy máu. Ba cho một người con gái. Tôi có thể nghe thấy tiếng chim ác, chúng đang cười nhạo, chế giễu tôi, những tiếng cười khúc khích khàn đặc. Tin xấu. Chúng báo hiệu điềm xấu. Tôi nhìn thấy chúng, màu đen đối nghịch với mặt trời. Không phải chim, là một ai khác. Ai đó đang đến. Ai đó

đang nói với tôi. Giờ thì hãy nhìn đi. Nhìn xem cô đã khiến tôi phải làm gì.

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

BUỔI CHIỀU

TRONG PHÒNG KHÁCH, chúng tôi ngồi thành hình tam giác: Tom ngồi trên sô pha, một người cha đáng kính và người chồng có trách nhiệm, với đứa con gái trên đùi, và vợ ngồi bên cạnh. Và vợ cũ ngồi đối diện, nhấp từng ngụm trà. Rất văn minh. Tôi ngồi trên chiếc ghế mà chúng tôi từng mua ở quán Heal ngay sau khi cưới - đó là thứ đồ đầu tiên mà chúng tôi mua sau khi trở thành vợ chồng: một chiếc ghế da màu nâu đất đỏ. Tôi nhớ mình đã phấn khích nhường nào khi nó được chuyển đến. Tôi nhớ mình đã nằm cuộn tròn trong đó, cảm thấy an toàn và hạnh phúc, nghĩ rằng cuộc hôn nhân của mình cũng như vậy - an toàn, ấm áp và thoải mái.

Tom đang theo dõi tôi. Anh đang nghĩ về việc nên làm gì với tôi, làm cách nào để sửa chữa mọi thứ. Anh không lo lắng về Anna, tôi có thể thấy điều đó. Tôi mới chính là vấn đề.

"Cô ấy có vẻ giống em đấy" anh bỗng nhiên nói. Anh tựa vào sô pha, chuyển đứa bé sang một chỗ thoải mái hơn trên đùi. "Trừ việc cô ấy...làm mọi chuyện rồi tung lên. Anh không thể chịu nổi chuyện đó." anh cười với tôi. "Anh như một chiếc gương của bộ giáp sắt vậy."

"Anh chẳng phải là gương gì hết" tôi nói nhẹ nhàng.

"Rach, đừng có như thế. Em không nhớ à? Em đã rất buồn chán khi Bố Yêu chết mà, và chỉ đợi ai đó yêu em thôi mà. Anh đã cho em mọi thứ. Anh khiến em cảm thấy an toàn. Và rồi em quyết định gạt hết mọi thứ sang một bên, nhưng em không thể đổ lỗi cho anh."

"Em có thể đổ lỗi cho anh rất nhiều chuyện, Tom."

"Không, không." anh đưa một ngón tay về phía tôi. "Đừng có bắt đầu lặp lại lịch sử. Anh đã đối xử tốt với em. Thỉnh thoảng em đã buộc anh phải nóng giận. Nhưng anh đã rất tốt. Anh chăm sóc cho em" anh nói, và đến lúc đó, anh mới bắt đầu lộ bộ mặt thật: anh tự nói dối đúng như cái cách anh đã nói dối tôi. Anh tin điều đó. Anh thực sự tin rằng anh đã đối tốt với tôi.

Đứa bé bắt đầu vùng vẫy và la hét, Anna đứng bật dậy.

"Em phải thay tã cho con bé" cô ta nói. "Không phải bây giờ."

"Nó ướt hết rồi, Tom. Nó cần thay tã. Đừng có nhẩn tâm như vậy."

Anh nhìn Anna sắc lạnh, nhưng cũng đưa đứa bé đang khóc cho cô ta. Tôi cố nhìn vào mắt cô ta, nhưng cô ta không nhìn tôi. Tim tôi đập mạnh khi cô ta đi lên gác, nhưng nó lại bình thường lại khi anh kéo tay cô ta lại. "Làm ở đây thôi" anh nói. "Em có thể thay tã luôn ở đây."

Anna đi vào bếp và thay tã cho đứa bé trên bàn. Mùi phân tràn ngập căn phòng, bụng tôi quặn lại.

"Anh có định nói cho em tại sao không?" tôi hỏi anh. Anna dừng lại và nhìn ra. Căn phòng lại một lần nữa im lặng, trừ tiếng bập bẹ của đứa bé.

Tom lắc đầu, gần như không tin vào tai mình. "Cô ta rất giống em, Rach. Cô ta không chịu để yên mọi thứ. Cô ta không biết thế nào là giới hạn. Cô ta...cô ta không chịu nghe lời. Nhớ khi em cãi nhau với anh không, em luôn muốn là người thắng? Megan cũng như vậy. Cô ta không bao giờ nhượng bộ."

Anh chuyển tư thế và nghiêng ra trước, chống khuỷu tay lên đầu gối, như thể anh đang kể một câu chuyện. "Lúc đầu, chuyện đó rất thú vị, chỉ quan hệ thôi. Cô ta khiến anh tin rằng cô ta chỉ cần có vậy. Nhưng rồi cô ta đổi ý. Anh không biết tại sao. Cô ta bắt đầu xuất hiện mọi lúc. Cô ta có một ngày tồi tệ với Scott, hay chỉ buồn chán, và bắt đầu nói tới việc hai bọn anh có thể trốn đi đâu đó cùng nhau, bắt đầu lại, như khi anh bỏ em vì Anna và Evie. Cô ta nói như thể anh sẽ làm vậy! Và nếu anh không rảnh khi cô ta muốn, cô ta sẽ tức giận, gọi đến đây và đe dọa anh, nói là cô ta sẽ đến đây và nói cho Anna tất cả."

"Nhưng rồi nó cũng dừng lại. Anh đã rất nhẹ nhõm. Anh đã nghĩ cuối cùng cô ta cũng chịu cho qua và không còn hứng thú anh nữa. Nhưng hôm thứ bảy đó, cô ta gọi và nói có chuyện quan trọng cần gặp. Anh lờ cô ta đi và cô ta lại bắt đầu đe dọa - nói rằng cô ta sẽ đến nhà, đại loại thế. Lúc đầu anh không quá bận tâm, vì Anna không có ở nhà. Em nhớ chứ em yêu? Hôm đó em đi ăn với bạn. Anh nghĩ có lẽ đó lại là một chuyện tốt - cô ta sẽ đến đây và anh sẽ giải quyết với cô ta. Anh sẽ khiến cô ta phải hiểu. Nhưng rồi em đến, Rachel, và làm mọi chuyện rối tung lên."

Anh tựa vào sô pha, hai chân dạng rộng ra, chiếm hết chỗ. "Đó là lỗi của em. Mọi chuyện thực ra đều là lỗi của em, Rachel. Anna không đi ăn với bạn nữa - mà thay vào đó là tức tối, buồn bã quay về sau năm phút vì em đã ở đó, như mọi khi, loạng choạng như một kẻ vô gia cư ở ga tàu. Cô ấy sợ là em sẽ đến đây. Cô ấy lo lắng về Evie."

"Nên thay vì giải quyết chuyện với Megan, anh phải giải quyết em." môi anh cong lên. "Chúa ơi. Nhìn em như thể rác rưởi vậy, sặc mùi rượu...em cố hôn anh, em nhớ không?" Anh giả vờ há miệng ra, rồi anh bắt đầu cười. Anna cũng cười, và tôi không hiểu là cô ta thực sự thấy chuyện đó buồn cười hay chỉ đang cố nhượng bộ với anh.

"Anh đã cố khiến em hiểu rằng anh không muốn em ở gần anh - hay Anna. Nên anh kéo em vào đường hầm để không khiến mọi người chú ý. Anh bảo em tránh xa khỏi đây. Rồi em khóc lóc, than vãn, nên anh phải tát một phát để em im miệng lại, nhưng em lại càng khóc to hơn. "Anh đã rất tức giận, anh chỉ muốn em tránh xa ra và để gia đình anh yên, em và cả Megan. Anh đang có một cuộc sống tuyệt vời." Anh nhìn sang Anna, cô ta đang cố dỗ đứa con ngồi yên. Mặt anh không cảm xúc. "Anh đã xây dựng một cuộc sống tốt đẹp của mình, mặc kệ em, mặc kệ Megan - mặc kệ mọi thứ.

"Sau đó thì Megan đến. Cô ta đang đi dọc đường Blenheim. Anh không thể để cô ta đến nhà được. Anh không thể để cô ta nói chuyện với Anna. Anh nói với cô ta tìm nơi nào khác để nói chuyện, và anh đã định như vậy - anh chỉ muốn mọi chuyện diễn ra như vậy thôi. Anh lái xe đến rừng Corly. Bọn anh thường đến đó nếu không tìm được phòng. Làm chuyện đó ngay trên xe.

Tôi có thể cảm thấy Anna đang nao núng.

"Em phải tin anh Anna, anh không định khiến mọi thứ trở nên như vậy." Tom nhìn cô ta, rồi nhìn xuống lòng bàn tay. "Cô ta bắt đầu nói về đứa bé - cô ta còn không biết nó là của anh hay của anh ta. Cô ta muốn nói ra mọi chuyện...anh đã nói là anh không muốn đứa bé đó, nó không có liên quan gì đến anh." Anh lắc đầu. "Cô ta thất vọng, nhưng khi Megan thất vọng...cô ta không như Rachel. Không có chuyện khóc lóc và than vãn. Cô ta hét vào mặt anh, chửi thề và nguyền rủa, và nói rằng cô ta sẽ đến thẳng chỗ Anna, cô ta sẽ không chịu bị lừa đi, đứa bé của cô ta phải được công nhận...Chúa ơi, cô ta không chịu im đi. Nên, anh không biết nữa, anh cần cô ta dừng lại. Nên anh đã cầm một hòn đá..." - anh nhìn xuống bàn tay phải, như thể anh có thể nhìn thấy chúng - và anh..." Anh nhắm mắt lại và thở dài. "Anh mới chỉ đập một cái, nhưng cô ta đã..." Anh thở nhẹ ra. "Anh không có ý đó. Anh chỉ muốn cô ta dừng lại. Cô ta đã chảy rất nhiều máu. Cô ta khóc và kêu những tiếng khó chịu. Cô ta cố bò đi khỏi anh. Anh không thể làm gì hơn. Anh phải kết thúc chuyện đó."

Mặt trời đã khuất dần, căn phòng tối lại. Bầu không khí im lặng, ngoại trừ tiếng thở của Tom, cốc và nông. Ngoài đường cũng không có tiếng ồn. Tôi không thể nhớ được lần cuối tôi nghe thấy tiếng tàu là khi nào.

"Anh nhét cô ta vào cốp xe" anh nói. "Lái sâu vào trong rừng, xa khỏi đường chính. Không có ai ở xung quanh. Anh đã phải đào..." Hơi thở anh vẫn ngắn, nhưng đã nhanh hơn. "Anh phải tự đào bằng tay. Anh đã rất sợ." Anh nhìn tôi, mắt mở to. "Sợ hãi rằng ai đó sẽ đến. Và anh rất đau, ngón tay anh phải đào sâu xuống lớp đất. Mất một khoảng thời gian dài. Anh phải dừng lại để gọi điện cho Anna, nói với cô ấy là anh đang đi tìm em."

Anh hăng giọng. "Mặt đất thực ra rất mềm, nhưng anh vẫn không thể đào quá sâu được. Anh đã quá sợ hãi rằng ai đó sẽ đến. Anh nghĩ là sẽ có cơ hội nào đó khi mọi chuyện đã xuôi xuống và sẽ quay lại để chuyển cô ta đến nơi nào đó...tốt hơn. Nhưng trời bắt đầu mưa và anh không thể thực hiện được."

Anh nhìn lên tôi và cau mày. "Anh gần như đã chắc chắn rằng cảnh sát sẽ nghi ngờ Scott. Cô ta kể rằng anh ta đang có những hoang tưởng, anh đã đọc trộm email và thường kiểm tra cô ta. Anh đã nghĩ ...anh sẽ để lại điện thoại của cô ta vào căn nhà đó. Anh nghĩ mình có thể ghé qua và uống một ly bia hoặc gì đó, như một người hàng xóm thân thiện. Anh không biết nữa. Anh không có một kế hoạch nào cả. Anh đã không nghĩ gì hết. Nó không giống như một điều đã được tính toán trước. Đó chỉ là một tai nạn khủng khiếp."

Nhưng sau đó thái độ của anh thay đổi một lần nữa. Nó giống như những đám mây trôi trên bầu trời, lúc tối, lúc sáng. Anh đứng dậy và bước chậm rãi về phía nhà bếp, nơi Anna đang ngồi ở bàn ăn, cho Evie ăn. Anh hôn vào đỉnh đầu cô ta, sau đó bế con gái của mình ra khỏi ghế.

"Tom..." Anna bắt đầu phản đối.

"Không sao đâu." Anh cười. "Anh chỉ muốn âu yếm con bé một chút thôi. Được không em yêu?" Anh tiến gần tử lạnh và lấy một chai bia. Anh nhìn qua tôi. "Em có muốn một chai không?"

Tôi lắc đầu.

"Có lẽ như vậy là tốt nhất."

Tôi hầu như không nghe thấy anh nói gì. Tôi đang tính toán xem liệu tôi có thể chạy tới cửa trước từ đây trước khi anh có thể giữ được tôi. Nếu nó mở, tôi nghĩ tôi có thể làm được. Nhưng nếu anh đã bị khóa nó, thì tôi sẽ gặp rắc rối. Tôi liệng bản thân mình về phía trước và chạy. Tôi chạy ra hành lang - tay tôi đã gần như với được tay nắm cửa khi tôi cảm thấy chai bia đập trúng vào hộp sọ. Tôi đau đớn, trước mắt tôi chỉ một màu trắng và tôi khụy xuống đầu gối. Những ngón tay của anh xoắn vào tóc tôi khi anh cầm một nắm và kéo, kéo tôi vào phòng khách. Anh đứng trên tôi, một chân ở bên hông của tôi. Con gái anh vẫn đang ở trong vòng tay anh nhưng Anna đứng bên cạnh, cố lôi con bé ra.

"Đưa nó cho em Tom, xin anh đấy. Anh đang làm nó đau. Làm ơn, đưa nó cho em."

Anh đưa đứa con đang vùng vẫy cho Anna.

Tôi nghe thấy tiếng anh nói, nhưng như thể anh đang cách rất xa, như thể tôi đang nghe ở dưới nước. Tôi không thể nghe rõ chữ nhưng dường như nó không liên quan đến tôi. Mọi thứ đang diễn ra rất nhanh chóng.

"Lên gác đi" anh nói. "Lên phòng ngủ rồi đóng cửa. Em không được gọi ai, được"

chứa, Anna. Em không muốn gọi cho ai chứ. Không phải khi Evie còn ở đây. Chúng ta không muốn mọi chuyện xấu đi." Anna không nhìn tôi. Cô ta ghì chặt đứa bé vào ngực rồi bước qua tôi.

Tom cúi xuống, luồn tay vào thắt lưng tôi và kéo tôi vào bếp. Tôi đập chân, cố nắm vào thứ gì đó, nhưng tôi không thể. Tôi không thể nhìn rõ – nước mắt bắt đầu chảy ra, mọi thứ mờ dần. Vết đập trên đầu tôi càng đau hơn khi tôi bị kéo trên sàn và tôi cảm thấy buồn nôn. Có thứ gì đó nóng, đau xót. Rồi chẳng gì hết.

ANNA

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

CÔ TA NĂM SỐNG SOÀI trên sàn bếp. Cô ta đang chảy máu, nhưng tôi không nghĩ là nó quá nghiêm trọng. Anh đã không kết thúc nó. Tôi không chắc là anh đang đợi điều gì. Tôi nghĩ chuyện này thật không dễ dàng với anh. Anh đã từng yêu cô ta.

Tôi đang trên lầu, để Evie ngồi xuống, và tôi nghĩ rằng đây là những gì tôi muốn, phải không? Cuối cùng Rachel cũng biến mất, và không bao giờ trở lại. Đây là những gì tôi đã từng mong đợi. Nhưng tất nhiên không phải chuyện này. Nhưng tôi đã muốn cô ta biến mất. Tôi đã mơ về một cuộc sống mà không có Rachel, và bây giờ tôi có thể có nó. Sẽ chỉ còn ba chúng tôi, tôi Tom và Evie, mọi chuyện nên như vậy.

Trong một khoảnh khắc, tôi để cho bản thân mình tưởng tượng, nhưng sau đó tôi nhìn xuống đứa con gái đang ngủ của tôi và tôi biết tôi có thể có được. Một sự tưởng tượng. Tôi hôn lên ngón tay và chạm vào đôi môi hoàn hảo của con bé và tôi biết rằng chúng tôi sẽ không bao giờ được an toàn. Tôi sẽ không bao giờ được an toàn, bởi vì tôi biết, và anh sẽ không thể tin tưởng tôi. Và ai có thể chắc chắn một Megan nữa sẽ không đến? Hoặc - tồi tệ hơn - một Anna khác?

Tôi đi xuống cầu thang và anh đang ngồi ở bàn ăn, uống một ly bia. Tôi không thể nhìn thấy cô ta lúc đầu, nhưng sau đó tôi nhìn thấy đôi chân, và tôi nghĩ mọi chuyện đã xong, nhưng anh nói cô ta vẫn ổn.

"Chỉ bị thương chút thôi" anh nói. Anh sẽ không thể nói đây là một tai nạn.

Vì vậy, chúng tôi chờ đợi. Tôi lấy cho mình một ly bia, và chúng tôi cùng uống. Anh nói anh thực sự xin lỗi về chuyện về Megan. Anh hôn tôi, anh nói với tôi rằng anh sẽ đền bù cho tôi, và chúng tôi sẽ lại như cũ, rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

"Chúng ta sẽ dọn khỏi đây, như em luôn muốn. Chúng ta sẽ đi bất cứ nơi nào em muốn. Bất cứ nơi nào." Anh hỏi tôi nếu tôi có thể tha thứ cho anh, và tôi nói rằng tôi có thể, chỉ cần thời gian, và anh tin tôi. Tôi nghĩ là anh ấy tin tôi.

Cơn bão đã bắt đầu nổi lên đúng như dự báo. Tiếng ầm ầm của sấm sét đánh thức cô ta. Cô ta bắt đầu làm ồn, cố di chuyển xung quanh trên sàn nhà.

"Em nên đi đi" anh nói với tôi. "Lên gác đi."

Tôi hôn lên môi anh và đi, nhưng tôi không đi lên lầu. Thay vào đó tôi lấy chiếc

điện thoại trong hành lang, ngồi phía dưới cầu thang và lắng nghe, chiếc điện thoại trong tay tôi, chờ thời điểm thích hợp.

Tôi có thể nghe thấy tiếng anh nói chuyện, rồi có tiếng của cô ta. Tôi nghĩ là cô ta đang khóc.

RACHEL

. . .

CHỦ NHẬT, NGÀY 18 THÁNG TÁM 2013

BUỔI TỐI

TÔI NGHE THẤY GÌ ĐÓ, một tiếng huýt. Có một vệt sáng và tôi nhận ra là ngoài trời đang mưa xối xả. Trời tối sầm lại, đang có một cơn bão. Và sấm sét. Tôi không nhớ trời bắt đầu tối từ bao giờ. Vết đau ở cổ đã khiến tôi tỉnh dậy, tim tôi đập mạnh. Tôi đang nằm trên sàn. Trong bếp. Tôi nhấc đầu lên và nâng người lên bằng khuỷu tay một cách khó khăn. Anh đang ngồi ở bàn ăn, nhìn ra cơn bão, trên tay cầm một chai bia.

"Anh phải làm gì đây Rach?" anh hỏi khi thấy tôi ngẩng đầu dậy. "Anh đã ngồi đây nửa tiếng...chỉ hỏi bản thân câu hỏi đó. Anh phải làm gì với em đây? Em cho anh sự lựa chọn nào vậy?" anh uống một ngụm dài và nhìn sang tôi. Tôi nhấc người ngồi dậy, tựa lưng vào tủ bếp. Đầu tôi ướt sũng, miệng tôi đầy nước bọt. Tôi cảm giác như mình chuẩn bị nôn. Tôi cắn môi và ấn móng tay vào lòng bàn tay. Tôi cần kéo bản thân ra khỏi tình trạng này, tôi không thể tỏ ra yếu đuối. Tôi không thể dựa dẫm vào ai khác. Tôi biết. Anna sẽ không gọi cảnh sát đâu. Cô ta sẽ không mạo hiểm sự an toàn của đứa bé chỉ vì tôi đâu.

"Em phải thừa nhận điều này" Tom nói. "Việc này là tự em chuốc lấy thôi. Nghĩ đi: nếu em chịu để bọn anh yên, em sẽ không bao giờ phải ở trong tình trạng này. Không ai sẽ ở trong tình trạng này cả. Nếu em không ở ga tàu tối hôm đó, nếu Anna không về nhà sau khi nhìn thấy em, thì anh đã có thể giải quyết mọi chuyện êm đẹp với Megan. Anh đã không quá tức giận. Anh đã không làm hại cô ta và chuyện này sẽ không xảy ra."

Tôi cảm thấy hòng mình nghẹn lại. Đây là những điều anh làm - những điều anh luôn luôn làm. Anh đúng là một chuyên gia trong việc làm coi mọi thứ là lỗi của tôi, khiến tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Anh uống hết chai bia và lặn cái chai rỗng vào góc bàn. Anh lắc đầu và đứng dậy, đến gần chỗ tôi và chìa tay ra. "Thôi nào" anh nói. "Năm lấy đi Rach, năm lấy và đứng dậy."

Tôi để anh kéo tôi lên. Tôi tựa lưng vào tủ bếp, anh đang đứng trước mặt tôi, hông anh ép chặt vào tôi. Anh lau những giọt nước mắt trên má tôi. "Anh phải làm

gì với em đây Rach? Em nghĩ anh nên làm gì?"

"Anh không cần làm gì hết" tôi nói với anh, và tôi cố mỉm cười. "Anh biết là em yêu anh mà. Em vẫn luôn yêu anh. Anh biết là em sẽ không nói với ai mà...em không thể làm thế với anh."

Anh cười - nụ cười rộng, đẹp dễ từng khiến trái tim tôi tan chảy - và tôi bắt đầu thụt thụt. Tôi không thể tin được, không thể tin là chúng tôi lại bị dồn đến bước đường này, hạnh phúc lớn lao mà tôi luôn mong muốn - tôi và anh - chỉ là ảo giác.

Anh để tôi khóc một lúc, nhưng điều đó khiến anh chán, vì nụ cười bắt đầu mờ đi và anh nhìn tôi khinh bỉ.

"Thôi nào Rach, đủ rồi đó" anh nói. "Đừng khóc nữa." Anh đi ra và lấy một nắm khăn giấy từ một chiếc hộp trên bàn bếp. "Xì mũi đi" anh nói, và tôi làm theo.

Anh theo dõi tôi, mặt anh dăm chiêu. "Ngày hôm đó khi chúng ta ra hồ" anh nói. "Em đã nghĩ em có một cơ hội, phải không?" Anh bắt đầu cười. "Phải không? Nhìn anh đi...Anh đã lừa được em phải không? Em quá dễ dãi." Tôi cắn chặt môi. Anh bước đến gần tôi hơn. "Em như một trong những con chó, những con không được yêu quý và bị đối xử tàn nhẫn cả đời. Mọi người có thể đánh và đuổi nó, nhưng nó vẫn sẽ quay lại. Van xin. Hi vọng rằng lần này mọi chuyện sẽ khác, rằng chúng sẽ làm đúng điều gì đó và mọi người sẽ yêu quý chúng. Em đúng như vậy Rach. Em như một con chó." Anh luồn tay qua thắt lưng tôi và đặt môi lên môi tôi. Tôi để anh đưa lưỡi vào trong. Tôi có thể cảm thấy anh đang làm mạnh hơn.

Tôi không biết mọi thứ có còn ở nguyên vị trí như khi tôi sống ở đây không. Tôi không biết liệu Anna có sắp xếp lại cái tủ, liệu cô ta có đặt mì ống sang ngăn khác, hay chuyển cái cân từ trái sang phải không. Tôi không biết. Tôi chỉ hi vọng, khi tôi đưa tay vào ngăn tủ đằng sau, là cô ta chưa thay đổi gì hết.

"Có thể anh đã đúng" tôi nói khi nụ hôn kết thúc. Tôi nghiêng đầu sang. "Có lẽ nếu em không đến đường Blenheim tối hôm đó, Megan sẽ vẫn còn sống."

Anh gật đầu và tay phải tôi sờ được một vật quen thuộc. Tôi cười và tựa vào anh, gần hơn, và gần hơn. Tôi thì thầm vào tai anh, "Nhưng liệu anh có thực sự nghĩ đó là trách nhiệm của em, khi anh mới là người đập nát sọ cô ta?"

Anh giật đầu ra khỏi tôi và đó là khi tôi lao về phía trước, dùng cả cơ thể mình đẩy khiến anh mất thăng bằng và ngã đập vào bàn. Tôi giơ chân lên và đập anh mạnh nhất có thể, và khi anh quắn quại trong đau đớn, tôi nắm một mớ tóc của anh và kéo về phía tôi. Tôi đẩy anh xuống sàn, nắm lấy chùm chìa khóa trên bàn ăn và lao ra cửa trước khi anh có thể đứng dậy.

Tôi chạy đến hàng rào, nhưng bị trượt trên đồng bùn và ngã nhào xuống. Anh đã ở trên tôi trước khi tôi có thể đến đó, kéo tôi vào trong, nắm lấy tóc tôi, cào lên mặt tôi và chửi thề - con chó cái ngu ngốc, tại sao cô không chịu tránh xa chúng tôi ra?

Tại sao cô không thể để tôi sống yên ổn? Tôi thoát ra được từ tay anh, nhưng tôi không biết chạy về đâu. Tôi sẽ không kịp chạy qua ngôi nhà và đến được hàng rào. Tôi khóc oà lên, nhưng không ai có thể nghe thấy tôi khi trời đang mưa to và sấm chớp thì giạt ùng ùng cùng tiếng con tàu xinh xắn chạy qua như bây giờ. Tôi chạy đến cuối vườn, dọc đường ray. Đường cụt. Tôi đứng ở vị trí mà một năm trước hay hơn, tôi đứng đó với đứa bé trên tay. Tôi quay lại, nhìn anh chạy tới gần. Anh lấy tay lau mồm, nhỏ máu xuống sân. Tôi cảm nhận được những rung động từ con tàu đằng sau - con tàu đã đi gần đến đây, nó phát ra những thứ tiếng như tiếng hét. Mũi của Tom đang chuyển động, anh đang nói gì đó với tôi, và tôi liệng về phía trước. Tôi cắm chiếc đĩa vào cổ anh.

Mắt anh mở to khi ngã xuống. Anh đưa tay lên họng, mắt dán chặt vào tôi. Nhìn anh như thể đang khóc. Tôi nhìn đến khi không thể chứng kiến được nữa, rồi tôi quay lưng về phía anh. Khi con tàu đi qua, tôi có thể nhìn thấy những khuôn mặt được chiếu sáng từ cửa sổ, chăm chú đọc sách hay xem điện thoại, ấm áp và an toàn trên đường về nhà.

THỨ BA, NGÀY 10 THÁNG CHÍN 2013

BUỔI SÁNG

Tôi có thể cảm nhận được nó: như một luồng điện, một sự thay đổi không khí khi con tàu tiến đến tín hiệu đỏ. Giờ thì tôi không phải người duy nhất nhìn nữa. Tôi nghĩ là mọi người đều sẽ nhìn - nhìn những ngôi nhà họ đi qua - chỉ là mỗi người đều có cách nhìn khác nhau. Giờ thì mọi người đều nhìn một thứ. Thỉnh thoảng tôi nghe thấy người ta nói về nó.

"Kia, nhà đó đó. Không, kia cơ, bên trái. Cái mà có bụi hoa hồng gần hàng rào ý. Đây là nơi chuyện đó xảy ra."

Căn nhà trống rỗng, số mười lăm và số hai mươi ba. Trông chúng không giống như vậy - rèm cửa kéo ra và cửa mở toang, nhưng tôi biết họ để như vậy chỉ để bán chúng. Chúng đều đang được rao bán, nhưng có lẽ phải mất một khoảng thời gian dài họ mới tìm được người mua. Tôi tưởng tượng ra cảnh người môi giới nói về việc người đàn ông ngã xuống và máu chảy đầy sân.

Chứng kiến cảnh mọi người đi qua nhà mình khiến tôi đau đớn - nơi tôi từng hi vọng. Tôi cố không nghĩ đến những gì xảy ra sau đó. Tôi cố không nghĩ đến tối hôm đó. Tôi cố và thất bại.

Chúng tôi ngồi trên sô pha, cạnh nhau trong bầu không khí căng thẳng. Người vợ, đợi xe cứu thương đến. Anna đã gọi cho họ - cô ta đã gọi cảnh sát, cô ta làm hết

mọi chuyện. Xe của bệnh viện đến, đã quá trễ, và sau đó là cảnh sát, rồi đến các Thám tử, Gaskill và Riley. Họ ngạc nhiên tốt độ khi thấy chúng tôi. Họ đã hỏi nhiều, nhưng tôi không thể nghe ra những lời nói của họ. Tôi dường như đã không thể di chuyển, hay thở. Nhưng Anna, nói một cách bình thản và chắc chắn.

"Đó chỉ là tự vệ thôi" cô ta nói với họ. "Tôi đã chứng kiến mọi chuyện. Từ cửa sổ. Anh ấy lao đến cô ta với chiếc đĩa. Anh đã có thể giết chết cô ta. Và cô ta không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi đã cố..." Đó là lần duy nhất cô ta nao núng, lần duy nhất tôi thấy cô ta khóc. "Tôi cố gắng cầm máu, nhưng tôi đã không thể. Tôi không thể."

Một người cảnh sát bé Evie, con bé ngủ ngon lành sau mọi chuyện, và họ đưa chúng tôi đến sở cảnh sát. Họ tách Anna và tôi vào hai phòng riêng biệt và hỏi thêm nhiều câu hỏi mà tôi không nhớ. Tôi đã rất vất vả mới có thể tập trung và trả lời được. Tôi còn gặp khó khăn khi phải phát âm ra thành tiếng. Tôi nói với họ là anh tấn công tôi, và đập cái chai vào đầu tôi. Tôi nói rằng anh cầm cái đĩa tiến đến chỗ tôi. Tôi nói rằng tôi đã có thể chiếm lấy vũ khí từ tay anh và dùng nó để tự vệ. Họ kiểm tra tôi: họ nhìn vào vết thương trên đầu, trên tay và ở móng tay của tôi.

"Nhìn không có vẻ gì như là phòng vệ" Riley nghi ngờ. Họ đi ra và để tôi lại đó, với một cảnh sát - người mà có cái cổ đầy mụn đã đến nhà Cathy thời gian trước - đứng ở cửa, và tránh ánh mắt của tôi. Một lúc sau, Riley quay lại. "Cô Watson đã xác nhận câu chuyện của cô, Rachel" cô ta nói. "Cô có thể đi." Cô ta cũng không nhìn vào mắt tôi. Một người cảnh sát mặc thường phục đưa tôi đến bệnh viện, họ khâu lại vết thương trên đầu tôi.

"Có rất nhiều thứ viết về Tom trên báo. Tôi phát hiện ra anh chưa từng nhập ngũ. Anh từng xin vào, nhưng bị từ chối hai lần. Câu chuyện về bố anh hoàn toàn là bịa đặt. Anh đã lấy hết số tiền tiết kiệm của bố mẹ và tiêu hết. Họ tha thứ cho anh nhưng anh cắt liên lạc với họ khi bố anh từ chối bán nhà để cho anh vay tiền. Anh nói dối mọi thứ, mọi lúc. Ngay cả khi anh không cần làm như vậy, ngay cả khi nó chẳng đem lại lợi ích gì.

Tôi vẫn nhớ như in khoảnh khắc Scott nói về Megan, nói rằng tôi không biết rõ cô ấy, và cảm giác của tôi bây giờ y hệt vậy. Cuộc đời của Tom toàn là những lời dối trá - lừa lọc để khiến anh có vẻ tốt hơn, mạnh mẽ hơn, thú vị hơn con người thực của anh. Và tôi đã tin chúng. Cả Anna nữa. Chúng tôi yêu anh. Tôi tự hỏi liệu mình có yêu phiên bản yếu đuối, đầy khuyết điểm khi không được tô vẽ của anh không. Tôi nghĩ rằng có thể tôi vẫn sẽ làm vậy. Có thể tôi sẽ tha thứ cho lỗi lầm và thất bại của anh. Ngay cả bản thân tôi cũng vậy mà.

Tôi ở trong một khách sạn ở một thị trấn nhỏ gần bờ Norfolk. Ngày mai, tôi sẽ đi về phía bắc. Có thể là Edinburgh, có thể à xa hơn. Tôi vẫn chưa quyết định. Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng tôi sẽ đi thật xa nơi này. Tôi có một ít tiền. Mẹ đã khá hào phóng khi phát hiện ra những chuyện tôi đã phải trải qua, nên tôi cũng không cần phải lo lắng. Ít nhất là trong lúc này.

Tôi thuê một chiếc xe và lái đến Holkham. Có một nhà thờ ngay ngoài cái làng nơi tro của Megan được chôn cất, ngay cạnh mộ của con gái cô ấy, Libby. Tôi đọc được nó trên báo. Có vài sự tranh cãi về vị trí chôn, vì chính Megan lại là người chịu trách nhiệm cho cái chết của đứa bé. Nhưng đến cuối cùng, việc đó cũng được chấp nhận. Dù cô ấy đã làm điều gì thì sự trừng phạt như vậy cũng là quá đủ rồi.

Trời bắt đầu mưa khi tôi đến nơi, không có bóng người nào ở đó cả, nhưng tôi vẫn đỗ xe và đi bộ vào. Tôi thấy mộ của cô ấy cách lối vào khá xa, gần như bị che lấp sau hàng linh sam. Người ta sẽ chẳng thể biết cô ấy ở đó, trừ khi họ chủ động đi tìm. Tấm bia đá khắc tên cô ấy ngày mất – không có "kỉ niệm đẹp", không có "người vợ kính mến", hay "con gái", hay "người mẹ". Tấm bia đá trên mộ đứa con của cô chỉ ghi 'Libby'. Ít nhất thì giờ, ngôi mộ của cô đã được ghi tên, cô ấy không còn cô đơn bên đường ray tàu hỏa nữa.

Trời bắt đầu mưa to hơn, và khi tôi quay trở lại qua sân nhà thờ, tôi thấy một người đàn ông đứng ở cửa, và trong một giây tôi đã nghĩ đó là Scott. Tim tôi đập nhanh, tôi lau những giọt nước mưa trên mắt và nhìn lại, và thấy đó là một linh mục. Anh giơ tay chào tôi.

Tôi chạy lại xe, cảm thấy sợ hãi một cách không cần thiết. Tôi đã nghĩ đến vụ bạo lực trong cuộc gặp cuối cùng với Scott - hoang dã và điên dại. Anh sẽ không thể có được bình yên. Làm sao có thể được? Tôi nghĩ về điều đó, về con người cũ của anh – con người cũ của họ, và con người mà tôi tưởng tượng ra - và tôi cảm thấy trống rỗng. Tôi cảm thấy sự mất mát của họ.

Tôi đã gửi một email đến Scott, xin lỗi vì tất cả những lời nói dối tôi đã nói với anh. Tôi cũng muốn nói xin lỗi vì Tom, vì đáng ra tôi nên đoán biết được. Nếu tôi có thể tỉnh táo, tôi đã có thể biết? Có lẽ tôi cũng sẽ không có được bình yên.

Anh không trả lời. Tôi cũng không mong đợi điều đó.

Tôi trả lại xe, quay về khách sạn và nhận phòng, cố không nghĩ đến việc ngồi trong một quán ba, tựa lưng vào chiếc ghế mềm mại và nhâm nhi li rượu trên tay, thay vào đó, tôi đi bộ vài vòng ngoài cảng.

Tôi có thể tưởng tượng cảm giác yên bình khi uống li rượu đầu tiên. Và để xóa bỏ đi cảm giác đó, tôi đếm từng ngày kể từ lần cuối tôi uống: hai mươi. Hai mốt, nếu tính cả hôm nay. Chính xác là ba tuần: quãng thời gian tỉnh táo lâu nhất của tôi trong vài năm.

Thật kì lạ, Cathy lại là người đưa cho tôi li rượu cuối cùng. Khi cảnh sát đưa tôi về nhà, nhợt nhạt và khiếp sợ, họ nói cho cô biết chuyện đã xảy ra, cô ấy đã lấy một chai Jack Daniel từ phòng ngủ và rót cho mỗi người một cốc đầy. Cô ấy không thể ngừng khóc, nói rằng cô ấy rất tiếc, như thể đó là lỗi của cô ấy vậy. Tôi uống vài ngụm rồi nôn thốc tháo ra; kể từ đó tôi vẫn chưa uống thêm li nào nữa. Nhưng nó vẫn không ngăn tôi khỏi việc thêm muốn chúng.

Khi tôi đến bến cảng, tôi rẽ trái và đi bộ quanh mép theo đường hướng ra biển, và nếu tôi muốn, tôi có thể đi bộ từ đây đến Holkham. Trời đã gần tối, và hơi nước phả lên lạnh buốt, nhưng tôi vẫn tiếp tục đi. Tôi muốn đi bộ cho đến khi kiệt sức, cho đến khi tôi cảm thấy mệt mỏi đến nỗi tôi không thể nghĩ gì nữa, và có thể sau đó tôi sẽ có thể ngủ.

Bãi biển vắng tanh, và nó lạnh đến nỗi tôi phải nghiêng chặt quai hàm để răng không va ập cập vào nhau. Tôi đi dọc những chiếc ván lợp, qua những túp lều gần bãi biển, rất đẹp trong ánh sáng ban ngày, nhưng bây giờ trông chúng rất nham hiểm, đó là những nơi người ta ẩn náu. Khi trời trở gió, chúng trở nên sống động, những tấm gỗ ọp ẹp đập vào nhau, và âm thanh của biển có tiếng thì thầm của những chuyển động: một ai đó, hoặc một cái gì đó, đến gần hơn.

Tôi quay lại, và tôi bắt đầu chạy.

Tôi biết không có gì ở đó hết, không có gì phải sợ, nhưng điều đó vẫn không khiến nỗi sợ dâng lên trong bụng tôi, lên đến ngực và cổ họng. Tôi chạy nhanh nhất có thể. Tôi không dừng lại cho đến khi tôi trở lại bến cảng, dưới ánh đèn đường sáng trưng.

Tôi trở lại phòng, ngồi trên giường cho đến khi hai tay tôi ngừng run rẩy. Tôi mở tủ lạnh lấy chai nước và hạt Macadamia. Tôi bỏ lại rượu, mặc dù chúng sẽ giúp tôi ngủ, mặc dù chúng sẽ cho tôi cảm giác ấm áp và dễ dàng quên đi mọi thứ. Mặc dù chúng sẽ khiến tôi quên cái nhìn trên khuôn mặt anh khi tôi chứng kiến anh hấp hối.

Con tàu đã đi qua. Tôi nghe thấy một tiếng động đằng sau, và thấy Anna chạy từ trong nhà ra. Cô ta đi nhanh về phía chúng tôi, quỳ xuống bên cạnh anh và đặt tay vào cổ họng anh.

Anh rất sốc, vì đâu. Tôi muốn nói với cô ta, không có ích gì đâu, cô không thể cứu anh được nữa, nhưng rồi tôi nhận ra, không phải cô ta đang cố cầm máu. Cô ta muốn chắc chắn, ấn chiếc đĩa vào, sâu hơn, sâu hơn, găm chặt vào cổ họng anh, và trong úc đó, cô ta nói chuyện với anh, rất nhẹ nhàng. Tôi không thể nghe được những điều cô ta đang nói.

Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ta là ở đồn cảnh sát, khi họ lấy lời khai của chúng tôi. Cô ta được đưa đến một căn phòng và tôi được đưa đến một căn phòng khác,

nhưng ngay trước khi chúng tôi bị tách ra, cô ta chạm vào tay tôi. "Nhớ chăm sóc bản thân, Rachel" cô ta nói, và có điều gì đó về cách cô ta nói khiến tôi cảm thấy như một lời cảnh báo. Chúng tôi bị gắn với nhau, mãi mãi bị ràng buộc bởi câu chuyện chúng tôi nói: tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc đâm vào cổ anh; Anna đã cố hết sức để cứu anh nhưng không thành công.

Tôi lên giường và tắt điện. Tôi sẽ không ngủ được, nhưng tôi phải cố. Và đến một lúc nào đó, tôi nghĩ là những cơn ác mộng sẽ dừng lại và tôi sẽ không còn phải nghĩ đi nghĩ lại về chúng trong đầu nữa, nhưng bây giờ, tôi biết rằng mình vẫn còn một đêm dài phía trước. Và ngày mai tôi phải dậy sớm, để bắt tàu.

LỜI CẢM ƠN

• • •

Rất nhiều người đã giúp tôi viết nên cuốn sách này, nhưng không ai cống hiến nhiều hơn người trợ lý của tôi, Lizzy Kremer, một người rất thông minh và tuyệt vời. Tôi cũng muốn dành lời cảm ơn sâu sắc đến Harriet Moore, Alice Howe, Emma Jamison, Chiara Natalucci và mọi người ở David Higham, cũng như Tine Neilsen và Stella Giatrakou.

Tôi rất biết ơn những biên tập viên xuất sắc của mình ở hai bên Atlantic: Sarah Adams, Sarah McGrath và Nita Pronovost. Cảm ơn Alison Barrow, Katy Loftus, Bill Scott-Kerr, Helen Edwards, Kate Samano và đội ngũ tuyệt vời tại Transworld – tôi không thể đề cập được hết tất cả các bạn.

Cảm ơn Kate Neil, Jamie Wilding, bố, mẹ và Rich vì những lời động viên và khuyến khích của mọi người.

Cuối cùng, cảm ơn những con người đi làm trên những chuyến tàu ở Luân Đôn, họ là những người đã tạo cho tôi cảm hứng.

Ebook miễn phí tại : www.SachMoi.net